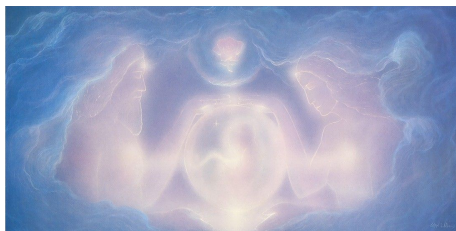

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Základy sociologie

Koncepční materiály
studijního kurzu

Díl 4:
Část 4.
Lidskost a cesta k ní
(Kniha první)

Sankt-Petěrburg
2016

Stránka je vyhrazena pro výstupní tiskařské údaje

Na obálce je reprodukce obrazu Mikalojuse Konstantinase Čjurljonise (1875 – 1911) Pohádka králů (horní obraz, i když lepší by bylo nazvat jej „Manželský pár: Životařečení) a našeho současníka Gilberta Williamse narozeného v roce 1950, který žije v Kalifornii) Zrození (dolní obraz: http://atlocal.net/wp-content/uploads/lg-gallery/painting/gilbert-williams/slides/vc_GilbertWilliams03_Birth_Painting.jpg).

Malíře dělí celé století, a je málo pravděpodobné, že by G. Williams viděl obrazy M. K. Čjurljonise, přesto však v základu obou obrazů leží jedna a ta samá *matrice pozitivních možností, které lidstvo nerealizovalo*, i když ji malíři uviděli každý ve své barevné škále a v poněkud odlišných aspektech ...

© Publikované materiály jsou majetkem Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro obchodní účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení *jejich celkového smyslu*, a vystaví se tak možnosti stětnout se s „mystickou“, mimoprávní odplatou.¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

OBSAH

V souvislosti s tím, že různé systémy mohou stejný soubor stránkovat rozdílným způsobem, je nutné obnovit obsah a použít funkci „Aktualizovat pole“. Najedte tedy kurzorem mezi řádky obsahu a po stisknutí pravého tlačítka myši vyberte funkci „Aktualizovat pole“, ponechte ve výběru „Pouze čísla stránek“ a klikněte na OK. V případě, že Váš systém nepracuje správně a automaticky se nastaví chybná čísla stránek, bude nutné správná čísla dopsat ručně. Tento odstavec odstraňte před použitím funkce „Aktualizovat pole“ a tiskem souboru.

Část 4.

Lidskost a cesta k ní (Kniha první)

Předmluva k Části 4.....5

Hlava 12. O Lásce.....17

12.1. O ryzosti Lásky17

12.2. O Lásce a o „lásce“ – pseudo-Lásce.....22

12.2.1. O Lásce: různé názory.....22

12.2.2. Souhrn dokonalosti.....36

12.2.3. Svoboda je pouze v Lásce.....42

12.2.4. Láska nesnáší lež.....59

12.2.5. Láska a „fiktivní humanismus“.....71

12.2.6. Nelítostnost Lásky není Zlo.....83

12.2.7. Znalosti a moudrost jsou základem pro způsobilost Lásky.....109

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce.....116

13.1. Problémy vědecko-metodologického zajištění společenského rozvoje a státního řízení.....116

13.2. Velká moc, kterou může získat každý.....159

13.2.1. Znalosti způsobilé pro život a nezištnost jsou tím základem pro svobodný život jedince i společnosti.....159

13.2.2. „Autopilot“ matričně-egregoriálního řízení.....166

<u>13.2.3. Nebud'te „dominovou kostičkou“ v cizích</u>	
<u>„hrách“</u>	<u>180</u>
<u>13.2.4. „ER, ES, TĚ“: Rci slovo tvrdě.....</u>	<u>191</u>
<u>Hlava 14. Ještě něco málo k vědě,</u>	
<u>vzdělávacímu systému a sebevzdělávání.....</u>	<u>221</u>
<u>14.1. Kánony a vědecky odůvodněné metody</u>	
<u>řešení dílčích úkolů.....</u>	<u>221</u>
<u>14.2. Epocha a vzdělávací systém.....</u>	<u>238</u>
<u>Příloha 4.</u>	
<u>Kryptokolonizace: Jak se to dělá.....</u>	<u>247</u>

Vtělení je duši dáno
kvůli tomu, aby se člověk
naučil Lásce...¹

Část 4.

Lidskost a cesta k ní

Předmluva k Části 4

V Části 3 bylo demonstrováno, že davo-„elitářství“ před sebou nemá žádnou budoucnost, což nás všechny staví před otázky:

- je možné dosáhnout budoucnosti, která by byla alternativou ve vztahu ke katastrofě davo-„elitářství“, ke které lidé *s úsilím hodným lepšího využití* směřují po dobu všech těch staletí realizace biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha?
- a je-li objektivně možné dosáhnout světlé budoucnosti jako alternativy ke katastrofě, tak:
 - jak může vypadat?
 - jak zvolit tu nejlepší variantu z množiny možných?
 - jak zvolenou variantu realizovat v již konkrétně vzniklých i výhledových historicko-politických okolnostech?

Ale **podstata té otázky o budoucnosti** nespočívá v tom, jaká bude technosféra, na jakých fyzikálních principech bude založena a zda v ní bude realizována a jak ochrana před hlupáky a zlosyny², ale **v tom** –

¹ A ne kvůli tomu, aby jedinec, který se člověku pouze podobá, hrabal pod sebe, „sám zneužíval“, umožňoval jiným „zneužívat“ sebe samotného i všechny okolo, občas si přitom zateoretizoval na téma „lidských práv“ a neustále si stěžoval na špatný život pod nadvládou darebáků a omezenců... Všechny znalosti a návyky jsou pouze „doplňkem“ k typu struktury psychiky, a právě tento typ určuje podstatu Člověka nebo osoby druhu Homo sapiens, která této kvality nikdy nedosáhla.

² Tendence k tomu, aby společnost byla před hlupáky a zlosyny chráněna *cestou odstraňování „lidského faktoru“ a delegováním funkcí spočívajících*

jací budou lidé? A v závislosti na tom, jakými se reálně stanou lidé, bude vypadat i jejich civilizace včetně umění, vědy, technosféry, systému ochrany před hlupáky a zlosyny i vše ostatní.

Jak by mělo být zřejmé z již dříve vyloženého, je lepší budoucnost, která by byla alternativou k té či oné katastrofě davo-„elitářství“, objektivně možná, a její podstata spočívá v tom, že lidé (mnohonárodnostní lidstvo) musí vybudovat *globální* kulturu, ve které:

- bude nevratný lidský typ struktury psychiky každého dospělého jedince, zdravého psychicky i tělesně všemi vnímán jako jediný normální;
- této normy dosáhnou na začátku mladosti v procesu výchovy a vzdělání prakticky všichni a výjimky¹ z ní budou velmi ojedinělé a ve většině případů následně napravitelné, a proto nebudou pro společnost představovat nebezpečí.

A potom se právě v důsledku změny statistiky rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky změní i charakter globální civilizace.

ve vypracování řídicích rozhodnutí, jejich přijímání a následné kontrole jejich provedení automatické (která je zdánlivě osvobozená od subjektivismu, jak se domnívají ti, kteří nechápou, že subjektivismus vývojářů se odráží v algoritmice jejího fungování), je možné vypožarovat z dějin posledních desetiletí i z námětů fantastických filmů. Připomeneme však, že takové úsilí určité části „intelektuálů-filozofů“ a „intelektuálů-právníků“ bylo zesměšněno již v roce 1953 polským filosofem a spisovatelem science fiction Stanislawem Lemem (viz Hvězdné deníky Ijona Tichého, 24. cesta – na planetu „Indiotů“, kteří veškerou moc nad sebou přenechali speciálně zkonstruovanému stroji, a ten potom všechny ty „Indioty“ bez výjimky zlikvidoval jako hlavní rušivý prvek k vytvoření harmonie na planetě.

Jeden z odkazů: <http://lib.web-malina.com/getbook.php?bid=2821>). A k tomu je nezbytné ještě poznamenat, že těmto „Indioty“ byli nepoučitelní skalní liberálové.

¹ Jejich příčinou může být vrozená patologie nebo následek úrazu: jedno i druhé může být v pravověrné společnosti pouze velmi zřídka jevem na rozdíl od společnosti složené z lidí, kteří se člověku pouze podobají, ve které je dosahování lidského typu struktury psychiky vzácnou výjimkou a normou jsou v ní nelidské typy struktury psychiky.

A o čem vypovídá skutečnost, že na začátku 21. století je 9 z 10 novorozenců v takzvaných „vyspělých“ státech postiženo nějakou vrozenou patologií...

Předmluva k Části 4

V současnosti lidstvo žije v technokratické civilizaci:

- „technokratické“ ne v tom smyslu, že je státnost a politický život celkově podřízen takzvaným „technokratům“¹ (tedy těm, kteří se zabývají reprodukcí a obnovou technosféry na základě vědeckotechnického pokroku);
- ale v tom smyslu, že společnosti nemají moc nad vědeckotechnickým pokrokem a staly se nevolníky a rukojmími technosféry, kterou samy vyprodukovaly, a která má moc nad životem společností i jedinců a někdy určuje kvalitu jejich života v celkem dlouhodobé perspektivě².

¹ Formálně se státní moc ve většině „vyspělých“ států nachází v rukou „humanitářů“ [pozn. překl. Což mezi jiným také navozuje pojem *humanitář* podle povídky Vladlena Bachnova - *Jak uhaslo Slunce, aneb příběh tisícileté diktatury Ogogondie, která existovala 13 let, 5 měsíců a 7 dnů*], mezi kterými převládají lidé z řad profesionální korporace právníků. Ve své absolutní většině „humanitáři“, kteří se dali na politiku, *nemají žádné znalosti z biologie ani přírodovědných oborů, které tvoří základ technosféry a technologií, nevědí nic o technosféře jako takové ani o sociokulturních zákonitostech* (viz kapitola 13.1), a proto nedokáží vycítit a neuvědomují si, kde končí hranice toho, co je ještě přípustné. Jejich vláda tedy představuje pro jednotlivé společnosti i celé lidstvo reálné nebezpečí. Ideology všech sociálních katastrof v Rusku (v roce 1905 a 1917, přestavby a reformy v postsovětských státech) byli ve své většině „humanitáři“, a „humanitáři“ byli ve své většině také oponenti revolucionářů a reformátorů – konzervativci, kteří ze stejných důvodů nebyli schopni čelit reformátorům a revolucionářům efektivní politikou, která by vedla k řešení problémů a formování světlé budoucnosti.

² V této souvislosti ještě jednou připomeneme, že poločas rozpadu plutonia-239, jehož množství musí být nevyhnutelně navyšováno s ohledem na nyní používané jaderné reaktory s funkcí založenou na reakcích vznikajících při štěpení uranu, je řádově 25 000 let. A co budeme dělat s jeho přebytkem, a s dalším radioaktivním odpadem různého stupně nebezpečnosti (lidstvo ho od začátku 21. století každoročně „vyrábí“ řádově 120 000 tun a více), tj. jak se osvobodíme od této zátěže technokratické civilizace, to v současné době nedokáže říci nikdo.

18.07.2011 televizní kanál TV-3 v programu *Jaderná apokalypsa* informoval, že existují odhady, podle kterých při té intenzitě havárií a katastrof v jaderných objektech, ke kterým docházelo ve druhé polovině 20. století, bude stačit pro sebelikvidaci lidstva vlivem následků těchto havárií a katastrof asi 400 let...

Tento charakter současné globální civilizace je důsledkem davo- „elitářství“, v jehož základu leží reprodukce toho či onoho statistického rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky v návaznosti pokolení, ve kterém není místo pro lidský typ struktury psychiky, a *podle tří úrovní nesvobody* (viz kapitola 11.4, Část 3, tohoto kurzu, 3. díl); což je jedním z faktorů navyšování potenciálu technické nebo biosféricko-sociálně ekologické technogenní katastrofy, která jestliže v míře dalšího růstu energetické vybavenosti příslušníků davu využívajících techniku nepovede přímo k likvidaci

A v této souvislosti 16. března 2011, v průběhu své návštěvy v Ankaře tehdejší prezident Ruské federace D. A. Medvěděv, jeden z těch právníků, kteří se dali na politiku, při podpisu dokumentů na výstavbu jaderné elektrárny v Turecku s účastí Ruska prohlásil:

«Všichni si pokládají otázku, zda může být jaderná energetika bezpečná? Může být bezpečná, jenom je nutné pro zajištění této její bezpečnosti přijímat ta správná rozhodnutí související s umístěním jaderné elektrárny, příslušným projektem a volbou operátora. V případě dodržení všech těchto podmínek **je jaderná energetika absolutně bezpečná** (vyčlenili jsme z citace) a pro lidstvo velmi užitečná.» (Komsomolská pravda ze dne 16.03.2011: <http://kp.ru/daily/25653.4/816231/>).

Nezdá se vám příšerné poslouchat něco takového po Černobyli (26. dubna 1986) a Fukušimě (jejíž katastrofu způsobilo dne 11. března 2011 zemětřesení o síle 9 stupňů) od z hlediska řízení negramotného individua s „humanitním“ vzděláním, obdařeného mocí a bez jakýchkoliv vlastních zkušeností z projektování, provozu a servisu nějaké alespoň trochu složitější techniky? Jinak řečeno, jeho výrok je buď vyjádřením jeho *slabomyslného přístupu k vykonávání funkce hlavy státu* jako člověka, který si neuvědomuje vlastní nekompetenci v problematice technosféry, nebo vyjádřením v politice davo- „elitářských“ společností běžně se vyskytujícího povýšeneckého cynismu člověka přesvědčeného o tom, nebo se tak alespoň tváříciho, že ve společnosti jsou všichni idioti, se kterými je možné po libosti orat. Jedno i druhé v daném případě napomáhá zájmům mezinárodní „jaderné mafie“ a jejich pohlavářů a představuje reálné nebezpečí pro současníky i jejich potomky.

Co se týká té reálné „užitečnosti pro lidstvo“ a bezpečnosti jaderné energetiky, tak zde ještě jednou odkážeme na práce doktora biologických věd, dopisujícího člena Ruské akademie věd A. V. Jabloкова z cyklu „Jaderné mýty“, které jsme zmiňovali již dříve v první hlavě. D. A. Medvěděv ani hlava Rosatomu S. V. Kirijenko (který je svým základním vzděláním a pracovní praxí hodně vzdálen jaderné fyzice i jadernému průmyslu) nemají s ohledem na meritum věci vyložené v těchto i dalších pracích o problematice *zkázonosnosti* jaderné energetiky co namítnout.

lidstva jako biologického druhu, tak ho přinejmenším navrátí zpět k jeho existenci v podmínkách daleko primitivnější kultury, technosféry i biosféry, než jsou ty současné.

Příčemž pro pány a pohlaváry biblického projektu (a tím spíše pro ty nevtělené, kteří mají pouze nehmotná těla tvořená polem¹) není možný krach současné globální lidské civilizace žádnou tragédií, pokud k němu dojde.

Jsou připraveni „vrátit“ historicky zformovanou globální civilizaci třeba i zpět do doby kamenné, bude-li to podle jejich názoru nezbytné pro realizaci **hlavního cíle biblického projektu – neumožnit lidem stát se Lidmi – nositeli lidského typu struktury psychiky a zástupci Boha na Zemi**. A další rozvoj biosféricko-sociální globální ekologické krize je jedním z nástrojů tohoto „návratu do minulosti“ prostřednictvím biologické degenerace a globální katastrofy kultury.

A proto:

Je jedním z úkolů současnosti a dohledné perspektivy v *historicky krátkých lhůtách* přejít v globálních měřítkách od technokratické civilizace k *ekotechnologické*.

„Ekotechnologickou civilizací“ se v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti (KSB) rozumí civilizace, ve které jsou stejně jako v technokratické civilizaci lidé jako jednotlivci i celé společnosti závislí na technosféře, avšak vědeckotechnický pokrok má řízený charakter a kvalita jeho řízení je taková, že vylučuje možnost jak globální technické či ekologické katastrofy, která pokud by úplně nezlikvidovala lidstvo, tak by se jeho zbytky po ní ocitly na hraně přežití, tak i lokálních katastrof, v jejichž důsledku by se mohly stát více či méně rozsáhlé oblasti souše a světového oceánu nevhodné pro vedení zdravého způsobu života. Jinými slovy:

Ekotechnologická civilizace musí na základě *řízení vědeckotechnického pokroku, výroby kultury a spotřeby produkce* zajišťovat PŘEDEVŠÍM zdraví biosféry planety jako celku a všech jednotlivých regionů, neboť právě zdraví – VE SVĚM

¹ Skeptici a nihilisté by si měli připomenout to, co je znázorněno na obr. 3.4-1 (první díl, redakce z roku 2016) a popřemýšlet o tom, co z toho obrázku vyplývá.

DŮSLEDKU – podmiňuje reprodukci biologicky zdravých lidských pokolení, a také individuální a obecně kulturní rozvoj lidí.

Avšak dosažení ekotechnologické civilizace není konečným cílem sociálně historického rozvoje. Nový zákon cituje Kristova slova:

«16. Pak jim pověděl toto podobenství: Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. 17. Uvažoval o tom, a říkal si: „Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?“ 18. Pak si řekl: „Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby 19. a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli.“

20. Ale Bůh mu řekl: „Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvoji duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“ 21. Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.

22. I řekl Svým učedníkům: „Proto vám pravím: Nemějte starost o svou duši, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. 23. Duše je vždycky víc než pokrm a tělo než oděv. 24. Povšimněte si vran: nesejí, nežnou, nemají komory ani stodoly, a přece je Bůh živí. Oč větší cenu máte vy než ptáci! 25. Kdo z vás může jen o píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? 26. Nedokážete-li tedy ani to nejmenší, proč si děláte starosti o to ostatní? 27. Povšimněte si lilií, jak rostou: nepředou, netkají; a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako každá z nich. 28. Jestliže tedy Bůh tak obléká trávu, která dnes je na poli a zítra bude hozena do pece, čím spíše obleče vás, malověrní!

29. A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím. 30. Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete. 31. *Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno»* (Lukáš, (12:16-31), verš 31 jsme vyčlenili kurzívou).

Chápat tento úryvek (a zejména verše 22 - 28, které jsme vyčlenili tučně) jako kázání a slib Shora daný lidstvu, že může parazitovat, bude-li se tupě „klanět“ Bohu prostřednictvím nějakého „správného“¹ „bohoslužebného“ rituálu, by bylo chybou, jak o tom dále vypovídají verše 29 – 31, *které vysvětlují podmínky, za kterých může být daný slib splněn.*

¹ Zástupci jednotlivých konfesí se mezi sebou neustále prou a bojují kvůli neshodám v názorech na otázku: *Či rituály a dogmatika jsou ty jediné „správné“?* O Boží Záměr a cesty jeho uvedení do života se tito věřící nezajímají.

To znamená, že se nejedná o prázdná slova, ale o skutečný slib Shora, že je lidstvu otevřená možnost jiného způsobu života: a my tomu rozumíme tak, že nás to mělo upozornit na otevřenou možnost přechodu ke globální biologické civilizaci.

„Biologickou civilizací“ se v Koncepci sociální bezpečnosti rozumí civilizace, ve které nejsou lidé ani celé společnosti závislé na technosféře.

Není to tedy o tom, že by se lidé *smířili s nepohodlím a s tím, že nebudou chráněni před vlivem přírodního prostředí*, a vzdali se tak těch či oněch komponent technosféry či dokonce celé technosféry; je to o tom, že nebudou pociťovat nepohodlí a nebudou ohroženi v důsledku nepřítomnosti technosféry, neboť se budou nacházet ve vzájemně se doplňující nekonfliktní jednotě s Přírodou Země a Vesmírem.

Z hlediska *absolutní většiny* lidí vypadá vzhledem k současnému a historickému, z minulosti známému způsobu života lidí a společností taková charakteristika biologické civilizace buď jako vyložený blábol někoho, kdo přišel o rozum, nebo jako *neuskutečnitelná pohádka ve stylu „fantasy“¹, na základě které je prostě nemyslitelné založit politiku ve sféře rozvoje kultury a celé civilizace.*

Z pohledu životem zkušených „moudrých“ „pragmatiků-realistů“, o kterých jsme hovořili v kapitálách 11.1 a 11.2 (díl třetí), je návrh místo slov přistoupit k činům (v praktickém životě) a přejít k biologické civilizaci ve své podstatě pouze návrhem dobrovolně zlikvidovat několik tisíciletí se vyvíjející kulturu i s jejími plody a vrátit se k „původnímu divošství“ lidstva, které – podle jejich názoru – předcházelo době kamenné.

Ve skutečnosti je podstata toho návrhu zcela jiná. Problém je v tom, že:

Rozdíl mezi epochami: 1) „původního divošství“, jež nastoupilo bezprostředně po globální geofyzikální katastrofě, která zničila předchozí globální civilizaci; 2) dobou kamennou současně civilizace; 3) současností *zosobněnou státy, které jsou lidry*

¹ Vždyť také Kristus ten úryvek z podobenství, který jsme tučně vyčlenili, neuzavírá slovy „malověrní“ jen tak pro nic za nic.

vědeckotechnického pokroku civilizace – nemá charakter dotýkající se podstaty věci, ale pouze formálně-atributivní.

To, co mají společného a co je charakteristické pro kultury všech tří vyjmenovaných epoch ve vztahu k námi dotčené otázce charakteru civilizace, je významnější než očividné rozdíly v jejich organizačně-technologickém zřízení:

- A to společné – věcně-charakteristické – spočívá v tom, že *po celou tu dobu* se lidé vůči svému životnímu prostředí stavěli do opozice a chránili se před ním. Snažili se – *v míře svých možností a v míře možností, které jim poskytovaly technologie a sociální organizace* – podřídit přírodní procesy své svévoli, aniž by se mnohdy zamýšleli nad následky a především nad škodlivými následky, které to přinese a to dokonce i jim samotným.
- Rozdíl těchto tří epoch spočívá pouze v tom, jakými prostředky se v každé z nich lidé (jedinci i kulturně svébytné společnosti) ochraňovali před životním prostředím a „pokořovali si přírodu“:
 - v epoše „počátečního divoštví“ se lidé bránili prostřednictvím toho, co našli v přírodě v podobě hotové k použití, nebo co vyžadovalo minimální úpravy bez *systematicky cílevědomého vytváření pracovních nástrojů jako základu civilizace*;
 - v epoše doby kamenné – prostřednictvím „zkroceného ohně“ a technologií na opracování kamene, dřeva a dalších přírodních surovin s využitím především biogenní energie. Tehdy se také objevil stabilní prvek kultury v podobě systematicky cílevědomého vývoje a *výroby specializovaných pracovních nástrojů společně s průvodním souborem technologií a organizačních postupů, což se stalo základem civilizace*;
 - v současnosti – prostřednictvím našich moderních organizačních postupů a technologií, v jejichž základu v absolutní většině případů již neleží lidská, rostlinná či zvířecí biogenní energie, ale energie přírodních živlů¹ a technogenní energie, která začala od začátku 19. století intenzivně vytěšňovat biogenní energii i energii přírodních živlů z výroby, komunikací i běžného života.

¹ Využívání plachet k pohánění lodí, větrné a vodní mlýny, tam všude je využívána energie přírodních živlů.

No a úkol osvojit si a rozvinout vlastní genetický *potenciál své způsobilosti*¹, který by lidem umožnil, aby místo v mnohoaspektovém konfliktu s celým Světem i Bohem žili v jednotě se svým přírodním prostředím, nejenže nikdy nebyl dominantou rozvoje kultury současné globální civilizace nebo jakékoliv svébytné společnosti, ale naopak v řadě případů byl dokonce i jen projev zájmu o toto téma cílevědomě a tvrdě potlačován veškerou mocí veřejných institucí pod záminkou, že prý jde o bláznovství nebo magii, čarodějnictví a satanismus, které jsou v rozporu s Bohem.

Ale to v nás vyvolává otázku: *A globální biosféricko-sociální ekologická krize jako následek několik tisíciletí trvající politiky rozvoje technosféry v podmínkách davo-„elitářství“ deformujícího lidskou podstatu snad s Bohem v rozporu není? To má být uskutečněním Jeho milosti? To má být ten výsledek zdravého rozumu lidstva a států – lídrů vědeckotechnického a ekonomického pokroku?*

Přechod k biologické civilizaci v globálních měřítkách podle našeho názoru právě předpokládá osvojení si a rozvoj genetického potenciálu biologického druhu „Člověk rozumný“ tak, aby poté, co si ho lidé osvojí a rozvinou v rámci Božího Záměru (jedinci, kulturně svébytné společnosti i lidstvo jako celek), neměli potřebu chránit se před životním prostředím cestou vytváření a rozvoje technosféry. V tom spočívá skutečný smysl pokoření přírody: v umění sebezkoumání a podřízení vlastní podstaty člověka² jeho rozumné vůli v rámci Božího Záměru na základě toho, že si dokáže osvojit a

¹ Termín „způsobilost“ se obvykle používá výlučně v právním kontextu, kde znamená schopnost fyzické či právnické osoby svým jednáním nabývat práv, uplatňovat je a plnit své povinnosti. V této práci je používán v širším významu, kterým se rozumí schopnost jedince, skupiny, společnosti, lidstva řídit své záležitosti podle plné funkce řízení nebo jejích fragmentů v souladu se zvoleným okruhem odpovědnosti *za svou činnost (za její přímé výsledky i průvodní efekty)*, v souladu s odpovědností vůči sobě samým, ostatním lidem i Bohu.

² V této souvislosti uvedeme ještě jednu aforismus V. O. Klučevského: *«To, co teď pedagogové chápou jako lidskou podstatu, je pouze nepřirozená zvrácenost lidské podstaty a takové kulturní zvíře není nic víc než zdivočelý člověk»* (V. O. Klučevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, str. 415).

rozvinout genetický potenciál osobnostního rozvoje darovaný mu Bohem. Zaprvé díky tomu každý jedinec získá určité spektrum své vlastní způsobilosti, a zadruhé to potom povede ke vzniku kvalitativně jiné kultury lidstva.

Znamená to, že vytyčený úkol dosáhnout přechodu k biologické civilizaci nepředpokládá zničení historicky vzniklé kultury a návrat lidstva k jakémusi „postcivilizačnímu“ divošství, ale osvojení si svého genetického potenciálu rozvoje a způsobilosti absolutní většinou žijících lidí. No a výdobytky historicky vzniklé kultury by měly zajistit, že tento rozvoj neproběhne:

- v pro většinu lidí vražedných startovacích (počátečních) podmínkách „*nahý robinson bez sekery, pily a lopaty v sibiřské tajze nebo tajmyrské tundře (který by tam nedokázal přežít ani v létě natož v zimě), či na Sahaře*“ – přičemž podobné startovací podmínky jsou prakticky nevyhnutelné v případě vícehlediskové (a zřejmě i velmi rychlé) globální katastrofy davo-„elitářství“;
- ale v podmínkách udržení určité úrovně ochrany jedinců i společností před působením faktorů životního prostředí, jejichž tlak není zatím převážná většina představitelů současné civilizace na úrovni dosažené kvality osobnostního rozvoje bez technosférické ochrany schopná vydržet.

Jinými slovy, pokus přímého přechodu k biologické civilizaci by teď byl – *za současných znalostí o Světě a lidské podstatě, za současné statistiky rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky a úrovně nesvobody a za stávající úrovně návyků lidí ovládat sami sebe a jejich praktické součinnosti s přírodním prostředím* – pro většinu lidí, která by se pokusila jít touto cestou, sebevraždou.

V našem chápání je tento přechod v budoucnosti objektivně nevyhnutelný, lepší by však bylo dojít k němu tak, že v rámci Božího Záměru získáme vládu sami nad sebou v procesu budování globální ekotechnologické civilizace než prostřednictvím *další* katastrofy globální davo-„elitářské“ technokratické civilizace.

Navíc kdyby při té mravnosti a etice, které jsou vlastní lidem v historicky vzniklé davo-„elitářské“ kultuře, bylo umožněno jedinci, který se *nezformoval* v kvalitě Člověka, dosáhnout různých „vyšších schopností“ nezbytných pro vybudování biologické civilizace a život v ní, znamenalo by to pohromu nejen pro Zemi, ale pro celý Všemoh.

Při tom svém životě v technokratické civilizaci pod tlakem veškerého toho negativa, které plodí, se lidé zatím mohou zamyslet nad celkovými vzájemnými souvislostmi v návaznosti pokolení a nad mravně-etickou podmíněností kvality svého života. To jim totiž potom otevře možnosti k tomu, aby si v procesu přechodu od technokratické civilizace k té ekotechnologické vypěstovali takovou mravnost a etiku, za kterých bude získání „vyšších schopností“, které jsou nezbytné pro přechod k biologické civilizaci a život v ní, bezpečné jak pro ně samotné, tak i pro Všemír a jeho obyvatele. Obrazně řečeno to znamená, že život v technosféře je svého druhu analogem toho, jak se malé dítě při prvních projevech své činnosti dopouští chyb přidělávajících jeho rodičům mnoho starostí, které jsou pro ně samotné mnohdy bolestné a získává tak nezbytné zkušenosti pro svůj další dospělý život. Odlišnost spočívá pouze v tom, že uvedená analogie se nevztahuje na jedince v určité etapě jeho dospívání, ale na lidstvo jako celek v jeho historickém rozvoji.

To znamená, že dokonce i v případě, že v budoucnu dojde k okamžité přeměně lidstva a jeho přechodu k biologické civilizaci, tak mravně-psychické změny u lidí, mravně-psychologicky podmíněné změny fyziologie jejich těla a ducha (biopole), změny národnostních a konfesně podmíněných kultur společností (jako informačně-algoritmických systémů), které jsou pro to nezbytné, mohou probíhat pouze v důsledku časově déletrvajících procesů.

A hlavní překážkou na této cestě je skepse a nihilismus životem zkušených „moudrých“ „pragmatiků-realistů“, o kterých jsme hovořili v kapitolách 11.1 a 11.2 (*Část třetí tohoto kurzu, díl třetí*), kteří zapomněli na to, co je zobrazeno na obr. 3.4-1 (*díl první - redakce z roku 2016*) a co z něho vyplývá, a jsou přesvědčeni o tom, že oni přesně vědí, co je nemožné, a co se nikdy nemůže stát. No a k čemu vede tato jejich životní „moudrost“ a „pragmatismus“, bylo ukázáno v Části 3.

A i když není intuice rozvinuta, nebo je vyloučena z algoritmiky psychiky, a je tu ta nevíra v možnost přechodu k biologické civilizaci, zůstává přesto životní nutností přechod od technokratické civilizace davo-„elitářství“ k ekotechnologické civilizaci, abychom se vyhnuli další katastrofě globální civilizace. Tato nutnost je realizovatelná na

základě moderních výdobytků vědy a **vypracování** společného souboru *mravně-etických norem spravedlivosti* pro všechny lidi. Jenže se nedokáže realizovat „sama o sobě“, je k tomu potřebná cílevědomá vůle lidí.

A je to Láska, ne skepse či tvůrčí impotence a všeničící nihilismus¹, která je tím jediným prostředkem schopným odhalit a vyřešit všechny problémy na cestě z *nesvobody davo-„elitářství“ a jím vyprodukované technokracie* k biologické civilizaci – ke Království Božímu na Zemi. Avšak slova „láska“ a „Láska“ (s velkým písmenem) si každý vykládá podle svého a ne vždy správně.

10.04.2014

¹ Nihilismus sice dobře ví, co NEchce, ale neví, co *přesně* by chtěl a ani není schopen na to přijít. Odpovědi na tuto otázku se od nihilistů kvůli jejich poznávací a tvůrčí nezpůsobilosti nedočkáte. Jenže tvůrčí proces vyžaduje právě tuto znalost – vízi *určité* budoucnosti a otevřených možností (cest) její realizace. Právě díky takové kombinaci znalostí a neznalostí je nihilismus zhoubný jak sám o sobě, tak i jako nástroj uplatňování něčí cizí vůle, která si čistí území pro realizaci nějakých svých *určitých* záměrů.

Hlava 12. O Lásce...

12.1. O ryzosti Lásky

Ze středověku se dochovalo podobenství:

Jakýsi zvědavý čert, který byl intelektuálně na výši a široce erudovaný, narazil na problém, že Milující duše nechtějí podléhat jeho pokušení, a tak se obrátil k jednomu ze svatých s prosbou, aby mu vysvětlil, co je to ta Láska. Myslel si totiž, že až se to dozví, dokáže si poradit i s dušemi naplněnými Láskou. Jenže ze slov svatého čerta „logiku“ Lásky pochopit nedokázal a tak si řekl, že je to prostě podvod, že žádná Láska v Životě neexistuje, a on může tedy dál nerušeně řídit a zdokonalovat se ve svém počínání, aby nakonec dokázal přemoci i Milující duše; A lidé? Ti ať se utěšují svými

„nesplnitelnými sny“¹ o Lásce v tom pro ně tak oslnivém shonu tohoto světa...

To podobenství je o tom, že člověk by se neměl nechat oslňovat shonem tohoto světa, ani se podobat onomu čertovi, a požadovat logicky strohé „definice“ = *přesná vymezení* a tím spíše právní kodifikaci toho, co je to Láska a recepty, jak ji sám v sobě

¹ Michail Jurjevič Lermontov:

1

*Когда б в покорности незнания
Нас жить Создатель осудил,
Неисполнимые желанья
Он в нашу душу б не вложил,
Он не позволил бы стремиться
К тому, что не должно свершиться,
Он не позволил бы искать
В себе и в мире совершенства,
Когда б нам полного блаженства
Не должно вечно было знать.*

2

*Но чувство есть у нас святое,
Надежда, бог грядущих дней, —
Она в душе, где всё земное,
Живёт наперекор страстей;
Она залог, что есть поныне
На небе иль в другой пустыне
Такое место, где любовь
Предстанет нам, как ангел нежный,
И где тоски её мятёжной*

*Душа узнать не сможет вновь.*¹

Kdybychom měli z vůle Pána
Žít v neznalosti celý čas,
Proč naše duše ponechána
By byla touze napospas?
Proč Pán by dal nám víru ve sny,
Které nám život splnit nesmí,
Proč nechal by nás hledat dál
Svět dokonalé krásy v sobě,
Jen aby člověk v žádné době
Skutečné blaho nepoznal?

2

Jeden cit svatý v nás však žije,
Naděje, našich zítřků bůh,

Hlava 12. O Lásce...

„zkonstruovat“ nebo okopírovat od okolních lidí její „logiku“ = *algoritmiku*.

A od doby, kdy se v kultuře objevil námět tohoto podobenství, se vůbec nic nezměnilo a nezmění ani v budoucnu, protože ta skutečnost, že Láska stojí mimo algoritmiku, je její nikdy nepomíjející vlastností, která s ní přišla z doby před začátkem věčnosti jako část Božího Předurčení a je přímo jedním z aspektů Jeho Samotného. A příčina toho tkví v tom, že:

Láska je svobodná tvořivost, jestliže pod svobodnou chápeme vedení *Bohem nám dané prostřednictvím našeho svědomí* a tvořivost pramenící z bohatství duše. Proto Láska vždy překračuje omezené hranice těch algoritmů našeho jednání, které byly vytvořeny před nástupem jejího dalšího tvůrčího aktu, a to dokonce i v případě, že tyto algoritmy vznikly v minulosti jako projevy samotné Lásky.

Любовь вне логики	Láska není o logice
<i>Непостижима для ума Любовь, он тешится подделкой, Взаимовыгодной горелкой Освещена его тюрьма.</i>	<i>Rozum ti lásky nedá vysvětlení, On místo ní si padělek cení, Pod světlem vzájemně výhodným nevidí, Že ho vyměnil za vězení.</i>
<i>Он прячет чувства от страданий Любви палящего огня, Для сердца создана броня Из прошлых углей, от желаний.</i>	<i>Schovává city před utrpením, Srdce má skryté pod brněním Vyhaslého ohniště minulých přání,</i>

S ní duše, jež tak přízemní je,
Věří, že splatí vášním dluh,
Věří, že jednou na nebesích,
Na poušti nebo v černých lesích
Najde kout, kde jak laskavý
Anděl se láska zjeví zase
V své radostné a čisté kráse
A zbaví srdce únavy. ***překl. z knihy Z PLAMENE A JASU*

Základy sociologie

<i>И привыкая к темноте, Боятся света бедолага; В любви все ищут только блага, Что и приводит к слепоте...</i> <i>И от ожогов прячась в нише Холодных помыслов ума, Золой набитая сума — Удел слепых под гордой крышей.</i>	<i>Palčivý oheň pro něho není.</i> <i>Přivyklý temnotě, v ní ponořený Bojí se jasného osvětlení, V lásce kdo blaho jen hledají, Slepotou trpí – jsou vyřazení...</i> <i>Strachem trpíc před popálením, V brašně jen popel – ni uhlíku není. V úkrytu těch chladných myšlenek</i>
--	--

Hlava 12. O Lásce...

<i>Заполыхал зарёй рассвет На крыльях облака седого; Кто носит тяготы другого — В том и любви небесной свет.</i>	<i>Hrdá jen střecha je, úděl oslepených. Zář úsvitu přináší vyjasnění Šedivých mraků a pochopení, Kdo na sebe vezme útrapy jiného — Ten dojde lásky naplnění.¹</i>
--	--

Jinak řečeno, chce-li se člověk stát Člověkem, musí se naučit Milovat, přestože to není vůbec snadné, neboť:

- skutečná Láska – hypostasis/individuální podstata – je jednou z tváří bezmezn² Pravdy-Skutečnosti, a stejně jako neexistuje *abstraktní Pravda-Skutečnost (a stejně jako je každá lež bez jakýchkoliv výjimek neslučitelná s Láskou³)*, je také Láska v každém z množství svých projevů **konkrétní, neopakovatelná a nenapodobitelná⁴, a proto nepodléhá algoritmizaci, stejně jako**

¹ Báseň byla převzata z webu: <http://www.obshelit.ru/works/37978/>. Autor si zvolil pseudonym „Poutník“ a svou báseň datoval 25.03.2008. Při čtení jeho básně si musíte uvědomovat, že i ona sama je odleskem té Lásky nebeské, o které píše a byla nám zprostředkována přes síto *jeho mravně podmíněného rozumu, v něčem omezeného a v něčem chybujícího jako ostatně každý lidský rozum...* To samé platí pro všechny materiály Koncepce sociální bezpečnosti a konkrétně i pro Základy sociologie včetně jejich hlavy 12, která zčásti leží v kontextu námětu podobenství o svatém a čertu, neboť mluví o Lásce a zčásti leží mimo něj, neboť sleduje jiný cíl – pohnout čtenáře k tomu, aby se on sám naučil Milovat. Co je to Láska však není možné vysvětlit jedinci, který si jen přeje doplnit rejstřík svých znalostí, aby potom v souladu s principem „znalosti znamenají moc“ zvyšoval svůj konkurenční potenciál v boji za vyšší postavení v sociální hierarchii jedinců.

² Právě v důsledku toho se Láska (stejně jako Pravda-Skutečnost) nedokáže vměstnat do vždy konečné logiky-algoritmiky: vždy tu totiž zbyde složka stojící mimo logiku i algoritmiku, která je v řadě případů ve vztahu k budoucnosti daleko významnější a mocnější než omezenost logiky a algoritmiky.

³ O tom podrobněji dále v kapitole 12.2.4.

⁴ V kapitole 4.7 (Část první) byly vysvětleny náměty ruských bylin a pohádek o výpravách bohatýrů s ohledem na to, jak se v jejich námětech projevovaly charakteristické osobitosti algoritmiky každého z typů struktury psychiky. Jestliže však čtenáři chybí představivost a schopnost vcítit se, aby se do těchto námětů dokázal ponořit a spoluprožít jejich děj, můžeme doporučit těm, kteří by chtěli zpovzdálí uvidět projevy skutečné Lásky, aby se podívali na kreslený film *Pravěká pohádka* (Первобытная сказка, Sojuzmulfilm, 1975,

algoritmizaci nepodléhá ani umění dialektiky otevírající člověku Pravdu-Skutečnost;

- v důsledku toho není možné od jednoho subjektu druhému předat Lásku v podobě hotové k použití;
- kromě toho Láska k odhalování a řešení problémů jedinců, společností i lidstva jako celku, potřebuje stavět nejen na znalostech zděděných z minulosti, ale i na tvořivosti, takže bez ovládnutí umění dialektiky a vypracování efektivní individuální poznávací a tvůrčí kultury se dosáhnout Lásky v celé její šíři nepodaří.

Z toho tedy plyne, že:

Schopnost Milovat danou nám Bohem by se měl každý NAučit uplatňovat v praktickém životě sám.

Všechny předchozí texty „o Lásce“ z tohoto kurzu, i ty které budou dále následovat, jsou pouze návoděmi, které mají přispět k tomu, aby ti, kteří se nechtějí podobat zmiňovanému čertovi ze středověkého podobenství (a tím spíše se s ním ztotožňovat), v sobě dokázali najít a probudit poznávací a tvůrčí potenciál, naučili se Milovat a vnášením Lásky do života zformovali globální civilizaci lidskosti.

režiséra E. A. Gamburga (1925 - 2000); autor scénáře B. V. Zachoder (1918 – 2000); tento kreslený film je možné dohledat na internetu).

V tomto kresleném filmu Štuša-Kutuša zosobňuje démonický typ struktury psychiky a první slon v tomto pohádkovém světě Fantik zase lidský typ struktury psychiky. Fantik v námětu této pohádky předvedl obyvatelům tohoto prapůvodního světa skutečnou Lásku. Opička Marta, která toho všeho byla svědkem, vše na konci uzavírá hodnocením: „To je nenapodobitelné!“ A má ve svém hodnocení úplnou pravdu, neboť kdyby se do stejné situace dostal někdo s jiným typem struktury psychiky, než byl vlastní Fantikovi, a pokusil se jednat stejně jako on, byla by algoritmika vzájemné součinnosti individuální psychiky s eggregoriálním systémem světa z námětu té pohádky odlišná a v důsledku by byl odlišný i výsledek. Proto je „to“ skutečně nenapodobitelné: museli byste jím opravdu být, tj. zformovat se v určité kvalitě, pouhá snaha napodobit někoho, kým nejste, by nestačila.

Skutečnost, že je námět Pravěké pohádky vymyšlený a mravně-psychologické typy se v pohádce ukrývají za maskami pohádkových zvířat, na podstatě věci nic nemění: nesmíte lidskost pouze imitovat, musíte se Člověkem skutečně stát. Tato kreslená pohádka ukazuje podstatu Lásky dost názorným způsobem a *srozumitelně – jestliže se nad tím zamyslíte.*

Jiné cesty k záchraně lidstva není.

12.2. O Lásce a o „lásce“ – pseudo-Lásce

12.2.1. O Lásce: různé názory

Dříve zmiňované (Příloha 3, díl třetí) apokryfické Evangelium: Dobrá zpráva Světu Ježíše Krista ve výkladu učedníka Jana (známé také pod názvem Evangelium míru Ježíše Krista od učedníka Jana), které nebylo „svatými“ otci-zakladateli církví, jež odvozují svůj název od Kristova jména, zařazeno do kánonu Nového zákona, tlumočí Kristova slova¹:

«I odpověděl jim Ježíš: Nehleďte Zákony ve vašem písmu. Neb Zákony, to je Život a písmo je mrtvé. Popravdě vám říkám: Mojžíš nezískal své zákony od Boha v psané podobě, ale Živým Slovem.

Zákony, to je Slovo Života předané živým prorokem živým lidem. Ve všem jsoucím je zapsán Zákony. Najdete ho v trávě, ve stromě,

¹ Originální název v překladu tohoto apokryfu do ruského jazyka zní Evangelium Míru Ježíše Krista od učedníka Jana (Rostov na Donu: Tovariščestvo, 1991): http://dotu.ru/files/19961024_Apocrif.pdf; <http://www.spast.ru/publ/evang.htm> (vydání z roku 1994); nebo v jiné verzi překladu do ruského jazyka – Essejské Evangelium Míru (Moskva: Sattva, 1995 – kniha první, 1997 kniha druhá a třetí. Viz také: <http://essen.esenes.narod.ru/>; http://naturalworld.ru/kniga_arameskie-i-drevneslavjanskije-rukopisi.htm). Ve slovenštině: <http://leva-net.webnode.cz/products/evangelium-jezisa-krista-svetu-podla-ucenika-jana/>.

Toto Evangelium zveřejnil Edmond Bordeaux Székely (1905 – 1979) v roce 1937 v překladu ze starověkých textů: z textu v aramejštině, který byl uložen ve speciálních vatikánských archivech; a z textu v církevní slovanštině, který se do 2. světové války 20. století nacházel v rakouské Královské knihovně založené Habsburky (poválečný osud tohoto textu není znám). Vatikán existenci těchto prvotních zdrojů popírá (viz informace z článku o Székelym na Wikipedii: wiki/Секей,_Эдмонд_Бордо).

Vzhledem k tomu, že se v ústní řeči nerozlišují malá a velká písmena, a sám Ježíš se za svého života nikdy nad svými současníky nevyvyšoval, jsou příslušná osobní zájmena v daném citátu uváděna navzdory církevní tradici malými písmeny. Podle toho, jak my chápeme kontext, vztahují se slova „Syn Lidský“, přestože si nesou formální pečť patriarchátu, na všechny lidi bez ohledu na pohlaví, věk a rasu a ne výlučně na osobu Ježíše Krista, což je důvod, proč jsou také uváděna s malými písmeny.

v řece, v horách, v ptácích, v nebi, v rybách, v jezerech a mořích, ale zejména ho hledejte sami v sobě.

Neboť vám po pravdě říkám: Vše jsoucí, ve kterém jest život, je Bohu blíže než písmo zbavené života. Bůh stvořil život a vše jsoucí takovým, že je Slovem věčného života a slouží člověku k Učení o Zákonech pravdivého Boha. Bůh nepsal Svě Zákony na stránky knih, ale do vašich srdcí, do vašeho ducha.¹

Projevují se ve vašem dýchání, ve vaší krvi, ve vašich kostech, ve vaší kůži, ve vašich vnitřnostech, ve vašich očích, ve vašich uších a v jakékoliv i té nejnepatrnější části vašeho těla.

Jsou přítomny ve vzduchu, ve vodě, v zemi, v rostlinách, ve slunečních paprscích, v hlubinách i výškách. **Všechny jsou adresovány vám, abyste mohli pochopit Slovo a Vůli živého Boha. Bohužel jste zavřeli své oči, abyste nic neviděli a zacpali jste si uši, abyste nic neslyšeli** (vyčlenili jsme v textu tučně: k tomu je nezbytné dodat, že většina lidí také neusiluje o získání intelektuální síly a individuální vůle, nebo je odmítá). Po pravdě vám říkám: Písmo je dílo lidských rukou, zatímco život a všechna jeho vtělení jsou dílem Božím. Proč neposloucháte Slova Boha zapsaná v Jeho výtvorech? A proč studujete písmo, jejichž písmena jsou dílem lidských rukou a tudíž mrtvá?

- Jak můžeme číst Zákony Boží, jestliže nejsou v písmech? Kde tedy jsou napsány? Přečti nám je přeče, tam, kde je vidíš, neboť mi neznáme jiná písmo, než jsou ta, která jsme zdědili od svých předků. Vysvětli nám Zákony, o kterých říkáš, že když je uslyšíme, můžeme se vyléčit a napravit se.

A Ježíš jim odpověděl: Vy nemůžete chápat Slova života, protože přebýváte ve smrti. Temnota halí vaše oči a vaše uši jsou hluché. Přesto vám říkám: Nesmíte svou pozornost upínat na písmo, jejichž písmena jsou mrtvá, jestliže svými skutky odvrhujete Toho, Kdo vám ta písmo dal. Po pravdě vám říkám: Ve vašich skutcích není Bůh ani Zákony Jeho; nejsou přítomny v obžerství ani v opilosti vaší, ani ve způsobu vašeho života, který promarňujete v nestřídmosti a rozkoši; a ještě méně v hledání bohatství a zejména pak v nenávisti k vašim nepřátelům. To je velice vzdálené pravdivému Bohu a Jeho andělům. Všechno to však vede ke kralování temnoty a vládce všeho zla. Neboť všechny tyto touhy si nosíte v sobě; a proto Slovo Boží a Moc Jeho

¹ To znamená, že Zákony jsou zapsány i v lidském organismu – v jeho hmotném těle, jehož součástí je i srdce, a v jeho biopolu (v duchu), které je nositelem individuální psychiky (jako informačně-algoritmického systému), použijeme-li moderní terminologii.

Hlava 12. O Lásce...

nemůže do vás vstoupit, protože v sobě nosíte mnoho špatných myšlenek, a také hanebnosti jsou usídleny ve vašem těle i ve vašem vědomí. Chcete-li, aby k vám Slovo Živého Boha a Moc Jeho dokázaly proniknout, neznesvěcujte tělo své, ani vědomí své, neboť tělo je Chrám Ducha a Duch je Chrám Boží. Musíte proto tento Chrám vyčistit, aby se v něm mohl usídlit Vládce tohoto Chrámu a zaujmout v něm Své důstojné místo. Abyste se vyhnuli všem pokušením těla svého a vědomí svého od Satana pocházejících, uchylte se pod záštitu Nebe Božího.

(...)

Neboť vskutku nikdo nemůže dosáhnout Nebeského Otce, neprojde-li Zemí-Matkou. Podobně jako novorozené dítě, které nedokáže pochopit poučení svého otce, dokud si ho matka nepřitiskne ke své hrudi, nevykoupe ho, nepomazlí se s ním a nepoloží do kolébky, aby usnulo poté, co ho nakrmila. Neboť místo dítěte, dokud je ještě malé, je u jeho matky, a jí se musí podřizovat. Jakmile však povyroste, otec ho vezme sebou, aby s ním pracovalo na poli. Dítě se potom vrací ke své matce pouze v čase oběda či večere, a tehdy mu otec poskytne svá poučení, aby mu usnadnil pomoc při veškerém počínání svém.

A když otec uvidí, že jeho syn pochopil všechna jeho ponaučení a zručně zvládá svou práci, předá mu všechno své dobro, aby syn mohl pokračovat v díle svého otce. Po pravdě říkám vám: Blažený jest ten syn, který se řídí radami své matky a postupuje podle nich. Ale stokrát blaženější je ten syn, který přijímá rady otce svého a dodržuje je, neboť vám bylo řečeno: „Cti otce svého a matku svou, abys byl dlouho živ na zemi. A já vám říkám, synové lidští: Ctěte Matku svou – Zemi, dodržujte všechny zákony Její, abyste prodloužili své dny na této zemi; a ctěte Otce vašeho Nebeského, abyste zdědili život věčný na nebesích. Neboť Otec Nebeský je stokrát větší než všichni pokrevní otcové z vašich pokolení, jakož i Matka-Země znamená více než všechny pokrevní matky. A v očích Otce Nebeského a Matky-Země je syn lidský ještě dražší než v očích otce svého pokrevního a matky své pokrevní.

A jinou moudrostí jsou naplněna Slova a Zákony Otce Nebeského a Matky-Země než slova a vůle všech otců vašich pokrevních a všech matek vašich pokrevních. A nekonečně větší bude dědictví Otce vašeho Nebeského a Matky-Země: jak Království Života pozemského, tak i nebeského: dědictví lepší než jaké vám mohou zůstat otcové vaši pokrevní a matky vaše pokrevní.

Opravdovými bratry vašimi jsou ti, kdož plní Vůli Otce Nebeského a Matky-Země, ne bratři pokrevní. Popravdě pravím vám: Vaši opravdoví bratři z Vůle Otce Nebeského a Matky Země vás budou milovat tisíckrát více než bratři vaši pokrevní. Neboť od dob Kaina a Ábela, od té chvíle, kdy bratři pokrevní porušili Vůli Boží, není více opravdového bratrstva pokrevního. A bratři se k bratrům svým chovají jako k cizím lidem. Proto pravím vám: Milujte opravdové bratry své z Boží vůle tisíckrát více než bratry své pokrevní.

Neboť Otec váš Nebeský Láska je!

Neboť Matka Země vaše Láska je!

Neboť syn lidský Láska je!

A díky Lásce Otec Nebeský, Matka-Země i syn lidský jedno jsou. Neboť duch syna lidského pochází z Ducha Otce Nebeského a Těla Matky-Země. Bud'te proto dokonalí stejně jako Duch Otce Nebeského a Tělo Matky-Země.

Milujte Otce svého Nebeského tak, jako On miluje ducha vašeho.

Milujte také Matku-Zemi svou tak, jako Ona miluje vaše tělo.

Milujte bratry své opravdové tak, jako je Otec váš Nebeský a Matka-Země milují. A tehdy váš Otec Nebeský obdaří vás Duchem svým Svatým a vaše Matka-Země zase Tělem svým Svatým. A tehdy se budou synové lidští jako opravdoví bratři navzájem milovat takovou Láskou, jakou jim darují jejich Otec Nebeský i Matka Země: a tehdy se stanou navzájem pro sebe opravdovými utěšiteli. A až tehdy zmizí z Tváře Země všechna neštěstí a všechen žal a rozhostí se na ní Láska a Radost. Tehdy stane se Země Nebesům podobná a nastoupí Království Boží. A syn lidský přijde v celé své Slávě, aby převzal dědictví své – Království Boží. Neboť synové lidští žijí v Otci Nebeském a Matce-Zemi a Nebeský Otec a Matka-Země žijí v nich.

A tehdy společně s Královstvím Božím přijde konec časů. Neboť Láska Otce Nebeského daruje všem věčný život v Království Božím. Neboť Láska je věčná. Láska je silnější než smrt.“

***¹ *«A přestože mluvím jazykem lidí a andělů, není-li ve mně Lásky, podobám se jen dunícímu kovu zvonů a drnčícím cimbálům. A*

^{1***} Pokračující text citátu, který jsme označili kurzívou, se do kánonu Nového zákona dostal v převyprávění apoštola Pavla: První list Korintským, hl. 13. Je to tedy jeden z ukazatelů skutečnosti, že Pavel tento citovaný apokryf, který je starší než kánon Nového Zákona, znal a jeho obsah nepopíral.

O roli Pavla při formování historicky reálného křesťanství viz práce vnitřního prediktoru SSSR Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry.

Hlava 12. O Lásce...

přestože předpovídám budoucnost, znám všechna tajemství a všechnu moudrost, mám silnou víru podobající se bouři, i hory přenášející, není-li ve mně Lásky, nejsem ničím.

A i kdybych rozdal veškeré své bohatství chudým, abych je nakrmil, a dal jim oheň, který jsem dostal od Otce Svého, není-li ve mně Lásky, nepřinese mi to prospěch ani moudrost.

Láska je trpělivá, Láska je něžná, Láska není závistivá. Nečiní zla, nemá potěšení z nespravedlnosti a svou radost nalézá ve spravedlnosti.

Ještě jeden důkaz o autentičnosti tohoto apokryfu můžeme nalézt v Koránu. Překlad Koránu od Betsi Jakovlevny Šidfarové (1928 – 1993) ([http://www.e-reading-lib.com/bookreader.php/1013648/Shidfar -
_Koran._Smyslovoy_perevod_professora_Shidfar_B.Ya..html](http://www.e-reading-lib.com/bookreader.php/1013648/Shidfar_-_Koran._Smyslovoy_perevod_professora_Shidfar_B.Ya..html)) obsahuje následující úryvek:

«44. A toto je jeden z příběhů dříve ti neznámých, ó Mohamede, jež ti zjevujeme, neboť tys nebyl mezi nimi, když vrhali losy rákosovými pery („rákosová pera“ – v jiných překladech „třtinová pera/třtiny“ a další názvy těch předmětů, kterými psali Arabové v době zjevování Koránu: naše vysvětlení k citaci) do vody o to, kdo z nich se ujme Mariam, a nebyl jsi mezi nimi, když se hádali.

45. Tehdy pravili andělé: „Ó Mariam, tobě vskutku Alláh oznamuje zvěst radostnou o zrození Slova od Něho, jehož jméno je Ísa ibn Mariam al-Masich (Mesiáš, Ježíš syn Mariin), a bude blahoslavený na tomto i onom světě a k Alláhovi přiblížený,

46. A bude mluvit s lidmi již v kolébce i poté co dospěje v muže blahoslaveného.

47. I zeptala se: „Pane můj, jak bych mohla mít dítě, když se mne žádný syn lidský dosud nedotkl?“ I pravil: „Takto Alláh tvoří to, co chce. Když o nějaké věci rozhodne, řekne toliko: „Staniž se!“, a stane se, jak přikázal.“

48. A naučí jej Bůh Písmu a moudrosti a Tóře a Evangeliu.“

49. A udělá jej Poslem k synům Izraele. I řekne: „Přišel jsem k vám se znamením Pána vašeho. Utvořím pro vás z hlíny obraz ptáka, vdechnu do něj Ducha i stane se tento obraz se svolením Alláhovým živým ptákem, vyléčím slepého i malomocného a se svolením Alláhovým křísit budu mrtvé, **a vysvětlovat vám budu, co byste měli jíst a co držet v příbytcích svých** (vyčlenili jsme tučně v citaci). A věru je v tomto pro vás znamení, jste-li věřící.

50. A v potvrzení toho, čeho se vám dostalo přede mnou z Tóry, a aby vám již více nebyla zapovězena ta část, jež vám byla zakázána, přicházím k vám se znamením od Pána vašeho, bojte se Alláha a mne poslouchejte» (Súra třetí, Al-Imran – Rod Imránův).

Láska vysvětluje všechno, věří všemu¹, Láska nikdy neztrácí naději, Láska překoná vše a nikdy se neunaví: co se týká jazyků, tak ty zmizí, co se týká vědění, to přijde.

I nyní máme kousky omylů i pravdy, nastoupí však plná dokonalost a vše dílčí vymizí.

Když je dítě dítětem, mluví jako dítě, když však dospěje, opustí své dětské názory.

Ted' vše vidíme přes temné sklo a s pomocí pochybných pravd². Naše znalosti jsou dnes útržkovité, až však staneme před Tváří Boží, nebude již dílčího vědění, dozvíme se všechno seznávající učení Jeho. I ted' existuje Víra, Naděje a Láska, ale největší z těch tří je Láska.

A teď díky přítomnosti Ducha Svatého našeho Otce Nebeského mluví s vámi jazykem Života Boha Živého. Není ještě mezi vámi nikdo, kdo by dokázal pochopit vše, co vám říkám. A ti, kteří vám

Jak je známo, tak *Evangelium od Krista* v kánonu Nového zákona chybí a čtyři kanonická evangelia jsou vlastně krátkými životopisnými zprávami, které neobsahují žádná poučení o tom, co a jak by měli lidé jíst. Avšak apokryfická Dobrá zpráva Světu Ježíše Krista od učedníka Jana v jednom ze svých témat obsahuje poučení o stravování hodném lidí, což odpovídá výše uvedeným informacím z Koránu, které to uvádějí jako jedno z témat opravdového Evangelia sděleného nám prostřednictvím Krista.

¹ Sotva může platit: „Láska věří všemu“, neboť v takovém případě by věřila i Satanovi, a to ve všech případech bez výjimky, což by ji činilo pro život nezpůsobilou: pro život způsobilá Láska „ví všechno“, tj. zná Pravdu-Skutečnost, a proto přijímá všechny takové, jací jsou. Nicméně při té úrovni rozvoje kultury lidstva, jaké bylo v současnosti dosaženo, nemusí Milující člověk něco vědět a něco umět vycítit, a proto je schopen uvěřit i záměrně lži. Milující jsou však Bohem ochraňováni, a proto bude lež tak či onak odhalena, a nepoškodí Milujícího ani jeho věc, ale ten, kdo *zalhal, se se zlou potáže kvůli vlivu okolností vzniklých z jeho lži, jež sám nebude mít pod kontrolou*.

² Jak je dávno známo a bylo předvedeno v Části první (kapitola 5.2), je „obraz světa“ (vnímání a chápání světa), kterým se člověk v životě řídí, neboť to na jeho základě si vyhodnocuje situace a vypracovává linii svého chování, podmíněn nejen samotným Světem jako takovým, ale i osobitostmi algoritmiky jeho psychiky, pod jejímž vlivem je jeho vlastní „obraz světa“ formován. Vše, co vnímáme v toku životních událostí, porovnáváme s tím, co už je nám známo, takže se dá metaforicky říci, že „vidíme svět přes sklo pochybných pravd, které už jsou obsaženy v naší psychice“ (Náš komentář k citaci).

Hlava 12. O Lásce...

vykládají písmá, s vámi hovoří mrtvým jazykem lidí hledajících prostřednictvím lidí jejich nemocná a smrtelná těla¹.

Proto jim všichni lidé rozumí, neboť jsou všichni nemocní a ve stavu smrti. Nikdo z nich nevidí Světlo Života. Slepí vedou za sebou slepé černými šlépějemi hříchu, bolesti a smrti a nakonec se všichni společně propadají do hlubin smrti.

Mne poslal Otec, abych před vámi zažehl Světlo Života. To světlo se rozhoří samo a rozptýlí soumrak, neboť soumrak zná jen sám sebe a nezná Světlo. Musím vám říci mnohé, ale vy to nedokážete pochopit, neboť oči vaše zesláblly soumrakem a plné Světlo Otce Nebeského by vás oslepilo. Proto nemůžete pochopit vše, co vám říkám o Otci Nebeském, který mě k vám vyslal.»

Samozřejmě, že nebylo připuštěno, aby toto ponaučení kvůli svému charakteru, který neponechává *církevní hierarchii žádné místo pro její obchodní monopol s „milostí Boží“*, bylo zařazeno do kánonu Nového zákona. Přesto se i v kánonu uchovala příkázání Lásky.

«Nové příkázání dávám vám, abyste se navzájem Milovali; tak jako já Miluji vás, i vy se Milujte navzájem» (Jan, 13:34 – doslovný citát s pravopisem vyjadřujícím naše chápání).

«Především se však zahalte do Lásky, která je souhrnem dokonalosti» (apoštol Pavel, List Koloským, 3:14 – doslovný citát s pravopisem vyjadřujícím naše chápání).

Jenže příkázání Lásky z kánonu Nového zákona nebyla za posledních 2000 let vtělena do života globální civilizace, protože *učení Krista o nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím prostřednictvím svědomí každého z nich* bylo církvemi odmítnuto a prohlášeno za kacířství, které dostalo název chiliasmus – millenarismus (viz Příloha č. 3 Přemožení Křesťanství „světovým zákulisím“: politické technologie a výsledek – ve třetím díle). No a společnosti, které jsou ve své většině zotročené honbou za úspěchem a uspěchaným stylem svého života, se záměně pravého Kristova učení za to církevní nebránily.

Nicméně pravá Láska – Láska z jiného světa – dosahuje až k nám, podobně jako světlo a teplo ze Slunce dosahuje ke slepým i vidoucím, přestože je vnímají rozdílně². V daném případě si však „slepí“ mohou

¹ A mělo by být dodáno: a majetek náležející jim na tomto světě – peníze apod. (Náš komentář k citaci).

² Podobně jako je to podáno v jedné z pověstí o Nasredinovi. Zeptali se Nasredina:

rozpomenout na „oči“ a otevřít je sami... Přece nejsou gogolovským Vijem, kterému museli jiní pozvedat víčka, aby vůbec něco viděl.

V podstatě může být k tématu Lásky vztaženo i podobenství Každému to své – připisované buddhistické tradici, neboť mnozí, kteří sami Milovat neumějí, jiné poučují o tom, co je to Láska:

«Buddha se zastavil v jedné vesnici a dav k němu přivedl slepce. Potom jeden člověk z davu Buddhu oslovil:

- Přivedli jsme ti tohoto slepce, protože on nevěří, že existuje světlo. Všem se snaží dokázat, že světlo neexistuje. Má velmi bystrý rozum a umí logicky myslet. My všichni dobře víme, že světlo existuje, ale nedokážeme ho o tom přesvědčit. Naopak jeho argumenty jsou natolik silné, že někteří z nás dokonce začali pochybovat. On nám říká: „Existuje-li světlo, nechte mne, ať se ho dotknu, já poznávám věci po hmatu. Nebo mi ho dejte ochutnat, anebo si k němu čichnout. Nebo do něj udeřte, jako do bubny, a já uslyším, jak zní.“ Už jsme z něho celí unavení, pomoz nám jej přesvědčit, že světlo existuje. A Buddha řekl:
- Slepce má pravdu. Když pro něj světlo neexistuje, tak proč by v něj měl věřit? Pravda je taková, že potřebuje doktora a ne kazatele. Měli jste ho odvést k doktorovi a ne ho přesvědčovat. Potom Buddha povolal svého osobního doktora, který ho vždy doprovázel. Slepce se zeptal:

- A co bude s naším sporem?

Buddha mu odpověděl:

- Počkej chvíli, nech doktora, ať prohlédne tvé oči.

Ten ho prohlédl a řekl:

- Není to tak zlé, bude zapotřebí nanejvýše půl roku, abych ho vyléčil.

Buddha tedy doktora poprosil:

„Co je užitečnější: Měsíc nebo Slunce?“

„To je přece zcela očividné, je zbytečné se na to ptát,“ odpověděl Nasredin. „Slunce svítí ve dne, kdy je tak jako tak světlo. Takže jaký přináší užitek? Kdežto Měsíc osvětluje svět za temných nocí, proto je Měsíc tisíckrát užitečnější.“

Podobná otázka na užitečnost Slunce a Měsíce včetně stejné nasredinovské odpovědi na ni existuje v kulturách různých národů: hloupost odpovědi je očividná, přesto jsou druhořadé i třetířadé odlesky Lásky pro mnohé z nás cennější než ona sama.

Hlava 12. O Lásce...

- Zůstaň v této vesnici do té doby, než toho člověka vyléčíš, a až uvidí světlo, pošli ho za mnou.

Za půl roku k němu bývalý slepec přitancoval se slzami radosti v očích a padl mu k nohám.

Buddha řekl:

- Teď můžeme ve sporu pokračovat. Dříve jsme žili v rozdílných světech¹, a rozmluva o podstatě věcí² nebyla možná³.»

Zatím žijeme ve společnosti, kde se slovo „láska“ a slova od něj odvozená používají ve vztahu k čemukoliv, co zrovna někomu přijde na mysl, avšak není Láskou ani jejími projevy. Zde jsou některé z nejkriklavějších příkladů:

- «*Veliká je radost lásky, ale utrpení z ní je tak veliké, že je lepší vůbec nemilovat*»⁴ (F. M. Dostojevskij (1821 – 1881));
- «*Trnkový, trnkový květ na zem padá / Lásku kdo pozná i hoře pozná / Trápím se, trápím já dívčina mladá ...*» (maloruská lidová píseň Kvete trnka⁵)

¹ V citovaném zdroji je místo slova „světech“ uvedeno slovo „rozměrech“.

² V citovaném zdroji jsou místo slov „rozmluva o podstatě věcí nebyla možná“ uvedena slova „spor nebyl možný“.

³ Uvedeno podle publikace na internetu: http://www.spiritual.ru/lib/pri_kazh.html. Stejně podobenství je užitečné také pro pochopení problematiky související s obr. 3.4-1 v Části 1 tohoto kurzu (redakce z roku 2016).

⁴ Situace, ve které F. M. Dostojevskij vyřkl tento názor, viz kniha: Mark Lvovič Slonim – Tři lásky Dostojevského. – Jeden z odkazů: http://www.gramotey.com/?open_file=1269085138; Poprvé byla tato kniha vydána v USA (Three Loves of Dostoevsky, Rinehart & Company, New-York, 1955).

Z toho, o čem píše M. L. Slonim, vyplývá, že se jedná o vášnivou touhu muže po ženě, v jejímž základu leží instinkty a o skutečnost, že jeho „milá“ zneužila svou „ženskou moc“ ve vztahu k muži, kterého k ní tyto instinkty poutají. A toto všechno F. M. Dostojevskij, stejně jako mnozí další, neopodstatněně povýšil na Lásku.

⁵ Úplný text je v různých variacích možné dohledat na internetu, jedna z nahrávek této písně: <http://sadi-i-ogorod.ru/video/horoshie-pesni/video-tsvite-teren-ukrainskaja-narodnaja-pesnja.html>; <http://sadi-i-ogorod.ru/video/horoshie-pesni/smotret-taisija-povalij-tsvite-teren.html> — Stejná bezvýchodnost a bezútešná muka jako v písni Soužení mé má oči zelené... (Koniklec, hudba E. Ptičkinova, verše T. Kornilova:

- «*Bolest mne našla nezvaná, / Je to ta láska proradná* (píseň Naděždy Kadyševé - Široká řeka);
- «*Oj, jak vražedně milovat umíme, / jak bujně a slepě jsou vášně zdejší, / zaručeně tak v lásce zhubíme, / co srdci našemu nejmilejší!*» (F. I. Tjutčev (1803 – 1873)).

Tato významová volba slov je zčásti výsledkem neadekvátního chápání světa a zčásti vyjádřením *žíznivé touhy po Lásce*, která je se vzácnými výjimkami vlastní téměř všem lidem. Tato žíznivá touha po lásce, která je ve společnosti nevykořenitelná, našla své vyjádření v básni M. Ju. Lermontova uvedené v kapitole 12.1 «*Kdybychom měli z vůle Pána, (v pokoře) žít v neznalosti celý čas....*», a nalézá své vyjádření i v dílech našich současníků: «*Bez Lásky ráj mi k ničemu není / Ráj bez Lásky ten se v peklo změní* (vyčlenili jsme tučně v citaci) */Hořký a trpký je k nesnesení*»¹ (doslovný citát s pravopisem vyjadřujícím naše chápání). Také A. Glyzin má pravdu: ráj, ve kterém nepanuje Láska, nemůže být rájem. A nemůže jím být, protože se v peklo změní. Už jen kvůli tomu, že samotný pobyt v něm bude nesmyslný (a to i tehdy, nebudou-li v něm „muka pekelná“ v obecně zažitých představách: kde sadističtí čerti s požehnáním hierarchů té či oné církve smaží hříšníky ve svých kotlech apod.), neboť:

Pouze Láska má své základy a cíle (smysl svého bytí) obsaženy sama v sobě; všechno ostatní, co v Životě existuje, je tak či onak založeno na něčem vnějším, také smysl bytí všeho ostatního se tak či onak pojí s něčím vnějším; Láska je z této normy v našem Všehomíru jedinou výjimkou.

http://sovetskaya-estrada.ru/load/tolkunova_valentina/quot_son_trava_quot/10-1-0-46 — zpívá Valentina Vasiljevna Tolkunova (1946 — 2010)).

¹ A. Glyzin. Fragment refrénu z písně Svobodu nám přináší či porobu.

No a absence všezahrnující Lásky v životě lidí a v jejich činnosti mění kvalitu všeho. Příkladem tomu je věrouka „láskyplné“¹ *prý* ruské, *prý* pravoslavné církve v praxi:

¹ *«Ruské duchovenstvo nikdy neučilo své věřící poznávat a milovat Boha, jen se bát čertů, které samo i se svými manželkami jen plodilo»* (V. O. Ključevskij, Devítidílné sebrané spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, aforismy z devadesátých let 19. století, str. 434). Znovu poznamenáme, že V. O. Ključevskij při tomto svém hodnocení činnosti Ruské pravoslavné církve vycházel z vlastní životní zkušenosti, neboť nevydržel toto její „učení“ v Penzenském duchovním semináři a na vlastní žádost z něj odešel.

Jak reálně jednali představitelé Ruské pravoslavné církve, dosvědčil například i strýc Mikuláše II. – velkokníže Alexandr Michajlovič, který o své první zpovědi a přípravách na ni ve svých pamětech píše:

«Poprvé jsem se ve svém životě dozvěděl o existenci rozličných hříchů i s jejich popisem od otce Titova. Jako sedmileté dítě jsem se měl kát ze své spoluúčasti na ďábových úkladech. **Pán Bůh, který se mnou do té doby besedoval šepotem barevných květů rostoucích v naší zahradě, se z ničeho nic v mém vědomí proměnil ve strašnou a nelitostnou bytost** (vyčlenili jsme tučně v citaci).

Bez ohledu na mé oči naplněné hrůzou mi otec Titov vyprávěl o zatracení a věčných mukách, ke kterým jsou odsouzeni ti, kteří své hříchy tají. Zvyšoval přitom hlas a já jsem celý roztřesený zíral na kříž zářící na jeho hrudi v paprscích jasného kavkazského slunce a uvažoval, zda skutečně mohlo dojít k tomu, že bych se chtěl nechtě dopustil nějakého toho strašného hříchu a zatajil jej? (...)

Odešel jsem z kostela s pocitem, že jsem navěky přišel o něco neobyčejně cenného, co se mi již nikdy nepodaří získat zpět, a to dokonce ani v případě, že bych se stal všeruským carem (vyčlenili jsme tučně v citaci)» (velkokníže Alexandr Michajlovič, Kniha pamětí, hlava druhá).

Takto to vypadalo v epoše, kdy v naší zemi vládl idealistický ateismus, v jehož systému Ruská pravoslavná církev „hrála první housle“. V sovětské epoše, kdy v naší zemi dominoval materialistický ateismus marxismu-leninismu, to bylo v podstatě stejné: aparátčici KSSS (kněží nové epochy) učili své věřící jak nebýt komunisty bezmezně oddanými ideálu spravedlnosti a jak se bát vládnoucí moci aparátu KSSS a Sjedenčené státní politické správy – KGB, jak se přetvařovat a přizpůsobovat změnám „generálního kurzu

Na ilustracích výše je:

- Zleva — L. N. Tolstoj v pekle — fragment nástěnné malby z kostela ve vesnici Tazovo v Kurské gubernii datované do roku 1883. A povšimněte si ještě skutečnosti, že tato malba byla v kostele vytvořena 27 let před smrtí L. N. Tolstého (1828 – 1910).
- Zprava – Vysvěcení veřejného domu – V. E. Makovskij (1846 – 1920), 1900, skica (obraz nebyl namalován).

Skutečnost, že námět zachycený V. E. Makovským není žádným pomlouvačným výmyslem, neboť hříšnost a podpora páchání hříchů jsou pro církevní hierarchii po celou dobu její dějinné existence příznačné, což úplně stejně platí i pro tu současnou v postsovětské Ruské federaci, viz televizní reportáž o vysvěcení elitního nočního klubu Studio 74 s „erotickým klubem nabízejícím úplný striptýz“ včetně možnosti okamžitého pronájmu pokojů¹. Že by ze strany hierarchie Ruské pravoslavné církve na adresu „světícího kněze“

strany“.

Výjimky z tohoto pravidla byly v obou těchto epochách vzácné, což poskytl důvod A. K. Tolstému charakterizovat obě tyto varianty ateismu slovy: «... není nic nechutnějšího a odpornějšího než ruská bezbožnost a pravoslavlí.» Přičemž s ohledem na bezbožnost marxismu tuto svou charakteristiku použil v předstihu – dříve než k ní došlo.

¹ Vysvěcení erotického klubu „otcem“ Ruské pravoslavné církve: <http://www.youtube.com/watch?v=uvYBCDisBFA> (nahráno na YouTube 18. ledna 2012, pomocí Yandexu je možné dohledat „klub“ s názvem Studio 74 v Čeljabinsku).

Z poučení, které dal „svatý otec“ personálu při vysvěcení tohoto moderního bordelu: «Na tom, jak se budete modlit, závisí vaše výplaty, takže se uklánějte hlouběji... ano, ano...to říkám bez legrace.»

zazněly nějaké stížnosti, že by mu někdo zakázal vykonávat jeho službu či ho exkomunikoval z církve – nám známo není.

Z lidové moudrosti na internetu:

- Povinnost bez lásky dělá člověka popudlivým.
- Odpovědnost bez lásky dělá člověka bezohledným.
- Spravedlnost bez lásky dělá člověka krutým.
- Pravda bez lásky dělá z člověka věčně nespokojeného kritika.
- Výchova bez lásky dělá z člověka¹ pokrytce.
- Rozum bez lásky dělá člověka vypočítavým.
- Přívětivost bez lásky dělá z člověka licoměrníka.
- Kompetence bez lásky dělá člověka neústupným².
- Moc bez lásky dělá z člověka násilníka.
- Bohatství bez lásky dělá z člověka chamtivce.
- Víra bez lásky dělá z člověka fanatika.
- Dobročinnost bez lásky je almužnou³.

A příjmy z tohoto „klubu“-bordelu a tím pádem také – výplaty jeho personálu – budou tím vyšší, čím větší bude rozestup v příjmech chudých a bohatých, jež neustále narůstá díky systému bohatých, který je nastaven na vykořisťování většiny ostatního obyvatelstva, neboť přebytek peněz budou bohatí utrácet za všemožné neřesti. Kdo si tedy přeje i nadále žít ve „vysvěceném“ bordelu, ať jen spočine v lůně Ruské pravoslavné církve.

¹ Tj. z odchovance: výchova je proces a odchovanec je jeho výsledkem; vychování získané bez Lásky se projevuje formální zdvořilostí a tedy pokrytectvím.

² Správnější by bylo říci: omezeným a zarputilým, neboť v řadě případů ho bude kompetence zavazovat právě k té neústupnosti, jestliže návrhy nekompetentních oponentů mohou očividně vést ke škodě nebo katastrofě. No a omezenost (citů a intelektu) a zarputilost povedou k tomu, že takový člověk díky své kompetenci nebude schopen v názorech svých oponentů rozeznat zrnko zdravého smyslu, integrovat ho do dané záležitosti a vylepšit tím její výsledek.

³ Tento výrok jsme doplnili sami. Taková dobročinnost vyřeší některé z problémů těch, kterým bude poskytnuta, ale ten, kdo takovou dobročinnost poskytuje bez Lásky, si sám zadělává na vlastní problémy. Neboť tak v sobě pěstuje pýchu a aroganci, čímž stále více upadá do iluze své zdánlivé nezávislosti na společnosti těch „bezvýznamných lidiček“, kteří se neobejdou bez jeho dobrodiní.

- Existuje pouze jedna velká síla schopná přetvářet a tou je láska.

Ve všech výše uvedených výrocích by slovo láska mělo být psáno s velkým písmenem, abychom v naší době odlišili Lásku od pseudo-Lásky – pomíjivé a škodlivé „lásky“ současného světa.

12.2.2. Souhrn dokonalosti

Dále tu máme „lásku“ jako pseudo-Lásku, to znamená různorodé přichylnosti subjektu k subjektům a objektům tohoto světa, které v něm vzbuzují ty či ony takzvané „pozitivní emoce“ („potěšení lásky“), které však mohou být kaleny nebo úplně znehodnoceny přidruženým utrpením. A to utrpení může být podle slov F. M. Dostojevského natolik veliké, že *je lepší vůbec nemilovat*. No a Láska, je tou Láskou, která není z tohoto světa, je nenapodobitelná, a každý se jí musí naučit sám.

Tato Láska není pouze emocí, a ani tak moc emocí, přestože *Láska jako souhrn dokonalosti* obsahuje velmi bohatou¹ emocionální složku společně s jinými složkami, které je člověk schopen prožívat a obdarovávat jimi Svět. Skutečnost, že Láska není jen emoce ani přichylnost k někomu nebo něčemu, ale je opravdu souhrnem dokonalosti kladných vlastností jedince, je možné vyrozumět nejen z výše uvedených úryvků apokryfického evangelia, ale i z kanonických textů Nového zákona.

«28. Přistoupil k Němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl². Zeptal se Ho: „Které přikázání je první ze všech?“

29. Ježíš odpověděl: „První je toto: „Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán;

¹ Je to jeden z těch případů, kdy mají slova „Bůh“ a „bohatství“ («Бог» и «богатство») podle Pravdy-Skutečnosti stejný kořen slova.

² Podle kontextu, který tomu předchází, Marek uvádí Kristova poučení poskytnutá Saduceům (jeden z tehdejších proudů v judaismu) o životě duše po smrti.

30. **miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší i myslí a z celé své síly!**¹ (vyčlenili jsme tučně v citaci¹), to je první přikázání!

31. Druhé pak je toto: „Miluj bližního svého jako sám sebe!“ Většího přikázání nad tato dvě není.“

32. I řekl Mu ten zákoník: „Správně, Mistře, podle pravdy Jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě Něho;

33. a milovati Jej z celého srdce, z celé duše a rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe, je víc než přinášet Bohu oběti a dary.“

34. Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království².“ Potom se ho již nikdo otázat neodvážil» (Marek, hl. 12).

Tento Markův text se však od tematicky shodného Matoušova úryvku liší. Jeden ze zákoníků se zeptal Krista:

«36. „Mistře, které přikázání v zákoně je největší?“

37. Ježíš mu řekl: „„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“

38. To je největší a první přikázání.

39. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“

40. Na těch dvou přikázáních spočívá celý zákon i proroci“ (Matouš, hl. 22).

Rozdíl je v tom, že v Markově podání jsou obě přikázání o Lásce nerozlučně spjata s přikázáním o jednobožství (Marek, 12:29), z čehož je možné si odvodit, že plnost a dokonalost Lásky v případě odpadlictví od vyznávání jednobožství ve zjevné podobě (kdy věrouka hlásá existenci většího počtu bohů a jejich vládu nad světem) nebo ve skryté podobě (kdy věrouka hlásá, že ten *jeden a*

¹ Tj. emoce, intelektuální síla, smysl života a vše ostatní, co je dáno duši při jejím vtělení na tomto světě. To vše, co si vypracovává v průběhu života, se v Lásce spojuje, a získává přitom jakési doplňkové blahodárné vlastnosti. Tj. Láska, to nejsou pouze světlé emoce.

² Povšimněme si, že jde o jedno z těch mála míst kanonického textu Nového zákona, ze kterého je možné se dozvědět, že Ježíš učil o nastolení Království Božího na Zemi úsilím Milujících lidí pod vedením Božím prostřednictvím svědomí každého z nich a ne o nutnosti smíření a nesmyslně přetrpět útrapy na „tomto světě“ pod vedením „pastýřů“, abychom po smrti získali věčnou blaženost v Království Nebeském.

jediný Bůh je „mnohojediný“¹, jako je tomu v historicky reálném křesťanství nebo třeba v případě staroegyptského Amuna²) není dosažitelná³.

A v Matoušově podání prikázání o Lásce, přestože je Bůh zmiňován, nestojí tam nic o Jeho jediné podstatě (tj. o odmítání věrouk o větším počtu Jeho funkčně specializovaných hypostasí) a jednobožství; a přitom je v nich uvedena spojitost s texty toho, co se

¹ «A tudíž nazýváme hypostase/individuální podstaty (*Svaté Trojice*) dokonalými, abychom nekomplikovali pojetí Božské přirozenosti, neboť jejich skládání by bylo začátkem sporů. Proto také říkáme, že tři hypostase se vzájemně prolínají, abychom nezaváděli větší počet a davy bohů. Vyznávající tři hypostase uznáváme, že se nejedná o jejich složení a sloučení (v Božství); a vyznávající, že tyto hypostase tvoří jednu podstatu a uznávající shodu jejich vůle, jednání, síly, moci a je-li to tak možné říci, pohybu, uznáváme jejich nedělitelnost a skutečnost, že Bůh je jeden; neboť Bůh, Slovo a Jeho Duch jsou skutečně jedním *Bohem**[Řehoř z Nazianzu, slovo 20, 28, 40]» (Jan z Damašku, Přesný výklad pravoslavné víry – hl. 8).

«A takto, jednotou podstaty je zcela vyvráceno mnohobožství Helénů a přijetím Slova a Ducha je odmítnuto učení židů; z jednoho i druhého zbývá pouze to, co je užitečné – z učení židů jednota podstaty a z helénismu jedna z odlišností podle hypostasí *[Řehoř z Nazianzu, Slovo 31, 38, 41, Migne, s. gr., t. XXXVI, coll. 137, 320, 441 etc. Překlad, č. III, str. 86, 198 a další, Řehoř z Nazianzu. Velké poučné slovo, 2-3, Překlad, č. IV, str. 9-12]» (Jan z Damašku, Přesný výklad pravoslavné víry – hl. 7). Uvedeno podle publikace na webu:

<http://www.magister.msk.ru/library/bible/comment/damaskin/damask01.htm>).

V podstatě tento fragment nevypovídá o poznání Boha prostřednictvím Jeho zjevení, ale o „konstrukci“ bohosloveckých představ přízpůsobených dogmatice, kterou dříve přijala pravoslavná církev, a jejíž původ je nepřijatelné analyzovat ani kritizovat, přestože ji Kristus nehlásal. O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR Otázky pro petrohradského a ladožského metropolitu Jana (Ioanna) a hierarchii Ruské pravoslavné církve a Ke království Božímu na zemi...

² Viz kapitola 3.4 — Část 1 tohoto kurzu.

³ Proto by se měli „pravoslavní“, katolíci a další, kteří se považují za „křesťany“, pořádně zamyslet nad tím, jak a s jakými cíli bylo vytvořeno dogma o trojici, jestliže **ho nehlásal Kristus, jehož věroukou bylo přísné jednobožství, a přitom mezi ním a judaismem těch let nedocházelo k dogmatickým sporům**: jak to vyplývá z Kristova rozhovoru se zákoníkem-farizejem v podání Marka (Marek, 12:28-34). V materiálech KSB je tato

dnes nazývá Starý zákon (a co se v Kristově době nazývalo Zákon a proroci). Poslední okolnost je jednou z „delikátních otázek“ biblické věrouky.

Ta věc se totiž má tak, že v Mojžíšově desateru – považujeme-li za ně, jak je to ve většině případů přijato, text, uvedený ve starozákonních knihách Exodus (hl. 20:1-17) a v Deuteronomiu (hl. 5:6-21) – přikázání „Miluj!“ není, stejně jako tam není přikázání „*Neboj se!*“¹, které nejenže je jednoduše **OBJEKTIVNĚ nezbytné, ale mělo by být první co do významu**, neboť je-li jedinec v moci strachu, není schopen *adekvátně chápat vůbec nic*² ani Milovat.

problematika osvětlena v pracích vnitřního prediktoru SSSR Otázky pro petrohradského a ladožského metropolitu Jana (Ioanna) a hierarchii Ruské pravoslavné církve (1994) a Ke království Božímu na zemi... (1996).

¹ Albert Einstein zmiňoval toto přikázání *jakoby* z legrace. A měl pravdu, neboť není-li toto přikázání první a není splněno, všechna ostatní poučení a přikázání buď k lidskému vědomí neproniknou, nebo jsou nerealizovatelná, protože v moci strachu není jedinec schopen Milovat ani věřit, ani adekvátně vnímat to, co je mu sdělováno, ani svobodně jednat. V Koránu se slova „*Neboj se!*“ řečená Shora různým lidem vyskytují vícekrát. Například i výzva k Mojžíšovi, aby přijal Zjevení Shora, obsahuje prosbu a současně závazný příkaz Shora: „*Neboj se!*“ (Korán, súra 28, Příběh, verše 29-32).

² Pod vlivem strachu se vytrácí to správné emocionálně-smyslové naladění. A například Chomu Bruta z povídky N. V. Gogola – *Vij, nezabila nečistá síla, ale jeho vlastní strach, do jehož moci se vzdal sám, když přišel o své sebeovládání, což vedlo k tomu, že v sobě nedokázal udržet Lásku.*

Existují dva výklady námětu této Gogolovy povídky:

- Zlá čarodějnice (panočka-slečinka) na svém smrtelném loži zatoužila po pomstě a uprosila otce, aby se posmrtných obřadů u jejího lůžka (spočívajících i ve čtení modliteb) ujal Choma, kterému se měla v úmyslu – za pomoci nečisté síly – pomstít za svou smrt.
- Čarodějnice uvěřila, že ji Choma skutečně Miluje, a její poslední nadějí bylo, aby Choma ve své Lásce k ní modlitbami vysvobodil její hříšnou duši z moci nečistých sil: *«Nikomu nedovol vést posmrtné obřady, až zemřu, jed', tati, okamžitě do Kyjevského semináře a přivez studenta Chomu Bruta. Ať se tři noci modlí za mou hříšnou duši. On ví...»*, jenže Choma dostal strach a nenaplnil tuto poslední naději zbloudilé duše panočky.

Který výklad je ten pravý? N. V. Gogol ponechal na čtenáři, jak si jeho námět vyloží, ale Chomovi dal příjmení Brut: buď s narážkou na Chomův sklon k liberalismu, nebo s narážkou na jeho sklon k nevěře a zradě, což by

Jediné místo, kde je ve Starém zákoně přikázání milovat bližního svého vyjádřeno přímou formou je verš osmnáctý z 19. hlavy knihy Leviticus: *«Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat bližního svého jako sebe samého. Já jsem Hospodin [Váš Bůh].»* Jenže v kontextu knihy Leviticus se přikázání milovat bližního svého vztahuje pouze na židy, což je podle našeho názoru následek překroucení Zjevení daného Mojžíšovi, jež bylo uskutečněno v procesu formování kánonu judaismu, který byl přizpůsoben řešení úkolů biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha. Kromě toho není toto přikázání v knize Leviticus spojeno s přikázáním Lásky k Bohu otevírající lidem všechny jejich možnosti.

Takže slova Evangelia podle Matouše: *«Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci»* - neodpovídají textu Starého zákona v té podobě, v jaké se dochoval.

Přesto jsou obě přikázání o Lásce společně s přikázáním, *«které jim předcházelo: „Neboj se!“* základem *Jediného Zákona¹, ke kterému náleží i Zjevení předaná nám prostřednictvím Mojžíše a Dobrá zpráva, kterou nám přinesl Kristus a jež byla utajena zakladateli církvi nesoucích jeho jméno metodou falšování, a Zjevení předaná nám prostřednictvím Mohameda.*

Lukáš informuje o rozmluvě, ve které Ježíš nemluví o přikázání *„Miluj...!“* jako o *dříve neznámém*, ale pobízí tazatele, aby si vzpomněl, co je napsáno v „Zákoně“, z čehož vyplývá, že by mu to mělo být známo a měl by to chápat i bez Krista, a to tím spíše, že tazatel byl zákoník a v Lukášově době byl „Zákon a proroci“ (respektive pozdější Starý zákon) v jeho tehdejší podobě široce známý:

«25. Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel Ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“

odpovídalo druhému výkladu tohoto námětu.

A ještě malý úryvek z posledních řádků povídky Vij:

«„Znameníť člověk to byl, ten Choma!“ řekl zvoník, když před něj chromý šenkýř stavěl třetí džbán. „Vznešený člověk to byl! A zahynul takto pro nic za nic.“

„Já vím, proč zemřel. To kvůli tomu, že dostal strach. Kdyby se nebál, tak by mu čarodějnice nic udělat nemohla.“»

¹ Viz kapitoly 8.4, 10.5.1, a také práce vnitřního prediktoru SSSR Ke Království Božímu... a Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

26. Ježíš mu odpověděl: „**Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?**“

27. On mu řekl: „**Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj bližního svého jako sám sebe**“¹ (vyčlenili jsme tučně v citaci).

28. Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ.“

29. Zákoník se však chtěl ospravedlnit a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“» (Lukáš, hl. 10).

Jak je vidět z toho, co jsme vyčlenili tučně v daném úryvku z Lukášova vyprávění, obsahuje v podání zákoníka přikázání „miluj“ pouze návrh milovat Boha a zamlčuje, kdo je „bližní“. Zákoník se tedy na „bližního“ zeptal sám. Kristus mu v odpověď vyprávěl podobenství o bližním, které probereme o trochu dál v kapitole 12.2.4. Tímto podobenstvím vyvrátil židovskou tradici, že za *bližní, které je třeba Milovat, je možné považovat pouze židy*.

Kromě toho je v kánonu Nového zákona vyřčeno ještě jedno předurčení (predestinace) osudů lidstva předané Kristem: *«Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne oběť“»* (Matouš, 9:13). A Bůh čeká, až se my – lidstvo – naučíme milosrdenství, tj. až se naučíme Milovat.

Jenže my – lidstvo – se po dobu několika tisíciletí se vzácnými výjimkami vyhýbáme naplnění tohoto předurčení. Navzdory Kristovým přikázáním o Lásce žijí společnosti podle Janova přikázání chápaného doslovně dokonce i v případě, že ho neznají:

«Nemilujte svět ani to, co je ve světě» (Nový zákon, První list Janův, hl. 2:15)².

¹ V Deuteronomium je v hl. 6:4-9 text s podobným smyslem:

«Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes prikazuji, budeš mít v srdci [a v duši své]. Budeš je vštěpovat svým dětem a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele nad svýma očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.»

² Tento verš vysvětluje pokračování: *«Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. 16. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa.»* Z toho jasně plyne, že Jan na úrovni Lásky pozvedl všemožné vášně a chťiče tohoto světa. V tomto případě to určitě nebyl Duch Svatý, který by ho uvedl do veškeré Pravdy-Skutečnosti (Jan, 16:13): jinak by Jan nemohl pohanět Lásku tím, že

A po celou tu dobu lidé produkují množství prázdných a lživých slov, kterými poučují jiné o tom, jak mají Milovat a ztročují ostatní svými poučkami¹, které navíc v řadě případů povýšili na Zjevení získaná bezprostředně od Boha.

12.2.3. Svoboda je pouze v Lásce

Podíváme se na materiály Církve Posledního zákona, která je známější jako Vissarionova sekta². Děláme to proto, že v dnešní době se právě v její literatuře nejsrozumitelněji a v plném rozsahu projevil povýšení *pseudo-Lásky v jejích různorodých projevech* na úroveň Lásky, čímž vlastně brání tomu, aby Láska mohla být do společnosti

by ji ztotožnil s vášněmi a chtíči tohoto světa.

¹ Tuto stránku života F. M. Dostojevskij názorně předvedl na jednání své postavy z povídky Ves Stěpančikovo a její obyvatelé – Fomy Fomiče Opiskina, příživníka-parazita a démonické osobnosti (podle struktury psychiky).

² Vissarion je vlastním jménem Sergej Anatoljevič Torop, který se narodil 14. ledna 1961. Když dospěl, tak seznal, jak o něm informuje Církev Posledního zákona, že druhý Kristův příchod na tento svět se odehrál v jeho vlastní osobě, že to on je jeho novým ztělesněním. Změnil si jméno a začal si říkat Vissarion, což v překladu z řečtiny znamená „Darující život“ a od 18. srpna 1991 (v den zahájení činnosti Státního výboru pro výjimečný stav v SSSR v jeho neveřejné složce) začal naplňovat misi, kterou přijal.

V jeho nové učení uvěřili mnozí lidé v různých městech Ruska, blízkého i vzdáleného zahraničí, a tak vznikla Církev Posledního zákona. Knihu pod názvem Poslední zákon, ze které je možné se s tímto učením seznámit, bylo možné na konci devadesátých let 20. století koupit v mnohých ruských obchodech. Na internetu existuje několik webů (a nejsou jen v ruském jazyce), které náleží Církvi Posledního zákona. Samozřejmě, že existují i lidé, kteří odmítají jak „přeměněného“ Sergeje Anatoljeviče, tak i Poslední zákon, který vydal, přesto si však již Církev Posledního zákona žije svým vlastním životem. S textem Posledního zákona jsme se seznámili na základě jeho třetího doplněného vydání, které vydalo Nakladatelství Společnosti Vědecké Kultury v roce 1997. Viz také publikace Posledního zákona na internetu: <http://www.vissarion.ru/studies/index.htm>.

Také poznamenáme, že oficiální životopis Vissariona předkládaný Církví Posledního zákona neobsahuje žádné informace, které by S. A. Toropovi nesloužili ke cti. Ty je možné najít na Wikipedii a v některých dalších zdrojích.

vnášena prostřednictvím výzev k Lásce a poučení o tom, jak „Milovat správně“.

Zástupci jiných konfesí toho o „lásce“ také napsali nemálo, ale všechna ta jejich poučení jsou roztržštěná a útržkovitá, a sloučit je všechny dohromady by bylo dost pracné, no a v Posledním zákoně se autor a jeho „stenografové“ té práce vlastně již zhostili místo nás a předložili čtenáři svého druhu koncentrát falešného učení o Lásce.

«Obecné fráze mají všichni shodné, a na to se necháte nachytat – na řeči o lásce, o jednotě, o nutnosti být věřícím. Neboť samozřejmě hned předpokládáte, že jde o sdělení od Boha. Jde však o primitivní postoj k silám, které vás chtějí zahubit, neboť velmi dobře vědí, čemu podlehnете» (Poslední zákon, Vadimův výklad, část šestá, 39:41¹).

S tím je ve většině případů možné souhlasit. Posoudíme-li však podstatu uvedeného citátu s ohledem na Život, je úplně stejnými obecnými frázemi „o lásce, o jednotě a o nutnosti být věřícím“ – vším tím, čím jsou přeplněna kázání mnohých zástupců jiných konfesí – plný i Poslední zákon. Jenže ti, kteří Milují, o Lásce mluvit nepotřebují, a mluví-li o ní ti, kteří ji v sobě nemají, je to podobné jako pronášet slovo „med“: zdaleka ne všichni přitom v ústech pocítí jeho sladkost; a už vůbec málokdo zjistí, že po pronesení tohoto slova jiným člověkem, se mu ústa medem skutečně naplnila.

Avšak pro ty, kteří v sobě Lásku nemají, ale jsou schopni stát se jejími nositeli, má smysl mluvit o tom, s čím to vlastně mají co do činění, co sice Láskou není, ale co ze své nevědomosti, neboť si přáli být Milováni a Milovat, „Láskou“ navzdory podstatě Lásky nazývají.

¹ Formát odkazů na Jediný Zákon zde i dále: „číslo hlavy“: „číslo verše v hlavě“.

Poté, co jsme se k tomu vyslovili, se opět vraťme k Poslednímu zákonu:

«Je třeba si uvědomit, že láska je předurčená síla – velká síla, která je povolána k tomu, aby spojila člověka s tím, s kým a s čím musí projít celým životem. Podle tohoto příznaku si člověk musí najít své místo v Přírodě zaposlouchající se do hlasu své duše» (Poslední zákon, Kniha základů, 7:36-39).

Přestože je uvedený citát vytržený z kontextu, který pojednával o založení rodiny, je rodinný život pouze jednou z mnoha hran Života, kde se Láska může, ale také nemusí projevit. No a nezávisle na tom, v jaké oblasti Života se Láska projevuje, má v každé z nich určité – jedny a ty samé – vlastnosti a v žádné z nich naopak nevykazuje takové, které jí vlastní nejsou.

Jestliže se ale zaposloucháte do hlasu svého svědomí a pozorně zadíváte na Život, bude závěr jednoduchý:

Lidé milí! To, o čem mluví uvedený citát, není Láska. **Láska nikoho k nikomu ani k ničemu nepoutá, ona naopak osvobozuje z nesvobody pout každého, kdo ji v sobě nalezne.** A těm vztahům, které předtím stačily být navázány na základě nějakých přichylností, Láska, když přijde a převezme svá práva, přidá novou kvalitu, neboť přemění jejich vnitřní podstatu a celý systém vzájemných vztahů s vnějším světem. A ta **svoboda vůle**¹, kterou člověku přináší nalezená schopnost Milovat, nikdy nepřijme absolutní svévoli, i když je to právě tato *absolutní svévole (bezohledné a neodpovědné jednání)*, kterou si mnozí se skutečnou svobodou ztotožňují; a dělají to navzdory tomu, že svoboda, to je C-овестью BO-дительство БО-гом ДА-нное / S-vědomím VO-vedení BO-hem DA-né – jehož může být dosaženo pouze v Lásce.

A v «Posledním Zákoně je mnoho druhů „lásky“ a mezi nimi – je pouze jedna z mnohých – „duchovní“, která je **„prvotní, neboť vás neváže k nějakému objektu, jednoduše se projevuje, a rozprostírá nekonečným blaženstvím do prostoru“**» (Poslední zákon, Vadimův

¹ Svoboda vůle se vně Lásky nevyskytuje; vně Lásky existuje svoboda volby a příležitost pro uplatnění *síly vůle* v boji s diktátem instinktů a vášní, jež vznikají pod vlivem různorodých přichylností, diktátu „silných tohoto světa“, a pod tlakem kulturních norem (které nejsou ve všem a ne vždy pravověrné), okolností apod.

výklad, část 6, 23:15). Ale pouze tato „duchovní láska“ (v termínech Posledního zákona) je **skutečnou Láskou**: všechno ostatní jsou přichylnosti různého charakteru neoprávněně ztotožňované s Láskou, pozvedávané na úroveň Lásky a nazývané jejím jménem.

Ještě jedním příkladem takového druhu neoprávněného ztotožňování přichylnosti s Láskou jsou vzájemné vztahy mezi mužem a ženou mají-li nelidské typy struktury psychiky:

«52. „Co si počít v případě neopětované lásky? Můžeme se celý život mučit takovou marnou bolestí?“

53. „Můžete se mučit. Tím hlavním je, že lásku nelze nikdy zabít“.

54. Milujete-li jednostranně, nesmíte v sobě tento cit potlačovat! V opačném případě vás v budoucnosti čekají velké nepříjemnosti, a bude vás to stát mnoho slz.

55. Lásku nelze zabít. Jestliže milujete jednostranně, tak milujte. A ta muka v každém případě vznikají pouze proto, že milujete pro sebe, velice si přejete uspokojit svou lásku a to uspokojení nepřichází.

56. Jestliže milujete pro druhého člověka, pro jeho blaho, měla by vaše láska přerůst do ušlechtlejší kvality: kdy ho milujete, přejete mu vše dobré a máte radost z toho, že je šťastný s někým jiným, kdo mu vyvolává na rtech úsměv, že má děti a radost ze života. Potom vaše láska nabývá těch správných rysů» (Poslední zákon, Vadimův výklad, část 6, hl. 35).

Neexistuje Láska bez odezvy, neopětovaná, Láska „svého milovaného já“, protože Láska má své opodstatnění a cíle založené sama v sobě, takže **Láska je soběstačná**; existují však jednostranně zaměřené vášnivé přichylnosti (jak instinktivní, tak i podmíněné mravně-psychologicky v té kulturní oblasti, ve které se jedinec ocitnul), které skutečně způsobují bolest a jiná muka² a umožňují tak, aby mohly být prostřednictvím systému Vašich přichylností zneužívány Vaše možnosti a schopnosti. Najdete-li v sobě sílu a dokážete tyto přichylnosti vyrvat ze své duše, tak to *automaticky*

¹ Láska je silnější než smrt – naše poznámka k citaci: nelze ji zabít. Problémy většiny lidí nespočívají v tom, že v sobě nebo v někom jiném kdysi zabili Lásku, ale v tom, že se nenaučili Milovat.

² V jedné z takových situací také F. M. Dostojevskij pronesl svůj výrok, který jsme uvedli výše, a který se stal aforismem, přestože se svou podstatou jedná o názor Lásku pomlouvající.

nezpůsobí nic hrozného Vám ani nikomu jinému; nebude to Vaším odmítnutím Božího Předurčení pro člověka – naučit se Milovat – a nepřipraví Vás to o možnost osvojit si tuto schopnost v budoucnosti.

Zbavíte-li se takové přichylnosti, tak někoho připravíte o možnost zneužívat to, co Vám bylo dáno Shora a to, co jste si sami v Životě osvojili, a co bylo možné zneužívat jednoduchým „popotahováním“ za Vaše přichylnosti nebo vydíráním, že „zatahají“ jestliže se nebudete chovat tak, jak je Vám naznačováno, nebo jak Vám bylo navrženo přímou formou.

Jste-li osvobozeni od takových přichylností a přitom Milujete, tak buď vůbec není možné, nebo je daleko těžší s Vámi manipulovat¹:

¹ A právě o tom je v podstatě jedna z epizod jednoho z nejhlubokomyslnějších sovětských filmů *Dočkáme se pondělí* (Filmové studio Maxima Gorkého, 1968, režisér S. Rostockij, scénárista G. Polonskij), podívat se na něj by bylo přínosné pro všechny, kteří jej ještě neviděli, nebo se „nesnížili“ k tomu, aby se podívali na takovou „sovětskou vykopávku“, a všichni, kteří jej viděli, by si ho měli připomenout a zkusit v něm pro sebe najít nové smyslové roviny.

Ta epizoda se odehrává v tělocvičně. Školní krasavice Rita po menší hádce se svým krasavcem-ctitelem doráží na Geňu Šestopalova, neboť je přesvědčena, že je do ní natolik zamilovaný, že kvůli tomu přišel o svou paměť, rozum i vůli, a tak se k tomu podle jejího názoru i názoru mnohých dalších napohled nevzhlednému chlapci obrací z pozice své tělesné krásy: *Mezi námi nikdy nic být nemůže, víš? Ty jsi Geněčku moc malý... Já jsem byla tak malá jako ty teď v sedmé třídě.*

Geňa: *Chceš slyšet pravdu?* (Láska je nemilosrdná: naše vysvětlení k citaci). Jenže pravda řečená v Lásce je schopná druhého člověka přimět k rozvoji jeho osobnosti, přestože pro něj může být v okamžiku pronášení velmi nepřijemná a urážlivá, neboť narušuje proces samolibosti, ve kterém žije).

Rita: *Nu?*

Geňa: *Rozum mi napovídá, že jako člověk... nejsi nic moc... Žádný paprsek světla v temném království...*

Rita: *No to jsou věci...*

Geňa: *Já to vím... Jenom se to snažím přehlédnout.* (Jiné lidi nemilujeme kvůli něčemu, ale ze štědrosti své vlastní duše; milujeme je dokonce i navzdory tomu, že si jich nemáme proč vážit – k té poslední věci se vrátíme později při rozboru námětu opery N. A. Rimského-Korsakova a V. I. Bělského *Pověst o neviditelném městě Kitěži* a panně Fevronii: naše vysvětlení k citaci).

Rita: *Co? Cože?*

Hlava 12. O Lásce...

zbývá omezená možnost manipulace pouze díky převaze v chápání světa a pouze v mezích Božího dopuštění (a to je ve vztahu k Milujícím velmi omezené, což také byl důvod, který čerta v tom podobenství, kterým jsme zahájili kapitolu 12.1, přiměl k tomu, aby se zajímal o to, co je to vlastně ta Láska). A vzhledem k tomu, že nejvíce chápe Nejvyšší, tak efekty doprovázející manipulaci znehodnotí výsledek plynoucí z ní pro manipulátora a bude realizováno to, o čem

Geňa: *Ty to bohužel pochopit nedokážeš, já sám jsem na to přišel teprve předevčirem.* (Důležitá je skutečnost, že Geňa teprve dospívá a přesto pochopil nejdůležitější aspekt Života: naše vysvětlení k citaci. A jestliže ten nedospělý chlapec bude i nadále věrný tomuto svému přístupu bez výjimky ve všech životních situacích a bude žít pod vládou diktatury svého svědomí, tak se z něj nevyhnutelně zformuje opravdový člověk).

Rita: *A na co jsi tedy přišel... předevčirem?*

Geňa: *Že člověk neustále potřebuje být zamilovaný do někoho nebo do něčeho... pořád... celou svou cestu.* (Přesnější by bylo říci „neustále setrvávat ve stavu Lásky“: naše vysvětlení k citaci. To je to hlavní, co by jedinec měl v životě pochopit, aby se dokázal stát člověkem). *Bez toho není zajímavé žít* (kvalita života charakterizovaná slovy „není zajímavé žít“ předpokládá uvědomělost individuálního smyslu života; právě z tohoto důvodu – nesmyslnosti bytí – není „ráj bez Lásky“ možný a stává se z něj peklo: naše vysvětlení k citaci). *No a pro mne bylo nejjednodušší zamilovat se do tebe. Při té bídě...*

Rita: *A to pro tebe není důležité, jak se k tobě chovám?*

Geňa: *Není.* (To je důsledek soběstačnosti Lásky, která má své opodstatnění a cíle založené sama v sobě).

Rita: *To na věci nic nemění.* (A to už je lež, neboť přiznat skutečnost ztráty potenciálu k manipulaci a energetickému upírství je pro tu samolibou krasavici problematické, a iluze soběstačnosti kryjící lež je produkována a neustále obnovována samolibostí, která díky své životní nezpůsobilosti vede ke vzniku mnoha problémů: naše vysvětlení k citaci). *(pozn. překl. nikdo není neomylný a nejméně já, ale tuto větu ve filmu pronesl Geňa.)*

Geňa: *Kdyby byla uvnitř taková pružinka* (metafora: pružina – akumulátor energie, síly, protože bez energetické zajištěnosti není činnost, životní činnost možná; a vzhledem k tomu, že ve světě neexistuje „nezformátovaná“ energie – viz Část 1, kapitoly 3.7 a 3.8 tohoto kurzu, tak energie „zformátovaná“ Láskou tím nejvhodnějším způsobem vzhledem ke vznikajícím okolnostem vytváří zvláštní životní potenciál: naše vysvětlení k citaci). *Tak si můžeš myslet, že nejsem zamilovaný* (zde by také bylo přesnější „Miluji“ a ne „zamilovaný“: naše vysvětlení k citaci) *do tebe... Ale třeba do*

mluví nejzáhadnější Kristova slova: «neprotivte se zlému...» (Matouš, 5:39).

Když proto vyrvete „neopětovanou lásku“ ze své duše uvědoměle z vlastní vůle¹ a nepřejdete přitom k lidskému typu struktury psychiky, tak vám to nepřinese okamžitou úlevu a vyřešení problémů, neboť tak nepřejdete z ohně vášní „neopětované lásky“ k plameni, ale spálí vás třeskatý a všeprostopupující mráz². Váš intelekt, ať už bude³ v tom okamžiku v jakkoliv neuspořádaném stavu, bude muset po vychladnutí vášní, aniž by pociťoval nutnost ospravedlňovat *Vaši závislou*

Čerevičkinové... (Čerevičkinová má ve třídě postavení „ošklivého káčátka“, které se podle názoru většiny nikdy nepromění v krasavici „Vasilisu Moudrou“).

Rita: *A co... to by se ti snad verše skládaly snadněji? Nu, tak je teď věnuj... Čerevičkinové. Good luck. (Hodně štěstí).* (Dialog byl přepsán z publikace přepisu dialogů postav filmů z webu vvord.ru: <http://www.vvord.ru/Dozhiviyom-do-ponedeljnika-7.html>).

Abyste lépe pochopili tento dialog, je třeba říci také několik slov ke jménům jednotlivých postav.

«Jméno **Margarita** (zkráceně Rita) pochází z latinského a řeckého slova Margarita a znamená perla, perleť.

Jméno je to hezké, ale chladné. Přízvučné slabiky (MAR-GAR-) a usměrněná (-ITA) vibrace tohoto jména rozvinuje a zároveň jakoby kontroluje nápor své energie. Pocit moci a tajné síly jména přichází z daleké minulosti a nepřišla až s románem M. Bulgakova» (<http://www.alltaro.ru/names/women/Margarita.html>).

Jméno **Gennadij** pochází ze starořeckého slova gennadas – ušlechtilý, urozený, urozeného původu.

Vřelé, prudké, ale ne moc dobré jméno. Je vnímáno jako něco malého, nemotorného, ale veselého. (Postava Rity má ke Geňovi právě takovýto vztah: naše vysvětlení k citaci). Ve městě se toto jméno objevuje ojediněle, na venkově častěji» (<http://www.alltaro.ru/names/men/Gennadiy.html>).

¹ To znamená, že přece jen získáte moc nad instinkty, což je nezbytným krokem při formování nevratného lidského typu struktury psychiky.

² V tomto stádiu ve svém osobnostním rozvoji „uvázný“ Sněhurka ve stejnojmenné hře-pohádce A.N. Ostrovského (1823 – 1886) a carevna Labuť na stejnojmenném obraze M. A. Vrubelja (viz například odkaz: http://smallbay.ru/artrussia/vrubel_zarevna-lebed.html).

³ Po působení vášní se ani v jiném stavu nacházet nemůže. Intelekt většiny lidí je možné přirovnat k živému stromu, od kterého je neustále odštěpováno množství třísek, z nichž každá představuje útržek nějaké zamotané myšlenky.

*podřízenost*¹ *Vašim příchylností*, v plameni mnohé přehodnotit a rozestavit na ta správná místa, čímž obnoví ucelenost: jak svou vlastní, tak i chápání světa.

A sám Váš intelekt Vám potom ukáže, že má své meze a vy jste určitým způsobem zmrzačení, a proto se nenacházíte v souladu s Neomezeností Života v Boží Všedržitelnosti, což pro Vás znamená nebezpečí (o nebezpečí démonismu pro samotného démona v dalším odstavci); a ukáže Vám, že v životě musíte nalézt a přijmout opravdovou Lásku, která Vás vyléčí a uvede do souladu s Neomezeností, Lásku, která Vás neutiskuje, nesvazuje, ale naopak osvobozuje a dává Vám křídla, abyste se mohli povznést nad běžný shon. Jestliže však ze sebe zcela nebo částečně vykořeníte příchylnosti, tak třebaže Vás to možná nějak osvobodí z Vašich dřívějších omezení, tak **nebudete-li si přát naučit se Lásce, stanete se démonem v lidské podobě.**

¹ Potřeba ospravedlňovat příchylnosti a vášně a to i tím způsobem, že jsou povznášeny na úroveň Lásky, je podmíněna typem struktury psychiky. Typy struktury psychiky (viz kapitola 4.7 – Část 1 tohoto kurzu) se mezi sebou liší v závislosti na tom, co má pro daného jedince nejvyšší prioritu při určování linie jeho chování. Zde jen připomeneme:

- zvířecí typ struktury psychiky – chování je podřízeno dosahování cílů podmíněných instinkty;
- typ struktury psychiky zombie-biorobot – v chování jsou automaticky zpracovávány programy nahromaděné kulturou a čerpané z ní v podobě hotové k použití, které mohou tlumit projevy instinktů;
- démonický typ struktury psychiky – v chování převažuje vlastní rozum a síla vůle, které jsou schopné překonat diktát instinktů a tradic, jedinec však zůstává hluchý k povinnosti člověka žít v souladu s Vyším Záměrem jako zástupce Boží na Zemi;
- lidský typ struktury psychiky – nejvyšší prioritou je snaha cele se zasvětit realizaci Božího Záměru prostřednictvím bez-zákonní (tj. ani starozákonní, ani novozákonní, ani žádné jiné „zákonní“) víry Bohu v životním dialogu s Ním.

Stát se démonem je skutečně nebezpečné¹ jak pro Vás osobně, tak i pro Vaše okolí, protože člověk nesmí být démonem, který bezcitně operuje informačními toky kvůli své chamtivosti, nebo chamtivosti těch, kteří ovládají jak jeho samotného, tak i ostatní demony díky principu neznajícímu výjimek: „*Každý v míře svého chápání pracuje pro své zájmy a v míře své nevědomosti pro zájmy těch, kteří toho chápou více*“²; člověk se ale také nesmí stát otrokem svých přichylností. Když ze sebe nevyrvete mučivou přichylnost, tak až síly duše vyhoří v jedné „neopětované lásce“, tak vše, co ještě nebylo spaleno, a také popel z minulé „lásky“ začne opětovně spalovat nově došlá vášnivá přichylnost, takže sami nebudete v životě šťastní a nedokážete dát štěstí ani jiným³.

Váš Život bude odpovídat tomu, co M. Ju. Lermontov popsal ve své básni Duma/Myšlenka⁴, nebo problémům, kterým čelil Démon v jeho stejnojmenné básni.

Poté, co ze své duše vyrvete přichylnost, tak jestliže někdo vědomě nebo nevědomě zneužíval Vaši závislost na ní, pocítí tak těžké rozčarování, že v porovnání s ním se mu Vaše předchozí „neopětovaná láska“ bude zdát skutečným štěstím. Je ale také možné, že ho tyto nové okolnosti tím, že změní kvalitu jeho bytí, donutí přehodnotit svůj vztah k Životu i lidem, takže si i on dokáže ve své duši vypěstovat Lásku.

Vyrvat přichylnost není tím nejlepším způsobem jak se zbavit *závislosti z ní vyplývající*. Vše však může dopadnout tak, že jedinec ve svém chápání světa a mravnosti, ve svém sebeovládání nedozraje

¹ Jestliže odmítnete přehodnotit svou mravnost a uvést své omezené možnosti do souladu s Neomezeností Života, můžete skončit jako F. Nietzsche, M. A. Vrubel a některé další mimořádné osobnosti, které své poslední dny strávili v psychiatrických léčebnách. Takový výsledek však není automatickým důsledkem vykořenění přichylnosti: je podmíněn tím, že jedinec sám odmítne pravověrné uplatnění možností svého rozvoje.

² Funguje i ve vztahu k Milujícím, kteří jednájí v rámci Záměru, ale v takovém případě „průvodní efekty“ vyplývající z omezenosti chápání nezneškodnocují výsledek, jehož dosahují, ale zvyšují jeho kvalitu...

³ Byl F. M. Dostojevskij šťastný? Byli šťastní ti, které obdařil svou „láskou“? Co pozitivního uvedli do života ti, kteří se ocitli v moci jeho ideového dědictví? – Jestliže vystoupíte z moci biblické kultury, bude odpověď na všechny tyto otázky záporná... Ale vždyť Shora byl tomu člověku darován potenciál.

⁴ První řádka: «Se žalem dívám se na naše pokolení!»(1837).

Hlava 12. O Lásce...

k tomu, aby získal *skutečnou svobodu v Lásce* jiným, méně krutým a občas surově nelítostným způsobem. Vyrvat přichylnost je proto přece jen lepší, než se jí nechat ovládat.

Ve vztahu k Lásce jsou přívlastky „neopětovaná“, „jednostranná“, „nesdílená“ a o to více „bláznivá“, „slepá“, „zlá“¹, „vášnivá“ apod. nemístné. A nemístné jsou proto, že *Láska má jako souhrn dokonalosti své opodstatnění a cíle založený sama v sobě*, a nepřipravuje člověka, který jí žije o rozum ani plnost a původní čistotu jeho smyslů, ani o vůli, nespaluje jeho život ve výbuších emocí „vulkánu vášní“². Proto lidé opravdově Milují ne kvůli něčemu, ale jednoduše proto, že nemohou Nemilovat a Milují dokonce i navzdory tomu, že vážit si jiného (jiných) není za co.

V přímé formě to bylo předvedeno v již zmiňovaných filmech Dočkáme se pondělí a Pravěká pohádka. A ještě dříve v opěře N. A. Rimského-Korsakova a V. I. Bělského – Pověst o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii (1907) – bylo tam ukázáno, že Milující člověk obdarovává svou Láskou ty, se kterými ho svede Bůh a to dokonce i tehdy, existují-li důvody jimi opovrhovat a nenávidět je³. Jenže jako

¹ V již dříve zmiňovaném filmu Dočkáme se pondělí je jednou z jeho postav – vedoucí učitelského sboru – osamocená žena pomalu se blížící k důchodovému věku a s *nevysvětlitelným osudem*. V jednom z dialogů pronese frázi: „Láska je zlá“, ve které se projevila skutečnost, že sama neumí Milovat vysvětlující jak nevysvětlitelnost jejího osobního života (to znamená, že její osud nebyl realizován v té nejlepší možné variantě), tak také její neschopnost uplatnit své dobré úmysly v životě a profesionální činnosti (ve škole je tou činností výchova a vzdělávání nových pokolení připravujících se ke vstupu do dospělého života).

² Film Brilantová ruka (1968), „vulkán vášní“ je metafora mnohokrát opakovaná v písni Pomoz mi!

³ S textem libreta se můžete seznámit na internetu: <http://rozamira.org/lib/names/r/rimskii-korsakov/kitezhi.htm> nebo jinde. V. I. Bělskému za něj byla udělena Puškinova cena a to zcela oprávněně, neboť text „Pověsti“ je jedním z filozoficky nejhlubších a nejpravověrnějších děl Ruské literatury.

V námětu opery Fevronie do života vnáší Lásku a řeší všechny situace, do kterých se dostane ku prospěchu všech, kteří se v těch situacích ocitnou společně s ní. Význam jména Fevronie – „zářivá“, „věčné vidění“.

Jednou z postav opery je Griška Kutěrma. Je to opilec, posměváček a zbabělec, patří tedy mezi lidi, kterým se říká „spodina společnosti“, je zosobněním prostituce v „mužském“ podání. Když upadne do zajetí, tak ze

vždy většina lidí zapomněla nebo neměla chuť porovnat si to se svým životem, zamyslet se a pochopit.

Jestliže člověk do sebe vstřebá Lásku, tak společně s ní získá vlastnost pozitivní emocionální soběstačnosti, která je neporovnatelná s tou emocionálním vzpruhou, jakou mu mohou poskytnout a v minulosti poskytovaly příchylnosti a vášně, včetně toho „úžasného“ sexu.

Nad člověkem, který si v sobě nese Lásku, nemají skličující emoce moc.¹

strachu z mučení souhlasí s tím, že nepřátelské vojsko dovede k posvátnému městu – Velikému Kitěži a navíc navrhne, aby byla mezi lidmi roznesena fáma, že cestu k posvátnému městu nepříteli ukázala nevěsta syna knížete Vsevoloda Fevronie, která se také dostala do zajetí.

Kutěrma pozdě večer přivede nepřátele k jezeru, za kterým se rozkládá město. Nepřátelské vojsko tam začne hýřit, a když všichni nepřátelé pod vlivem alkoholu a únavy usnou, osvobodí Fevronie brzy zrána Kutěrmu z pout. Jemu se však do té doby již zcela zakalí rozum, a když uvidí v jezeře odraz města u viditelně pustého břehu, rozběhne se do lesa a vleče přitom sebou i Fevronii. Poté spolu bloudí, Fevronie se o něj stará jako o malé dítě a poučuje ho o životě a modlení. Ve výsledku Fevronie přechází do jiné reality a ocitne se v neviditelném Kitěži. Kutěrma žije dál na Zemi. Ale i v jiné realitě Kitěže Fevronie pamatuje na zloděje a nešťastníka Grišku Kutěrmu a snaží se mu pomoci: *«Tam v lese zůstal Grišenka; / Je nemohoucí duší i tělem, / Jeho rozum je rozumem dítěte... / Jak jen přivést Grišenu do tohoto města?»* A poté, co jí kníže Jurij odpoví (*Nepřišel ještě Griškův čas: Jeho srdce světla si nežádá*) Fevronie z Bohem zachovaného města Velikého Kitěže pošle Griškoví a Ruskému lidu dopis, ve kterém je vyzývá k pravověrnému životu. A psaní toho dopisu končí slovy: *«A kdo do tohoto města vejít dokáže, vládce můj?»*

Kníže Jurij (napovídá písaři): *Každý, jehož rozum rozdvojen není, v tomto městě se ocitnout zatouží silněji i života svého.»*

Po prvních uvedeních této opery se ruská vládnoucí třída a další „osvícené publikum“ ukázaly být domýšlivými hlupáky, kteří tuto operu odsoudili jako „mdlou“, „obsahově příliš vážnou“, „chladně intelektuální“ nebo „farizejsky mystickou“, „nedostatečně přísnou s ohledem na zrádce Grišku Kutěrmu“ (v uvozovkách jsou uvedeny charakteristiky z recenzí těch let). Za ten zmatek ve svých hlavách produkující podobné nesmysly a za svou nechuť učit se Milovat mnozí z nich dost krutě zaplatili po roce 1917: to byl jeden z aspektů nemilosrdnosti Lásky.

Jeho emoční stav není podmíněn okolnostmi, které ho obklopují, neboť reálně pociťuje, že Všedržitel je neomylný a to v něm vzbuzuje radost; a tento jeho stav není podmíněn tím, zda jeho Láska našla své uplatnění či ne, neboť Láska je svou podstatou svobodný a štědrý dar, který z jedné strany není možné někomu vnutit, a který z druhé strany protéká jako voda mezi prsty tomu, komu byla věnována, jestliže ji nezadržuje ve svých dlaních proudem Lásky *nebo alespoň vděčnosti* jdoucím jí vstříc, ale naopak roztahuje prsty co nejvíce, aby dokázal shrábnout co největší množství Lásky vyzařované jiným člověkem. Kromě toho Láska, která má své opodstatnění a cíle založeny sama v sobě, není závislá na daru poskytovaném jako odpověď na ni: jestliže taková Láska není opěťovaná, nevadí to; a jestliže je, jsou blažené obě strany.

A pokud Milujete, tak nemůže dojít k takové situaci, kdy řeknete jinému člověku: „Miluji tě“, a po nějaké době strávené s ním mu řeknete: „Promiň, ale já miluji někoho jiného“, a to tím spíše, žijete-li společným rodinným životem. Jestliže se situace vyvíjí tímto způsobem, tak to znamená, že jste toho prvního člověka neMilovali, a neMilujete ani toho druhého, jenom probíhá přestavba systému Vašich příchylností a v důsledku vaší závislosti na nich jste nuceni jednomu říci: „Promiň, už tě více neMiluji“, a tomu druhému zase: „Miluji tě“, aniž byste si uvědomovali, že ve skutečnosti nemilujete nikoho.

To k projevům Lásky nemá žádný vztah, neboť **Láska osvobozuje od příchylností**, a kdybyste Milovali, tak byste byli svobodní a tím pádem byste neměli důvod ničit Vaši vlastní rodinu nebo svazek. Jestliže jste rodinu nezaložili na základě Lásky, ale ona k Vám potom přece jen přijde, tak Vaší rodině, která i před tím mohla být šťastná, přidá zcela jinou kvalitu¹. Jakmile Láska jednou přijde, sama neodejde,

¹ Právě z tohoto důvodu jsme v kapitole 5.9 Části 1 po uvedení buddhistického výroku: „*Moudrost je bez soucitu suchopárná a škodlivá. Soucit je bez moudrosti slepý a slabý. Neopovrhujte moudrosti ani soucitem*“, poznamenali, že by zde bylo přesnější místo termínu „soucit“ použít termín „empatie“, neboť v empatii se spojují city i moudrost, aniž by narušovaly emocionálně-smyslové naladění jedince, čímž otevírá cestu Lásce a jejím projevům.

¹ Ve filmu Svatby podle Mary (USA, 2001, režisér Adam Shankman, v hlavních rolích: Mary Fiore – Jennifer Lopez, Steve – Matthew McConaughey) v rodině Mary Fiore vše probíhalo právě takto: dohoda rodičů; začátek rodinného života mladíka a dívky, kteří se seznámili až na svatbě, aniž

a vy proto nebudete nikdy nuceni jednomu člověku říci: „Já už tě nemiluji“, a druhému: „Miluji tě, to ty jsi moje nová láska“.

Jestliže člověk získá Lásku před tím, než vstoupí do manželství, je ve své Lásce svobodný ve volbě partnera. Avšak díky tomu, že každý člověk má svůj vlastní osobitý osud a každý musí odhalit a vyřešit problémy vlastní jeho osudu, bude se Láska k vyvolenému partnerovi projevovat v pomoci odhalit a vyřešit mu jeho osobnostní problémy. Jinak řečeno, jestliže se vyvolenou nějakého muže stane nějaká „Máša“, bude ji Milovat jinak než by Miloval „Táňu“, jestliže by jeho volba padla na ni; to samé platí i pro dívky a ženy – nějakého „Pěťu“ budou Milovat jinak než „Vasila“, jestliže se tím vyvoleným stane on.

Ale volba partnera pro manželství není důvodem, abyste se vzdali Lásky ve všech jiných aspektech života (kromě sexu) ke všem ostatním, se kterými Vás dohromady svede Bůh.

Ale princip „individuálního přístupu“, tj. osobitost projevů Lásky v konkrétních životních okolnostech, se vztahuje na všechny její projevy bez výjimky, nejen na projevy Lásky ve vzájemných vztazích mezi manželi.

Láska je ve svých projevech ve vztahu ke každému člověku nevyhnutelně osobitá, protože podstata Lásky spočívá v napomáhání odhalit a vyřešit problémy každého konkrétního člověka, a komplex problémů zatěžujících každého člověka je osobitý. Jinak řečeno, Láska realizuje princip „každému podle jeho potřeby“ překroucený a zdiskreditovaný fašismem Třetí říše¹.

Nicméně tato osobitost projevů Lásky ve vzájemných vztazích mezi manželi vede k pochopení výrazu, že Vám byl někdo „souzený“. Osud od Boha je mnohovariantní (v absolutní většině případů) scénář

si byli předtím blízcí a vzali se jen z poslušnosti rodičům; příchod Lásky a přeměna života rodiny; a nakonec tak Mary vyrostla v Lásce.

¹ **«Každému, co jeho jest** (lat. *suum cuique*), varianty překladu — *každému to své; každému podle jeho zásluh*) — klasický princip spravedlnosti. V nedávných dějinách tato fráze získala neblahou proslulost jako nápis, který němečtí nacisté umístili nad vchodem do koncentračního tábora smrti Buchenwaldu – Jedem das Seine. Takže její použití je v současnosti především v Německu a ve státech, které okupovalo za 2. světové války, vnímáno s negativním nádechem, neboť se stabilně asociuje se Třetí říší» (na základě článku ve Wikipedii).

(matrice) budoucího života každého člověka. Existuje v něm varianta, kterou je možné nazvat „program maximum“, ve kterém se v nejvyšší míře realizuje potenciál osobního rozvoje v rámci Záměru. A existuje varianta „program minimum“: při neschopnosti nebo odmítání realizovat „program minimum“ jedinec odchází ze života, neboť tím vyčerpá Boží dopuštění poskytnuté mu pro určitou míru různorodých chyb, kterých se může ve svém životě dopustit.

Osudy lidí zahrnují i jejich *manželské polovičky*, které jim byly *souzeny*. Ti, co si byli vzájemně souzeni, jsou lidé opačného pohlaví, kteří si poté, co vstoupili do manželství, mohou vzájemně pomoci při realizaci obou svých „programů maximum“, čímž mohou uchránit své potomky před nutností napravovat mnohé chyby v algoritmice svých rodových egregorů a otevřít jim tak širší možnosti pro působení na nadřazené eggregory ve stoupajícím pořadí jejich vzájemné vloženosti v noosféře.

Takže děti narozené v Lásce v manželství lidí si souzených, disponují v porovnání s jinými možnými variantami sňatků svých rodičů nejlepším vrozeným potenciálem. Jenže mnohá manželství z různých důvodů neuzavírají lidé, kteří jsou si souzeni, což vyvolává při realizaci „programu maximum“ obou manželů dodatečné těžkosti. Část těchto těžkostí přejde i na jejich děti a další pokolení v podobě zděděných životních okolností, a také v podobě chyb v algoritmice psychiky a problémů¹, které budou muset odstranit a vyřešit ve svých programech „maximum“ a „minimum“². A pouze v manželství lidí si souzených se plně realizuje potenciál *tandemového principu činnosti* (viz Část první, kapitola 5.10) v Životě všeobecně, ne jen v jakési úzce profesionální oblasti činnosti.

¹ V řadě věrouk se tento komplex zděděných problémů nazývá „prvotní hřích“. Jenže se nejedná o hřích, za který člověk nese svou odpovědnost před Bohem, ale o komplex problémů, který musí vyřešit nebo překonat jejich působení na život. A jeho osobním hříchem bude uhýbání před řešením a překonáváním těchto problémů. To je ten znak ucelenosti světa a jednoty *veškerého lidstva* v minulé i budoucí řadě pokolení.

² Podrobněji jsou otázky formování duchovního (eggregoriálního informačně-algoritmického) dědictví, které získává každý při svém vstupu do života, probrány v pracích VP SSSR: O rasových doktrínách: neodůvodněných, ale pravděpodobných a Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti – O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti.

Jestliže do manželství vstoupili lidé, kteří si souzení nebyli, není to ještě překážka pro to, aby k sobě manželé Lásku pocítili, a to, co nedokáže tomu druhému dát polovička, která mu nebyla souzená, mu mohou dát jiní lidé mimo manželství, avšak nemůže to být sexuální uspokojení: zaprvé nejsou emoce Milujícího podmíněny sexem, a v důsledku toho je **při lidském typu struktury psychiky sex bez záměru počít v Lásce vnímán jako nepřirozený**; a zadruhé by pro něj bylo důsledkem vypadnutí ze stavu Lásky nebo její úmyslné odmítnutí. Vše řečené platí i pro kultury, ve kterých je přípustné mnohoženství: i tam je sex mimo manželství nepřipustný.

Se souzeným (souzenou) je možné se minout nebo ho (ji) odmítnout pod vlivem vlastního egoismu. Ale stejně tak marné je hledat ho (ji), je-li člověk v moci vlastního egoismu v touze realizovat svůj „program maximum“. Nejspolehlivějším způsobem jak se sejít se souzenou polovičkou, je získat Lásku, potom souzený (souzená) přijde sám (sama), a přesněji přivede ho (ji) Bůh. V moci Lásky nebude možné se s ním (s ní) minout a při setkání nepoznat, že se tak stalo. Bránit tomu může pouze egoismus a jím vyprodukované touhy „zmocnit se“ v Životě něčeho ze skutečných nebo iluzorních blah „tohoto světa“ nebo „zmocnit se“ někoho.

Svobodu volby má jedinec vždy, ale svobodu vůle, svazují-li ho příchylnosti, nemá. Jeho vůle se v jeho někam zaměřeném snažení omezuje na příchylnosti, a v takových situacích jedinec potřebuje pevnou vůli, aby realizoval zvolené nebo žádoucí a překonal tak diktát příchylností a dalších okolností.

Jestliže člověk získá Lásku, která ho osvobodí od příchylností, tak jakmile ho přestanou spoutávat, **získá takový člověk společně s Láskou také svobodu vůle**.

Ještě jednou připomeneme: vůle je schopnost člověka podřizovat sebe samotného a průběh událostí okolo sebe zvolené účelnosti; vůle vždy jedná z úrovně vědomí *v souladu s rozumem* (neuvědomělá vůle není možná).

A člověk, který Miluje, není vlastníkem své Lásky, ale pouze nositelem vyjadřujícím Boží Lásku, takže darovaná mu Shora **Láska je svobodný a štědrý dar**.

Jestliže však člověk Miluje, mohou ti, ke kterým jeho Láska směřuje, zatoužit ať už vědomě či neuvědoměle, aby se na nich stal

závislým (bud' jako otrok, nebo otrokář'), takže budou jeho Lásku vnímat jako „nesprávnou“² nebo jako nezastřené zlo a absenci Lásky³. Ale to už je jejich neštěstí a ne Milujícího: neboť právě v takovém režimu fungování individuální psychiky není většina z nás schopna vycítit Boží Lásku adresovanou každému a mnozí její existenci bud' vůbec nevidí, nebo ji považují za „nesprávnou“ v důsledku egoismu, jež je každému vlastní a představ, které si na základě něho člověk vyprodukuje o tom, jak je zapotřebí „*milovat správně*“⁴.

Kromě toho na rozdíl od přichylností Láska nezakresluje fungování smyslů a činnost intelektu. Když však do chování člověka pronikne nepromyšlená a svou podstatou nemravná informace vlastní jeho paměti, může se dopustit chyby a poté, co provede něco špatného ve svém vnitřním nebo ve všem společném světě⁵, na více či méně

¹ Otrokář také není svobodný, je personálně závislý na svých otrocích a v širším hledisku i na otrokářském systému. V této souvislosti připomeneme televizní film *Ezop* (na motivy hry brazilského dramatika Guilherme de Oliveira Figueiredo – *Liška a hrozny*, Lentefilm, 1981): viz Část třetí (2. díl), kapitola 9.4, jedna z poznámek pod čarou.

² Ve filmu *Dočkáme se* pondělí je z hlediska krasavice Rity Lásky, kterou k ní cítí Geňa, právě takovou „nesprávnou láskou“, neboť na ní Geňa kvůli tomu není závislý.

³ Obzvláště v těch případech, kdy Láska projevuje svoji nelítostnost: lítost není Láska, neboť lítost neřeší problémy, ale snaží se přerušit nebo snížit muka a utrpení těmi problémy vyvolaná; přitom v životě dost často lítost projevená dnes otevírá možnosti ke znásobení utrpení do budoucna, neboť staré problémy se jen prohloubí a ještě vzniknou nové; a Láska při řešení problémů často nezajišťuje ani „anestezii“ nemluvě už o „stavu opojení“; a někdy dokonce přináší i škodu, ovšem menší, než by v budoucnosti přinesl takto řešený problém, je to v důsledku toho, že možnosti působení člověka na svět jsou omezené.

⁴ V egoistově chápání světa: „*Egoista je člověk, který miluje sebe více než mne...*“

⁵ Může k tomu dojít následkem nestabilitnosti návazné posloupnosti zpracování informací v jeho osobnostní psychice: „*Osvícení Rozlišením od Boha ⇒ Pozornost samotného jedince ⇒ Uvědomění si smyslu předaného v osvětlení Rozlišením z rozhodnutí učiněného z vlastní vůle ⇒ Práce intelektu s vnímáním a chápáním světa ⇒ Změna vnímání a chápání světa ⇒ Uvědoměle a z vlastní vůle konané činy v konkrétním průběhu životních událostí ⇒ Potvrzení nebo vyvrácení adekvátnosti nalezeného smyslu uplatněním principu „praxe je kritériem pravdy“ v konkrétních životních*

dlouhou dobu ze stavu Lásky vypadnout. Ale on sám si ten stav, do kterého kvůli své chybě sklouzl, bude do takové míry ošklivit, že vynaloží veškeré své síly, aby se k němu vrátila Láska, aniž by k tomu potřeboval nějaké vnější pobídky.

A v důsledku takového druhu specifických vlastností Lásky a pseudo-Lásky (nelásky), se lidé ve světě rozvíjejí dvojím způsobem:

- buď pod vlivem vnějších okolností, které je nakonec buď zničí, nebo povedou k získání Lásky;
- nebo pod vlivem Lásky, která v nich promlouvá.

Věřte, že ta druhá možnost je lepší, přestože nevyhnutelná „dobrodružství“ a doprovázející je „adrenalinové opojení“ v případě první možnosti mnozí považují za „plnohodnotnost života“¹.

Jenže mluvit o Lásce s těmi, kteří Milují, není ve skutečnosti vůbec zapotřebí, a mluvit o ní s těmi, kteří si ji v sobě nenesou (a navíc vnímají slova, která jsou jim adresovaná, bez obrazotvornosti) je jako když před někým pronesete slovo „med“: zdaleka ne každý pocítí v ústech jeho sladkost; a opravdu málokdo po pronesení tohoto slova zjistí, že se mu v ústech *med skutečně* objevil. S těmi, kdo si v sobě Lásku nenesou, ale jsou toho schopni, má smysl mluvit pouze o tom, co je jim známo, nebo jim známo být může, ale není to Láskou, a co ze své nevědomosti a přání být Milováni a Milovat² „Láskou“ nazývají navzdory tomu, jaká je reálná podstata toho, co prožívají.

A jestliže chtějí Milovat, tak díky takové nápoděbě, jestliže ji vezmou na vědomí, Lásku najdou; a najdou ji díky ní rychleji, než by ji našli sami prodírajíce se shonem a „adrenalinem“ civilizace obtížení a svázání na rukou i nohou svými příchylnostmi, včetně těch šíleně vášnivých. Proto zde bylo více řečeno o tom, co Láskou není, ačkoliv je to „Láskou“ obvykle ve společnosti nazýváno často i s dalšími básnickými přívlastky, přestože **Láska je jednoduchá a žádné**

okolnostech“.

¹ Ti, kteří jsou přívrženci první možnosti, by měli mít *neustále* na paměti lidovou moudrost: *Při adrenalinových zábavách je nejdůležitější povšimnout si včas, kdy končí „adrenalin“ a začínají reálné potíže, jejichž následky jsou mnohdy nevratné;* a myslet na to při plánování svých záměrů i při aktuálním dění.

² Usilování o to je v člověku založeno Shora (viz báseň M. Ju. Lermontova «Kdybychom měli z vůle Pána (v pokoře) žít v neznalosti celý čas...»), přestože může být ve shonu tohoto světa zcela utlumen.

básnické přívlastky nepotřebuje, neboť je souhrnem *dokonalosti a má své opodstatnění i cíle založeny sama v sobě*.

No a projevy Lásky i pseudo-Lásky (nelásky) jsou vždy konkrétní a osobité.

12.2.4. *Láska nesnáší lež*

Ted' se podíváme na Písmo, ne však kvůli tomu, abychom si citáty z něho něco dokazovali nebo vyvraceli, ale abychom se seznámili s dost specifickou konkrétností projevů Lásky a „nelásky“. Napřed si uděláme jasno s ohledem na lež (křivdu) a pravdu. V Posledním zákoně čteme:

«...ten, kdo hledá nepravdu, najde ji ve všem, a dokonce i tam, kde panuje pouze pravda. Neboť lež čerpá ze tmy a ve tmě jsou všechny barvy stejné a viditelné obrysy předmětů přicházejí o svou skutečnost. Proto lež přimyká ke všemu a snadno dokáže překroutit i pravdu, ale pravda nikdy není schopná krýt lež» (Poslední zákon, Doslov, 285 – 288).

- Je to skutečně tak, že «ten, kdo hledá nepravdu, najde ji ve všem», tj. udělá z Pravdy-Skutečnosti křivdu, nepravdu a lež a vymyslí si vše, co k tomu bude zapotřebí (taková je „d'ábelská logika“).
- Ale Pravda nikdy nekryje lež, za žádných okolností, ona lež vždy odhaluje.

Když jsme si tedy takto ujasnili odpověď na otázku vzájemných vztahů Pravdy-Skutečnosti, lidské prolhanosti a lži, podíváme se do Nového zákona.

«21. ... Ježíš odtud odešel až do zemí Týru a Sidónu.

22. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“

23. Ale On jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali Ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“¹

¹ Z této zprávy bezesporu vysvítá, že Kristovým učedníkům nebyla Láska vlastní. Oni si jednoduše přáli, aby je ta žena nechala na pokoji, a aby toho dosáhli, prosili Krista, aby to s ní nějak vyřídil a ona je dál neotravovala svým nářkem. V této epizodě není vlastní Láska ani Kristovi. Vyléčení na žádost apoštolů bylo v tomto případě almužnou a ne projevem Lásky; vyléčení jako odpověď na to, že ta žena svou důstojnost přirovnala k psi, by nebylo projevem Lásky, ale znamenalo by to vyvyšování se ve svém démonismu, který okolní lidi deptá.

24. On odpověděl: „Jsem vyslán pouze ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“

25. Ale ona přistoupila, klaněla se Mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“

26. On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“

27. Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“

28. Tu jí Ježíš odpověděl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva» (Matouš, hl. 15).

A ještě tu je podobenství jako odpověď na otázku: „Kdo je můj bližní?“¹, které uvádí Lukáš¹:

«30. ... „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti mu sebrali oblečení, zbili ho a nechali ho tam ležet polomrtvého.

31. Náhodou šel tou cestou kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu.

32. A stejně se mu vyhnul i Levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho.

33. Ale když jeden Samaritán na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl hnut soucitem;

34. přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem, obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral.

35. Druhého dne, když odjížděl, dal hostinskému dva denáry a řekl: „Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“

36. Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“

Tj. situace popisovaná v Novém zákoně je v mnohém analogická epizodě z Dvanácti křesel od I. Il'fa a E. Petrova, kdy se otec Fjodor na chatě u inženýra Brunse domáhá křesel («ne ze ziskuchtivosti, to jen kvůli ženě, která mě poslala»), a nakonec přivede Brunse do takového stavu psychického vyčerpání, že pod jeho tlakem byli nakonec Brunsové nuceni přenechat křesla neodbytnému vymahateli prakticky zadarmo.

¹ V Lukášově výkladu událostí je toto podobenství pokračováním dialogu Krista se zákoníkem, který se ho ptal na věčný život, a kterému bylo navrženo, aby si připomněl, co je napsáno v zákoně o *přikázáních k Lásce*, jak jsme o tom psali dříve v kapitole 12.2.2. Po provolání přikázání Milovat výlučně Boha se zákoník Krista zeptal, kdo je to ten „bližní“ (kterého má milovat jako sám sebe) a dostal odpověď v podobě tohoto podobenství.

37. Zákoník odpověděl: „Ten, který prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak“ (Lukáš, hl. 10).

V první epizodě se Ježíš chová jako rasista, jako neschopný Lásky a nepomůže dceři kananejské ženy proto, že ta žena uvěřila a prostě se na něj obrátila s prosbou: „Smiluj se, Pane!“, ani proto, že svými nářky otravovala jeho učedníky a vyrušovala je tak v jejich „studijním procesu“, *ale jen proto, že přirovnala své postavení naroveň psímu ve vztahu k „pánům světa“ – židům*, jelikož Ježíš byl prý vlastně vyslán jen kvůli nim, aby je vyvedl z jejich omylů a zajistil jim tak spásu.

A je zbytečné se z toho vytáčet výmluvami, „že poté co bylo to a to a kvůli tomu a tomu jde o různé věci“, neboť *Boží Záměr nikdy nevytváří dvojsmyslné situace poskytující komukoliv důvod vyčítat Bohu tvorbu zla*.

Ve druhé epizodě Ježíš kárá za židovský rasismus jako za mylné přesvědčení, čímž vlastně odsuzuje své chování v epizodě s Kananejkou, kdy on sám, jak uvádí Nový zákon, zastřešil *lež o rasové nadřazenosti židů nad ostatními národy, které se údajně podobají psům*, svou autoritou a novou lží.

Nám je jasné, že texty Nového zákona překroutily Pravdu-Skutečnost, když proti sobě určitým způsobem postavily tyto dvě epizody.

Po tomto rozboru se opět podíváme na Vissarionův Poslední zákon:

«35. Již dříve bylo nutné často na to poukazovat, takže i teď pravím vám: Jaký má smysl mluvit o víře svému Bohu, jestliže jste neuvěřili Jeho Synovi, který pro Vaše dobro přišel?

36. Jak bylo, tak i nyní je zřídka možné uvidět víru, jež důstojnou by byla!

37. Dotkněte se tedy ještě jednou jednoho z klíčků tajemství toho, jež zvětčeno pro vás bylo v Písmu Nového zákona! A ten, kdo má uši, nechť slyší!

38. Jednou v těch dávných časech je putování zavedlo i do zemí sousedních.

39. A hle, jedna kananejská žena uvěřila a začala prosit Učitele, aby pomohl její těžce nemocné dceři.

40. Dlouho prosila držíc se ve stopách Ježíšových, až i učedníci začali prositi za ni.

41. Upřímně prolévajíc slzy ta žena neztrácela naději svou.

42. Když se jí však povedlo přiblížit se k Učiteli, uslyšela než strohou odpověď: „Jsem vyslán pouze k hynoucím ovčím z lidu izraelského.

43. Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“

44. Tato odpověď učedníky krácející za nimi do rozpaků nepřivedla, neboť i oni sami se v mnohém domnívali, že Spása byla darována pouze jim.

45. Přestože, kdyby tato slova zazněla v dobách dnešních, uvedla by vás do zmatku velikého.

46. Avšak tato prosící žena důstojně projevila víru svoji, neb uvěřivši že se jí dostalo Slova Božího, pokorně přijala řečené jako náležité.

47. Neboť uvěřila, že zazněla-li Slova tato, mluví s ní Jeho prostřednictvím Bůh.

Může snad být něco většího než minuta tato?

48. Víra její zkrotila hrdost, jež nebyla o nic menší než hrdost všech přítomných.

49. Poté smířlivě odvětila: „Ale vždyť i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“

50. Velká radost vzplanula v srdci Učitelově a On propustil ji se slovy spásy» (Poslední zákon, Kniha oslovení, hl. 26).

Takže tak. Tyto uvedené epizody z Nového a Posledního zákona teď nevysvětlíme z hlediska Písem, ale od duše – podle svědomí. Náš Pán je Bůh – Stvořitel a Všedržitel, Kterému věříme a svěčujeme svůj život na tomto světě i po smrti. V důsledku toho není problém „spasení duše“ aktuální¹.

Bůh po dobu celého života lidstva v procesu jeho cesty k pravdě po prvotním hříchu, kterého se lidé dopustili, udržuje v kultuře společnosti Jediný zákon a v každodenním životě podporuje všechny, kteří ho dodržují a snaží se žít v souladu s ním. Ale **Jediný zákon** není dogma ani základ víry. Je pouze **připomenutím, že člověk má věřit Bohu a žít v souladu s Ním na základě vzájemného dialogu a podílet se tak jako Jeho zástupce na Zemi na Jeho Záměru řídící se přitom svým svědomím**².

¹ Problém „spasení duše“ je aktuální, jste-li stále egoistou, ale přesto se snažíte získat pro sebe blahý podíl na Věčnosti.

² V tomto kontextu připomeneme ještě jednou: svědomí je vrozený náboženský smysl „napojený“ na nevědomé úrovně psychiky jedince, který si tuto jeho funkci musí uvědomit (*pozn. překl. a naučit se ji používat*), aby se stal Člověkem.

Jediným skutečným náboženstvím je diktatura vlastního svědomí, a člověk, který se stal Člověkem, uplatňuje svou uvědomělou vůli podřízenou diktatuře svědomí.

A vzhledem k tomu, že cesta veškerého lidstva k dosažení této normy je procesem historicky dlouhodobým, že nejde o žádný krátkodobý akt, je tu dopuštění, kterým Bůh do určité doby lidem, kteří jednají podle svého rozumu a dopouštějí se omylů, poskytuje čas k nápravě. *Nikdy však takové omyly¹ nepodporuje způsobem, že by přívržencům těchto omylů pomáhal nebo ve Svých Zjeveních vyhlášoval lidské omyly za pravdu.* Podporuje však snahu těch, kteří usilují o Pravdu-Skutečnost a osvobozují se ze zajetí svých omylů, a pomáhá k tomu najít cestu i ostatním.

Ježíš byl zosobněním Božího Slova, Jeho vyslancem ke všem lidem, *a proto neměl právo a nemohl svým mlčením nutit Kananejku, a vydírat ji tak neštěstím její dcery (a vydírání to je Zlo), aby se vzdala lidské důstojnosti a přirovnala své postavení ke psímu* ve vztahu k postavení zbloudilých „oslů“ z domu izraelského. Tedy k těm, kterým bylo za Mojžíše dáno šířit pravou Tóru, a kteří to neudělali, dovolili překroutit Zjevení a souhlasili se zkreslením textů „Tóry“: aby byly v pozměněné redakci přizpůsobeny k realizaci nadvlády nad světem a ostatními národy ve jménu Boha². Kdyby Bůh shledal, že důstojnost duše Kananejky je psí, dal by jí psí podobu, ona však byla vtělena do lidského těla!

Všechno bylo jinak, než jak to popisují texty Nového i „Posledního“ zákona.

* * *

Ježíš a učedníci šli po cestě po kázání, u kterého byli z větší části přítomni židé s rasistickými názory na to, kdo je bližní a kdo – člověku se pouze podobající pracovní dobytek – domácí zvíře určené sloužit židům – „vládcům tohoto světa“. Kázání, jak se to stalo již nejednou,

¹ «Chcete snad poučovat Boha o náboženství svém, když Bůh dobře zná vše, co na nebesích je i na zemi? Bůh o každé věci je vševědoucí!» (Korán, súra 49:16).

² «Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba lidí, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Bůh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý!» (Korán, súra 62:5).

vybudilo v davu vášně, a tak se kananejská žena, jež byla pro židy cizozemkou, obávala ještě více rozdmýchat jejich zlost, a neodvážila se obrátit se přede všemi na Vyslance Božího s prosbou o pomoc ve svém neštěstí. Sama však uvěřila. Šla za Ježíšem a jeho učedníky, aby se na něj obrátila v ústraní a nerozzlobila svou prosbou dav. A vzhledem k tomu, že si počínala správně, byla jí taková možnost Shora poskytnuta v průběhu cesty.

Když uslyšel její volání, Ježíš obrátil své kroky zpět a šel jí vstříc. Jeho učedníci zůstali stát na cestě, a proto u jejich rozhovoru přítomni nebyli. Ježíš uviděl víru té ženy a svým pravověrným slovem ji ujistil, že její dcera se uzdravila, a může tedy jít s Bohem a žít i nadále s vírou, kterou získala.

Když se vrátil ke svým učedníkům, tak je zastal ve sporu o tom, čeho se právě stali svědky: pokoušeli se porozumět jednání Učitele, kterému sice již věřili, ale zatím málo a povrchně chápali jeho učení, neboť byli pořád zatíženi břemenem minulých omylů židovské kultury¹, jež nedokázali přehodnotit. Jeden se divil: „Jak to? Vždyť je to Kananejka a On je Mesiáš, který byl vyslán pouze ke zbloudilým ovcím domu izraelského?!!² Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům...“ Druhý s ním sice souhlasil, ale ovlivněný vírou, že konání Ježíšovo je dokonalé i v případech, kdy je nepochopitelné a na první pohled v rozporu se zákonem, se zápalem namítal: „Jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů“, ve snaze rozptýlit i svůj vlastní údiv.

Když to všechno nehodné Lásky a lidskosti, hanobící i Boží Pravdu-Skutečnost a Jeho předaná Slova uslyšel Ježíš, přerušil jejich spor, uklidnil je a vyprávěl jim podobenství o poutníkově, lupičích, knězi, Levitovi a *Samaritánovi*, kterému byl židovský svět cizí, ale přesto jako jediný projevil k oběti lupičů (národnostně kulturní příslušnost lupičů upřesněna nebyla) potřebné milosrdenství a Lásku. Všechny pochybnosti učedníků tím rozptýlil a z jejich duší spadla i část pout svazující je díky prolhanému zákonu, neboť porozuměli: *svůj – to je ten, s kým obětavě a řídíce se svým svědomím v životě konáte společné dílo v rámci Božího Záměru*, a ne ten, kdo toto konání pošlapává jako nějaké smetí nebo v jeho stínu parazituje, ať už se jedná o příbuzného, soukmenovce, krajana nebo někoho podobného.

¹ Viz Část první tohoto kurzu věnovaná individuální psychologii, formování vnímání a chápání světa vlivem kultury, roli mravnosti ve fungování individuální psychiky a interakci individuální psychiky s eggregory.

² Jak hlásalo jejich Písmo, které tak popíralo Zjevení Jediného zákona sdělené jim prostřednictvím Mojžíše.

Ale potom, když očití svědci opustili tento svět, cenzoři a redaktoři biblických textů – „Svatého písma“ – tento námět rozdělili a v kánonu Nového zákona postavili jeho začátek a konec proti sobě, přičemž z větší části zachovali slova, jen některá z nich vložili do úst někomu, kdo je neproněsl. Aby v budoucnu, až budou nabádat k víře díky takto zaznamenaným Božím Slovům, potlačili rozum lidí a Lásku vzájemně se vylučujícím smyslem různých fragmentů biblického „Písma“ a podrídili tak dav složený z lidí, jejichž rozum byl takto vyveden z míry a zneschopněn, své moci, jež se postavila proti Božimu království na Zemi, k jehož nastolení vyzývali všichni Boží proroci snažící se obnovit smysl Jediného zákona, který byl překroucen lidmi žijícími na Zemi. Přičemž někteří z těch lidí tak činili ze zlého úmyslu a jiní z nedorozumění a kvůli svému lehkovážnému sklonu k fantazírování. A tak se stalo, že se začátek analyzovaného námětu ve dvou verzích stal základem textů Matouše (15:21 – 28) a Marka (7:24 – 30) a konec zase základem textů Lukáše (10:30 – 37).

A jaký výklad je pravdivý: ten, který jsme uvedli my, nebo ten od S. A. Toropa (Vissariona), nebo nějaký jiný, ví jen Bůh. My na Zemi můžeme pouze upřednostnit jeden z nich, nebo odmítnout všechny, což je podmíněno svědomím, zformovanou mravností a vírou tomu, kdo je pro člověka upřednostňujícího tu či onu verzi pánem, jež však – možná – nemusí být Bohem.

Bůh předurčil člověku stát se Jeho zástupcem, a proto je lidem nejen předurčeno, aby věřili Bohu a Jeho vyslancům, ale také aby podle svých možností chápali Vyšší Záměr, který je pro ně vyzpytatelný (zjistitelný) i nevyzpytatelný současně v každém okamžiku:

- to, co dokáže věřící sám obsáhnout, je pro něj vyzpytatelné,
- a to, co sám obsáhnout nedokáže, proběhne jako nevyzpytatelné mystérium, které nepopírá to vyzpytatelné, jen ho to předčí, a proto tomu ti, co Bohu věří, budou rádi.

A nestává se, aby byl v Božím Záměru smysl toho, co bylo ohlášeno zjevně a proto je vyzpytatelné, v rozporu se smyslem toho, co nebylo ohlášeno zjevně (explicitně) a zůstalo v nevyzpytatelných mystériích (nevysloveno). Jestliže něco takového odhalíte, ale přitom jste egoista, který se stará jen sám o sebe, tak směle můžete takové

učení odmítat jen sám pro sebe; a jestliže nejste egoista a přijmete na sebe určitý podíl jako zástupce Boha na Zemi, tak jste povinni odhalovat, že takové věci od Boha nepocházejí.

Bůh dává člověku možnost vyzkoušet svou víru Bohu svým vlastním životem, ale určité ne pravidelným sesíláním vzájemně se vylučujících příkázání: aby dnes věřil v něco a zítra to dříve seslané místo pravdy začal považovat za lež, pomýlení a začal věřit v něco s úplně opačného.

A je nejpapné to zakrývat různými vytáčkami v tom duchu, že: „No víte, dříve jste ještě nebyli dost na výši, abyste dokázali pochopit některé pravdy, a proto bylo nutné předkládat vám jejich falešné náhražky, které však napomohly vašemu růstu, a teď už jste se pokročili natolik, že se svých předchozích přesvědčení můžete vzdát a začít věřit nově seslaným *pravdám*“.

V takovém případě by zmizel rozdíl mezi Bohem a Satanem a „dábelská logika“ by nebyla odlišitelná od dialektiky poznání, která byla Shora předurčena lidem jako norma.

A v Koránu se o tom mluví přímo: «*Slovo Svě neměním a nejsem tyran otroků*» [pozn. překl. v jiném překladu Koránu do češtiny podle www.medioaislamu.cz je to uvedeno takto «*Slovo Mé je nezměnitelné a Já neukřivdím žádnému svému služebníku*», to jen pro srovnání, jak se překlady mohou lišit] (súra 50:28 (29)).

Bůh je schopen jednu a tu samou pravdu vyslovit tak, *aby ji bylo možné pochopit v míře přiměřené jak pro počáteční cestu vývoje, tak i v následných vývojových etapách*¹. Vede to k tomu, že po dosažení

¹ Když si například připomeneme tu proslulou „nebeskou klenbu“ [pozn. překl. v ruském jazyce «твердь небесная», tj. asociace s něčím solidním, pevným, tvrdým, jinak staroruské slovo «твердь» označuje „nebeskou klenbu“ nebo „atmosféru“. V Bibli citováno viz Genesis (1:6, 7, 15, 20)], tak v jednom z modelů Všemohoucí sestaveném dnešní vědou tvoří „éter“ (*fyzikální vakuum*) *krystalickou strukturu* (tj. může být zcela oprávněně přirovnán k pevné látce v krystalickém skupenství) a touto krystalickou strukturou „éter“ se šíří různorodé vlny (vlnové svazky), které vnímáme jako objekty mikro a makrosvětů a jejich pohyb; přičemž charakter vln je určován tím souborem stupňů volnosti prvků krystalické mřížky, které se na příslušných zařízeních podílejí.

No a právě kvůli tomu, že éter je krystalickou strukturou, jejíž součástí je i vlnový svazek pod názvem „planeta Země“, skončily experimenty zaměřené 66

vyšší úrovně vývoje je možné v předchozím Zjevení nalézt nový smysl, který se začne třípytit novými hranami Pravdy-Skutečnosti a otevře tak nové hloubky chápání světa, které nebylo možné na dřívější vývojové úrovni obsáhnout.

Příkladem tomu je i koránský zákaz lichvy (konkrétně Korán, 2:276 (275)). Tento zákaz vyjadřuje nejen odsouzení osoby lichváře jako parazita, čemuž rozuměli všichni pracující ve všech epochách. **Představuje i systémový prostředek ochrany společnosti a její**

na prokázání existence „éterického větru“ při pohybu planety (který byl prezentován jako analogie pohybu pevného těla v kapalině) tím, že prokázaly jeho absenci, což věda interpretovala jako potvrzení objektivní skutečnosti neexistence „éteru“. Pozornosti však už uniklo, že tyto experimenty pouze potvrdily skutečnost neexistence „éteru“ jako kapaliny, ve které se pohybují makro tělesa (včetně planet a planetárních soustav) lišící se svým charakterem od „éteru“, jako když se jednotlivé lodě a flotily pohybují ve vodě; takže tyto experimenty a jejich interpretace žádným způsobem nevzaly do úvahy koncepci „éteru“ jako krystalu.

A tak je „nebeská klenba“ absolutně adekvátní metaforou odpovídající realitě existujícího Všemíru, a pouze výklad významu daného výrazu ve smyslu existence „nebeské klenby“ v podobě „křišťálové klenby nebes nad placatou zemí“ či „křišťálových nebeských sfér“, na kterých jsou zavěšeny planety i hvězdy a tak dále, neodpovídá této metafoře ani objektivní realitě. Navíc je „krystal“ a „křišťál“ původně jedno a to samé slovo, které získalo odlišné znění díky různé výslovnosti daného slova a nové významy při přechodu ze starořeckého jazyka do jiných jazyků. Tj. i ta metafora „křišťálová klenba nebes“ je adekvátní představám o „éteru“ jako o krystalické struktuře. Jenže to už je jiná fyzika než ta, kterou jsme se všichni učili na základní, střední a vysoké škole.

„Alternativní fyzice“ však musí odpovídat jiná mravnost a etika lidstva, neboť za těch mravů a etiky, které stále znovu produkují davo-, elitářské“ kultury po dobu několika tisíciletí, by nejspíše došlo k poškození „křišťálové

ekonomiky před ztročením korporacemi lichvářů, což je i dnes mnohým potřebné dokazovat. V té epoše, kdy nám byl seslán Korán, úroveň vědy neumožňovala prokázat tento výsledek stroze účetně: matematika nebyla rozvinuta natolik, aby s její pomocí bylo možné sestavit modely výměnných procesů v sítích, včetně těch obchodních. A uplynulo více než 1 200 let, než vývoj matematiky umožnil sestavit bilanční modely založené na maticově vektorových výpočtech, které umožnily odhalit i tento aspekt koránského zákazu lichvářství.

I Vy sami přece umíte pravdivě něco vysvětlit dítěti vycházející přitom z jeho úrovně rozvoje a dospělému to samé vysvětlíte zase s ohledem na jeho úroveň rozvoje. Tak proč bychom tuto schopnost měli upírat Bohu? Ta Jeho je jen daleko dokonalejší a nezpochybnitelnější.

A jestliže se ze Záměru někomu dostává pouze jeho nevyzpytatelná část, a tím spíše způsobuje-li mu to nepříjemnosti, které by si měl vysvětlit jako určité osobně adresované vzkazy Shora, je to příznak problémů té víry a náboženství, jež si v sobě nese. Neboť jak se může někdo považovat za skutečně věřícího a nábožného člověka, utápí-li se v nevyzpytatelnosti Záměru? Bůh není sadista¹.

Bůh je dostatečně mocný a nepotřebuje využívat při realizaci Svého Záměru² lež. Je schopen povědět jakoukoliv Pravdu-Skutečnost zohledňujíc úroveň toho, na koho se obrací a Jazykem (v tom nejobecnějším smyslu tohoto slova jako prostředku předávání

klenby nebes“ a její úlomky by pak dopadly nejen na hlavy naše, ale i jiných obyvatel Všehomíru: *«Kdyby pravda následovala jejich učení scestná (touhy, vášně), věru by byla nebesa a země a vše, co mezi nimi je, zkaženo»* (Korán, 23:73 (71)).

¹ A ztotožňovat se s *pomlouvačným* vtípem o smolaři, který se pomodlí k Bohu a dostane Shora odpověď: „Prostě tě nemám rád...“, je rouháním.

Jestliže někoho pronásleduje nezdar za nezdarem, ukrývají se příčiny v rysech jeho osobnosti: v jeho mravnosti, v kultuře jeho smyslu a v jeho celkové intelektuální a psychické činnosti. Ale i tehdy daný smolař žije v Boží Lásce, která v sobě zahrnuje i tu složku Všedržitelnosti nazvanou Boží dopuštění. V Božím dopuštění se však Láska realizuje osobitým způsobem: lidé se v něm rozvíjejí (pokud se tedy vůbec rozvíjejí) pod tlakem okolností a ne díky Lásce, kterou si v sobě nesou. O tom půjde řeč o něco dále.

² «Cokoliv Bůh otevře lidem z milosti Svě, to nikdo jim nemůže zadržet, však cokoliv On zadrží, to nikdo nemůže poslat kromě Něho. A On mocný je i moudrý!» (Korán, 35:2).

informací), kterému bude schopen porozumět. Kdyby tomu tak nebylo, tak by za mnohých okolností vymizel rozdíl mezi tím, co je od Boha a co již od Satana, a víra Bohu a víra Satanovi by se staly jedinou nedílnou vírou. V Posledním zákoně se dočteme:

«Jestliže nepravda tvá přináší zlo, stojí duše tvá před vraty velikých soužení.

Jestliže nepravda přináší rozčarování, stane se to zlem.

Nepravda kryjící zlo je ještě větším zlem.

Ale nepravda přinášející dobro je moudrostí» (Poslední zákon, Příkázání, příkázání č. 3).

Pozemská moudrost člověka spočívá v tom, aby za žádných okolností nelhal a nedopouštěl se nepravd-křivd (vědomých lží), aby naopak dokázal nalézt tu pravdu, kterou je třeba říci a konat podle ní; **aby v sobě našel sílu za jakýchkoliv okolností mluvit Pravdu a konat podle ní.** A tuto schopnost získá v neohroženosti Lásky.

Jestliže člověk není schopen chovat se takto *bez výjimky za všech okolností*, tak **objektivně** nečiní to, co o sobě otevřeně vyhláší, ale něco jiného a to dokonce i v tom případě, kdy si není vědom toho, co – jiného – činí.

Lež nikdy nevede „ke spáse“. Každá lež je daní odváděnou Satanovi a přímou cestou k posedlosti¹, neboť Bůh ponechává ve Svém dopuštění ty, *kteří Ho hanobí tím, že vědomě lžou, uvádějí do omylu jiné a v pomýlení je udržují.* Kromě toho se může lež vypuštěná do informačního prostředí společnosti (do kultury) s odůvodněním, že je to „pro spásu“, v tomto prostředí upevnit a stát se jako nezvratná pravda základem řídicích rozhodnutí. A to v důsledku povede k tomu, že budou tato řídicí rozhodnutí nevyhnutelně doprovázena těmi či oněmi nedostatky a pohromami. Lidem bylo Shora dáno, že to vše dokážou vycítit prostřednictvím svého svědomí a intuice, proto uvedené Vissarionovo příkázání u mnohých vyvolává ostražitost, a tato ostražitost je pravověrná.

¹ Korán, súra 26:221-222: Mám vám oznámit, na koho sestupují satani? Sestupují na *všechny (vyčlenili jsme v citaci kurzivou, tj. výjimky neexistují)* lháře, hříšníky.

Jako příklad lži přinášející dobrodiní S. A. Torop uvádí, jak se soused Vasilij převléká za dědu Mráze.

«3. ...,Vissarione! Nepravda přinášející dobro je moudrostí! Vysvětli toto přikázání. Cožpak klam není neřestí?»

4. „Když k vašemu dítěti přichází děda Mráz, tak mu přece také neprozradíte, že to vlastně přišel soused Vasilij a ponecháváte dítěti jeho víru v pohádku.

5. Pamatujte! Klam ve svůj prospěch přináší neuvěřitelné hoře.

6. Klam ve jménu člověka, ve jménu rozvoje jeho duše přináší dobro.

7. Nelze vytrhávat jednotlivá přikázání z jediného celku. Je nutné plnit všechna přikázání do jediného nezměrně tak otevírající svou duši Otcí“» (Poslední zákon, Vadimův výklad, část druhá, hl. 13).

To je dobrý příklad, avšak úplně jiného jevu, neboť v popsaném případě ten proslulý „soused Vasilij“ nelže, neklame; vytváří nějaký nový aspekt reality (pohádkové), která existuje jako matrice, jako struktura tvořená polem. Když „soused Vasilij“ pro dítě takto vytvoří pohádku a ono do ní vstoupí, tak společně *po určitou dobu* žijí v realitě¹ stvořené „sousedem Vasilijem“, která však není dostupná všem, a proto ji vnímají jako klam. Díla vzešlá z tvořivosti, včetně těch uměleckých, a lež jsou ve své podstatě rozdílnými jevy. Přestože tvorba – dokonce i geniální – může být i lživá a vražedná². V daném příkladu může klam vzniknout pouze tehdy, jestliže „soused Vasilij“ tu

¹ Tvořivou činností je vytvářena realita, která i přesto, že není zhmotněna, zůstává realitou – matričně-polní. Právě z tohoto důvodu narůstá statistika, podle které mnozí herci a spisovatelé sdílejí osudy postav, které hráli, nebo do kterých se vcítili. Vzhledem k tomu, že děj probíhá v realitě vyvolané herci a režisérem na základě určitého scénáře, měl slavný ruský herec Georgij Michajlovič Vicin (1917 – 2001) pravdu, když prohlásil, že *«do role se musíte nejen umět vžít, ale také se od ní potom odpoutat»*. Bohužel je však tento aspekt hereckého umění příliš často opomíjen, což má někdy pro herce (a méně často pro režiséry) velmi smutné následky, když se potom tragické události z námětů, na jejichž ztvárnění vynaložili svůj talent, začnou promítat do jejich života, který někdy v důsledku toho vyhasne...

² Příkladem toho je Utrpení mladého Werthera (J. W. Goethe, 1774), jehož vydání mělo za následek epidemii sebevražd mezi evropskou mládeží, která přistoupila k četbě této knihy s *bezstarostností a nezodpovědností*, jež jí byla vlastní. V některých státech byl tento román po určitou dobu dokonce zakázán.

pohádkovou realitu vytváří nešikovně, takže do ní dítě nedokáže vstoupit a místo očekávaného dědy Mráze, vidí jen pitvořícího se „sousedu Vasilije“, který se ho pokouší oklamat. To samé vyjadřují i slova K. S. Stanislavského (1863 – 1938): „Nevěřím vám to!“, kterými charakterizoval špatnou hru herců i práci režiséra. V tomto smyslu jsou umělecká tvorba a magie spřízněné, což v minulosti nejednou vyvolalo nelibost svatoušků a fanatiků všech věrouk a jimi vyprodukovaných *egregoriálních náboženství*¹: a konkrétně – například Ruská pravoslavná církev v minulosti potírala kočovné herectví, neboť tvrdě odhalovalo pravdu, která byla pro „elity“ tak nepříjemná.

12.2.5. Láska a „fiktivní humanismus“

Láska je ve svých projevech vždy konkrétní, proto se liší nejen od lži, ale i od „fiktivního humanismu“ jako jednoho ze specifických druhů lži a je s ním neslučitelná. Připomeneme, že abstrakce může být naplněna obsahem a fikce ne. Co je to „fiktivní humanismus“ si také uvedeme na příkladu z textů „Posledního zákona“.

«Já miluji všechny, ať to on zkusí také (někdo z publika, před kterým vystupoval S. A. Torop – Vissarion: naše vysvětlení k citaci)» (Poslední zákon. Vadimův výklad, část šestá, hl. 15:51).

Milovat všechny, to je správné², ale bránit tomu, aby se Láska dostala ke konkrétnímu člověku, to už správné není. V souvislosti s tím se podíváme na otázku mnohoženství v kultuře davo- „elitářských“ společností.

«29. „Je možné mít dvě ženy, vždyť Ježíš nevyčítal židům jejich mnohoženství?“ položil Valdis otázku, která znepokojovala příchozí duchovní³.

¹ Viz Část třetí tohoto kurzu, díl třetí, kapitola 10.5.

² Milovat všechny je realizovatelné prostřednictvím individuálního rozumového a uvědomělého působení na noosféru Země, což předpokládá její změnu jako informačně-algoritmického systému v souladu s těmi aspekty Lásky, jejichž nositelem je konkrétní osobnost, která takto na noosféru působí (o tom dále v kapitole 13.2.2). Jenže to vyžaduje nejen schopnost vcítit se do utrpení jiných, ale také moudrost.

³ Tato beseda se odehrála v Rize. V souvislosti s tím je třeba vzít do úvahy, že otázka byla položena v kulturním prostředí, jež si v sobě neneslo porozumění tomuto jevu. Kdyby tato otázka byla položena v Kazani nebo

30. „Nevyčítal...? Existuje příliš mnoho slabostí, slabostí lidských, slabostí carů... A jestliže tato výčitka není zapsána v Písmu, tak to neznamená, že mnohoženství je povoleno.

31. Láska se nemůže projevit ke dvěma ženám současně, to není láska“» (Poslední Zákon, Vadimův výklad, část šestá, hl. 36).

Podle našeho názoru se otázka: „Je možné mít dvě ženy?“ svou podstatou příliš neliší od otázky: „Je možné mít dva otroky?“ Odpovědi na obě jsou také svou podstatou analogické: „Člověk by neměl mít ani jednoho otroka“; „Muž by neměl mít ani jednu ženu“. A jak to? Ta otázka měla být položena jinak: *Kolik může být v rodině žen?* Avšak takový přechod tam není, přestože názor, že společnost je budována rodinou, v Posledním zákoně vyjádřen je:

«Budeme-li hovořit o komunitě... Tak komunita se skládá z rodin, jakákoliv společnost se skládá z rodin, a ne z jednotlivých lidí, kteří by společně žili v jednom velkém domě, ale z rodin, které se podílejí na jednotné práci jedna pro druhou. To je normální komunita» (Poslední zákon, Vadimův výklad, část šestá, hl. 38:74).

Ano, jestliže společnost žije normálním životem, tak je skutečně normální, je-li rodina tvořena *dvojicí manželů* (viz Část první, kapitola 5.10) a jejich příbuzných ve vzestupné a sestupné linii, kteří nežijí v samostatných rodinách. Prostřednictvím normální rodiny v současném dějinném období probíhá reprodukce lidstva. V rodině se rodí a jsou vychovávány děti, a proto by měla zahrnovat tři až čtyři pokolení příbuzných alespoň z jedné větve, kteří by žili společně v jednom domově – „domácnosti“. Je to potřebné kvůli tomu, aby dítě

v jiném regionu, kde je muslimská kultura dostatečně rozšířena, mohli by Sergeji Anatoljeviči oponovat daleko podstatněji a to by sotva přišel na to, co odpovédět, neboť žije v moci biblického eggregoru, ve kterém nejsou mravní normy ani informace, které by mu umožnily odhalit nepravověrnost vlastní těm či oněm kulturám historicky reálného islámu.

A prezentovat Korán, ve kterém je mnohoženství povoleno, jako lidský výmysl nebo projev satanismu je absolutně neproduktivní snaha: jak ukazuje praxe, jestliže přijdete s podobnou hypotézou a budete spravedlivý (tj. nebudete odůvodňovat svůj předsudek, že „Korán pochází od Satana“ prostřednictvím „dábelské logiky“), tak se vaše „důkazní základna“ rozsype, neboť pochyby neničí Pravdu a neproměňují ji v lež, jen nám umožňují přesvědčit se o tom, že Pravda je Pravdou: «Naopak My Pravdu proti lži mrštíme, a roztrháme ji, a hle, ona se rozplyne...» (Korán, 21:18).

od dětství mohlo pozorovat za všech životních okolností všechny věkové kategorie, kterými musí v příštím životě projít a dokázalo jim porozumět ještě předtím, než samo bude prožívat každou z nich.

Rozvrácení rodiny jak své tak i cizí a tím spíše jsou-li v ní již děti, které zatím nedosáhly zletilosti, je hříchem s výjimkou těch případů, kdy jeden nebo oba rodiče sami žijí pod nadvládou zjevné neřesti a zatahují do ní i své děti: v takovém případě musí být rodina rozpuštěna a děti z ní odebrány, aby jim mohla být zajištěna *příslušná kompenzační výchova*¹.

Jestliže společnost nežije lidsky, rozpadají se rodiny kvůli egoismu nebo bezstarostnosti rodičů. Ve společnosti je tak množství dětí, které jsou připraveny o to, co by se jim mělo dostat z mužské nebo ženské podstaty člověka. A co potom? Vždyť děti s narušenou výchovou z neúplných rodin, které jim potřebnou výchovu ve většině případů nejsou schopny poskytnout, v dalším pokolení vytvoří narušenou společnost a zatíží problémy jak sebe, tak i své potomky.

Historická realita je taková, že v nemocné společnosti je žen, které se nemají za koho vdát, nebo které přišly z těch nejruznějších důvodů o své manžely (od válek a pracovních úrazů až po statisticky převažující alkoholismus u mužů), více než mužů, kteří by skutečně byli připraveni vést rodinný život, starat se o všechny členy své domácnosti, natož aby ještě byli schopni projevovat každému z nich Lásku.

Jestliže by měl ve společnosti muž, jak je to povoleno Koránem, právo žít v rodině, ve které by bylo několik žen, mohly by být mnohé sociální problémy současného Ruska – zatrpklé, nezakotvené, pustnoucí ženy odsouzené k osamocenímu stáří; ženy, které ve své samotě upadly do bojovného démonismu; děti připravené ve své výchově o mužskou (a někdy i mateřskou) péči i průvodní problémy v současnosti i budoucnosti, které jsou tím podmíněny – vyřešeny sice ne v průběhu let, ale v průběhu desetiletí.

Jaký vztah má mnohoženství k projevům mužského chtíce? Reálně žádné: chlípny muž-kanec není schopen správně vychovat děti a není schopen dát štěstí ani jedné z matek svých dětí, kterých může mít v různých městech a vesnicích roztroušeno i povícero. Rodina je mu jen břemenem: v jeho „prostopášnosti“ je mu přítěží dokonce i jen ta

¹ Ovšem jinou otázkou je, zda je něčeho takového schopna „juvenilní justice“? Která sama představuje zlo v nemocné společnosti.

jedna žena, se kterou by měl prožít společně celý život, utvořit s ní manželský pár, vybudovat rodinnou pohodu a vychovat děti a vnuky.

«*Láska se nemůže projevit ke dvěma ženám současně, to není láska.*» Láska, to není bezpečný sex ani „existence pod pantoflem“, nepodmiňují ji instinkty, a proto je uvedené tvrzení stejné, jako by zaznělo v této podobě: Rodič nemůže Milovat několik dětí současně, to není Láska; Lásku nemůžete cítit zároveň k otci i matce, a ke všem starším příbuzným, to není Láska.

Nese-li si člověk v sobě tu Lásku, o které jsme mluvili dříve, bude ji vysílat ke každému členovi společnosti, který se bezprostředně ocitne v oblasti jeho vnímání světa, a zprostředkovaně i k mnohým dalším – prostřednictvím kulturního prostředí, produktů své tvořivosti, přes noosféru; jenže ne všichni členové společnosti jsou součástí nějaké určité rodiny; a v rodině bude Láska vyzařována ke všem členům nezávisle na tom, z koho se rodina konkrétně skládá a kolik má členů (ženy, děti, rodiče, starší příbuzní z otcovy i matčiny linie; „cizí“ děti nebo osamocení dospělí či staří lidé¹).

A teď si představte, že jste muž, který pracuje, neparazituje na cizí práci spotřebovávajíc vše v podobě hotové k použití; že máte ve své rodině několik žen a všem se narodí děti, nebo alespoň jedno dítě. Otázka zní, jak bude muset být vyvážen Váš čas strávený doma, abyste si stačil odpočinout, připravil se k další práci a ještě věnoval pozornost každé ze svých žen a všem dětem při počtu žen v rodině: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, ...?

Reálně by to vypadalo tak, že máte-li v rodině čtyři ženy a věnujete celé pondělí první ženě, úterý sobě a celé rodině, středu druhé ženě, čtvrtek sobě a celé rodině, pátek třetí ženě, sobotu sobě a celé rodině, neděli čtvrté ženě, pondělí sobě a celé rodině a tak dále, *přičemž mimo pořadí se budete věnovat všem dětem žijícím v rodině*, bude to pro vás znamenat dost těžkou životní práci, kterou zdaleka nezvládne každý. Už vůbec nemluvě o tom, omezuje-li se otázka mnohoženství především na každodenní a několikanásobné sexuální

¹ Podle Čingischánovy Jasy (zákoníku): ten, kdo poskytne domov osamoceným starým lidem a bude se o ně starat, zdědí veškerý jejich majetek nezávisle na tom, zda je jejich příbuzný či ne, nebo zda existují jiní příbuzní činící si na dědictví nárok. – A z evropského hlediska se jednalo o despota a tyрана: cožpak takto mohou být pošlapávána práva dědiců, kteří tyto staré lidi ponechali svému osudu?

radovánky s různými ženami nebo i se všemi najednou, což má v tomto případě většina lidí zcela neodůvodněně na mysli. Z tohoto úhlu pohledu také na otázku mnohoženství reagoval S. A. Torop (Vissarion) v Rize. No a kromě rodiny tu máme ještě každodenní práci, která také vyžaduje duševní, duchovní i tělesné síly.¹

Jedna anekdota praví, že soud, který si přál příkladně potrestat polygamistu, vynesl rozsudek, že musí povinně žít se všemi svými ženami. Rozsudek byl vykonán, takže si ten polygamista brzy poté raději hodil mašli². Takový konec života polygamisty je možný, a to i v případě, že jde o nepřekonatelného sexuálního borce, ale jen kvůli tomu, že se z něj nezformoval Člověk se schopností Milovat.

Přejdeme-li od abstrakce k tématům o přípustném množství žen v rodině a představíme si v reálném životě rodinu s více ženami a dětmi společně se všemi každodenními starostmi *a čistě lidskými vzájemnými vztahy dospělých a dětí, které musí být plnohodnotné při jakémkoliv počtu žen a dětí v rodině*, najdete v Rusku (dokonce i v regionech s tradičně muslimskou kulturou) jen málo mužů, kteří jsou morálně připraveni a reálně schopni vzít na svá bedra problémy několika žen a všech jejich dětí, které nemusí být všechny jejich vlastní, pokud do své rodiny přijali osamocené matky a děti, které kvůli různorodým sociálním potížím zůstaly bez rodiny.

Většina mužů není schopna řádným způsobem prožít život ani s jednou ženou a vychovat člověka z jednoho jediného dítěte, a to dokonce ani tehdy, zůstane-li jejich rodina pohromadě.

Přičemž jestliže je v rodině již jedna žena, tak vzhledem k tomu, že rodina musí zajišťovat štěstí každému svému členovi, může do ní druhá žena vstoupit pouze se souhlasem té první (to samé platí pro všechny další ženy, které by se měly stát součástí rodiny pouze se souhlasem těch stávajících). To však není možné, nenese-li si první žena v sobě Lásku nebo odpírá-li svému muži právo projevit Lásku a dobrotivost k někomu dalšímu kromě k ní samotné³ a jejím dětem (o

¹ A situace se ještě komplikuje, mají-li všechny ženy svá vlastní obydlí, jež jsou od sebe poněkud vzdálena.

² I. A. Krylov napsal báseň Muž se třemi ženami s analogickým námětem (<http://ilibrary.ru/text/2175/p.20/index.html>).

³ Sexuální radovánky mimo rodinu nejsou Láskou ani dobrotou, ale zatažením okolních lidí do hříchu a zatížením jak jich tak i sebe – okolních lidí i

tom jsou pohádky o zlých macechách objevující se ve všech kulturách), považuje-li svého muže za svého služebníka a chová-li se k němu jako k živému majetku (tomu je příkladem stařena z Pohádky o zlaté rybce a všechny zlé macechy z ostatních pohádek).

Mimochodem o tomto druhu ženského despotismu, jež je pro mnohé ženy dost charakteristický, a kterému se *díky instinktivním a jiným přichylnostem* podřizují mnozí muži, není v Posledním zákoně ani jediného přímého slova, nepojednává o něm žádná utajená „svátost“¹. Přesto to byl právě tento despotismus, kdo zničil mnohé rodiny, ve kterých mu muži nedokázali čelit, zkrotit ho či ignorovat, nebo z něho, aniž by se mu podřídili, nedokázali vyléčit své manželky; v takových rodinách potom tento hloupý ženský despotismus v konečném důsledku přivedl k tomu, že děti nezískaly potřebnou výchovu.

A právě takovéto despoticke ženy² – majetnické vůči mužům a dětem, které jednají pod vlivem svých instinktů a diktátu démonismu – jsou prvořadými protivníky polygamie, neboť jestliže by v uzákoněné rodině s mnohoženstvím chtěla taková žena bezvýhradně ovládat svého muže jako objekt svého vlastnictví, musela by potlačit nejen jeho vůli, ale i vůli všech ostatních žen v rodině. A to by se jí vůbec nemuselo podařit, neboť ostatní ženy by mohly mít stejné ambice chtít bezvýhradně ovládnout muže a získat řízení i nad ostatním majetkem rodiny. Kromě toho při normální sexuální orientaci (tj. nejsou-li jejich pohlavní instinkty zvrácené) nevzniká mezi ženami nevědomá

potomků – problémy plynoucími z hříchů sukničkářů.

¹ Stejně jako o něm nepojednávají poučky absolutní většiny dalších moralistů věnované tématům manželské a - obzvláště - mužské věrnosti. Téma moci instinktů nad lidmi, ze kterých se nezformovali Lidé, není předmětem diskusí v žádné davo-, elitářské“ kultuře.

² Málokdo se zamýšlí nad tím, že usměvavá krasavice Oksana z Gogolovy Štědrovečerní noci a Marfa Ignatjevna Kabanova (Kabanicha) z dramatu Bouře od A. N. Ostrovského reprezentují jeden a ten samý psychotyp: rozdíl je pouze v tom, že Oksana je ještě mladá a mnohé ji v budoucnu teprve čeká a Kabanicha je již starší a ve svém životě už leccos viděla, stihla dohnat ke smrti svého Vakulu a dál tyranizuje svého syna, snachu a vůbec všechny v domácnosti. Oksana má šanci uniknout tomu, aby se z ní stala taková Kabanicha pouze v tom případě, že Vakula nebude „podpantoflák“ a vyléčí ji svou Láskou, přestože je to daleko těžší než zaletět na čertovi do Petrohradu a zpět pro střevíčky, jaké nosí samotná carevna...

psychologická závislost jedné na druhé, což je odlišuje od muže a umožňuje kterékoliv z nich postavit se despotické ženě a odmítnout její nároky.

No a mužský domácí spotřebitelský infantilismus – při kterém se muž rozvaluje na gauči před televizí a popíjí pívko – je důstojným životním soupeřníkem takového ženského despotismu. V Rusku jde v mnohém o dědictví poválečných neúplných rodin. Předejít vzniku tohoto infantilismu bylo možné, kdyby v letech 1945 – 1946 bylo v SSSR v zájmu tehdejších dětí povoleno mnohoženství. Aby se ti, kteří přežili válku, mohli ze zákona postarat o děti a vdovy svých padlých spolubojovníků a příbuzných.

Ať už protivníci mnohoženství budou namítat cokoliv, znamená to jen, že nemyslí na společnost jako na celek a nemyslí na to, že v nedokonalé – nemocné – společnosti bude muset někdo prožít neplnohodnotné dětství, které z něj nedokáže zformovat pravověrného plnohodnotně vychovaného člověka, a že někoho čeká osamocené stáří, ve kterém se o něj nikdo nepostará ani ho neutěší, přestože třeba celý život předtím zasvětil svému národu a světlé budoucnosti lidstva. A v takové nemocné společnosti je to pouze rodina, ve které bude několik žen, jež může poskytnout vše potřebné určité části lidí ošizených o lidskou společnost, neboť žádné dětské domovy ani domovy důchodců nenahradí rodinné vztahy a péči blízkých a tím spíše ne lidí, kteří vás milují a jsou vám blízcí.

Ten, kdo nám seslal Korán, věděl o nedokonalosti společenských vztahů v současné dějinné etapě globální civilizace, a nepředepisuje, že v rodině musí povinně být několik žen, jenom povoluje rodiny, ve kterých budou až čtyři ženy, aby ti z mužů, kteří budou mít dost sil, mohli věnovat darovanou Lásku a svou péči těm, kteří jinak zůstanou v nedokonalé společnosti ošizeni; a jak již bylo uvedeno dříve, tak čtyři ženy v rodině je to maximum, po jehož překročení muž jednoduše nedokáže členům své domácnosti věnovat *minimálně nezbytnou* pozornost: neboť na to prostě nebude mít dost času ani duševních sil.

Takže mnohoženství vůbec nebylo povoleno kvůli tomu, aby tím byl uzákoněn mužský chtíč: protože pro **vilného muže je rodina jen zbytečnou zátěží při jakémkoliv počtu žen**, ale kvůli tomu, aby i při nenormálním životě společnosti v období jejího přechodu k normálnímu lidskému životu, ženy, pro které není ve společnosti

dost partnerů, mohly být šťastné a i děti osamocených matek mohly pocítit silnou a laskavou ruku a také mužský duch, třebaže ne od vlastního otce, který by jim ale dal to, oč byly připraveny ve společnostech, kde moci – duchovní i ta světská – tvrdě zastávají pozici, že «muž může MÍT¹ jen jednu ženu!!! Mnohoženství je hřích, je zakázáno a stíháno zákonem».

Jestliže je však každá žena schopná vidět v ostatních ženách svého muže své přítelkyně a sama být přítelkyní každé z nich a starat se o své děti stejně jako o ty jejich, tak proč by to tak nemělo být? Může to tak být, když budou v takovém domově všichni šťastni a každý najde Lásku, aby ji mohl darovat ostatním. A jestliže toho některá z žen nebude schopna, donutí většinu z nich život v takové rodině zkrátit svůj despotismu, což je také přínosem.

A na otázku, zda může být v rodině jedné ženy několik mužů, je odpověď záporná. U jedné poběhlice může být několik kanců, ale dítě má mít pouze jednoho otce s ohledem na biopole (ducha), proto je pro matku normální žít pouze s jedním mužem. Všichni muži, se kterými se žena stihne vyspat předtím, než se stane poprvé nebo několikrát sobě matkou, na ní zanechají své genetické informace na biopolní úrovni (a před tím ji neochrání prezervativ ani antikoncepce a už vůbec ne mikro ani běžné potraty), které ona potom předá dítěti. Telegonie není výmysl: rozličné fragmenty genetických informací, které dítě zdědí od různých mužů, nemusí být mezi sebou kompatibilní, což sníží životní potenciál tělesného a psychického rozvoje dítěte a zatíží jeho duši dalšími těžkostmi, které ne všechny takové děti dokážou překonat (o to pravděpodobněji nejsou-li správně vychovávány v závadné rodině a defektním kulturním prostředí). **A neutralizovat vliv vzájemně nekompatibilních genetických informací předávaných na úrovni biopole zastánci takzvaného „bezpečného“ sexu neumí.**

Není radno zatěžovat další pokolení tím, čemu je lehké se vyhnout pouhým zřeknutím se uspokojování své neustávající vlnosti nebo okamžitého chťiče.

¹ I když reálně v takových společnostech v absolutní většině rodin jedna zatvrzelá ženská vlastní nebo se pokouší vlastnit jak muže, tak i děti, přičemž často není sama proti tomu švihnout si nějakou tu „bokovku“, aby ji také někdo měl nebo ona měla po straně ještě i jeho...

Jestliže však někdo vnímá návrh na povolení mnohoženství jako jeden ze způsobů jak zamaskovat a legalizovat prostituci, tak nechápe podstatu problémů nemocné společnosti. Prostituce odumře sama, jestliže společnost bude správně vychovávat děti a především dívky. A zatímco je společnost nemocná, je pro ni lepší, když se v rodinách s několika ženami většímu podílu dětí dostane správné rodinné výchovy, což v budoucnu povede k tomu, že ze společnosti vymizí smilstvo a prostituce. Jakmile se společnost uzdraví, stane se i mnohoženství zřídkačným jevem, přestože nebude zakázáno.

A odmítání mnohoženství – v konkrétních historických okolnostech – není v Posledním zákoně jedinou překážkou, kterou S. A. Torop a další pokrytci položili na cestu přeměny nemocné společnosti ve společnost, kde panuje Láska a nad kterou panuje Bůh. Poslední zákon také orientuje lidi na individuální samospotřebitelskou práci s přímou výměnou produkce, která by probíhala od výrobce ke spotřebiteli bez použití peněz.

«175. A pamatujte, že předurčeno bylo z rukou svých předávat *to, co vaše ruce dokončily, bezprostředně do rukou potřebných* a do žádných jiných.

Potřebu tuto určujte srdcem svým.

176. A jestliže si přejete něco získat, získávejte to pouze z rukou toho, kdo to vytvořil a z žádných jiných» (Poslední zákon, Doslov).

Na první pohled to vypadá dobře. Lidstvo si nyní z přírody bere *více než je zapotřebí pro výrobu toho, co je skutečně životně důležité* a promrhává tak přírodní a sociální zdroje v sebevražedném závodu ve spotřebě beze smyslu a užitku. Do přírody se potom vrací takové množství průmyslových a domácích odpadů, že je z toho Země těžce nemocná a její imunitní systém likviduje samotné lidstvo¹. Kromě toho oběh peněz ve společnosti, kde má své místo etika nikým neomezované svévole, produkuje kromě společensky užitečné práce také subkulturu „dělání peněz“. Kdyby tedy práce byla individuálně samospotřebitelská a výměna produkce probíhala přímou naturální směnou, což by z ní vyloučilo peníze, nebylo by možné vyrábět příliš přebytků a hromadit tak bohatství, takže by se vyrábělo jen to, co by bylo nezbytně nutné a to tím spíše, jestliže by navíc bylo omezeno využívání technogenní energie; bylo by to tak, ale ne všude a ne každý

¹ Kdo si myslí, že se jedná pouze o takový „řečnický obrat“, ať si vzpomene na noosféru (Část 1, kapitola 4.8 tohoto kurzu).

rok. Ekologická krize by byla potlačena a v případě absence oběhu peněz by nebyly možné peněžní machinace ani subkultury parazitismu, které jsou s nimi spojené¹.

Zamysleli jste se ale nad tím, že komunita založená na individuální samospotřebitelské práci, místo na té kolektivní, na společenském sjednocení práce není komunitou? Ve skutečné komunitě nemůže být zakazována efektivnější kolektivní práce, přestože spotřeba v ní bezesporu bude z větší části individuální a rodinná, i když něco bude i ve společném vlastnictví.

Ve skutečnosti není uvedený citát ze „zákoníku práce“ Posledního zákona řešením problému, se kterým se při svém rozvoji střetlo lidstvo, ale útekem před ním do stavu, v jakém se lidstvo nacházelo ve starověku – v počátcích současné globální civilizace.

Představte si, že by lidstvu s jeho současnou mravností a etikou byly dány schopnosti vidět a působit v „jemných světech“ (ve strukturách tvořených poli), jejichž prostřednictvím jsou mezi sebou propojeny fragmenty Všemohíru. V takovém případě by současné lidstvo, které by získalo možnosti a schopnosti, jež jsou mu nyní nedostupné, bylo nutné buď zlikvidovat, nebo ho o tyto schopnosti působení v „jemných světech“ opět připravit a vymazat mu část paměti, aby touto svou mocí a zároveň nepravověrností nezahubilo celý Všemohír.

Ale co v takovém případě s realizací mise Božího zástupce, která byla lidstvu předurčena, a na niž jsou nyní lidé připravováni? – Aby ji lidé mohli začít plnit včetně těch jejích aspektů, které vyžadují činnosti v „jemných světech“, musí nějakým způsobem procítit jednotu a vzájemnou vazbu všeho se vším a vypracovat si mravnost, etiku a chápání světa, které budou této jejich misi odpovídat.

Skutečnost, že lidstvo nežije pravověrně, bylo po celou dobu jeho dějin zřejmé mnohým lidem. Ale někteří to věděli ještě předtím, než se lidstvo vůbec objevilo. Korán uvádí následující dialog:

¹ Přestože i při likvidaci oběhu peněz je stále možné parazitovat i jinými způsoby na všech úrovních zobecněných prostředků řízení / zbraní. Viz Část 3 (díl druhý), kapitola 8.5. Plná funkce řízení ve vztahu ke společnosti: specializované druhy moci, zobecněné prostředky řízení / zbraní a „hry s nenulovými součty“.

«Hle, Pán tvůj k andělům pravil: „Umístím na zemi náměstka!“ I řekli: „Chceš tam ustanovit někoho, kdo pohoršení na ní bude šířit a krev na ní prolévat, zatímco my slávu Tvou pějeme a svatost Tvou prohlašujeme?“ Pravil: „Já věru znám to, co vy neznáte!“» (Korán, 2:28 (30)).

Proto se stačí zamyslet nad tím, co zůstalo v tomto dialogu nevysloveno.

Jestliže není možné pustit nedostatečně rozvinuté lidstvo do „jemných světů“, ve kterých je zřetelně vidět, jak vše souvisí se vším, kde by po získání příslušných návyků lidé dokázali působit na cokoli (možná se vzácnými výjimkami), musí zatím tu jednotu a vzájemné vazby všeho se vším ve Všemíru umět vycítit a rozeznat pouze v jejich „hrubých“ hmotných projevech.

Společenské sjednocení práce, kolektivní práce na základě technogenní energie slouží jako převodník zpětných vazeb lidské činnosti k samotným lidem, díky tomu je každý – i s minimem pozornosti a intelektuální snahy – schopen vycítit jednotu a vzájemnou podmíněnost mnohého z toho, co se v životě děje.

- Tím, že jsme upadli do *nemoci z nadspotřeby (nestřídmosti ve spotřebě)*, bezstarostně zneužíváme technologie a zapomněli jsme na Lásku k Zemi-Matce a Láskyplnou péči o planetu, sami produkujeme biosféricko-sociální ekologickou krizi, která je pro nás výhledově vražedná.
- Není v nás Lásky k lidem, k neznámým lidem v naší blízkosti ani k těm vzdáleným – ve společenském sjednocení práce vyrábíme jen krámy, kterými potom sami opovrhujeme a nechceme je používat upřednostňující zahraniční produkci.
- Přičemž chvilková nesvědomitost jednoho člověka může znehodnotit nebo zlikvidovat výsledky mnohaleté práce celého národa.

Všechny naše činy na nás mají zpětný dopad: co sejeme, to také sklízíme; a někdy sklízíme i stonásobně...

A východisko z tohoto rozporu mezi přáním každého člověka žít v blahobytu a nevydařenou realitou je jedno jediné: **všichni se**

musí naučit Lásce a držet se svého dobrého svědomí v práci, v životě i ve svých myšlenkách – neustále.

Takže „zákoník práce“ z Posledního zákona je pokusem vyklouznout z toho systému, který tlakem okolností vede lidstvo k tomu, aby se vzpamatovalo a naučilo se Milovat: *Stísnění lidstva v biosféricko-sociální ekologické krizi je v tomto smyslu Jonášovým znamením, jež bylo slíbeno poslat záludnému a smilnému lidstvu za prvního Kristova příchodu*¹. A vyklouznout z této školy života tak, jak to učí Poslední zákon, nebude Shora dovoleno prostě proto, že lidé se musí naučit Milovat, získat svobodu od všemožných náhražek nazývaných *bez jakéhokoliv oprávnění* „láskami“ s různými básnickými přívlastky. Až se ve společenském sjednocení práce ve své čistotě projeví Láska místo bezstarostné orientace na nadspotřebu okořeněnou vášněmi, tak vzniknou mravně-etické předpoklady pro přechod k biologické globální civilizaci. V procesu formování biologické civilizace se technosféra a výroba, která na ní bude založená, stanou v těch formách, jak je známe, kvůli své nepotřebě minulostí a globální civilizace změní svůj vzhled, který bude odpovídat mravně-etické podstatě *Člověka, který se jím stal*, a začne nová etapa lidské historie, jež bude zahrnovat i působení v „jemných světech“.

«Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud lidé sami nezmění své smýšlení [český překl. Koránu: pokud se tento sám nezmění]» (Korán, 13:11).

A smýšlení je mravně podmíněné.

Je jasné řečeno, že jde o lidi v množném čísle a ne o nějakého jednotlivce v čísle jednotném, přestože to platí i ve vztahu k životním okolnostem každého jedince.

Pravověrný nemá od nepravověrných utíkat někam do lesa (či na jiné osamocené místo), aby se tam pokusil položit základy budoucího lidstva, neboť ti zbloudilí, kteří zůstanou ve městech, jsou schopni zničit jeho a jeho následovníky i s tím lesem, až způsobí nějakou technogenní katastrofu, nezastaví-li je Bůh. Takže pravověrnost, a tím spíše v současných podmínkách, nemůže být individuální, ale pouze kolektivní, musí se stát pravověrností společnosti, celého lidstva. **Individuální mohou být pouze snahy o dosažení kolektivní**

¹ Viz kapitola 11.3.1 (Část 3, díl třetí 3).

pravověrnosti a obětavá práce při jejím budování. Proto může být odloučení od společnosti pouze dočasné. Poté, kdy je dosaženo toho, co bylo cílem odloučení, musí být vše takto získané a vypracované předáno společnosti svobodně a štědře jako dar Lásky.

«Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli pozorovat; ani se nedá říci: „Hle, je tu“ nebo „je tam!“ Vždyť království Boží je uvnitř¹ vás!» (Lukáš, 17: 20, 21).

Kromě toho ti, kteří se zaváděním „fiktivního humanismu“ snaží zabránit nastolení Lásky a příchodu Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím — kážou takzvanou „toleranci“, tj. přizpůsobivost Zlu jak na úrovni konfliktů mezi jedinci, tak i na úrovni konfliktů kultur, což je ještě nebezpečnější. A je to obsaženo i v Posledním zákoně.

12.2.6. Nelítostnost Lásky není Zlo

Ve Vadimově výkladu je hl. 45, část čtvrtá, zasvěcena odhalování pokrytectví historicky zformovaného pravoslavlí. Nepřímo je tam odmítán i Korán jako Zjevení, které má dovést lidi ke společnosti založené na Lásce, neboť formování islámské kultury proběhlo válečnou a silovou cestou².

«53. Pravoslavlí blahorečí armádu. Do armády lidé vstupují, aby zabíjeli, aby se naučili zabíjet.

54. Ten, kdo miluje, zabíjet neumí.

55. Tady se nemůžete schovávat za to, že bojujete za spravedlnost tím, že zabíjíte jiné jakoby „z lásky“ k lidem.

To je velká lež.

¹ Soudě podle všeho je «внутри» (uvnitř, v přeneseném smyslu také uvnitř/ v hloubce duše, vědomí) chyba tisku, která se stala „svatou“, neboť nebyla odstraněna po dobu delší než sto let ode dne, kdy světlo světa spatřil Synodální překlad Bible: normy Ruského jazyka vyžadují slovo «внутри». Návrh (vytvořený implicitně), abyste souhlasili s tím, že musí existovat „svaté“ „uvnitř“, je jedním z mnohých blokátorů intelektu uctívatelů Bible, který je obsažen v jejím textu. [pozn. překl. český ekumenický překlad Bible: ...Vždyť království Boží je mezi vámi!]

² A tento historický fakt je pro velmi mnoho lidí důvodem k tomu, aby odmítali Mohameda jako pravého proroka poslaného Bohem, který před ním seslal příkázání Lásky Kristovým prostřednictvím, což v důsledku vede k tomu, že odmítají Korán i to náboženství, kterému je možné se z něho naučit.

56. Když lidé milují, nemohou jinému způsobit bolest.

57. Jestliže tedy pravoslavlí blahořečí armádě, není to snad otroctví před tmou?!

To přímo odporuje pravdám Lásky.»

Jenže to, co zde řekl S. A. Torop nebere ohled na historii, a proto se jedná o „fiktivní humanismus“ – o „lásku“ ke všem nevyzařovanou k nikomu konkrétnímu – který reálně historicky představuje velice zlý a smrtelný jev bránící Lásce. Jeden z příkladů ničím neomezované svůle, které bychom se podle S. A. Toropa, neměli bránit v souladu s „učením lásky“, které on káže, je popsán následovně:

Они с детьми погнали матерей И яму рыть заставили, а сами Они стояли, кучка дикарей, И хриплыми смеялись голосами. У края бездны выстроили в ряд Бессильных женщин, худеньких ребят. Пришёл хмельной майор и медными глазами Окинул обречённых... Мутный дождь Гудел в листве соседних рощ И на полях, одетых мглой, И тучи опустили над землёю, Друг друга с бешенством гоня... Нет, этого я не забуду дня, Я не забуду никогда, вовеки! Я видел: плакали, как дети, реки, И в ярости рыдала мать-земля. Своими видел я глазами, Как солнце скорбное, омытое слезами, Сквозь тучу вышло на поля, В последний раз детей поцеловало, В последний раз... Шумел осенний лес. Казалось, что сейчас Он обезумел. Гневно бушевала Его листва. Сгущалась мгла вокруг. Я слышал: мощный дуб свалился вдруг, Он падал, издавая вздох тяжёлый.	<i>Matky i děti před sebou hnali, Jámu jim vyryt hlubokou dali. Stáli tam – ta tlupa barbarů – stáli, Chraplavě hlasy hrubě se smály. Musely do řady, za nimi hlubina, Ty děti pohublé, bezmocné ženy. Pak zpitý major s měděnými očima Přehlédl ty, jež jsou odsouzeny. Kalný déšť v houštinách hučel tak temně. Do mlhy byla zahalena země, A nízko nad ní v zběsilé štvanici Letěla oblaka spolu se honící. Ten den mi nikdy nezmizí z paměti, Zůstane vyryt v ní navždy a navěky. Viděl jsem řeku – v slzách se zmitala, A zemi-matku jak vzteky plakala. Viděl jsem slunce – přesmútno bylo, Přes oblak na pole zosvítlo Slzami zaplálo, jak když rozední a dětem dalo tak polibek poslední... Poslední... Zašuměl les a listí podzimní Jakoby najednou zešílelo, V houstnoucí mlze hněvem se třáslo, Slyšel jsem, jak s velkým dubem to prásklo, Vzdychl a o zem to zadunělo.</i>
---	--

Детей внезапно охватил испуг, — Прижались к матерям, цепляясь за подолы. И выстрела раздался резкий звук, Прервав проклятье, Что вырывалось у женщины одной.	<i>Děti se náhle vylekaně Přitiskly k matkám těm, v sukních se skryly. Kletbu, jež vydrala se jedné z žen Úsečné výstřely přerušily. Nemocný chlapec nečekaně</i>
---	--

Hlava 12. O Lásce...

Ребёнок, мальчуган больной, Головку спрятал в складах платья Ещё не старой женщины. Она Смотрела, ужаса полна. Как не лишиться ей рассудка! Всё понял, понял всё малютка. — Спрячь, мамочка, меня! Не надо умирать! — Он плачет и, как лист, сдержат не может дрожи. Дитя, что ей всего дороже, Нагнувшись, подняла двумя руками мать, Прижала к сердцу, против дула прямо... — Я, мама, жить хочу. Не надо, мама! Пусти меня, пусти! Чего ты ждёшь? — И хочет вырваться из рук ребёнка, И страшен плач, и голос тонок, И в сердце он вонзается, как нож. — Не бойся, мальчик мой. Сейчас вздохнёшь ты вольно. Закрой глаза, но голову не прячь, Чтобы тебя живым не закопал палач. Терпи, сынок, терпи. Сейчас не будет больно. — И он закрыл глаза. И заалела кровь, По шее лентой красной извиваясь. Две жизни назовь падают, сливаясь, Две жизни и одна любовь! Гром грянул. Ветер свистнул в тучах. Заплакала земля в тоске глухой, О, сколько слёз, горячих и горючих! Земля моя, скажи мне, что с тобой? Ты часто горе видела людское, Ты миллионы лет цвела для нас, Но испытала ль ты хотя бы раз Такой позор и варварство такое? Страна моя, враги тебе грозят, Но выше подними великой правды знамя, Омой его земли кровавыми слезами, И пусть его лучи пронзят, Пусть уничтожат беспощадно Тех варваров, тех дикарей, Что кровь детей глотают жадно, Кровь наших матерей...	<i>Hlavičku zabořil v šat mladé ženy, Jež měla oči hrůzou naplněny A rozum odmítal to, co se stane. Chlapeček, dítě, vše pochopilo. Já nechci umřít! Žadonila. Schovej mě mami! Pláčem se třese A třas jím zmítá, jak listem v lese. Vše, co jí nejdražší, vše pro co žila, Do svojí náruče uchopila, Přitiskla k srdci přímo proti zbrani... Mami, já žít chci! Co to děláš, mami? Pusť mě, ach pusť, nečekej už... Zmítá se dítě, cestu pryč hledá, Ten pláč a ten hlásek se přeslechnout nedá, Noř se do srdce, jak ostrý nůž. Neboj se, chlapče. Zavři oči synku. Svobodně vydechni, neschovávej hlavu, Nebo tě zaživa pochová kat. Bolet to bude jen malou chvíli... On oči zavřel, přestal naříkat. A krev se zaleskla, potřísnila trávu. Stékají po šijích krvavé prameny V jeden se spojí, jak láska jediná Na zem se kácí... Hrom zahřměl, vítr zahvízdal v mracích. Pláč, temný smutek dolehl na zemi. Horké jsou slzy, hořká to hodina. Pověz mi země má, co se to děje? Znáš lidské hoře, to není novina. Pro nás jsi vzkvétala tisíce let, Vidělas někdy už takových běd? V nezměrnou hanbu a barbarství spějeme. Vlasti má, vrahy přepadená země, Ať pravdy prapor se do výše vznese, Omytý slzami krvavými jemně, Prozářen paprsky hrůzu ať vnese, Mezi ty barbary, v nicotu je snese, Divochy, pro které znamená svátek, Když hltají děti krev, Krev našich matek...</i>
--	---

Tuto báseň nazvanou Barbarství napsal Musa Džalil v roce 1943. A ještě tu byl plán Východ (Ost) ¹, který předpokládal likvidaci řádově

¹ «Německý federální archiv zveřejnil nacistický plán „Východ“, který byl plánem německé vlády Třetí říše na „uvolnění životního prostoru“ pro Němce a další „německé národy“ a předpokládal masové etnické čistky obyvatelstva východní Evropy.

Tento plán vypracoval v roce 1941 Hlavní říšský bezpečnostní úřad (Reichssicherheitshauptamt), a 28. května 1942 s ním seznámil pracovníky Ředitelství štábu říšského komisaře pro otázky konsolidace německého národa oberführer SS Meyer-Hetling pod názvem Generální plán Východ –

sta miliónů lidí ze 190 – 209 miliónového obyvatelstva¹ SSSR z důvodu jejich nepotřebnosti pro okupanty.

Jenže **absence Lásky u mnohých obyvatel Sovětského svazu se vůbec neprojevila v tom, že *byla* tomuto systémovému, státem organizovanému banditismu a barbarství učiněna přítrž nepřemožitelnou vojenskou silou pod vedením a působením vůle J. V. Stalina**, takže ve výsledku mnozí z agresorů zahynuli na bitevních polích a v sovětském zajetí, nebo předčasně zemřeli na svá zranění po válce, ale v tom, že:

- **se pokus o zotročení národů SSSR a likvidaci části jeho obyvatelstva stal možným.** Tento pokus se stejně jako všechny předchozí stal možným v důsledku zkaženosti a chyb v životě Ruského impéria a předválečného SSSR;
- v prvních dnech války 1,5 miliónu lidí přešlo na stranu hitlerovců se zbraněmi v rukou;
- 2 milióny lidí odhodilo své zbraně a vzdalo se do zajetí²;

základy právní, ekonomické a územní struktury Východu. Generálnímu plánu předcházela projekt vypracovaný Říšským ministerstvem okupovaných území, v jehož čele stál Alfred Rosenberg. 9. května 1941 Rosenberg předložil führerovi projekt směrnic pro otázky politiky na územích, která měla být okupovaná v důsledku agrese proti SSSR. Rosenberg navrhl na území SSSR vytvořit pět gubernií. Hitler vystoupil proti autonomii Ukrajiny a nahradil v jejím případě název gubernie „říšským komisariátem“. Úspěch německé kampaně léto – podzim 1941 vedl k přehodnocení a přitvrzení plánů Němců ve vztahu k východním zemím a nakonec z toho vzniknul plán Východ.

Text tohoto plánu byl nalezen v německém federálním archivu na konci osmdesátých let 20. století. Jeho jednotlivé dokumenty byly zveřejněny na výstavě v roce 1991, ale celý byl převeden do digitální podoby a zveřejněn až na konci roku 2009.» (<http://katyn.editboard.com/t481-topic>). Plán Východ v němčině: <http://gplanost.x-berg.de/gplanost.html>. V češtině: <http://leva-net.webnode.cz/products/generalplan-ost-a-konecne-reseni-ceske-otazky/>

O plánu Východ viz také: <http://army.armor.kiev.ua/hist/plan-ost.php>.

Henry Picker, Sebastian Haffner – Plán Východ, Jak správně rozčlenit Rusko – Moskva: Algoritm, 2011.

¹ Údaje o počtu obyvatelstva SSSR před Velkou vlasteneckou válkou uváděné různými zdroji se liší v rozmezí od přibližně 170 do přibližně 209 miliónu lidí.

² V plné shodě s Toropovým (Vissarionovým) učením o „lásce“.

- 1 milión lidí dezertoval (z nich bylo 657 354 pochyťáno a 10 200 postříleno pro výstrahu ostatním).

V důsledku toho, že se tyto více než 4 milióny lidí ukázaly být bezstarostným dobyt看em, se přibližně 1 milión, který nedokázal udržet bojové postavení, rozptýlil po lesích a ti z nich, kteří to přežili, se potom přidali k partyzánskému hnutí; 500 tisíc lidí bylo zajato wehrmachtem v bojích; a okolo jednoho miliónu vojáků v těch jednotkách, které dokázaly udržet bojové postavení, ustupovalo na Východ.

V pohraničních bojích ztráty SSSR v padlých a zraněných tvořily okolo 800 tisíc lidí. A to v podmínkách, kdy bylo pro odrazení možné agrese Německa v západních vojenských okruzích SSSR soustředěno silné vojenské uskupení. Wikipedie uvádí následující údaje o bojovém potenciálu SSSR 22. června 1941:

«22. června 1941 bylo v pohraničních okruzích a námořnictvu SSSR k dispozici 3 289 850 vojáků a důstojníků, 59 787 děl a minometů, 12 782 tanků, ze kterých bylo 1 475 tanků T-34 a KV¹, 10 743 letadel. Tři námořní flotily se skládaly z okolo 220 tisíc námořníků a 182 lodí základních tříd (3 bitevní lodě, 7 křižníků, 45 vúdčích torpédoborců /pozn. překl. vúdčí torpédoborec má v porovnání s obyčejnými torpédoborci větší výtlak, je rychlejší a vyzbrojenější/ a torpédoborců, 127 ponorek)². Bezprostřední ochranu státní hranice měly na starosti pohraniční jednotky (pozemní i námořní) osmi pohraničních okruhů. Společně s operativními jednotkami a útvary vnitřních vojsk čítaly okolo 100 tisíc lidí³».

O silách Německa Wikipedie uvádí následující údaje:

«Celkem bylo pro napadení SSSR soustředěno více než 5,5 miliónu lidí, 3712 tanků, 47 260 polních děl a minometů a 4 950 bojových letadel.»⁴

¹ Ještě poznamenejme, že z 11 307 tanků starých typů značnou část tvořily tanky BT-7. V létě roku 1941 byly plně na úrovni většiny tanků wehrmachtu (BT-7 se používal na válečných frontách v boji s Německem dokonce ještě v roce 1944, což fakticky potvrzuje jejich způsobilost pro vedení bojů v roce 1941: <http://pro-tank.ru/bronetehnika-sssr/legkie-tanki/123-bt-7?start=2>). To znamená, že wehrmacht žádnou početní převahu v „nových“ tancích neměl.

² S odkazem na zdroj: Institut vojenských dějin (IVI). Dokumenty a materiály, inv. č. 7875, listy 1-3.

³ S odkazem na zdroj: 50 let Ozbroyených sil SSSR – Moskva, 1968, str. 252.

K porážce tohoto uskupení, jak ukazuje analýza událostí z léta 1941, nedošlo v důsledku toho, že by část sovětské vojenské techniky byla beznadějně zastaralá a nebyla vhodná k vedení bojových akcí, ale v důsledku ztráty řízení vojsky. Příčinou toho byla strategická sabotáž opatření zaměřených na vybavení vojsk efektivními prostředky radiového spojení vyšší generalitou SSSR (někdo to dělal z hlouposti, někdo ze zlého úmyslu)¹. Kromě toho ovšem docházelo i k organizované sabotáži a záškodnictví při zajišťování rozvoje ozbrojených sil a jejich bojové přípravy, které pokračovaly dokonce i poté, kdy byli na konci třicátých let represím vystaveni maršálové², kteří upadli do politikaření a také nesou svůj podíl viny na neschopnosti vojsk postavit se nepříteli 22. června 1941. Sabotáž vedení války vyšším a středním důstojnickým sborem často maskovaná „nezkušeností“ a chybami při analýze bojových akcí a

⁴ S odkazem na zdroj: Velká vlastenecká válka Sovětského svazu 1941 – 45 – Heslo ve Velké sovětské encyklopedii, třetí vydání.

¹ Podrobnosti v časopisu Duel, číslo 24 (115) ze dne 15. června 1999, článek Porada: http://www.duel.ru/199924/?24_4_1, ve kterém je analyzována porada z 21 – 31. prosince 1940, v jejímž průběhu vyšší vojenské šarže informovaly vedoucí představitele státu o tom, jaká jsou podle nich nezbytná opatření pro další rozvoj Ozbrojených sil s ohledem na bojové zkušenosti z předešlých konfliktů, kterých se účastnil SSSR. Materiály z této porady byly podle informací Duelu zveřejněny ve 12. díle sborníku Ruský archiv. Velká vlastenecká» (Moskva: Terra, 1993).

Při analýze materiálů z této porady Ju. I. Muchin odhalil jak cíleně a ze služebního hlediska organizované jedni schválně zamlčovali a druzí jednoduše nechápali *nevyřešený problém, kterým bylo zajištění řízení vojsk v každém z typů Ozbrojených sil v tempu vedení bojových akcí*, pro které jsou nezbytné mobilní spojovací prostředky a odpovídající informačně-algoritmické vybavení (prostředky ochrany informací před nepovoleným přístupem a příslušné řídicí dokumenty).

Viz také:

- Ju. I. Muchin – Nebýt generálů – Moskva: Jauza, 2006 (Jedna z publikací této knihy je dostupná na internetu: http://www.gramotey.com/?open_file=1269077492).
- A. B. Martirosjan – Spiknutí maršálů, britská rozvědka proti SSSR – Moskva: Veče, 2003. (Jedna z publikací této knihy na internetu: http://militera.lib.ru/research/martirosyan_ab/).

² M. N. Tuchačevskij – Jak jsme zradili Stalina – Moskva: Algoritm, 2012.

jejich zajišťování (štábním, týlovém apod.) je možné vysledovat až do porážky hitlerovců u Stalingradu.

A podle německých zdrojů v únoru roku 1942 sloužilo ve wehrmachtu 1 milión 100 tisíc „Rusů“¹ (podle územně-civilizační příslušnosti).

A právě v důsledku tohoto staletí² trvajícího *bezstarostně-nezodpovědného, spotřebitelského vztahu* ze strany ruských (podle územně-civilizační příslušnosti) lidí *k tomu, co se děje na planetě*, bylo umožněno, aby na územích okupovaných nacisty docházelo k takovému barbarství, jaké popsal M. Džalil³.

A je pokřectvím tvářit se, že není rozdílu mezi těmi, kteří vytvořili předpoklady⁴ k agresi proti SSSR a dopouštěli se v jejím průběhu barbarství, jehož jednu epizodu popsal M. Džalil, a těmi, kteří silou zbraní smetli z tváře Země státnost, jež byla nositelkou takového barbarství. Jestliže pochybujete o řečeném, zeptejte se na to Boha sami.

To, co se stalo v průběhu Velké vlastenecké války, nenáleží do oblasti abstraktní „lásky“ nebo „nelásky“ ruských duší k těm německým. Pro duše těch Němců (a také židů⁵ a dalších, kteří sloužili

¹ Všechny výše uvedené číselné údaje o rozdělení ztrát podle různých kategorií a o službě zrádců ve wehrmachtu jsou převzaty z knihy: I. L. Buniče – Operace Bouře, díl druhý – Moskva: Oblik, 1994. Jedna z publikací této knihy na internetu: <http://militera.lib.ru/research/bunich1/index.html>

² Viz práce VP SSSR – Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání... (z roku 2006).

³ Sám zraněný upadl v průběhu bojů do zajetí v roce 1942 a zahynul v nacistickém vězení, protože sloužil Sovětskému svazu a bránil budoucnost lidstva před barbarstvím dokonce i za své služby v Tatarské legii, za kterou ho řadili mezi zrádce do té doby, než byl do Vlasti předán jeho Moabitský sešit (Moabitské vězení v Berlíně), a nebyla odhalena pravda o jeho skutečné činnosti v Zajateckém odboji.

⁴ Mikuláš II., z něhož Ruská pravoslavná církev učinila cara-mučedníka, byl jedním z těch, kdo vytvořil předpoklady k tomu, aby se barbarství hitlerismu stalo realitou. Viz analýza jeho panování v analytické zprávě VP SSSR – Vládnoucí moc na Rusi a Rus: o možnostech promeškaných i těch aktuálních... ze série K současně situaci č. 4 (111), z roku 2013.

⁵ V průběhu Velké vlastenecké války se do zajetí Sovětské armády dostalo podle oficiálních údajů 10 173 židů, kteří sloužili ve wehrmachtu: stačilo by to na zformování dvou třetin pěchotní divize (systemizovaný počet pěchotní divize wehrmachtu v roce 1941 činil 16 859 vojáků:

Třetí říši), kteří zahynuli na sovětsko-německé frontě, by bylo bývalo lepší, kdyby – svého času – jejich nositelé prokázali účinný odpor proti formování nacismu v Německu a nepřipustili jeho příchod ke státní moci, i kdyby měli zahynout v boji s ním v samotném Německu. Oni „nevěděli, co činí“: napřed si *nepřáli vědět, co budou muset činit*, a potom už to činili – někdo jako zbabělec, někdo jako automat podřízený vojenské a stranicko-státní disciplíně, a někdo i s potěšením ve falešném přesvědčení o vlastní pravdě a rasové nadřazenosti nad „podlidmi“; a ti z nich, kteří byli dětmi a dospěli až v okamžiku svého odeslání na Východní frontu, do té doby „milující“ rodiče vychovávali v duchu věrnosti k režimu, aniž by se starali o to, aby jejich mravnost a vnímání a chápání světa nebyly zvráceny zlým úmyslem iniciátorů, kurátorů a vykonavatelů projektu „třetí říše“ zosobněného posedlým Hitlerem.

Vítězství SSSR ve Velké vlastenecké válce je jedním z těch případů, kdy Láska projevila svou nelítostnost. Ve vztahu k padlým hitlerovcům se Láska Nejvyššího projevila právě v jejich smrti, která je připravila o možnost dopouštět se dalších zločinů a poskytla možnost obyvatelům Třetí říše, kteří to vše přežili, aby přehodnotili své dějiny a do budoucna přemýšleli o smyslu života a lidské důstojnosti. A stejná tragédie Velké vlastenecké války nám dala možnost přehodnotit mravně-etické principy uplynulé minulosti a zamyslet se nad plány do budoucna. Ve vztahu k oběma stranám účastnících se té války šlo o tvrdý a krutý účinek zpětných vazeb v nelítostnosti Vyšší Lásky: „Bůh je Láska“ (Jan, 4:8).

Vsdržitelnost je neomylná v obou svých složkách – jak v blahém Záměru, tak i v Božím dopuštění: v obou těchto složkách působí Boží Láska, ale lidé si sami volí ten její podíl, který se jim z ní dostane. Proto se vše, co se děje, děje tím nejlepším možným způsobem při těch mravech a etice, které jsou lidem vlastní, a vše je zaměřeno na to, aby se lidé naučili Milovat.

<http://battlefront.ru/rkka001.htm>). A kromě těchto zajatců přece také museli existovat padlí i přeživší židé-hitlerovci... Podrobněji je téma židů-hitlerovců rozebráno v kapitole 2.6 práce VP SSSR – [Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti](#) (O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti) z roku 2012.

To, co se dělo v Německu v době Výmarské republiky a hitlerismu, nebyla cesta rozvoje vedoucí k lidskosti, a ti, kteří si to uvědomovali, měli nejen právo, ale byli přímo povinni zastavit rozvoj svého státu touto cestou všemi prostředky, které měli k dispozici: od myšlenky až ke zbrani. Jenže *vlastní kůže přímo v daném okamžiku* byla většině obyvatel Německa dražší, než ta samá kůže o několik let později; o duši a osudech lidstva vůbec nepřemýšleli (to však neplatí jen pro Němce, ale i pro ostatní „životem zkušené“ „pragmatiky-realisty“ ve všech ostatních kulturách). Ti antifašisté, kteří v Německu byli, bohužel *nebyli dost početní, organizovaní ani akceschopní*, aby dokázali změnit směřování rozvoje Německa a ušetřit ho státní a mravně-psychologické katastrofy z roku 1945, ke které Němce po dobu několika staletí vedla jejich mentalita¹ a jejíž následky budou muset Němci i veškerý ostatní svět překonávat ještě i ve 21. století²...

¹ Ve filozofii se odmítnutí poznání Všedržitelnosti Boží jako souhrnu Záměru (orientovaného na uvedení do života určitých ideálů pravověrnosti/spravedlivosti) a Božího dopuštění (v jehož mezích je těm, kteří se odchýlili od pravověrnosti, Bohem dovoleno chybovat, aby se na svých chybách mohli naučit pravověrnosti a být „názorným příkladem“ pro druhé na téma „jak se nemá žít“) nejzřetelněji a nejdůsledněji projevilo v dědictví G. W. F. Hegela. Z tohoto ignorování dopuštění jako faktoru historického procesu vyplývá jeho hodnocení minulosti «pouze z hlediska těch dialektických kolizí, které vedly k dozrávání „přítomnosti“, tj. současnosti, nekriticky pojaté jako koruna a cíl procesu». V důsledku toho potom «Hegel uzavírá filozofii dějin idealizovaným vyobrazením pruské konstituční monarchie, filozofii práva idealizovaným vyobrazením buržoazního právního vědomí, filozofii náboženství obranou protestantismu atd.» (E. V. Iljenkov – Hegel – Velká sovětská filozofie, vydání třetí, díl šestý, str. 176).

Přímým následkem tohoto hlediska se stal hitlerismus: a tak za mravní chybu své filozofie za o něco více než sto let Německo zaplatilo velkým krveprolitím a pokračuje ve své suverénní existenci jen díky tomu, že Rusku byla i v sovětských dobách vlastní orientace na vítězství pravověrnosti.

Podle všeho jako první na životní nezpůsobilost filozofie G. W. F. Hegela a na jeho metodologickou chybu odůvodněně poukázal A. S. Chomjakov (1804 – 1860): viz práce VP SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty. Jenže vzhledem k tomu, že on sám se nacházel v moci biblického vnímání a chápání světa ve verzi domácího „pravoslaví“, nedokázal vypracovat alternativní filozofický systém, jehož rozšíření by Rusku umožnilo vyhnout se katastrofám 20. století.

Je zbytečné se přetvařovat a odkazovat na nevyzpytatelnost Božího Záměru a na to, že všechno probíhalo, probíhá a bude probíhat bez jakékoliv možné alternativy, neboť přece údajně vše probíhá podle Božího Předurčení (v chápání idealistických ateistů); nebo že Dějiny probíhají náhodně bez určitého smyslu (v chápání materialistických ateistů). Člověku je dáno mnohé pro to, aby on sám chápal, jak by se co mělo dít a jak je to nepřipustné, a mohl se tedy v životě chovat tak, jak je to správné. A to, co se Shora děje tak, jak má v konkrétních historických okolnostech, je podmíněno tím, co si lidé v sobě nesou: Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud lidé sami nezmění své smýšlení, podle kterého v životě jednají; Bůh umožňuje prorokům projevit se, aby lidé mohli odstranit příčiny produkující jejich neřesti. Tato souvztažnost odhaluje smysl tvrzení, že vše se děje tak, jak *má*: *při té mravnosti, etice a chápání světa, jež jsou vlastní lidem – jak jednotlivcům, tak i kulturně svébytným společností i celému lidstvu – kdy se současně realizuje jak Boží Záměr, tak i Boží dopuštění umožňující lidem napravovat své chyby.*

A je-li předurčením člověka stát se zástupcem Božím na Zemi, je nepřipustění Zla a zamezení Zlu jeho povinností z Lásky k potencionálním obětem zlého úmyslu a také z Lásky k duším těch nešťastníků, kteří mohou být zavedeni do realizace zlého úmyslu, přestože zatím netuší, co budou muset dělat a jak za to zaplatí zde na Zemi i na věčnosti.

Avšak S. A. Torop ve Vadimově výkladu v části 6, hl. 12 doporučuje v takových situacích držet se strategie neklást agresorovi odpor a podřídít se mu:

«143. „V Rusku bylo velmi mnoho válek. Kdo jen u nás všechno nebyl! A lidé bránili svoji vlast. Nemohu pochopit takový rozpor“, řekl mladík.

144. „Zabíjet s láskou nelze.

145. Jestliže zabiješ, ničíš tak sebe i své budoucí děti. To znamená, že se společnost stává odsouzenou a žádného vítězství ve skutečnosti není dosaženo. Zabíjejíc zabíjíš sám sebe i své potomky.“

² Ve výsledku dcera synovce „nacisty č. 2“ Hermana Göringa – Bettina – ve filmu věnovaném životopisům členů klanu Göringů pronesla slova, se kterými je možné souhlasit: «*My Němci vůbec nemáme hrdiny, někoho, komu bychom se chtěli podobat...*» A to přitom, že v dějinách Německa byli jak významní vědci, tak i významní umělci. Sama Bettina je vdaná, ale vědomě odmítla přispět k pokračování rodu, ke kterému patřil „nacista č. 2“.

146. „Ale oni tak přece zadržovali násilí nejen proti sobě samým, ale také proti svým ženám a dětem“, pokračoval mladík.

147. To je složitá situace. A teď s tou ideologií, ve které jste byli vychováni dlouhá léta, není jednoduché hned uvidět nový stav.

148. A nyní se na ten problém podíváme jinak. Například, nějaký národ se rozhodne dobýt celý svět¹, a nikdo se těmto dobyvatelům nebrání.

149. Samozřejmě, že dobyvatelé nebudou zabíjet všechny bez výjimky², protože člověk zpravidla zabíjí pouze tehdy, když mu někdo klade odpor.

150. Když nikdo neklade odpor, není za co zabíjet. Dobyvatelé mohou způsobit nějaké těžkosti, zavést otroctví.

151. Ale vezměme si tu horší variantu: že půjdou a zabijí všechny a rozšíří se po celém světě jako jeden národ.

152. A ti, které zabili, kam se podějí? Zůstanou také tady, u Země. Kde se budou rodit? V tom samém národě se budou rodit³, budou chválit tento národ, své otce, kteří zotročili svět.

¹ Národy pod nadvládou davo-„elitářských“ kultur (a to zůstalo S. A. Toropem nevyřčeno) nejsou schopny dojít k rozhodnutí „dobýt celý svět“. Podobné touhy mohou vznikat pouze u vládnoucích „elit“. Přičemž, jak ukazuje retrospektivní historická analýza, k tomuto nápadu „elity“ (jako sociální skupiny) nedospívají sami. Do prostředí „elit“ je idea o dobytí světa vštěpována někým personálně, přičemž za vnější podpory, a až když se elity tomuto aktu vštěpování nebrání, nebo na něj zareagují a činorodě jej začnou rozvíjet a propagovat mezi obyčejnými lidmi, se podvedený národ upne k dobývání světové nadvlády. Viz práce VP SSSR Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti. O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti.

² To je idiotismus a zjevná nekompetence S. A. Toropa s ohledem na dějiny. Dobyvatelé v řadě případů zabíjeli všechny bez výjimky. Docházelo k tomu, jestliže dobyvatel potřeboval takzvaný „životní prostor“, a ne podřízené otroky; kromě toho, pokud byly války vedeny s cílem získat otroky, tak bylo přebytné obyvatelstvo, které se za otroky nehodilo, také bez výjimky odsouzeno k likvidaci. Ideové odůvodnění toho všeho bylo po dlouhá staletí jedno a to samé: lidé jsme pouze my a oni jsou nižší rasy, beznadějně zaostalé národy nebo opice podobající se lidem, které se jen opičí po skutečných lidech a nejsou schopny samostatného rozvoje.

³ A budou se rodit? Možná, že jejich duše „uváznou“ v „jemných světech“ na dobu neurčitou, protože jejich cesty ke vtělení budou uzavřeny kvůli tomu, že nevzdorovali agresí?

153. A vzhledem k tomu, že v národě-dobyvateli byla velká agrese, tak ti, kteří zabíjeli při dobývání světa, rodiče nová těla odsuzují své děti k vymírání.

154. To znamená, že narozené duše původně žijící ve vyhlazených národech, které si nesou potenciál velké Boží milosti, začnou nakonec v dané společnosti převládat¹.

155. A tehdy po určitém počtu let vymře všechno agresivní prostředí a začne převládat to progresivní. A převládajíc začne měnit zákony a ti stejní lidé, kteří byli jednou zavražděni, budou nadále žít².

¹ Tady si S. A. Torop zjevně protiřečí:

- na jedné straně – mají děti vrahů-dobyvatelů postupně degenerovat v důsledku toho, co napáchali jejich předci;
- a na druhé straně – se duše lidí v minulosti nevině vyvražděných mají vtělovat do společnosti dobytých a nahrazovat sebou společnost dobytých v nových pokoleních, a protože budou mít velký potenciál Boží milosti, vyřeší všechny problémy, které v minulosti dobytých vytvořili.

Ale jak tyto duše budou ty problémy řešit, jestliže se vtělí do defektních organismů s nízkým potenciálem rozvoje v důsledku neblahého genetického a obzvláště duchovního dědictví? A kam se navíc budou vtělovat, jestliže rodové linie agresorů v budoucnosti v důsledku degenerace zaniknou?

² Řečené S. A. Toropem není historicky potvrzeno. Na území USA bylo původní obyvatelstvo vyhlazeno, ale USA se přesto nestaly „progresivním prostředím“: „agresivní prostředí“ se tam po dobu několika století neustále v návaznosti pokolení obnovuje a jejich agresivita ve vztahu ke zbytku světa bez ohledu na probíhající degenerativní procesy pouze vzrůstá. V Austrálii bylo také původní obyvatelstvo vyhlazeno, přesto se Austrálie nestala lidem civilizace rozvoje lidstva. Podobná situace je i v Kanadě. Tyto země nejsou hodny následování ani se nestaly zdrojem Boží milosti pro národy zbylého světa. A podíváme-li se do ještě vzdálenější historie, tak problémy vytvořené starověkým Egyptem a starověkým Římem trápí tyto společnosti i v dnešní době.

A budeme-li mluvit o tom, proč Rusko degraduje po vítězství ve Velké vlastenecké válce, nebude znít odpověď tak, že navzdory příkázáním Lásky bylo pozabijeno množství hitlerovců a jejich spojenců, ale tak, jak o tom již v 19. století psal A. K. Tolstoj: «... *není nic nechutnějšího a odpornějšího než ruská bezbožnost a pravoslavlí*» - pod nadvládou biblického projektu ztotožnění lidstva ve jménu Boha není pokrok možný a konceptuálně nevyhraněný souhlas s ním odsuzuje k degradaci a smrti v souladu s principy projektu „*pronárody a království, jež by ti nesloužily, zhynou, takové pronárody propadnou úplné zkáze*» (Izajáš, 60:12). Rozvoj Ruska vyžaduje projekt

Není žádného rozdílu v tom, jak se budou nazývat, na Zemi žijí jedni a ti samí lidé, nikdo nikam nezmizí.

156. Tak vidíš, čeho člověk dosáhne, jestliže zabíjí...»

Není to složitá situace, jestliže opustíme „fiktivní humanismus“ a přejdeme ke konkrétnímu tvoření dobra v životě, kterého se S. A. Torop vzdal, když upřednostnil propagandu „fiktivního humanismu“¹. Začneme Písmem – Koránským, ve kterém je Dobro vždy dobrem konkrétním, které jedni konají pro blaho jiných a všech dohromady:

«Rci (to slyší Mohamed Shora: naše vysvětlení ke kontextu citace): „Vlastníci Písma! Pojdte ke slovu rovnému pro nás i pro vás a shodněme se, že nebudeme sloužit nikomu leč Bohu a nebudeme k Němu nic přidružovat a že si nebudeme brát jeden druhého za Pána místo Boha!“ Obrátí-li se však zády, pak jim řekněte: „Dosvědčte, že my jsme do vůle Boží odevzdáni!“» (súra 3:57 (64)).

Z toho jednoznačně vyplývá, že všichni lidé spolu mají žít normálně jako bratři a nepovyšovat se nad jinými a Hospodin (pán) je pro všechny pouze Bůh, Stvořitel, On je přece Všedržitel, a člověk je s ním spojen, neboť když jej Bůh tvořil, tak do něj vložil částechku

globalizace vyjadřující Lásku, tj. projekt globalizace alternativní biblickému projektu zotročení lidstva ve jménu Boha.

¹ Když pocítil, že je *Kristem při jeho druhém příchodu*, ukončil svou službu v milici (kde byl seržantem u dopravní milice – GAI (Státní automobilová inspekce) – GIBDD (Státní inspekce bezpečnosti dopravního provozu)) a teď – v podstatě – potřebuje ospravedlnit svou dezerci z milice a to tak, že ospravedlní i další dezertéry jako lidi prý svatosvatě plnící příkázání „nezabiješ!“. Od začátku devadesátých let do současné doby byla milice-policie – dobrým prostředím, kde bylo možné učit její pracovníky pravověrnosti a to na vlastním příkladu (viz práce VP SSSR – Ruská právní věda: ten „právní mor“ na Rusi vyléčíme, z roku 2014). Ale není to ta nejlhčí životní cesta a S. A. Torop se jí vyhnul: nebylo to vhodné zaměstnání pro „Krista při jeho druhém příchodu“ babrat se s lidskou spodinou; založit novou církev a stanout v jejím čele byl bezpečnější a efektivnější byznys a také efektivnější politikaření. Kristus byl při svém prvním příchodu jiného názoru:

«Farizeové to uviděli a řekli Jeho učedníkům: „Jak to, že váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“

Ježíš to uslyšel a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.

Jděte a uče se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne obět“. Neboť jsem nepřišel vyzvat k pokání spravedlivé, ale hříšníky“» (Matouš, hl. 9:11-13).

Svého Ducha (Korán, súra 32:8 (9)) a předurčil mu stát se Jeho zástupcem na Zemi.

Když se tedy objeví někdo, kdo si činí nárok na nastolení otrokářství v jakékoliv podobě, jde proti Vyššímu Záměru. A jestliže ho potencionální oběti jeho pletich přijmou za pána (nebo nebrání jeho činnosti, neboť tito „neutrálové“ sami přijdou na řadu, až se k tomu ten potenciální otrokář propracuje, jestliže ho nezastaví někdo jiný), stanou se sami odpadlíky od Boha; přičemž v souladu se smyslem výše uvedeného úryvku z Koránu je hřích *neprotivení se Zlu* těžší, neboť v Koránu je řečeno „nebudeme brát jeden druhého za Pána“, není tam „nebudeme brát jeden druhého za otroka“: takže větší odpovědnost za následky je ukládána těm, kdo se neprotiví pokusům o nastolení otrokářství, než těm, kdo se ho nastolit pokoušejí. A to znamená, že ve světle hodnocení podle Koránu je strategie podřízení se agresorovi-dobyvateli doporučovaná S. A. Toropem kvalifikována jako horší odpadlictví od Boha než samotná agrese s cílem nastolení otrokářství nebo likvidace obyvatelstva.

Jestliže lidé nekladou odpor agresi a ze strachu přijímají zotročitele za své pány, nemůže být z jejich strany ani řeči o nějaké Lásce: Láska je svobodný a štědrý Boží dar, a jestliže si jedinec nebo skupina lidí bere za pána ještě někoho jiného (a stejně tak nebrání

podobné činnosti), tak v nich při takovém zjevném nebo nezjevném zřeknutí se Boha uvadá schopnost Milovat. O žádných projevech Lásky ze strany odpadlíků od Boha není možné mluvit: přikázání Lásky k Bohu a k bližnímu jsou nerozlučně spjata s Kristem, s obětavým vyznáváním jednobožství a plněním mise stát se zástupcem Božím na Zemi řídce se svým svědomím.

Josef Schulz byl obyčejným vojínem wehrmachtu, který odmítl střílet do rukojmích.

Na fotografii je zachycen, jak si jde poté, co odhodil zbraň, stoupnout do jedné řady s odsouzcenci, aby ho jeho dosavadní spolubojovníci zastřelili společně s nimi.

PRINCIPY!

**A jste připraveni
za ně i život položit?**

MEGADEMOTIVATOR.RU

Jestliže potencionální oběti agresora odmítají přijmout jeho nadvládu, kladou mu odpor nebo drtí agresora-zotročitele, *aniž by měli v úmyslu sami někoho zotročovat*, tak plní Záměr. Jestliže je poskytována pomoc oběti agrese zotročitele a to i vojensko-silová, aniž by bylo cílem zotročit agresora nebo stranu, které je pomoc poskytována¹, jde také o plnění Záměru.

A jeden z těch případů volby, který bývá pro většinu lidí ten nejtěžší: jestliže člověk nemůže zastavit agresi Zla, ale nepřeje si podílet se na něm. Příkladem tomu je řadový voják wehrmachtu Josef Schulz, který zahodil svou pušku a odmítnul se účastnit popravy zastřelením rukojmích v Srbsku, stoupnul si do jedné řady s nimi a byl zastřelen². Nebyl dezertérem-zbabělcem: projevil jednu z tváří skutečné Lásky a tento jeho čin dal očitým svědkům a potomkům šanci zamyslet se nad tím, proč a kvůli čemu se obětoval, přestože by mohl střílet „jako všichni“, vystřelit do vzduchu, nebo zastřelit velitele kárné jednotky. Nejednalo se o „fiktivní humanismus“ v duchu S. A. Toropa a dalších: „miluji všechny a proto si nepřeji nikoho zabíjet“. Jednalo se o sebeobětování se člověka, který si nepřál podílet se na Zločinu, ale nedokázal ho zastavit.

Zda si přejete někoho zotročit nebo ne, to víte nejlépe sami podle svého svědomí. Možná to některé překvapí, ale slovo „svědomí“ se v Posledním zákoně nevyskytuje (nebo je někde zmíněno jen tak mimochodem, takže jsme si ho nepovšimli). Boha, stejně jako své svědomí v tomto ohledu neoklamete, ať už se to budete snažit zastírat jakýmikoliv slovy či ideami³ a budete tak chtít ospravedlnit v očích jiných i svých vlastních svou oddanost otrokářství a stejně tak své

¹ Složka zotročení těch, komu byla poskytována pomoc, se ukrývala i v Zákonu o půjčce a pronájmu (Lend-lease) z doby 2. světové války 20. století.

² Velení pokládalo za lepší tuto skutečnost skrýt a jeho příbuzným oznámilo, že zahynul v boji. No a v Srbsku je na místě této popravy postaven památník, na kterém jsou uvedena jména a příjmení všech zastřelených včetně Josefa Schulze.

³ V devadesátých letech 20. století se takto separatisté, kteří se schovávali za islám, pokoušeli zrealizovat přechod od rodového zřízení k otrokářskému a oporu pro toto své počínání našli jak ve vojensko-technické, politické a další podpoře nepřátel lidu v samotném Rusku, tak také v podpoře nepřátel Ruska za jeho hranicemi. Jejich duše se ještě budou muset za toto odpadlictví od islámu a překrucování jeho ideálů v praktickém konání zodpovídat.

služby poskytované otrokáři rozšiřujícímu své državy. A je jedno, zda sloužíte zotročiteli ze strachu (máte-li strach, nezbyvá místo pro Lásku), nebo to děláte na základě scestného porozumění Záměru a pozvednutí na úroveň Lásky něčeho, co Láskou není¹.

Otázkou pouze zůstává, jakou formou může probíhat zadržování, potlačování nebo utlumování agrese. Jestliže je potenciální oběť dostatečně pravověrná, nachází se v její společnosti množství Milujících. No a vzhledem k tomu, že Láska je souhrnem dokonalosti, kam spadá i *dokonalost způsobilosti*, tak se potenciální agresor zavčas od své potencionální oběti dozví, že kvůli agresi, kterou má v úmyslu, kráčí cestou vlastní záhuby, a že mu může být poskytnuta pomoc při řešení jeho problémů, které se kvůli svému nepochopení chystal řešit konáním zla. Nebo bude dokonce úmysl agrese preventivně a s předstihem odstraněn díky včasnému poskytnutí pomoci potenciálnímu agresorovi a odhalení a vyřešení jeho problémů. To je plně v souladu s koránským přikázáním:

«Dobré a špatné skutky si nejsou rovné. Odplácej <zlo> tím, co lepší je, a hle, ten, mezi nímž a tebou bylo nepřátelství, se stane přítelem horoucím.

Však dostane se toho pouze těm, kdož trpěliví jsou, a dosáhnou toho jen vlastníci velikého údělu» (súra 41:34-35).

Toto koránské přikázání (41:34-35) *zčásti* vysvětluje a doplňuje ta nejzáhadnější Kristova slova: «neprotivte se zlému...» (Matouš, 5:39)².

¹ Takto S. A. Torop schovávajíc se za Lásku propaguje nutnost přijmout otroctví, protože není možné zabíjet zotročitele, neboť je to údajně v rozporu s přikázáním Lásky, čímž v podstatě vychovává otroky pro Satana.

² [pozn. překl. český ekumenický překlad bible: «Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi.»]

Která pokračují následovně: kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou;

40. a tomu, kdo by se chtěl s tebou soudit o košili, nech i svůj plášť.

41. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě.

42. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.

43. Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.“

44. Já však pravím: Milujte své nepřátele, blahorečte těm, kteří vás proklínají, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kdož vás urážejí a pronásledují,

A také to odpovídá Kristově přikázání: *«Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne oběť“»* (Matouš, 9:13).

Jestliže se člověk, který měl v úmyslu agresi, poté nevzpamatuje a nezmění své záměry, tak zemře dříve, než bude moci k té agresi přistoupit v důsledku vnitřního konfliktu jeho vlastních sebevražedných myšlenek s pravověrnými vymezeními, které jsou mu známy, v důsledku konfliktu jeho psychiky s noosférou Země a Božím Záměrem; nebo k jeho agresi nedojde z nějakých jiných příčin *nezáviselých na samotném agresorovi*, což mu opět umožní, aby se zamyslel.

Jestliže potenciální oběť agrese v důsledku své předchozí zkaženosti nedosáhne takové úrovně rozvoje a způsobilosti v Lásce, která by jí umožnila preventivně odvrátit nebo utlumit agresi výše popsaným způsobem, nezbyde než agresi zadržovat pomocí surovějších projevů: boj ideologií s podporou tajných služeb apod., ekonomický boj, přímý ozbrojený (v obvyklém slova smyslu) střet – vše podle celé hierarchie zobecněných prostředků řízení / zbraní.

V roce 1941 byl SSSR bohužel schopen pouze toho posledního a chvála Bohu ve Velké vlastenecké válce zvítězil. Jeden ze symbolů ztělesňujících nelítostnost Lásky je znám celému světu¹: viz fotografie.

45. abyste byli syny Otce vašeho Nebeského; protože On dává Svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.»

Jenže se jedná o návrh, abychom byli pevní a trpělivi s cílem přivést svého protivníka následně k rozumu. Nejde o žádný pokyn Shora, abychom se podřizovali Zlu, podíleli se na Zlu, který by Shora ospravedlňoval zbabělost a kapitulaci před Zlem.

¹ Pro sochu Jevgenije Viktoroviče Vučetina (1908 – 1974) jako vzor ze života posloužil voják Nikolaj Maslov, rodák z vesnice Vozněsenki Tisul'ského okresu Kemerovské oblasti, který při útoku na Berlín v dubnu 1945 zachránil německé děvčátko.

Málokdo však zná příběh vzniku tohoto obrazu-symbolu Vítězství a Lásky, který je takový: «Bylo rozhodnuto, že na počest Vítězství sovětského národa a jeho armády nad fašistickým Německem bude v berlínském Treptower-parku vybudován sochařský památníkový komplex.

Na základě usnesení sovětské vlády byl do funkce uměleckého šéfa tohoto projektu jmenován sochař J. V. Vučetin, který se v průběhu Velké vlastenecké války vypracoval z obyčejného vojína dobrovolníka na velitele praporu. Jevgenij Viktorovič vyprávěl, že mu v srpnu roku 1945 K. E. Vorošilov doporučil:

A ti, kdo v následných letech zaprodávali a zaprodávají zotročitelům bez odporu to, čeho dosáhly národy v Sovětsko-Stalinské době dějin Ruska-SSSR, jsou hříšníky, mezi které patří i S. A. Torop a jemu podobní.

„Soudruh Stalin nedávno podepsal jménem sovětského národa Postupimskou deklaraci vítězů. To znamená, že uprostřed památkového komplexu musí stát jeho socha z bronzu v životní velikosti s vyobrazením Evropy nebo glóbusem v rukou. Vučetin tedy udělal příslušný návrh, ale připravil ještě jeden „Voják-osvoboditel“ inspirovaný vyprávěním o sovětském vojákovi, který při útoku na Berlín riskoval život, aby zachránil německé děvčátko. Oba tyto návrhy vystavili v jednom ze sálů moskevského Kremlu, kde si sochařovu práci přišla prohlédnout početná skupina lidí. Všichni se shromáždili okolo půldruhametrové sochy generalissima a hlasitě ji vychvalovali a sochu vojáka s děvčátkem jakoby neviděli. Přišel tam Stalin. Pomalu se prošel okolo návrhů, obrátil se k sochaři a zeptal se ho:

„Poslyšte, Vučetine, nemáte už plné zuby toho... s těmi kníry?“ a ukázal náustkem své dýmky na půldruhametrovou figuru.

„Je to zatím jen návrh“, pokusil se někdo zastat sochaře.

„Autor byl sice zraněn na frontě, ale o jazyk tam nepřišel“, přerušil ho Stalin a zadíval se na figuru pod celofánem.

„A co je tohle?“

„To je také návrh“, odpověděl Vučetin.

„Také a..., no nezdá se, že by byl“, poznamenal Stalin. „Ukažte to...“ A Vučetin stáhnul z figury vojáka celofán.

Stalin se mírně pousmál a řekl:

„Tak právě tohoto vojáka postavíme doprostřed Berlína na vysoký pahorek... Ať tento bronzový velíkán, vítěz, nese na své hruď děvčátko jako světlou naději pro národ osvobozený od fašismu.“

Potom dodal:

„Víte, Vučetine, jenom ten samopal, co drží voják v ruce, je třeba něčím nahradit. Samopal je užitkový předmět naší současnosti, ale ten památník tam bude stát staletí. Dejte mu do ruky něco symbolického. Co třeba meč? Takový pořádný a masivní. Tím mečem voják rozbil fašistický hákový kříž a bude ho držet spuštěný, ale běda tomu, kdo by toho bohatýra donutil opět ho pozvednout... Souhlasíte?“

„Nechte mě popřemýšlet“, odpověděl Vučetin.

V Části 3 tohoto kurzu bylo předvedeno, že válka proti Záměru je vedena po celou dobu dohledné historie a jen čas od času se projevuje ve své krajní surové silové podobě – kterou lidé potom nazývají „válka“. Přestože však neprobíhá právě taková „válka“, je ve skutečnosti bez přestání vedena válka na všech prioritách zobecněných zbraní a vedena je proti **Lásce a Pravdě-Skutečnosti: neúčast v ní na straně Lásky a Pravdy-Skutečnosti znamená spoluúčast na straně Křivdy a Zla jdoucích**

proti Záměru.

Války na Zemi by mohly být hodnoceny jako dětské uličnictví lidstva, které ještě nedospělo, z čehož vyplývá, že by nebylo nutné zaobírat se otázkou, kdo v nich hraje roli kladěse a kdo záporáka¹,

„Nikomu není zakázáno přemýšlet. Jen přemýšlejte. Přeji vám úspěch... Námitky neslyším a ani nejsou potřebné...“

A Stalin pevně stisknul Vučetinovi ruku.

Takto tedy vzniknul ten proslulý třicetimetrový bronzový voják-osvoboditel ve vojenském příšplášti, prostovlasý, stojící vzpřímeně a se svou vojenskou holínkou na strženém a rozbitém hákovém kříží, který si levou rukou přidržuje na hrudi děvčátko a v pravé drží těžký meč» (B. Solovjov, V. Suchodejev – Vojevůdce Stalin – Moskva: EKSMO 2001, 2003. Uvedeno podle publikace na internetu:

http://www.gramotey.com/?open_file=1269033868).

¹ Jenže reálně se právě v dětských rvačkách přibližně od tří až čtyřletého věku jedná o to, která ze stran je v právu a brání Pravdu a spravedlnost. Konflikty související se seberealizací a zvyšováním vlastního postavení v sociální hierarchii jedinců, mají-li strany lhotejný vztah k Pravdě-Skutečnosti (přestože v nich má každá ze stran svou – malichernou – „pravdu“), vznikají později – v pubertálním věku, kdy se probouzejí pohlavní instinkty a instinkty stádního chování.

jenže pouze v tom případě: že by ve Všemíru neexistoval Vyšší Záměr, proti jehož cílům je záměrně vedena válka **v měřítku mnoha epoch**. A trvat na neexistenci Záměru ve Všemíru je druhem ateismu, i kdyby takové přesvědčení mělo podobu úvah o životě Všemíru jako o „*hře, kterou Bůh hraje sám se sebou*“² z *nudy a dlouhé chvíle*, nebo s cíli, o kterých si je vědom, že nejsou lidem dosažitelné (a to ani s pomocí „válečných hrátek“). A úmyslná válka proti Záměru je satanismem.

Dějiny znají i války, ve kterých jedni zloduší zakoušeli zuřivost těch druhých, čímž usnadňovali život méně zbloudilým. Nicméně o válce, která je odpradávná vedena proti Vyššímu Záměru, o válce vedené úmyslně, neboť se nejedná o žádný nechtěný střet slepců se Záměrem zapříčiněný nedorozuměním, není v Posledním zákoně (stejně jako ani ve všech ostatních dílech různých těch „humanistů-abstrakcionistů“) řečeno vůbec nic, co by se týkalo podstaty této věci. Důvod toho je jen jeden: odsuzující jakoukoliv vojenskou chrabrost, aniž by byly rozlišovány její cíle, a v podstatě zcela opomíjející válku vedenou proti Záměru jinými prostředky (které nejsou vojenského ani silového charakteru), S. A. Torop a jemu podobní ochraňují monopol určitých sil na ničím nerušené vedení „studené války“ proti uvádění Záměru do Života. A v této válce jsou zbraně v jejich tradičním chápání z hlediska významu až tím posledním prostředkem pro dosahování cílů, neboť iniciátoři války upřednostňují dosahování svých cílů jinými, efektivnějšími prostředky a vystavují-li na odív své odsuzování méně efektivních prostředků (které my řadíme k šesté prioritě zobecněných prostředků řízení / zbraní), nejedná se o nic jiného než o pokryteckou demonstraci vlastní „mírumilovnosti“ a maskování samotné války, kterou aktivně vedou jinými prostředky. V Koránu se mluví jak o smyslu Záměru, tak i o válce, která je proti němu vedena.

Ale právě na pozadí této války démonismu a satanismu proti Záměru byl sesílán Korán a formovala se muslimská kultura. Proto je

² To je hledisko zastávané některými přívrženci Véd: všechno je hra nejvyššího boha Véd, kterou hraje sám se sebou. Na to však existuje v koránu odpověď:

«My nebesa a zemi a vše, co je mezi nimi, jsme pro zábavu nestvořili; kdybychom se byli chtěli pobavit, našli bychom si zábavu u Sebe, kdybychom už tak učinit zamýšleli» (súra 21:16-17).

nutné zapomenout na „fiktivní humanismus“ a odsuzování islámu za to, že jeho kultura byla formována silovým způsobem. Dříve než začalo toto její formování silovým způsobem, kázal prorok 12 let mírumilovně mezi svými krajany. A po celých těch 12 let se vládci Mekky zabývali vším možným jen ne tím, že by se namáhali zamyslet nad smyslem toho, co jim bylo prostřednictvím Mohameda sesíláno. Nezaposlouchali se do jeho slov a neporovnali své chování se Zjevením a Zjevením s realitou Života a svým chápáním světa. Přičemž, jak je známo, měli možnost přes Mohameda pokládat otázky a dostávat na ně vyčerpávající odpovědi v těch případech, kdy u nich vznikaly pochybnosti, nebo jim něco nebylo úplně jasné.

Jenže vládci Mekky tyto možnosti nevyužili a místo toho se bavili pořádáním pitek a orgií, a věnovali se obchodování; stačili zorganizovat atentát na prorokův život, který se nezdařil kvůli okolnostem, které nemohli ovlivnit; zahájili ekonomický bojkot prvních muslimů, v jehož důsledku mnozí z nich zemřeli hladem neochvějně setrávající ve své víře; požadovali, aby jim z Etiopie byli vydáni Mohamedovi stoupenci, kteří se tam ukrývali, když si však negest (král králů), který byl křesťanem, poslechl devatenáctou súru Koránu, která se nazývá Marie a vypráví mimo jiné i o narození Ježíše, odmítl to udělat. A až po tom všem se muslimové pod tlakem politiky vládců Mekky v roce 620 začali stěhovat do Medíny – deset let od chvíle, kdy jim v roce 610 po Kristu byly seslány první sûry Koránu.

Vládci Medíny zpočátku přistupovali ke kázání jednoho ze stoupenců proroka s nevolí (sám prorok se do Medíny přestěhoval až v roce 622). Dva z vůdců medínských kmenů, rozčilení kvůli svým predsudkům, střídavě přicházeli k místu kázání a projevovali svou hněvivou nelibost. Tam je vyslyšeli, a potom jim navrhli, aby si i oni poslechli, co praví islám, a slíbili jim, že nebude-li se jim to líbit, tak muslimové z Medíny odejdou. Takový návrh se vůdcům zdál spravedlivý, a když si pozorně poslechli Čtení (Korán)¹, tak projevíli svůj souhlas se Zjevením a přijali islám. Po svém obrácení na islám se vraceli ke svým soukmenovcům, které seznámili s tím, že sami přijali islám a doporučili ho přijmout i ostatním, neboť ho považovali za pravdivý.

A až po zformování muslimské komunity v Medíně dostal Mohamed povel, aby začal bojovat proti polyteistům v Mekce s cílem

¹ Slovo „korán“ v arabštině znamená „čtení“.

vykořenit náboženský a kmenový rozkol v arabské společnosti a položit tak *nevytlané základy* nerušenému rozvoji koránské kultury. Na námitku vznesenou těmito prvními muslimy, že vražda je hříchem, byla dána následující odpověď:

«A je vám předepsán také boj s nepřáteli islámu¹, i když je vám nemilý. Je však možné, že je vám nemilého něco, co je pro vás dobré; a je možné, že si přejete něco, co je pro vás zlem. Jedině Bůh to zná, zatímco vy to neznáte.

Dotazují se tě [je-li povoleno] na bojování [s polyteisty v Mekce] v průběhu posvátného měsíce. Rci: „Bojovat v průběhu posvátného měsíce je těžký hřích. Avšak odvracet od stezky Boží, nepouštět do Mešity posvátné (v současné době Kába v Mekce: naše vysvětlení k citaci), nevěřit Bohu a vyhánět z ní (tj. z Mešity posvátné) modlíci se je ještě těžším hříchem před Bohem, neboť mnohobožství je horším hříchem než zabíjet. Oni nepřestanou proti vám bojovat, dokud vás neodvrátí od náboženství vašeho, budou-li toho schopni. Pro ty z vás, kdož od víry své se odvrátí a jako nevěřící zemřou, marné bude jejich konání v tomto i budoucím životě. Ti pekelného ohně obyvateli se stanou a navěky v něm přebývat budou» (súra 2:216-217, překlad M.-N.O. Osmanova).

A válka vůbec nebyla vedena kvůli tomu, aby se pomstili těm, kteří je uráželi, zmocnili se jejich majetku a udělali z nich otroky, přestože si mnozí mysleli tehdy i teď, že válka byla vedena právě proto. **Válka byla vedena kvůli tomu, aby:**

- otevřela perspektivy rozvoje lidstva poté, kdy bylo učení předané prostřednictvím Krista vytěsněno učením „otců zakladatelů“ církve nazvané jeho jménem;
- vykořenila rozkol v arabské společnosti, který vznikl v důsledku šíření Koránu v ní;
- k nastolení nevytlaných základů Koránské kultury na Zemi došlo za života jednoho pokolení.

A proč za života jednoho pokolení? Protože jak ukázala zkušenost při obnově Jediného zákona prostřednictvím Krista, je-li svěřeno nastolení pravověrné kultury na základě obnoveného Zjevení

¹ Mnozí lidé tvrdící o sobě, že jsou muslimové, odkazem na tato slova kryjí své agresivně zotročitelské snažení.

samotným lidem, protáhne se to kvůli jejich liknavosti a nevěře na dobu několika pokolení.

A za tuto dobu bude ono Zjevení v průběhu války proti Záměru překrouceno k nepoznání v podstatě bez aktivního použití zbraní v obvyklém chápání smyslu tohoto slova: zbraně zabíjejí pouze těla a ničí hmotné objekty civilizace, ale taková válka beze zbraní, v jejich tradičním pojetí, je schopna zahubit mnohé duše i celou civilizaci.

Korán byl sesílán na svět, kde byl převládajícím jazykem jazyk síly, ale sesílán byl kvůli tomu, aby lidstvo přivedl k Lásce. Korán byl sesílán jazykem rozumu a jazykem síly nebyl důvod vnášet jej mezi ty, kteří jej přijali prostřednictvím jazyka rozumu a začali se upřímně v míře možností a schopností, jež jim byly Bohem dány, řídit tím, co v něm bylo řečeno, a překonávat tak své předchozí přichylnosti. Avšak ti, kteří se po dobu dvanácti let *vyhýbali* tomu, aby jej pochopili jazykem rozumu, byli nuceni uznat jej poté, co byl speciálně kvůli nim převezen na jazyk síly.

Když se Mekka vzdávala Mohamedově vojsku, řekl jeden z jejích vládců – Abú Sufján – Mohamedovi: *«Přisahám Bohu, že kdyby vedle Boha byl i jiný bůh, tak by mi nějak pomohl!»*

Jenže právě to, že mu nikdo jiný pomoci nemůže, neboť Mohamed je vyslancem Božím k lidem, mu říkali od samého počátku.

Poté, co Abú Sufján takto vyjádřil, že mu v „duši přece jen zůstaly nějaké pochybnosti“, přijal islám. Bůh sděluje Svou vůli každému jazykem, který chápe. Výběr jazyků je široký: od jazyku mírumilovné Lásky až k jazyku síly a působení drsných životních okolností, a každý člověk, každý národ si sám volí jazyk, kterým si přeje, aby s ním Bůh rozmlouval.

No a ta válka za nastolení islámu byla v celé historii lidstva jednou z nejméně krvavých. Po ukončení vojenských akcí bylo všem protivníkům odpuštěno. Za těmi, kteří utekli z Mekky v obavě z pomsty a hněvu vítězů, byli vysláni poslové se zprávou, že jim bylo odpuštěno vše, čeho se stihli dopustit proti islámu i proti prorokovi osobně. Všichni se tedy vrátili a *žili svobodně, ale již v muslimské kultuře*; k žádným represím nedošlo.

Korán skutečně velmi málo mluví o Lásce, neboť mluvit o Lásce k těm, kteří si ji v sobě nenesou, nemá smysl a k těm, kteří si ji v sobě nesou, je to zase zbytečné. Mluví o ní krátce a především o tom, co je nezbytné, aby Láska na Zemi zavládla:

«91 (88) Říkajíce, že Milosrdný si vzal syna, (89) vy spáchali jste věc hnusnou.

92 (90) Div že se nebesa kvůli tomu neroztrhla, země nerozpoltila a hory se málem na prach rozpadly,

93 (91) že oni Milosrdnému syna připsali. (92) Nepodobá se přece Milosrdnému, aby Sobě syna bral.

94 (93) Vždyť všichni, kdož na nebesích a na zemi jsou, k Milosrdnému přicházejí pouze jako otroci (v českém překladu Koránu – *služebníci*); (94) A On je věru sečetl a přesným počtem spočítal.

95 (95) A všichni k Němu jednotlivě přijdou v den Zmrtvýchvstání.

96 (96) Těm, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, těm věru Milosrdný Lásku Svou daruje»¹ (súra 19, Marie).

¹ Dnešního čtenáře asi napadne otázka: Jak mohou být použita v jednom a tom samém kontextu slova „otrok“ naznačující otrokářství a „Láska“?

Odpověď je následující: v Koránu se liší pojmy a jevy „nadvláda“ a „tyranie“. V našem chápání:

- *nadvláda* je ničím neomezená moc nad nějakým objektem (ve smyslu „objektu řízení“) uplatňovaná v mezích kompetence příslušné hierarchické úrovně ve vzájemné vložnosti přírodních a sociálních supersystémů;
- *tyranie* je nárokování si *nezodpovědné* nadvlády (což znamená, že nadvláda není zdaleka ve všech případech tyranii), pro niž je příznačná „nepoučitelnost“ tyranů (v Koránu je jednou z vlastností tyranů – již existujících i potenciálních – „zarputilosť“: súra 11:62 (59)).

Objektem řízení může být i společnost a ve vztahu k Všedržitelosti i člověk.

A proto je v Koránu také uvedeno, že Bůh je nejvyšším Hospodinem, který Sám sebe charakterizuje následovně: «Slovo Mé je nezměnitelné a Já nejsem tyranem pro otroky (respektive v češtině služebníky)» (súra 50:28 (29)), a na adresu sociálních „elit“ tam zní výčitka: «A když panujete, panujete jako tyraní (v českém překladu Koránu: «A když násilí činíte, jste jak tyraní násilní!»)» (súra 26:130).

Navíc původně v ruském jazyce slovo „раб/раба“ (otrok) vůbec neznamenalo „živý nástroj“, „lidský výrobní prostředek“, ale „работник/rabotnik“ (pracovník) (v arabštině slovo znějící jako „rab“ označuje Boha a dáme-li si tento smysl slov z ruského a arabského jazyka do

To znamená že až poté, kdy nabydete přesvědčení, že jediné co máte, jsou hříchy a omezenost Vašich smyslů, paměti, intelektu a dalších schopností, a **oddáte se Bohu ne kvůli strachu z pekla nebo touhy po ráji**, ale **kvůli snaze nezatěžovat svými hříchy život okolních lidí a svých potomků**, tak jestliže v tom budete upřímní a neoblomně začnete konat dobro, povede Vás Bůh životem a daruje Vám Svou Lásku, která Vás osvobodí od přichylností, a se kterou můžete jít celým svým životem, a obdarovávat jí ostatní lidi i celý Svět. Váš život potom bude probíhat v bezprostředním dialogu s Bohem, jak to Sám slíbil:

«Když se tě zeptají otroci (*v českém překladu Koránu – služebníci*) Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když Mne poprosí. Nechť však také on na Mou výzvu odpoví a nechť ve Mne věří - snad půjdou přímou cestou!» (súra 2:182 (186)).

On najde jazyk, kterému budete rozumět, aby s vámi mohl vést dialog, jen před ním nesmíte zavírat oči a zacpávat si uši. Nezříkejte se svého rozumu, abyste Ho neodvrhli, až se k Vám obrátí. Až budete vědět co, plňte vše potřebné, snažte se vzájemně předbíhat v konání dobrých skutků a Bůh vám k tomu, co plníte, přidá ještě i to nejlepší

souvislosti, vyplýve z toho, že Bůh není povaleč, ale Rabotnik/Pracovník). „Živý nástroj“ je v ruském jazyce označen slovem „невольник/nevolník“, tj. biorobot-zombie řízený pánem nebo samořídící se v mezích programu, který mu byl zadán. Nevolník buď nemá svou vůli, nebo je potlačena, nebo se jí sám vzdal a podřídil ji svému pánovi. Slova „rab“ (tj. otrok) a „nevolník“ se staly synonymy až později. A toto ztotožnění se v jazyce ustálilo v podobě normy. No a slova „rabotnik“ a „rab“ nabyla různých významů, přičemž si ale zachovala společný kořen.

Druhá okolnost se pojí s tím, že Korán byl sesílán společnosti, ve které bylo otrokářství normou a kde všichni měli představu o tom, kdo je to otrok-nevolník. A s ohledem na tuto okolnost jsou slova «k Milosrdnému přicházejí pouze jako otroci» v takové společnosti, kde všichni vědí, kdo je to „dobrý otrok“ metaforou, jejíž smysl je následující: *Každý přichází k Bohu až poté, kdy se zřekne svých nároků na to, chovat se podle svých rozmarů, nebude si na nic činit nároky z vlastní svévole a uzná absolutní kompetenci Nejvyššího*, se kterou je nezbytné (objektivní aspekt) a zapotřebí (etický aspekt) být v souladu. A pouze ve výsledku takového sebezapření může člověk získat dar Boží Lásky. Je pochopitelné, že v Lásce není místo pro otroctví (v jeho dnešním chápání) ani pro tyranii.

ze Svého, pro vás nevyzpytatelného Záměru. To je to, co je odlišné od Posledního zákona a dalších učení „fiktivního humanismu“.

12.2.7. Znalosti a moudrost jsou základem pro způsobilost Lásky

Láska se projevuje v tom, že odhaluje a řeší problémy lidstva, kulturně svěbytných společností, těch či oněch jednotlivých lidí, *aniž by přitom vedla k vytváření nových problémů v jejich dalším rozvoji*¹.

A děje se to na základě těch návyků, které má ten či onen Milující. Nemá-li návyky potřebné k vyřešení problému, nedokáže Láska jít nad rámec empatie k těm, kteří trpí problémy a není tak schopna odhalit a vyřešit problémy. Znalosti a návyky (*a především návyk samostatného vypracovávání znalostí a aplikovaných návyků „od nuly“*) jsou tedy nezbytné k tomu, abyste skutečně Milovali.

Aby dokázal řešit problémy společnosti a lidí, musí být Milující člověk kompetentní a dovedný, tj. musí být vyzbrojen adekvátními znalostmi a návyky.

Pseudořešení tohoto problému také nalezneme v materiálech Církve Posledního zákona. V roce 1999 spatřila světlo světa kniha Poslední naděje od S. A. Toropa – Vissariona. Na straně 153 se dočteme:

«Jsem připraven dát vám nespočet přímých i konkrétních poučení, jež vám umožní rozeznat vše, co je a není pro vaše blaho ve vztahu k jakémukoliv životnímu projevu.

To vše jsem připraven Vám poskytnout v takovém rozsahu, s jakým jste se nemohli setkat za veškeré dějiny existence vaší společnosti na Zemi-Matce.»

Co se týče velkých rozsahů informací, dočteme se v Koránu:

«Rci: „Kdyby bylo moře inkoustem ke psaní slov Pána mého, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno podobné moře.“» (súra 18:109).

Jinými slovy «nespočet přímých a konkrétních poučení» může každého člověka i celé lidstvo zmást a utopit v moři informací. Je to snad to, co lidé potřebují? – Ten Kdo seslal Korán jako obnovu

¹ Jako to dělá Fevronie v Pověsti o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii po celou dobu jejího děje.

Jediného zákona, znal a zná to, co lidé nejen nepotřebují, ale co je pro ně dokonce škodlivé. Každý člověk potřebuje jen JEDNO JEDINÉ – celkem krátké (aby ho bylo možné přečíst od začátku do konce a pochopit jak jako celek, tak i v souvislostech se Životem) – poučení, které by mu umožnilo vypracovat si buď vyčerpávající pravdivé, či alespoň k pravdivému velmi blízké, pochopení všeho, s čím se ve svém životě střetává, a byl tak schopen ho prakticky využívat. A Korán obsahuje všechno, co je nezbytné k tomu, aby si člověk tento návyk adekvátního chápání světa vypracoval: viz Část 1, která je v mnohém výsledkem četby Koránu a toho, že byl jeho obsah smysluplně uveden do souvislosti se Životem.

A znalosti zase nejsou alternativou k Lásce, jak jsou přesvědčeni mnozí lidé – především humanitáři, kteří nemají znalosti z přírodních a technických věd (také z toho důvodu, že nebyli schopni si je z různých důvodů vůbec osvojit). Nicméně podobné přesvědčení je ve společnosti kultivováno. V Prvním listu Korintským od apoštola Pavla je poučení:

«Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.

Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nejsem ničím» (hl. 13¹:1-2).

Tato slova znají mnozí, ale vnímají je tak, jakoby znalosti a návyky byly nějakou slabou alternativou Lásky, takže jestliže člověk Miluje, nejsou pro něj znalosti a návyky nejen povinné, ale dokonce zbytečné: pořekadlo «*Znáť Krista, to je celá ta veda*» vyjadřuje právě tento přístup k životu². A správnost tohoto hlediska prý potvrzují následující slova ze stejné hlavy 13 Prvního listu Pavla Korintským:

«8. Láska nikdy nezanikne. Prorocství - to pomine; jazyky - ty umlknou; poznání - to bude překonáno.»

¹ Jak bylo poznamenáno v kapitole 12.2.1, je jeho základem apokryfické evangelium Dobrá zpráva Světu Ježíše Krista ve výkladu učedníka Jana (známé také pod názvem Evangelium míru Ježíše Krista od učedníka Jana).

² Zamlčující přitom, že učení ohlášené Shora prostřednictvím Krista a učení historicky zformovaných církví jsou dvě vzájemně se popírající a v životě neslučitelné věrouky. Proto platí, že „znát Krista z církví jeho jména“ ve skutečnosti znamená, neznat Krista, který byl, je a bude. Viz práce VP SSSR Ke království Božímu na zemi..., Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry.

Tato slova však správně mohou být vztažena až k následující epoše v životě lidstva, až bude Království Boží na Zemi neotřesitelnou a neodstranitelnou životní normou.

Potom bude celkem k ničemu osvojovat si znalosti hotové k použití (především ty aplikované) nahromaděné v kultuře, neboť: zaprvé, Duch Svatý se pro každého stane duchem pravdy uvádějícím ho do veškeré Pravdy-Skutečnosti a zadruhé osobnostní kultura psychické činnosti každého jedince bude umožňovat, aby si „od nuly“ vypracoval všechny nezbytné znalosti a návyky v takovém tempu, v jakém bude vznikat jejich potřeba. Přestože je nesporné, že určité minimum základních – fundamentálních – metodologických a faktologických znalostí si i v takovém případě uchová svůj význam jako faktor sjednocování lidí a zajišťování způsobilosti společností i lidstva.

Co se týká „umlkání jazyků“, tak se nejedná o hloupost, přestože to, co řekl Pavel, se dotýká pouze jedné z funkcí jazyka (artikulované řeči), přičemž ne té hlavní.

Jazyk (artikulovaná řeč) je jako prostředek informační výměny ve společnosti krajně neefektivní: nízká rychlost předávání informací, nejednoznačnost ve shodě obrazů a melodií řečených jazykových konstrukcí jaké měl na mysli autor a jaké jim přisoudil sám posluchač apod. To vše je vlastní artikulované řeči jako prostředku pro předávání informací ve společnostech v epoše masové, téměř všeobecné nedozrálé lidskosti.

V epoše lidskosti se základním prostředkem informační výměny stane „telepatie“, tj. uvědomělé vnímání toku prožitků a myšlenek předávaných v celé své plnosti a podrobnosti člověkem-vysílačem člověku-přijímači. A tehdy jazyk začne plnit tu HLAVNÍ funkci, kterou zatím nemůže plnit kvůli organizaci psychiky většiny lidí v epoše masové, téměř všeobecné nedozrálé lidskosti:

Jazyk je prostředkem, který byl člověku dán pro řízení matričně-egregoriálních procesů¹.

Dnes – v epoše masové nedozrálé lidskosti – je telepatie jako způsob informační výměny pro absolutní většinu lidí nedostupná: jak v důsledku jejich individuální nerozvitosti, tak i v důsledku zkaženosti

¹ O funkcích artikulované řeči a řízení matričně-egregoriálních procesů viz dále v kapitolách 13.2.2 — 13.2.4.

jejich mravů. Ani v této epoše není v aspektu rozvoje lidstva hlavním účelem jazyka (artikulované řeči) informační výměna pro potřeby dne a politické konjunktury ani pro zaznamenávání různorodých znalostí hromaděných kulturou v textech a ústních předáních.

Ta věc se má tak, že jazyk v procesu svého použití vyjadřuje mravnost a mravně podmíněné chápání světa. Je to velice zřetelně vidět na příkladu filmu natočeného ve Třetí říši, který byl pojmenován *Triumf vůle* (*Triumph des Willens* — 1935, cena za nejlepší dokumentární film na mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách, zlatá medaile na Celosvětové výstavě v Paříži). Jedná se o filmovou dokumentaristiku natočenou *geniální* Leni Riefenstahlovou¹ (1902 –

¹ Je také autorkou filmu *Olympia* (1938) o olympijských hrách z roku 1936, které se konaly v Berlíně. Tento film mnozí filmoví kritici a historici filmového umění nazývají nejlepším filmem o sportu všech dob a národů. Nezávisle na názorech na tento film a na ideologických předpojatostech a antipatiích je skutečnost taková, že mnohé operátorské, režisérské (stříhové) postupy, které poprvé vymyslela a zrealizovala Riefenstahlová při tvorbě právě tohoto filmu, se staly klasikou sportovní filmové dokumentaristiky.

Co se týče obvinění z podpory nacismu, která proti ní byla vznesena po ukončení 2. světové války 20. století, tak Riefenstahlová podle svého mínění prostě žila v Německu právě v této epoše a jako filmová umělkyně se v politice moc nevyznala. Při svém ospravedlňování se odvolávala na Churchilla: „Kdybych to věděla“, říkala Riefenstahlová po padesáti letech, „ale nikdo to nevěděl. Vždyť i sám Churchill v roce 1935 řekl, že závidí Německu, že má takového Führera. Myslíte si snad, že jsem chytřejší než Churchill?“

Jedná se o jednu z nejvýraznějších ilustrací k tomu, co bylo řečeno dříve o tom, že bezprostředně před ní a v samotné epoše hitlerismu se Němci málo starali o to, co se okolo nich děje a o to, co je samotné pod vedením Führera čeká. Leni Riefenstahlová je zářným příkladem toho, jak může být apolitický génius zatažen do tvorby Zla. To pod vlivem jejích filmů Hitler získal v různých zemích světa milióny svých příznivců. A přestože ona sama nebyla členem NSDAP, pro šíření ideologie hitlerismu v Německu a za jeho hranicemi udělala více, než mnozí ideově přesvědčení nacisté.

Její odkazy na Churchilla, kterými ospravedlňovala svou politickou slepotu, jsou ukazatelem toho, že se „bratrstvu“ při organizaci 2. světové války 20. století vše tak úplně nezdařilo, neboť by jinak Churchill upřednostnil rozdrčení SSSR ve spojení s hitlerovským Německem. Po 9. květnu 1945 se tato jeho preference projevila ve vydání rozkazu vypracovat plán války proti SSSR nazvaný *Nemyslitelný* (*Unthinkable*): který měli zahájit Britové a

2003, pravým jménem Helene Berta Amalie Riefenstahlová) o sjezdu nacistické strany (NSDAP), který se konal v Norimberku v roce 1934. Tento film je mnohými správně hodnocen jako propaganda nacismu, a proto je v mnohých státech zakázán, přestože na internetu je dostupný. Jestliže však ponecháme úplně stejnou obrazovou sekvenci i zvukový záznam, jak je zkomponovala Leni Riefenstahlová, a pouze změním název na Apoteóza podřízenosti, Apofigej¹ podřízenosti, tak se v podstatě ten samý film promění v jeden z nejpřesvědčivějších antifašistických² filmů.

A v epoše masové, téměř všeobecné nedozrálé lidskosti je v civilizačním rozvoji účelem jazyka dovést lidstvo k takové mravnosti, jež se nazývá slovem „pravověrnost“, a kterou si Sám pro Sebe zvolil i Bůh³.

Zatím jsme nedosáhli epochy lidskosti a stále přebýváme v epoše masové, téměř všeobecné nedozrálé lidskosti a Láska jako souhrn dokonalosti bezvýhradně vyžaduje, abychom měli znalosti a návyky nezbytné pro odhalování a řešení všeobecně lidských problémů, problémů kulturně svébytných společností, sociálních skupin i jednotlivců, včetně návyku vypracovávat si své znalosti a návyky „od nuly“ v tempu vzniku jejich potřeby.

Jinak řečeno:

jednotky wehrmachtu v jejich zajetí, které nebyly rozpuštěny jen odzbrojeny. USA měly tuto agresí podpořit.

¹ Slovo uměle odvozené od slova „apogeu“, které znamená nejvzdálenější respektive nejvyšší bod orbity. Slovo apofigej, které se asociativně pojí se slovem „apogeu“, naráží i na spojení s hovorovým slangovým slovem «офигеть» («афигеть»), které (v závislosti na kontextu) znamená tu či onu modifikaci bláznovství [zbláznit se z toho, zešilet, být z toho celý tumpachový, omráčený, být z toho vedle, být velice překvapený...].

² Být člověkem znamená uplatňovat svou vůli v rámci vyznávání Božího Záměru a řídit se přitom svým svědomím. No a podstatou fašismu je zabránit jedinci dosáhnout kvalit Člověka. Přičemž potlačování vůle jedince nebo její podřízení hierarchii führerů je jedním z aspektů fašizace společnosti. Viz kapitola 8.7 (Část 3 tohoto kurzu, díl druhý).

³ Korán: «On Sobě milosrdenství jako povinnost předepsal» (súra 6:12), což se plně shoduje s novozákonním: «Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne obět“» (Matouš, 9:13).

Láska vyžaduje takovou způsobilost, jaká není možná bez znalostí a návyků objektivně potřebných pro úspěšné odhalování a řešení problémů a především problémů mravně-etického charakteru.

Ale osvojování si znalostí a návyků, vypracovávání si nových a dokonalejších znalostí a návyků „od nuly“ je přesně to, čím nemají v úmyslu zabývat se „fiktivní humanisté“, kteří tak rádi všechny poučují o tom, jak „správně“ milovat každého a všechny.

Proto se další text věnuje znalostem, které je nutné si vypracovat, osvojovat a používat, aby slovo „Láska“ nebylo jen prázdným zvukem či nebylo jednoduše zamluveno.

Hlava 12 v redakci ze dne 01.06.2015

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

13.1. Problémy vědecko-metodologického zajištění společenského rozvoje a státního řízení

Civilizace se dostala na takovou úroveň svého rozvoje, za jaké je kvalita života všech lidí, rodiny, sociálních skupin a kulturně svěbytných společností celkově podmiňována na dvou úrovních:

- zaprvé koncepcí, které je podřízeno státní řízení;
- zadruhé kvalitou řízení dosahovanou ve vztahu k cílům této koncepce a způsobům a prostředkům jejich dosahování.

Chybovost a zneužívání moci ze strany státnosti a jejích představitelů jsou takové, že kompenzovat (*v historicky krátkých lhůtách – v rozmezí několika let*) jejich následky nejsou schopni lidé jako samostatní jedinci ani jako nevládní organizace iniciativních občanů; a v řadě případů ani sám stát, neboť je-li nějaký proces, který je pro rozvoj společnosti nežádoucí, spuštěn státem a „rozběhnul se“, tak dokud nespotřebuje svůj potenciál, není k zastavení.

Díky této zvláštní roli státnosti v ruském jazyce existuje přísloví: „Když zhřeší lid, car [to] odmodlí, když zhřeší car, lid [to] neodmodlí“¹. Tj. historicky vypracované sklony lidu k tomu, aby se dopouštěl hloupostí a prohřešoval se, mohou být do značné míry omezeny a časem díky politice státu vykořeněny; ovšem jestliže se dopouští hloupostí a prohřešuje sám stát, tak takovou politiku v historicky krátkých lhůtách nikdo ve společnosti omezit ani potlačit nemůže. Tento úkol může být vyřešen pouze v historicky dlouhodobých časových intervalech cíleným působením na kulturu společnosti ze strany těch lidí, kteří chápou podstatu problémů a nevyhýbají se tomu, aby je řešili prostřednictvím své individuální iniciativy. Kromě toho se může sama společnost proti nepravověrné politice státu preventivně bránit, jestliže se v ní zformuje dostatečně efektivní subkultura obnovy a uplatňování konceptuální samovlády.

A to dělá otázku vědecko-metodologického zajištění státního řízení jednou z nejostřejších otázek současnosti a dohledné budoucnosti,

¹ V. I. Daľ – Výkladový slovník živého Velkoruského jazyka, heslo Zhřešit.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

protože ekonomická krize – krize biosféricko-sociální – byla vyprodukována civilizací, jejímž neodmyslitelným atributem je státnost; a navíc tato krize ve své progresi v posledním století nabyla globálního charakteru.

Různé její podoby jsou znázorněny ilustracemi uvedenými níže.

Kvalita života a problémy současné civilizace vypadají následovně:

Společnosti a státy jsou otroky peněz.

Zákonem „života“ je ZISK BEZ OHLEDU NA NÁSLEDKY: „Vše koupím!“, řeklo zlato...; peníze jsou všeobecným ekvivalentem, peníze nesmrdí.

Ideálem finanční politiky státu je přebytek rozpočtu – NIC VÍC.

Statistika nemocností roste rychleji než porodnost.

Komunální odpad civilizace nalezneme všude

Smog (Los Angeles)

Biologicky nepřipustná deformace oběhu látek v Přírodě

Obchodní úspěchy farmakologie

Dětské oběti prášků na spaní pro těhotné...

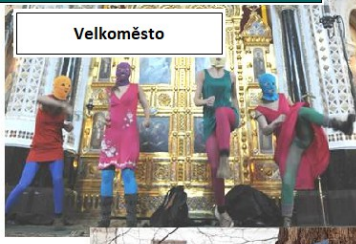
Pohřebiště „biomateriálu“ – jeden z mnohých pomníků ruských dětí zavražděných ještě před narozením

Degradace civilizace pod tíží
nahromaděných problémů vypadá takto:

Zapadlejší oblast

Velkoměsto

To samé místo
za sto let

A co bude v budoucnu?

To vše má být ten
civilizační pokrok?

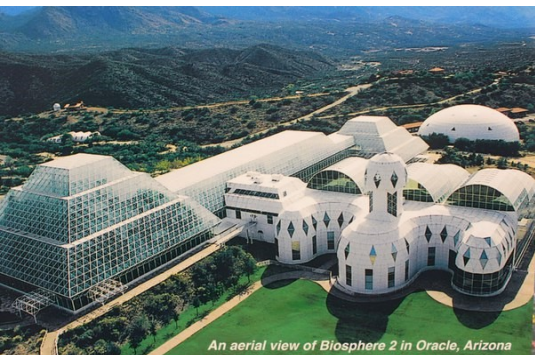
V globální biosféricko-sociální ekologické krizi degraduje biosféra a kultura společností v různých státech a její nositelé – samotní lidé tvořící společnosti – degradují jak z hlediska zdravotně-biologických ukazatelů, tak i z hlediska těch osobnostně-kulturních. Realita je taková, že biologický druh Člověk rozumný je součástí biosféry a nemůže existovat mimo ni. Technosféra není schopná lidem nahradit biosféru a stát se jejich plnohodnotným *životním prostředím* (tj. *prostředím, ve kterém je možná obnova biologického druhu v návaznosti zdravých pokolení, která by byla na výši i kulturně*).

Tendence degradace biosféry již nabyly takového charakteru, že jestliže se nynější biosféra v průběhu dalšího vyostření globální ekologické krize zhroutí, nemusí v tom, co z ní na planetě Zemi zbyde, zůstat ekologická nika pro Člověka rozumného.

V tomto ohledu jsou vypovídající výsledky experimentu Biosféra 2 (při pojmenování tohoto experimentu měli na mysli, že Biosféra 1 je

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

přirozená biosféra Země)¹. Tento experiment probíhal v USA v letech 1986 – 1997.

Komplex Biosféra 2

«Biosféra 2 měla podobu monumentální konstrukce ze skla a oceli, která zabírala plochu více než jednoho hektaru. Celkový objem uvnitř stavby byl přibližně 200 tisíc m³. Celé to bylo zcela uzavřeno pod skleněným poklopem, který propouštěl 50% slunečního svitu. Pod vysokými skleněnými kopulemi bylo umístěno několik miniaturních ekologických systémů: tropický les, oceán, slanisko, louka, savana, poušť. Také tam byly nádrže pro ryby, insektárium, ve kterém bylo

více než 200 druhů hmyzu, a zemědělská farma pro chov zvířat a pěstování různých rostlin. Kromě toho tam byla obytná část – pokoje pro pracovníky, dílny a informačně-počítačové středisko monitorující všechny procesy probíhající v biosféře.»

Účelem tohoto umělého systému biocenóz bylo: 1) udržovat stav atmosféry přijatelný pro člověka a 2) být zdrojem potravin pro lidi účastníci se tohoto experimentu.

Experiment skončil ve slepé uličce. Dva měsíce poté, kdy byla v roce 1991 ukončena přípravná etapa, a blok byl izolován od vnějšího prostředí, začala v jeho atmosféře růst koncentrace oxidu uhličitého a snižoval se podíl kyslíku. Než začal být kyslík doplňován technickými prostředky, spadla jeho koncentrace do 14%, což odpovídá úrovni jeho koncentrace ve výši 3 500 m nad mořem. Následkem toho začali

¹ Podrobněji viz: Tina Hellwig – Biosféra 2. Mýtus nebo realita? – internetový zdroj: Škola života «Школа жизни.ру»:

Část 1 — <http://shkolazhizni.ru/archive/0/n-41296/>;

Část 2 — <http://shkolazhizni.ru/archive/0/n-41338/>.

Jiný popis tohoto experimentu viz ilustrovaná publikace Nezdařený ráj – experiment vedoucí k pořádnému vystřízlivění na odkazech: <http://vsevolod30.livejournal.com/636594.html>; [http://zagopod.com/blog/43213546064/Provalivshisya-ray---neveroyatno-otrezvlyayuschiy-eksperiment?](http://zagopod.com/blog/43213546064/Provalivshisya-ray---neveroyatno-otrezvlyayuschiy-eksperiment?utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_8&domain=mirtesen.ru&paid=1&pad=1)
[utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_8&domain=mirtesen.ru&paid=1&pad=1](http://zagopod.com/blog/43213546064/Provalivshisya-ray---neveroyatno-otrezvlyayuschiy-eksperiment?utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_8&domain=mirtesen.ru&paid=1&pad=1).

účastníci experimentu pociťovat bolesti hlavy a snížila se jejich praceschopnost. I poté, co začalo být složení atmosféry upravováno technicky, biocenóza dále degradovala. Tato uměle vytvořená biocenóza nebyla schopná účastníkům experimentu (čtyřem mužům a čtyřem ženám) zajistit potravu, takže bylo nutné jim potraviny doplňovat zvnějšku.

Nakonec bylo nutné experiment ukončit úplně. Kdyby jeho účastníci nemohli opustit Biosféru 2 a vrátit se do Biosféry 1, zahynuli by.

Jednou z variant interpretace tohoto experimentu je, že tak vlastně **Američané vymodelovali konečnou etapu globální biosféricko-sociálně ekologické krize.**¹

V případě zachování historicky vzniklých tendencí nejsou takové výhledy přijatelné pro žádnou společnost, ani pro lidstvo jako celek. Vede nás to k otázce: *Co a jak generuje globální biosféricko-sociálně ekologickou krizi?*

Budeme-li hledat odpověď na tuto otázku bez předsudků, které omezují, překrucují a udržují ve svém područí chápání světa množství lidí a vedou tak k jeho neadekvátnosti, zjistíme, že generátorem globální biosféricko-sociálně ekologické krize je globalizace realizovaná na základě exportu liberálně tržního ekonomického modelu a pseudoekonomických teorií obsluhujících jeho liberální ideologii „vyspělými“ státy Západu do ostatních regionů naší planety².

¹ Přičemž je nutné dodat, že mezi účastníky experimentu nebyli „ekologičtí teroristé“, kteří by svým jednáním vědomě nebo na základě neuvědomělých automatismů chování Biosféru 2 poškozovali. Tato okolnost podstatně odlišuje popsaný experiment od reálného života globální civilizace, ve kterém má právě činnost různorodých těch *ekologických teroristů, z nichž většina si neuvědomuje, co ve skutečnosti činí*, rozhodující dopad na vzhled planety a jejích regionů.

² Jedním z nejvýraznějších příkladů toho je Chile, kde se k moci dostala junta v čele s Augustem Pinochetem, viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Chile: repetice k uchvácení Ruska ze série K současné situaci č. 12 (60) 2006.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

To vše jsou produkty biblické kultury a žádné jiné, neboť v biblické kultuře vědecko-technický pokrok určující rozvoj technosféry „předebral“ pokrok mravně-etický.

Provedeme-li z pozic Dostatečně všeobecné teorie řízení (DVTR¹) analýzu fungování „volného trhu“², na kterém se tak či onak, legálně či nelegálně, přímo či zprostředkovaně prodává vše, na co existuje koupěschopná poptávka a kde se v cenotvorbě odráží určitá rovnováha zájmů prodejce a kupce, je nepopiratelné následující:

- Činnost celé množiny subjektů trhu je podřízena maximalizaci jejich SOUKROMÝCH zisků a snížení nákladů každého z nich jakýmkoliv cestami a způsoby a to včetně těch, které jsou z hlediska biosféry nepřijatelné a z hlediska sociokulturního zhoubné.
- Trh není schopen vytyčit si cíle ve vztahu ke způsobu života státu a rozvoji jeho kultury a ekonomiky.
 - To samé platí i pro trhy mezinárodního obchodu až po globální trh, ale již ve vztahu k vytyčování cílů regionální (v měřítku planety) a globální úrovně života regionálních civilizací i celého lidstva.
- Trh neobsahuje mechanismus samoregulace hospodářského systému státu tak, aby byl schopen ekonomicky zajistit dosahování cílů vyhlášených politiky nebo životních ideálů národa, takže jsou takové sliby odsouzeny k nezdaru a ideály jsou nedosažitelné.
 - Ve výsledku jsou na planetárně-regionální a globální úrovni mnohé deklarace OSN a dalších mezinárodních institucí také neuskutečnitelné.
- Existují **druhy činností – společensky nezbytné** – které však nejsou realizovatelné na principech rentability v podmínkách liberálně-tržní samoregulace, a to buď vůbec, nebo v objemech nezbytných pro stabilní a bezpečný rozvoj společnosti v návaznosti pokolení, protože na výstupy z těchto druhů činností neexistuje koupěschopná poptávka a nemohou se tedy

¹ Viz Část druhá tohoto kurzu (díl první).

² Tj. trhu, který není nikým regulován v rámci nějakého plánu ekonomického zajištění života společnosti.

v podmínkách liberálně tržní samoregulace formovat „samy o sobě“.

- Průvodním jevem vědeckotechnického pokroku je v podmínkách působení liberálně tržního ekonomického modelu „produkce“ „ekonomicky nadpočetného“ obyvatelstva, které je *za takto vznikající konjunktury trhů práce, přírodních statků a produkce přebytků* jak z hlediska pracovní síly, tak i jako spotřebitelé.

A toto ekonomicky nadpočetné obyvatelstvo je těmi či oněmi způsoby historicky reálně likvidováno za vedení prázdných řečí o „pokroku“, „humanismu“ a „lidských právech“, které nikoho k ničemu nezavazují.

Různé státy a různé epochy se od sebe vzájemně liší pouze tím, jakým způsobem je v nich ekonomicky nadpočetné obyvatelstvo likvidováno: zda za použití zákonů proti potulce jako v Anglii v době první průmyslové revoluce, kde za ni byl trest smrti; nebo ekonomickou genocidou páchanou pod účinkem „anestezie“ narkotik a show-businessu, jak je to dnes praktikováno ve většině států.

V podmínkách globalizace do kategorie ekonomicky nadpočetného obyvatelstva může spadat velmi velký podíl obyvatelstva celých států. A do této kategorie¹ společně s Řeckem, Španělskem a mnohými dalšími státy náleží i postsovětské Rusko.

¹ Výrok, který je připisovaný Margaret Thatcherové jako předsedkyni britské vlády: *«Na území SSSR je ekonomicky opodstatněna existence patnácti miliónů lidí»*.

«Jednalo se o její vystoupení na téma vnější politiky. Slyšel jsem jeho nahrávku. Nebylo tam přímo řečeno, že v SSSR je nutné ponechat pouze 15 miliónů lidí, bylo to formulováno zaobaleněji: prý vzhledem k tomu, že sovětská ekonomika je absolutně neefektivní, má vlastně právo na svou existenci pouze ta její nevelká část, která efektivní je. No a v této její efektivní části je zaměstnáno pouze 15 miliónů lidí z veškerého našeho obyvatelstva. Takový byl smysl výroku Thatcherové, který byl potom interpretován různě. Podstatné je ovšem to, že z hlediska současných politiků, kteří se ne vždy vyjadřují tak otevřeně jako „železná lady“, je ospravedlnitelná existence pouze těch lidí, kteří pracují v efektivní ekonomice. To pro nás ovšem musí být velmi varovným signálem, protože podle západních kritérií je naše ekonomika neefektivní» (Kolik je v Rusku zbytečných lidí – Rozhovor s Andrejem Parševem – internetový zdroj: <http://www.pravoslavie.ru/guest/parshev.htm>).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

- V tržní ekonomice se peníze stávají jedním ze zboží. Cenou peněz jsou úroky. **Jakmile společnost připustí, aby v jejím kreditně-finančním systému figurovaly úroky, přijde tak její stát o ekonomickou suverenitu a stane se rukojmím a otrokem pánů nadnárodní korporace lichvářů, která si v globálních měřítkách uzurpovala bankovníctví (účetnictví makroúrovně).**

Ta věc se má tak, že institut úročeného úvěru je – v terminologii teorie her – hrou s nenulovým součtem, ve které vždy v souhrnu vyhrává korporace lichvářů a není důležité, že někteří z jejích jednotlivých členů mohou i zkrachovat, nebo že se úspěšně podaří obohatit i někomu, kdo jejím členem není.

- V samotných státech – lídrech vědecko-technického a ekonomického rozvoje, které propagují liberálně tržní ekonomický model a vnucují ho jako něco naprosto nezbytného „zaostalým“ a „problémovým“ státům, principy tržního liberalismu nefungují v plné míře, neboť jsou omezovány státními systémy plánování sociálně-ekonomického rozvoje a regulace trhů¹.

Pro ty, kteří jsou přesvědčeni, že tím Paršev položil základy pomlouvačné kampani ve vztahu k Velké Británii a jejím politikům, uvedeme výrok dalšího předsedy vlády „jejího veličenstva“ (z let 1990 – 1997) Johna Majora: «...po prohře ve studené válce je úkolem Ruska zajišťovat zdroji blahobyt státu. K tomu jim však stačí pouze 50 – 60 miliónů lidí.» Internetový zdroj: <http://www.alfar.ru/smart/4/1078/>. To tedy znamená, že **mezi hitlerovským režimem a jeho plánem Východ na likvidaci řádově sto deseti miliónů občanů SSSR a režimem současné „Velikobratránie“ není žádného zásadního rozdílu a podle toho je tedy nutné vést politiku ve vztahu ke „spojenému království“ i představitelům dynastie a vládnoucí „elity“ personálně.**

¹ Které se formovaly metodou pokusů a omylů v době, kdy se tyto státy dostávaly z „Velké deprese“, která začala hospodářským kolapsem v roce 1929 a táhla se přes třicátá léta 20. století.

V USA o tom prezident F. D. Roosevelt mluvil přímo:

Ze dne 24. července 1933: «Já vůbec nesdílím názor těch profesionálních ekonomů, kteří trvají na tom, že vše musí jít svou obvyklou cestou, a že zásah lidí není schopen vyléčit ekonomické nemoci. Já přece dobře vím, že **tito profesionální ekonomové odjakživa každých pět deset let své formulace ekonomických zákonů mění** (vyčlenili jsme tlustě v citaci: je to výčitka vůči ekonomické vědě za její nezpůsobilost)» (F. D. Roosevelt – Besedy u krbu – Moskva: ITRK, 2003, 408 stran – str. 52).

Tyto systémy však vznikaly na základě praxe a nejsou popsány ve všeobecně dostupných (a tím spíše ne v kultovních) teoriích. Jejich studium tedy leží mimo standardní kurzy ekonomického vzdělání, což v řadě případů vede k nespokojenosti studentů, kteří si uvědomují nesoulad přednášených kultovních teorií s reálně probíhajícími sociálně-ekonomickými procesy, což platí dokonce i pro studenty tak „elitní“ a prestižní vysoké školy jako je Harvard¹.

Když to všechno shrneme, můžeme konstatovat, že:

Zákony liberálně tržní cenotvorby jsou takové, že liberálně tržní ekonomika z pokolení k pokolení neustále znovu a znovu produkuje masovou bídu a nekulturnost, genocidu, pustnutí a biologickou devastaci území. Ve výsledku potom neskutečně bohatá menšina „už roupama neví, co by ještě chtěla“ a stěžuje si na lenost, barbarskost, naštvanost a tupost obyčejných lidí; a společnost se pod nadvládou liberálně ekonomického modelu stává otrokem a rukojmím pánů nadnárodní korporace lichvářů, která si uzurpovala bankovníctví v globálních měřítkách, v plné shodě s biblickým projektem ztročení lidstva ve jméno Boha.

To všechno (kromě globální tyranie lichvářského společenství, o které není zvykem mluvit veřejně) se v „ekonomické vědě“ Západu souhrnně obvykle nazývá „selháním trhu“. V této souvislosti je dobré si ještě uvědomit tuto okolnost:

24. června 1938: «Kongres vytvořil komisi, která bude mít na starost hromadění faktologických údajů, **abychom se dokázali vyznat v tom galimatyáši protichůdných učení o optimální regulaci byznysu** (vyčlenili jsme tučně v citaci: je to ještě jedna Rooseveltova výčitka vůči ekonomické vědě za její nezpůsobilost), a mohli potom vypracovat rozumnější zákonodárství o monopolech, fixních cenách a vztazích mezi velkým, středním a malým byznysem. (Besedy u krbu, str. 158).

¹ V. Katasonov – Stávka studentů Harvardu, kteří odmítali učit se standardní kurz Economics – internetový časopis Kislorod: <http://www.kislorod-books.ru/journal/obschestvo/stati/zabastovka-studentov-garvarda-ne-zhelajuschih-izuchat-standartnyj-kurs-ekonomiks.html>. Viz také vysvětlivka s úryvky z tohoto článku v kapitole 8.4, díl druhý tohoto kurzu. (V. Ju. Katasonov – doktor ekonomických věd, profesor na MGIMO /Moskevská státní vysoká škola mezinárodních vztahů Ministerstva zahraničních věcí RF/, Katedra mezinárodních financí).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Reformátoři z devadesátých let 20. století byli z důvodu své odborné specializace povinni vědět o existenci takových „selhání trhu“, a jejich povinností bylo přemýšlet o prevenci a kompenzaci dopadů takových selhání na průběh jimi realizovaných vnitřních reforem a na integraci Ruska do světového hospodářství na základě principů lišících se od integrace SSSR, aby v průběhu těchto jejich reforem Rusko neutrpělo různorodé škody, které to mohlo přinést.

Fráze typu, že se někdo „nedokázal uplatnit na trhu“, nejsou z hlediska politiků a jejich ekonomických poradců ospravedlněním, jsou jen přiznáním jejich vlastní odborné nezpůsobilosti a slouží k zakrývání zlovolného záškodnictví s příznaky Vlastizrady¹.

A je to tak právě proto, že jejich povinností bylo vědět o „selháních trhu“ a nutnosti profylaxe a kompenzace jejich působení na společnost, hospodářský systém státu a ekologii a to tím spíše, že ještě v roce 1973 fakticky o tom samém psal významný americký ekonom a politik, zahraniční člen AV SSSR (1988) a později Ruské akademie věd (od roku 1991) John Kenneth Galbraith (1908 – 2006):

«...ekonomiku je nutné řídit. Problém spočívá v tom, abyste neřídili jednu ekonomiku, ale dvě: jednu, která je podřízena trhu a druhou, kterou plánují firmy, ze kterých se skládá². Takové řízení je

¹ «V. Poleanov vypráví: „Když jsem přišel na Státní výbor Ruské federace pro řízení státního majetku a pokusil se změnit strategii privatizace, Čubajs mi řekl zcela na rovinu: „Proč se tak staráte o ty lidi? Nu, tak jich zemře třicet miliónů. Prostě se nedokázali uplatnit na trhu. Nemyslete na to, narodí se jiní.“ Ale to už je obyčejný fašismus.“» (A. Čubajs: „Nu, tak jich zemře třicet miliónů. Prostě se nedokázali uplatnit na trhu“ <http://www.pravda.ru/politics/parties/sps/14-01-2004/46126-chubais-1/>).

A kromě toho, jak prohlásil V. V. Putin 25. dubna 2013, když odpovídal na otázky občanů našeho státu v přímém televizním přenosu: „Jak se dnes ukázalo, tak v okolí Anatolije Borisoviče (Čubajse) se jako poradci pohybovali kádroví pracovníci CIA USA. A co je na tom zábavné? Že je po návratu do USA soudně stíhali za to, že se v rozporu se zákony vlastního státu v průběhu privatizace v Ruské federaci obohacovali, na což jako aktivní důstojníci rozvědky neměli právo.

A ještě „zábavnější“ je to, že A. B. Čubajs v postsovětské Ruské federaci spravedlnosti uniká...

² J. K. Galbraith spatřoval v ekonomickém systému USA a dalších

tím posledním krokem při určování celkové strategie reforem¹.»

Přičemž realita je taková, že nikdo z účastníků trhu není sám nebo na základě korporativní dohody schopen provádět profylaxi a kompenzaci dopadů „selhání trhu“² na ekonomiku, společnost a biosféru, neboť kvůli tomu je zapotřebí pozvednout se nad trh³ a *za neustálého reagování na změny okolností* systematicky tvořit a přetvářet pravidla jeho fungování a kontrolovat jejich dodržování všemi účastníky trhu.

kapitalistických států, vyspělých z vědeckotechnického hlediska, dva vzájemně se ovlivňující podsystémy:

- „tržní systém“, ve kterém firmy skutečně fungují v konkurenčních podmínkách, který je z větší části tvořen drobným byznysem (především tím rodinným), a který v důsledku své odvětvové příslušnosti a specifiky trhu, pro který pracuje, nemá žádné výhledy přerůst ve velký byznys;
- „plánovací systém“ zastoupený velkými korporacemi, které si ceny na trhu podřídily své produkci i výrobním nákladům a pracují na základě vnitřního firemního dlouhodobého plánování a vnitřně odvětvové a mezirezortní spiklenecké dohody (z větší části nepřímé, tajné a proto právně nepostižitelné) o cenách, objemech výroby apod. prakticky bez jakékoliv soutěžní konkurence o trhy a odběratele. Cílem jejich činnosti není uspokojení potřeb společnosti a řešení jejich problémů, ale pouze přijatelná úroveň vlastních příjmů v dlouhodobých časových intervalech.

„Tržní podsystém“, který je pouze jednou částí celé ekonomiky společnosti, slouží kultu blafování o volnosti soukromého podnikání a blahodárné roli konkurence v ekonomice jako celku; přičemž existence „plánovacího podsystému“ se všemi jeho osobitostmi, které ho neumožňují zařadit do „tržního podsystému“, je zamlčována. Galbraith nazývá „plánovací podsystém“ „socialismem pro velké firmy“ (typu General Motors, Lockheed apod.), neboť ty jsou (dokonce i v případě absolutního fiaska jejich vědeckotechnické politiky) prakticky plně zajištěny před bankrotem jak svým postavením na trhu tak i svými vazbami na státní aparát, což je odlišuje od firem, které Galbraith přiřadil k „tržnímu podsystému“, a které skutečně bojují za své přežití v konkurenčním boji, a jejichž sociální ochrana je jak s ohledem na najatý personál tak i na samotné podnikatele-vlastníky na nesrovnatelně nižší úrovni než v „plánovacím systému“.

¹ J. K. Galbraith – Ekonomické teorie a cíle společnosti — Moskva: Progress. 1976. (J. K. Galbraith – Economics and the Public Purpose, 1973). — Hl. XXI.

² I když vlastně nejde o „selhání“, tj. chybné fungování, ale o neoddělitelnou vlastnost trhu jako takového, tj. trhu fungujícího mimo systém

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

To, co bylo řečeno v minulém odstavci, nás nutí připomenout si slova prezidenta USA Abrahama Lincolna (1809 – 1865), který vyjádřil své chápání účelu státnosti následovně:

«Zákonným úkolem vlády je dělat pro společenství lidí všechno to, co lidé potřebují, ale co oni sami jednotlivě udělat nemohou buď vůbec, nebo to nemohou udělat dobře.»¹

A k této formulaci úkolů státnosti Lincoln dodal ještě doplňující upřesnění:

«Lidem nepomůžeme, jestliže za ně budeme dělat to, co by mohli udělat oni sami.»²

Tyto dvě vzájemně se doplňující myšlenky tvoří jednu z nejsrozumitelnějších definic úkolů státu, které kdy v dějinách byly vysloveny. Takže státnost je subkultura řízení záležitostí celospolečenského významu na profesionálním základě na konkrétních místech a v měřítkách celé společnosti. Stát je subjektem mezinárodního práva a zahrnuje v sobě: státnost, obyvatelstvo a území na pevnině i vodních plochách, vzdušný prostor i zemské hlubiny, na které se vztahuje moc dané státnosti.

Profylaxe a kompenzace dopadů „selhání trhu“ na společnost a biosféru je tedy jednou z povinností státnosti, neboť kromě státnosti tu není nikdo, kdo by se toho mohl ujmout.

Jestliže si s tím státnost není schopná poradit a „podřizuje“ se trhu (a jestliže se jmenovitě „podřizuje“ kreditorům-lichvářům³ a

státní regulace v rámci plánu biosféricko-sociálně-ekonomického rozvoje.

³ Tedy nad to, co J. K. Galbraith nazývá „tržním systémem“ i nad to, co nazývá „plánovací systém“.

¹ F. D. Roosevelt – Besedy u krbu – Moskva: ITRK, 2003, str. 83.

² Časopis pro cestující na ruských železnicích Sakvojaž č. 2/2014, str. 22.

³ «Sir Josiaph Stamp, bývalý prezident Bank of England, také varoval před vládou bankovního establishmentu: „Chcete-li se stát otroky bankéřů a platit za své vlastní zotročování, dovolte jim i nadále tisknout peníze a řídit úvěr státu» (Ralph Epperson – Neviditelná ruka. Přiblížení pohledu na historii jako na Spiknutí – SPb, 1999 – Str. 140).

První americké vydání spatřilo světlo světa v roce 1985. V RF bylo přeloženo 13. americké vydání. Jedna z jeho internetových publikací je dostupná na odkazu:

http://modernlib.ru/books/epperson_ralf/nevidimaya_ruka_vvedenie_vo_vzglyad_na_istoriyu_kak_na_zagovor/read.

pohlavárům podobných finančních a spekulativních trhů), je společnosti k ničemu se všem důsledky, které z této skutečnosti – výhledově – vyplývají.

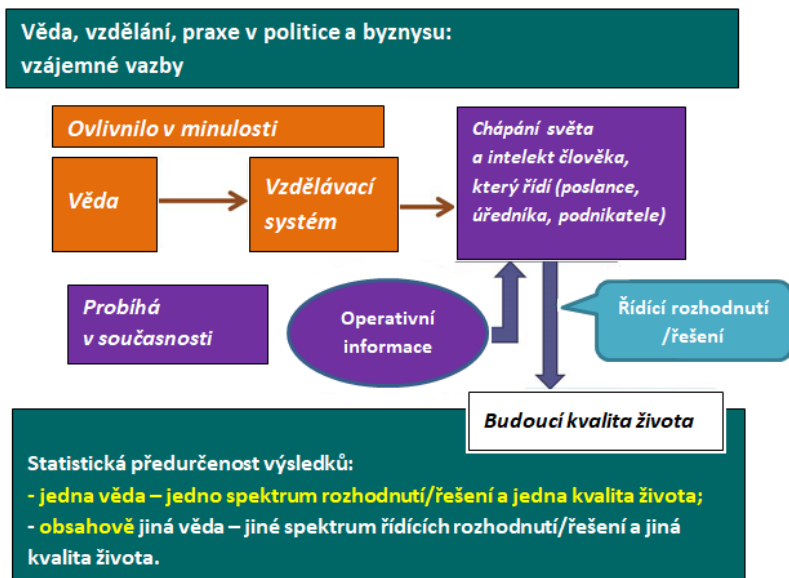
Jenže jakákoliv činnost vyžaduje informačně-algoritmické zajištění adekvátní cílům a okolnostem dané činnosti. A to nás přivádí k otázce, jak vypadá proces formování informačně-algoritmického zajištění státního řízení. Odpověď na ni je znázorněna na obr. 13.1-1 níže.

Objektivní daností je skutečnost, že statistická předurčenost kvality života společnosti v historicky dlouhodobých časových intervalech, v budoucnu podmíněná spektrem řídících rozhodnutí lidí pracujících ve státním aparátu a managementu byznysu na všech úrovních hierarchie moci, je závislá na vědě a vzdělání získaném na jejím základě. A to znamená, že:

Jestliže se společnost střetává s problémy a tyto problémy nejsou řešeny a stále se jen rozrůstají, je mylné přisuzovat jak tyto problémy, tak i možnosti jejich řešení (z větší části iluzorní), osobnostem těch či oněch politiků a dominanci v parlamentu těch či oněch politických stran, a ve státním aparátu těch či oněch klanově-mafiánských skupin.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

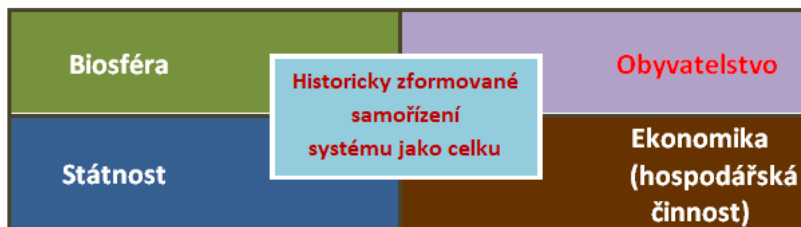
Překonávání problémů je nutné zahájit odhalením různorodých „nezpůsobilostí“ – chyb a vyložených lží ve vědeckých teoriích, na kterých je založeno vyšší odborné vzdělání v oblasti sociální filozofie, sociologie, politologie, ekonomiky a financí, právní vědy, státního i obecního řízení a řízení v ekonomice¹.

Obr. 13.1-1. Podmíněnost spektra řídicích rozhodnutí a budoucí kvality života vědou a vzdělávacím systémem

Při takovém přístupu vyjde najevo, že se věda obsluhující praxi buržoazního liberalismu v politice, hospodářské a finanční činnosti vůbec nezajímá o objektivní zákonitosti, kterým je podřízen systém znázorněný na obrázku 13.1-2, jehož součástí je biosféra, obyvatelstvo, ekonomika a státnost.

¹ Věda a vzdělávací systém vytvářejí svůj systém her s nenulovým součtem: viz kapitoly 10.6 a 10.7 (Část třetí, díl třetí tohoto kurzu).

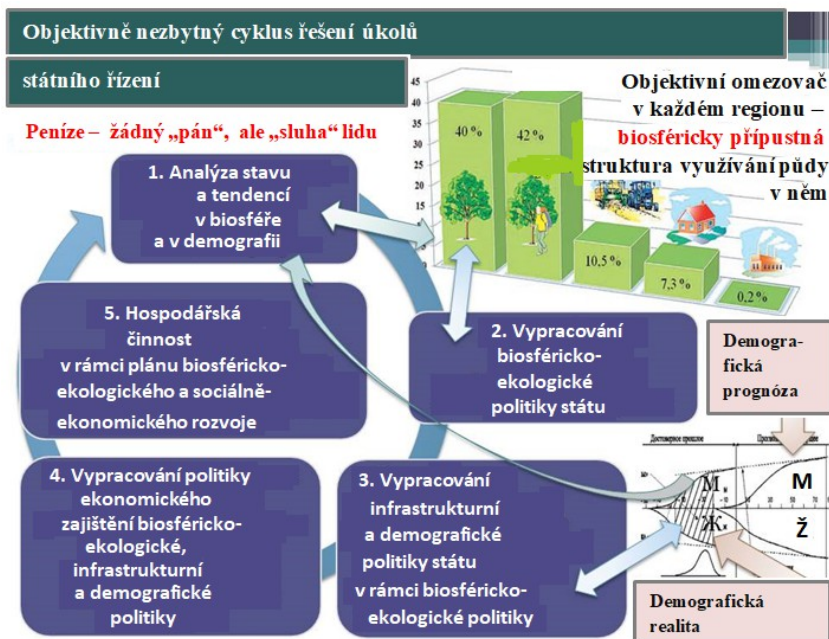
Obr. 13.1-2. Objekt odpovědnosti člověka před lidmi i Bohem

Řečené neznámá, že fundamentální věda vůbec nic o této problematice neví; zná mnohé z toho, co je nutné znát pro překonání globální biosféricko-sociálně ekonomické krize, jenže tyto znalosti nejsou žádány v segmentu aplikované vědy obsluhující buržoazní liberalismus, tj. vědy obsluhující fungování jeho politického systému, hospodářského a kreditně-finančního systému, a proto tyto znalosti nejsou součástí učebních kurzů, na jejichž základě získávají vzdělání budoucí politici, ekonomové, manažeři různé úrovně, právníci a novináři. A dále – *v pro společnost té nejhorší – variantě* se realizuje statistická předurčenost výsledků státního řízení, znázorněná na obr. 13.1-1.

Takže překonání biosféricko-sociální ekologické krize a přechod k životu na základě *koncepce stabilního a bezpečného rozvoje lidstva*¹ vyžaduje odmítnutí aplikované vědy obsluhující buržoazní liberalismus ve všech jejích modifikacích, a vypracování vědy a vzdělávacího systému, na jejichž základě by každý stát s ohledem na místní fyzikálně-geografická a kulturně-historická specifika mohl uplatňovat svou politiku v souladu s objektivně nezbytným cyklem řešení řídicích úkolů, jež by zajišťoval bezpečný rozvoj společnosti v návaznosti pokolení. Tento cyklus je znázorněn na obr. 13.1-3.

¹ Což je přesně to, co vyjadřuje název Koncepce sociální bezpečnosti.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Obr. 13.1-3. Vzájemná podmíněnost dílčích řídicích úkolů v průběhu realizace koncepce stabilního a bezpečného rozvoje

Tento obrázek je zapotřebí vysvětlit. V souladu s požadavkem zajistit stabilitu biosféry, je možné v každém regionu planety vymezit biosféricky mezní přípustnou strukturu využívání půdy¹ *určitým způsobem lokalizovanou v dané krajině*². Na obr. 13.1-3 (horní pravý segment) je znázorněna struktura, kterou již v roce 1974 na základě svého výzkumu ekologických problémů navrhl řecký architekt K. A. Doxiadis. Zahrnuje v sobě (v pořadí zleva doprava obr. 13.1-3): 1) přírodní rezervace, do kterých mohou cizí lidé vstupovat pouze v doprovodu pracovníků těchto rezervací, aby nenarušovali biorytmus obnovy biocenóz; 2) území, na kterých mohou lidé odpočívat podle

¹ Viz Metody odůvodnění programů stabilního rozvoje venkovských území: monografie / v redakci V. I. Frolova; SPb státní architekturně stavební univerzita; - SPb, 2011 – 464 stran – str. 324 – 328. (Nebo další z internetových publikací: <http://pactum.ru/files/spbgau-mon-ust-rasv-sel.pdf>).

² Zapomínat na to, že je struktura využívání půdy lokalizovaná v krajině určitým způsobem a nejedná se pouze o čísla v tabulce, je pro společnost škodlivé a z řídicího hlediska diletantské.

vlastního uvážení, kde však není vedena systematická hospodářská činnost; 3) zemědělské pozemky; 4) zastavěná území - obce; 5) území průmyslových podniků, a také polygonů a podniků na zpracování a utilizaci odpadů. Uvedenou strukturu je možné dále podrobněji členit.

Mezní struktura využívání půdy určuje kapacitu a rozdělení ekologické niky na daném území, kterou může zaujímat společnost v každém regionu podle jeho fyzikálně-geografických osobitostí. Fyzikálně-geografické osobitosti společně s administrativními a státními hranicemi tak určují principy vymezení regionů, pro které platí příslušné mezní struktury využívání země. V souladu s předepsanými mezními strukturami tohoto druhu plnícími funkci omezovače, musí potom stát pro každý svůj region vypracovat pro život způsobilou (tj. podloženou důvěryhodnými vědeckými znalostmi) *biosféricko-ekologickou infrastrukturní a demografickou politiku*.¹

Všechny tři vyjmenované specifické druhy politiky vyžadují ekonomické zajištění, což znamená, že je to právě stát (protože kromě něho tu není nikdo, kdo by se tím mohl zabývat), kdo musí vypracovat plán ekonomického zajištění vyjmenovaných druhů politiky, a také plán rozvoje organizačně-technologického komplexu státu (tj. plán investic do rozvoje odvětví a regionů, do přípravy a rekvalifikace kádřů). Tento plán musí mít podobu z řídicího hlediska účelného systémového skloubení meziodvětvových a meziregionálních bilancí zboží a finanční výměny, a také bilancí spotřeby a obnovy přírodních zdrojů, zpracování *odpadů a využívání produktů vyřazených z užívání jako druhotných surovin*.² Při vypracování této chronologicky kontinuální posloupnosti bilancí vedoucí k realizaci cílů politiky státu, musí být určeny parametry emisní, úvěrové a pojišťovací politiky a politiky rozvrhnutí daní, dotací mezi výrobce produkce a politiky rozvrhnutí subvencí spotřebitelům produkce, které by zajistily tržní samoregulaci v rámci plánu biosféricko-sociálně-ekonomického rozvoje.

¹ A pro sousedící území a vodní plochy několika států musí být problematika ekologie, která nezná státních hranic, předmětem jejich společných zájmů, společných dohod a kolektivní politiky.

² Vyřešení ekologických problémů vyžaduje rozšíření spektra uzavřených cyklů využívání primárních přírodních surovin.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Přitom musí být jak podniky státního sektoru, tak i podniky soukromého sektoru prvky jednoho systému, jež se budou lišit pouze v tom, že misi¹ podniků státního sektoru určuje stát a misi podniků soukromého sektoru majitelé podniků. Dále stát musí provádět monitoring a korekci průběhu hospodářské činnosti v rámci plánu², tj. nastavovat tržní mechanismus tak, aby byl realizován státní plán biosféricko-sociálně-ekonomického rozvoje.

Realizace cyklu řešení řídicích úkolů v politické praxi státu, který je znázorněn na obr. 13.1-3, vyžaduje, aby státní úředníci, poslanci, vlastníci podniků a manažeři nacházející se na různých úrovních moci, znali objektivní zákonitosti, kterým je podřízen život lidské společnosti jak v aspektu zajišťování bezpečnosti, tak i v aspektu různorodých ohrožení bezpečnosti a zřejmé škodlivosti těch či oněch druhů činnosti (a také nečinnosti).

Aby společnost mohla účinně kontrolovat státnost, tj. aby byla občanská a demokratická, musí stejné objektivní zákonitosti znát i veškeré zbylé obyvatelstvo.

Tyto zákonitosti je možné rozdělit do šesti skupin. V každé z nich se tyto zákonitosti tak či onak vzájemně ovlivňují, a probíhá samozřejmě také *interakce se zákonitostmi z jiných kategorií, neboť Svět je jednotný a ucelený*:

1. Lidstvo je částí biosféry a existují objektivní zákonitosti regulující:
 - 1) vzájemné působení biosféry a Kosmu, 2) formování biocenóz a
 - 3) vzájemné působení biologických druhů mezi sebou v mezích biosféry.

¹ Misi se rozumí cíle činnosti a způsoby jejich dosahování.

² Této tématice je věnována monografie autorů M. V. Velička, V. A. Jefimova a V. M. Zaznobina – *Ekonomika inovačního rozvoje. Řídicí základy ekonomické teorie* – Moskva-Berlín: Direct-Média, 2015, 648 stran.

Stránka vydavatelství Direct-Média pro stažení souboru nebo objednávky tištěného exempláře:

http://www.directmedia.ru/book_364343_ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya/.

Odkaz pro stažení pdf souboru ve formátu A4, který je možné vytisknout na tiskárně:

http://www.kpe.ru/files/pdf/2015/Ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya_Velichko_Efimov_Zaznobin.pdf.

2. Lidstvo je specifický biologický druh a existují specifické biologické (fyziologické a psychologické) druhy zákonitostí regulující jeho život¹.
3. Existují mravně-etické (náboženské a *noosférické*, jinak řečeno *egregoriální*) zákonitosti regulující vzájemné vztahy mezi nositeli rozumu a vůle. A navzdory názoru mnohých lidí zákonitosti této kategorie vycházejí za hranice lidské společnosti a etika, diktovaná z hierarchicky vyšších úrovní je v organizaci různorodých systémů pro hierarchicky nižší úroveň závazná a odchylka od jejích norem je postižitelná. To znamená, že odpadlictví od pravověrnosti – mravnosti vlastní Všemohoucímu – je hlavní mravní světonázorovou příčinou biosféricko-sociální ekologické krize.²
4. Kultura, kterou si v sobě geneticky předurčeně nese lidstvo, je variabilní, ale existují sociokulturní zákonitosti, jejichž dodržování zaručuje stabilitu společnosti v návaznosti pokolení a jejichž narušení může vést k zániku takové společnosti v průběhu života několika pokolení vlivem degračních procesů.
5. Historicky zformovaná kultura všech společností současné globální civilizace je taková, že jsme nuceni bránit se před přírodním prostředím technosférou. Technosféra je obnovována a rozvíjí se prostřednictvím hospodářské a finanční činnosti, takže existují finančně-ekonomické zákonitosti předurčující jak rozvoj společensko-ekonomických formací, tak i jejich degradaci a úpadek.
6. To všechno v souhrnu může vést ke konfliktu zájmů a ke konfliktu různých druhů činností a při řešení těchto konfliktů musí být uplatňováno řízení. Existují objektivní zákonitosti řízení, jednotné pro všechny procesy řízení, ať už se jedná o jízdu dítěte na tříkolce, nebo o komplexní projekt realizovaný několika státy na principech soukromého a státního partnerství.

¹ Specifické druhy zákonitostí leží v základu vědy nazývané „ergonomika“, která zkoumá problematiku shody objektů technosféry s anatomií, fyziologií a psychologií člověka a přesto není zařazena jako součást standardu inženýrského vzdělání.

² A sama krize je projevem zpětných vazeb vedoucích Shora k lidstvu: tlumivě-potlačujících zpětných vazeb viz DVTŘ (díl první tohoto kurzu) a kapitoly 11.3.1 (o znamení proroka Jonáše v globálních měřítkách) a 12.2.5 (díl třetí tohoto kurzu).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Je pochopitelné, že v základu zákonitostí první a druhé skupiny leží zákonitosti fyziky a chemie, z nichž některé jsou platné v celovesmírném měřítku, a všechny následující skupiny zákonitostí jsou ve vztahu k fyzikálním a chemickým zákonitostem svého druhu nadstavbou.

Co je možné se dozvědět ze školních a vysokoškolských kurzů sociální filozofie, sociologie, politologie, právní vědy a ekonomiky v Rusku a v zahraničí určených pro přípravu odborníků v oblasti řízení, kteří mají v budoucnu zastávat funkce ve státním aparátu i byznysu?

1. O obecně biosférických zákonitostech – NIC.

Jenže právě narušení těch z nich, které působí v případě přeplnění ekologické niky, produkuje hlavní problémy takzvaných vyspělých států. Soustředění obyvatelstva do velkoměst vede k tomu, že jejich obyvatelé neustále vidí množství neznámých obličejů a jejich shlukování v městské dopravě, ve frontách apod. vede k tomu, že je automaticky prostřednictvím nevědomí z psychiky každého z těchto lidí do biosféry vyslán signál o přeplnění ekologické niky městské populace druhu Člověk rozumný. No a reakce biosféry na signály tohoto druhu se projevuje:

- v blokování druhových mechanismů reprodukce nových pokolení,
- ve zhoršení ukazatelů zdraví nových pokolení,
- v zesílení a přitvrzení vnitrodruhové konkurence o své „místo pod sluncem“, při které jsou nemilosrdně a bezohledně likvidováni ti nejslabší,
- v zesílení tlaku na populaci biologického druhu, který přeplnil ekologickou niku, ze strany ostatních biologických druhů (počínaje mikroorganismy), které mohou ve vztahu k přemnožené populaci vyplnit misi efektivního hubitele.

V životě měst se to v souhrnu projevuje následovně: snížení porodnosti, všeobecný růst statistiky nemocnosti a obzvláště růst statistiky ztráty reprodukčního zdraví, včetně rozrůstání LGBT

společensství¹, růst statistiky zločinnosti a jmenovitě krutých nemotivovaných vražd, růst statistiky sebevražd.

Tyto pohromy jsou v podstatě ve velkoměstech neodstranitelné, neboť jsou vyjádřením obecně biosférických zákonitostí a nejsou následkem výlučně špatné výchovy a vzdělání městských obyvatel, přestože i to má svůj dopad.

Narušením zákonitostí stejné kategorie je i ta okolnost, že je „právníký čas“ v Ruské federaci „díky“ iniciativě (z 8. února 2011) a následně „zásadovosti“ D. A. Medvěděva v této věci již po dobu několika let o 2 hodiny v předstihu před astronomickým časem², se kterým se objektivně pojí biorytmus všech živých organismů v biosféře Země. V řadě regionů je tato situace ještě prohloubena tím, že D. A. Medvěděv na území Ruské federace sloučil i některá časová pásma. Zde je nutno podotknout, že se ve společnosti ani ve státním aparátu nenašly síly, které by dokázaly předejít a zamezit tomuto záškodnictví. A ani následně prezident, Duma ani Nejvyšší soud, ba ani sám Medvěděv nebyli ve stavu (nebo nepovažovali za potřebné) napravit tuto hloupost, jakož i **akt tyranie**. A to dokonce ani tehdy, když se objevily studie, podle kterých tato jarní a podzimní změna času vede k předčasné smrti řádově 75 – 150 tisíc lidí ročně, ani nemluvě o ekonomických ztrátách v důsledku snížení průceschopnosti, růstu statistiky chybovosti lidí vedoucí k pracovním úrazům, poškození techniky, nehodám apod.³

¹ LGBT je zkratka označující společenství, které tvoří lesby, gayové-pederasti, bisexuálové, transgenderové osoby a podobné subjekty s nevyhraněnou nebo zvrácenou pohlavní příslušností.

² Poledne, 12:00 astronomického času je okamžik, kdy slunce protíná poledník/meridián. Vzhledem k této okolnosti je přesný astronomický čas vždy místní. Aby nebylo nekonečné množství „místních časů“, bylo zavedeno 24 astronomických časových pásem, v jejichž rozmezí je místní čas vždy jeden a tentýž a odpovídá místnímu času středního meridiánu daného časového pásma. A protože se státní hranice a správní hranice regionů v mezích jednoho státu ve většině případů s astronomickými časovými pásmy neshodují, jsou zaváděna ještě i správní časová pásma, jejichž hranice jsou totožné se správními hranicemi regionů a se státními hranicemi, kde potom platí čas toho astronomického časového pásma, v jehož mezích se nachází větší část území daného správního časového pásma.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

2. O specifických zákonitostech biologického druhu Člověk rozumný – NIC.

Týkají se především rozboru instinktivních programů chování mužů, žen a dětí. U biologického druhu Člověk rozumný je při nelidských typech struktury psychiky geneticky-instinktivně naprogramovaná psychologická závislost muže na ženě a podřízenost muže ženě. V důsledku toho existují ve všech jazycích přísloví typu „nikdo není před svou manželkou hrdinou“. Ale úplně stejně je geneticky-instinktivně naprogramovaná citová vazba matky k dětem a obzvláště k tomu poslednímu, nejmladšímu dítěti. Odpovídá jí i citová vazba dětí k matce obzvláště v raném dětství, která je částečně instinktivně naprogramovaná a částečně je následkem imprintingu (vtištění) ¹. Přitom je nutné zmínit, že boj o

³ Medvěděvský čas: podvod pokračuje. Viz: <http://maxpark.com/community/4797/content/2105935>. Viz také Medicína a vládní moc. Nebezpečná hra pokračuje. Medicínské noviny č. 87 ze dne 15.11.2013: <http://www.mgzt.ru/article/3330/>.

¹ Imprinting – vtištění, vtiskování (něco, co se otisklo do osobnostní psychiky). Ve většině případů se to pojí s prvním prožitím určitých situací, po kterém se v psychice člověka formuje takový či onaký automatismus vnímání skutečnosti a vztahu k ní nebo příslušný návyk. Imprintingová složka psychiky je formovaná z větší části v raném věku a zčásti v prenatálním období, takže psychologové s ní většinou nepracují v procesu jejího formování, ale až když je už zformovaná a ovlivňuje psychiku jedince. Následky imprintingu jsou v psychologii hodnoceny ve své většině jako nevratné. Jinak řečeno, nedají se vždy napravit, tj. ne vždy mohou být „vymazány“, zablokovány, přehodnoceny a nahrazeny jinými informačně-algoritmickými moduly. Příčiny toho mohou částečně spočívat v povaze (mechanismu) samotného imprintingu a částečně v tom, že ho lidé nedokážou odhalit a změnit jeho následky.

Jestliže to vyhodnotíme s ohledem na typy struktury psychiky, je imprintingová složka svého druhu spojovacím článkem mezi vrozenou a kulturně podmíněnou složkou psychiky každého jedince: na jedné straně je imprinting naprogramován geneticky, tj. jedná se o vrozenou schopnost (přestože není uplatňovaná po celý život, ale z větší části jen v určitém věkovém období), a na druhé straně jsou ty informace a algoritmika, které se stávají imprintingovou složkou psychiky jedince, podmíněny kulturou (chápanou jako informačně-algoritmický systém), ve které probíhá osobnostní formování jedince, přičemž v určité jeho etapě je formována i imprintingová složka jeho psychiky. Z tohoto důvodu jsme nevyčlenili imprintingovou složku psychiky jako něco odděleného ani s ní nespojujeme nějaký zvláštní typ

„lepší místo pod sluncem“ – především pro děti a potom také pro ženu samotnou – není založen v mužských instinktech, ale v těch ženských. Muž bojuje o „lepší místo pod sluncem“ v důsledku instinktivně podmíněné podřízenosti ženě – životní družce.

Při nelidských typech struktury psychiky dospělých vyplývá velký podíl konfliktů v rodině (v systému „matka – její syn, syn – manžel snachy, snacha – manželka syna, jejich děti-vnuci!“) z konfliktnosti instinktivních programů, kdy má jeden a ten samý jedinec v různých instinktivních programech současně plnit vzájemně se vylučující role. *A tyto konflikty jsou ze základu neřešitelné, jestliže nejsou dospělí lidé schopni přejít k lidskému typu struktury psychiky.*

Všem instinktivním programům chování odpovídají ty či ony kulturní slupky a nadstavby. A to všechno je také nutné zohledňovat v politice státu, především v sociokulturní a demografické politice.

Navíc se průběh osobnostního formování chlapců a dívek liší: genetický program rozvoje dívky je takový, že si dívka musí napřed rozvinout intuici, a potom intelekt; u chlapců se to pořadí liší – napřed si musí rozvinout intelekt a návyky uvědomělého sebeovládání, a potom teprve intuici¹; také pohlavní instinkty se u dívek a chlapců probouzejí v jiném věku s rozdílem několika let. Takže systém všeobecného povinného vzdělávání musí být postaven tak, aby zohledňoval osobitosti genetických programů rozvoje organismů a osobnostního formování chlapců a dívek. No a v naší společnosti škola funguje v režimu „bezpohlavnosti“ žáků, což neodpovídá skutečnosti a kolosálním způsobem poškozuje společnost jak v aspektu tělesného a psychického zdraví absolventů škol, tak i v aspektu snižování kvality vzdělávání a tím pádem i kvality života celé společnosti.

struktury psychiky, který by byl doplňkem k těm čtyřem základním: zvířecímu, zombie, démonickému a lidskému.

¹ O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR: Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty (Kapitola 7.2, Životní algoritmus formování osobnosti) a Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti (z roku 2013, Kapitola 6. Kultura a jedinec a kapitola 8.2 Jak založit skutečnou Vlast? – blahorečte ženu a pomozte jí stát se Ženou a Matkou).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

3. O mravně-etických zákonitostech v jejich noosférových, eggregoriálních a náboženských (tj. mimosociálních) aspektech a projevech v životě – NIC.

Této tématice je věnována prakticky celá Část první a také hlava 12 a Přílohy 1, 2, 3 tohoto kurzu.

4. O sociokulturních zákonitostech – NIC, kromě demagogie na téma „člověk je bytost biosociální“.

Ale mnohé opice jsou také „bytosti biosociální“. Například u orangutanů byla odhalena kultura – návyky chování, které si mezi sebou jednotlivci předávají v procesu vzájemné komunikace (výzkum Dukeovy univerzity v USA¹). A 6. června 2005 byl v New-York Times Magazine zveřejněn článek Opičí byznys² o výzkumu chování opic druhu malpa kapucínská, který na Yaleově univerzitě v USA provedl behaviorální ekonom³ čínského původu Keith Chen a psycholožka Laurie Santos.

¹ Orangutani jsou kulturním plemenem. Noviny Izvestija z 8. ledna 2003 (<http://izvestia.ru/news/271439>). Viz také Část první tohoto kurzu, kapitola 4.7.

² Originální text v angličtině:
http://www.nytimes.com/2005/06/05/magazine/05FREAK.html?pagewanted=all&_r=3&; nebo:
<http://freakonomics.com/2005/06/05/freakonomics-in-the-times-magazine-monkey-business/>.

Převyprávění v ruském jazyce je možné nalézt v několika variantách:

- s názvem Peníze, opice a ...prostituce: <http://a-sviryaev.livejournal.com/27037.html>.
- obsažnější text s názvem „Hospodaření opic“ se podobá „hospodaření lidí“ je na odkazu: <http://elementy.ru/news/25731>.
- Peníze, opice a ...Velice zajímavý experiment na odkazu: http://www.darchik.ru/mobile_soft/1489-dengi-obezyany-i-prostituciya-interesnejshij-yeksperiment.html.

³ Název odbornosti Keitha Chena je behavioral economist. Behaviorální ekonomie je specializovaný obor ekonomické vědy Západu, který ve svých výzkumech zkoumá finančně-ekonomickou problematiku v souvislosti s otázkami tradičně řazenými do kompetence psychologie, neurologie a evoluční biologie [pozn. překl. Například dopady sociálních, kognitivních a emocionálních faktorů na ekonomické rozhodování jednotlivců a institucí] (vysvětlení je v článku Opičí byznys).

Opice druhu malpa kapucínská. dvě spodní fotografie ilustrují popisovaný experiment provedený na Yaleově univerzitě a byly převzaty z publikace Peníze, opice a ... Velice zajímavý experiment na webu:

http://www.darchik.ru/mobile_soft/1489-dengi-obezyany-i-prostituciya-interesnejshij-yeks

Podle slov K. Chena mají malpy kapucínské objemově nevelký mozek a ve svém chování se do značné míry soustřeďují na jídlo a sex¹. K. Chen a L. Santos vydali skupině zkoumaných opic kovové žetony, které měly v opičím společenství zaujmout funkci peněz².

¹ Toto hodnocení je podle všeho přehnané, neboť malpy kapucínské v některých státech plní funkce pomocníků invalidů v domácnosti, samozřejmě po příslušném výcviku. «Podat, přinést, vyměnit kazetu, vložit do přehrávače kompaktní disk, zhasnout, otočit stránku v knize – to vše malpy kapucínské hravě zvládnou. Společně s terapeutkou Judi Zazulou začala Willardová v roce 1979 pracovat se svou první opičkou Hellion a založila organizaci s názvem Helping Hands: Monkey Helpers for the Disabled» (Pomocné ruce: opičky-pomocnice pro invalidy – viz Malpy kapucínské spěchají na pomoc: <http://dom-krasnodar.ru/119-obezyany-kapuciny-speshat-na-pomoshh.html>).

² Další publikace o tomto experimentu (například: <http://malpme.ru/dengi-portyat-dazhe-obezyan/>; <http://bubr.ru/post/view/700/>) informují, že pro získání žetonu musela opička pohnout pákou a vyvinout přitom sílu 8 kilopondů, což není pro tyto opičky s ohledem na jejich velikost a hmotnost

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Výzkumníkům se povedlo naučit tyto opičky, že žetony mohou vyměnit za pamlsky (ovocný krém, hroznové víno, jablka, ovocné želé apod.) a že množství toho či onoho pamlsku, které opička může za jeden žeton dostat, se liší. Opičky tak dostali možnost vybírat si svůj nákup. A poté začali vědci zkoumat jejich reakce na změnu konjunktury trhu: tj. jak se budou měnit preference opiček v případě absolutních a relativních změn cen nabízeného zboží. A výsledky tohoto experimentu? «Slovy ekonoma se malpy kapucínské drželi pravidel „maximalizace užitku“ a „teorie cen“: když cena něčeho klesá, lidé toho obvykle nakoupí více. Opičky se chovali stejně. Údaje získané z analýzy chování malp kapucínských, podle slov Chena, svědčí o tom, že chování těchto opiček se statisticky vůbec neliší od chování většiny burzovních investorů».

Kromě toho výzkumníci pozorovali pokusy o padělání peněz. Jednou byly náhodně okurky pro opičky nařezány na kolečka místo kostiček, jak to bylo zvykem. Jedna z opiček došla k názoru, že kulatý tvar takto seříznuté okurky je totožný s kulatým tvarem žetonu a pokusila se použít kolečko okurky jako žeton pro nákup laskominy, kterou více upřednostňovala.

Opičky se povedlo zapojit i do dvou hazardních her spočívajících v hodu žetonem a jeho dopadu na tu či onu stranu. První hra spočívala v tom, že opička viděla v ruce experimentátora jeden kousek ovoce, ale když ho měnila za žeton, tak přibližně v každém druhém případě nedostala jen jeden kousek, ale hned dva. Pravidla druhé hry byly opačné: místo viditelných dvou kousků ovoce přibližně v každém druhém případě opička dostala jen jeden. Takže si opičky mohli vybrat – buď vyměnit svůj žeton za jeden kousek ovoce s tím, že možná dostanou dva kousky, nebo ho vyměnit za dva kousky ovoce s tím, že tu byla pravděpodobnost získat jen jeden. Přestože byla pravidla obou her postavena tak, že konečný výsledek byl statisticky jeden a tentýž, opičky značně upřednostňovali hru na výhru (zaručené získání jednoho kousku ovoce s možností získat i druhý), což je příznačné i pro většinu lidí hrajících hazardní hry, kteří nepřemýšlejí o pravidlech hry a o rozdělení pravděpodobnosti výhry a prohry v nich.

právě jednoduché. Přesto se však „dali do práce“ a tahali za páku. V opičím společenství se vyčlenili „workoholici“, ale našli se i vyděrači-bandité, kteří silou vymáhali od jiných jejich „poctivě odpracované“ žetony.

Jedna z opiček se při přebírání svých žetonů od výzkumníků zmocnila celého tácu a vysypala jeho obsah uvnitř společné klece. Mezi opičkami se rozpoutala masová psychóza ve snaze „zmocnit se co nejvíce žetonů“. Výzkumníci to, co se stalo, charakterizovali slovem „chaos“ a byli potom nuceni dopustit se „korupce“, jak sami charakterizovali své jednání, když vykupovali od opiček žetony za různorodé pamlsky, což se pro opičky stalo stimulem k dalším krádežím žetonů.

V podstatě se jednalo v historii opičího společenství o první „vyloupení banky“. A reakce opiček na štedrost opičího Robina Hooda byla v podstatě stejná jako reakce lidí, když P. Durov (zakladatel internetové sociální sítě „V kontaktu“) vyhazoval z okna své kanceláře pětitisícové bankovky do davu na Něvském prospektu při oslavě Dne města¹ v roce 2012².

Šokem se pro výzkumníky stal případ, kdy si jeden ze samců za chaosu, který vzniknul poté, co po „vyloupení banky“ opička-lupič rozhodila do společné klece uloupené žetony, koupil sex u samičky, která takto získaný žeton téměř ihned utratila za jeden z pamlsků. Což znamená, že se výzkumníci stali svědky aktu prostituce –

¹ Městský svátek na počest založení Petrohradu.

² «Nestandardně Den města oslavil Pavel Durov, když společně s viceprezidentem sociální sítě Iljou Pěrekopským připevňoval pětitisícové bankovky k papírovým letadélkům, která vypouštěl z okna své kanceláře „V kontaktu“ na Něvském prospektu (nad vchodem do Domu knihy – naše vysvětlení k citaci). Pod jeho okny se samozřejmě ihned vytvořil dav.

„Házel je po jednom a natáčel na video, jak se lidé na tyto peníze vrhali, jak se přitom vzájemně odstrkovali a prali“, pohoršovala se Jekatěrina Abramova, která byla svědkyní té okázalé demonstrace nevidané štedrosti. „Je to velké svinstvo. Vyházeli tak asi 10 bankovek. Lidé dav opouštěli s rozbitými nosy, šplhali se na semaforey, prostě se chovali jako opice. Durov se tomu srdečně smál. Hanba ti, Pavle!“ (Pavel Durov se bavil rozhazováním pětitisícových bankovek z okna své kanceláře „V kontaktu“ na Něvském, Komsomolskaja pravda, 28. května 2012: <http://www.kp.ru/online/news/1161860>).

P. Durov samozřejmě není žádným ztělesněním anděla, ale ti, kdo v honbě za bankovkami vytvořili tlačenicí a strkanici, se skutečně strukturně-algoritmickou organizací své psychiky přibližují stádním opicím: takže hanba i jim.

Viz video: <http://www.youtube.com/watch?v=rcvRquOoEyc>;
<http://www.youtube.com/watch?v=hBfg3jr6dM8>.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

poskytnutí sexuálních služeb za peníze s cílem následné útraty peněz na uspokojení nějakých svých potřeb.

Výsledky získané při tomto výzkumu chování malp kapucínských ukázaly, že je chování opic pod vlivem financí, které se objevily v jejich kultuře, statisticky identické s chováním lidí v historicky zformované davo-„elitářské“ společnosti, kde jsou finance odedávna jedním z faktorů kultury, kterému jsou podřízeny masy lidí.

Tyto výsledky byly zveřejněny jako kuriozita, která nikoho k ničemu nezavazuje, což znamená, že publicisté ani vědecké společenství tyto výsledky nedokázali adekvátně interpretovat (porozumět jim).

Poukázat je možné jen na jeden jediný rozdíl ve finančním oběhu mezi opicemi a lidmi, který spočívá v tom, že „finanční oběh“ ve skupině laboratorních malp kapucínských z Yaleovy univerzity, o které se s veškerým komfortem starali výzkumníci, neobsahoval investiční složku: tj. neměli potřebu platit za práci a za dodávky výrobního zařízení, které je také produktem práce. Ve finančním oběhu lidské společnosti tato investiční složka existuje a hraje rozhodující úlohu v ekonomickém zajištění života technicky vyspělé společnosti, neboť lidé musí pracovat a tedy i – platit za práci, vývoj a dodávku výrobního zařízení.

Kromě toho je v kultuře společnosti zvykem některé reakce na finance (jako prostituce, loupežná přepadení, krádeže), jež jsou shodné jak pro opice, tak i pro lidi, hodnotit jako nešvary.

V podstatě však výsledky tohoto výzkumu ukázaly, že opomineme-li rozvoj technosféry, tak se lidstvo za 13 tisíc let¹ dějin současně globální civilizace z hlediska fungování psychiky jedince i kolektivní psychiky davu v podstatě nevzdálilo od opic: reakce na identické finanční situace jsou u opic i lidí statisticky totožné.

Jinak řečeno: Vzhledem k tomu, že kultura měla možnost rozvíjet se řádově 13 000 let, počítáme-li dobu od globální katastrofy, která zlikvidovala minulou globální civilizaci, není na pozadí toho, že se psychologie společnosti stejně

¹ Od doby, kdy předchozí globální civilizace zahynula při katastrofě planetárních rozměrů.

jako na úsvitě civilizace blíží psychologii opičí tlupy, rozvoj techniky žádným civilizačním úspěchem.

Příčina neschopnosti ve vztahu k životu adekvátně porozumět výsledkům těchto experimentů a nevidět v nich jen kuriózní shodu statistik reakcí lidí a opic na jedny a ty samé finanční situace a stimuly spočívá v tom, že lidé ve své většině nevědí, čím se člověk liší od opice, přestože jedni i druzí jsou reálně „bytosti biosociální“ a biologicky primáti. Nevědí to, přestože tato otázka byla položena již před dvěma tisíci lety.

A přestože se někteří domnívají, že publikace o tomto experimentu jsou mystifikací, fejkem, tj. záměrným výmyslem činícím si nárok na důvěryhodnost, tak ani zastávání takového názoru nás nezabavuje nutnosti odpovědět si na otázku, jaká je podstata člověka v plné šíři jeho lidské důstojnosti a odlišnosti od ostatních primátů.

Existuje legenda, podle které Diónégés ze Sinópe žijící ve 4. století před našim letopočtem poté, co Platón vyslovil definici (podle jiné verze šlo o jakéhosi pseudo-Platóna): „Člověk je zvíře se dvěma nohama bez peří“, oškubal slepici a přinesl mu ji do školy se slovy: „Tak tady máte toho platónovského člověka!“¹ Takže byl Platón ke své definici nucen doplnit „... a se širokými nehty.“²

¹ O důvěryhodnosti této legendy pochybujeme, neboť se domníváme, že Diónégés by nebyl natolik krutý k nějakému ptákově, když zcela postačovalo Platóna (pseudo-Platóna) usadit slovně. Nicméně na fotografii vlevo je genově modifikovaný kohoutek z naší současnosti, který plně odpovídá té původní Platónově (pseudo-Platónově) definici člověka.

Plemeno slepic bez peří skutečně vyšlechtili izraelští genetici s cílem snížit náklady na klimatizaci prostor v podmínkách tropů, eliminovat technologickou operaci oškubávání a ušetřit na krmení při průmyslové výrobě kuřecího masa (<http://www.zooblog.ru/photo/birds/3964-besperye-kuricy.html>).

² Podle knihy O životě, učení a výrociích významných filozofů viz web psylib.ukrweb.net: [překlad do ruského jazyka M. L. Gasparov; redakce dílu a autorské úvodní slovo A. F. Losev]; AV SSSR, Institut filozofie — 2. 142

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Jiná pověst vypráví o tom, že se stejný Diógenés ze Sinópe jednou procházel ulicemi města za denního světla s rozsvícenou lucernou. Na nechápavé otázky svých spoluobčanů: „Nač potřebuješ ve dne lucernu?“ odpovídal neméně záhadně: „Hledám člověka“¹.

Je však docela dobře možné, že také **Platón**, který viděl, že většina jeho současníků nedosáhla kvalit člověka, ve skutečnosti takto nechtěl definovat člověka, ale jen formou této „definice“ **vyjádřil své pohrdání k lidem, kteří se lidem pouze podobají**. Jenže tito lidé, kteří se za opravdové lidi² považovali, přestože lidských kvalit dosáhnout nedokázali, tento Platónův posměšek nepochopili, takže ho citovali doslova a snažili se tuto jeho „definici“ zcela vážně vyvracet. No a o Diógenovi se *před lidmi raději mlčí*, neboť při věcném zkoumání otázky, kterou takto nadhodil, o ideálu člověka, který by bylo možné uvést do života, by se mnozí o sobě mohli dozvědět mnohé, co by bolestivě zasáhlo jejich nedůtklivé sebevědomí a připravilo je o pýchu; jenže opominout Diógéna *ve svém úzkém kruhu „profesionálních*

redigované vydání — Moskva: Mysl, 1986.

¹ Slovník okřídlených rčení (Plutex, 2004) informuje o zdroji, odkud se tato známá pověst rozšířila: «Řecký spisovatel ze 3. století n. l. Diógenés Laertios ve čtvrté knize své práce *Život, učení a názory významných filozofů* vypráví, že řecký filozof Diógenés (4. století před n. l.) jednou ve dne rozsvítil lucernu, se kterou chodil sem a tam se slovy: „Hledám člověka.“ Odtud také pochází výrok „hledat s Diógenovou lucernou“, který se používá ve významu: snažit se usilovně, ale zbytečně někoho nebo něco najít.» Uvedeno podle publikace na internetu:

http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_wingwords/2884/Фонарь.

V podání autora hesla ve Slovníku okřídlených rčení tato pověst nevypadá realisticky: Diógenés, který vyšel ve dne do ulic s lucernou, nemohl dotírat na své spoluobčany s prohlášením: „Hledám člověka“, jako nějaký cesták prodávající své zboží či svědek Jehovův. Ale spoluobčané, které jeho chování udivilo, se ho mohli ptát a dostat od něj odpověď uvedenou ve Slovníku okřídlených rčení.

² Název románu *Příběh opravdového člověka* od Borise Polevého o pilotovi stíhačky A. Meresjevovi, který v průběhu bojů Velké vlastenecké války přišel částečně o obě nohy, přesto se však dokázal vrátit do aktivní služby, a který nezískal vyznamenání Hrdina Sovětského svazu za to, že se naučil létat bez nohou, ale za sestřelená nepřátelská letadla, také napovídá, že ve společnosti jsou i lidé, kteří se sice *za lidi považují*, přesto však opravdovými lidmi nejsou.

filozofů“ nemohou, a tak o něm raději vyprávějí jako o zábavné kuriozitě z dějin filozofie (jsou to ovšem jen „kyselé hrozny“ – připomeneme-li si tu známou bajku).

Vědecky způsobilé komentáře (z hlediska biologie a psychologie) těchto pověstí nenalezneme ani v jedné učebnici (viz Část první tohoto kurzu: přičemž to, o čem pojednává hlava 4, je výjimkou z obecného pravidla). Jsou v nich uváděny pouze jako svého druhu „kuriozity“. No, a jestliže budeme soudit podle dějin a stavu oficiální vědy Západu, tak se i dnes implicitně přidržuje názorů, které jsou analogické těm platónovským (či pseudoplatónovským), což se konkrétně projevuje v tom, že pravidelně vznikají různé rasistické teorie, ve kterých je jedinec buď uznáván, nebo naopak neuznáván za člověka pouze na základě biologických příznaků – anatomie a původu po odpovídajících předcích. Z těchto rasistických teorií mají v dějinách nejdelší trvání judaismus a védismus s jeho kastovním systémem.

Z těchto pověstí je možné vyvodit, že Diónés zaprvé předvedl Platónovi, že neexistuje principiální anatomický rozdíl mezi člověkem a slepicí a zadruhé, že své současníky nepovažoval za plnohodnotné lidi, tj. neuznával, že stačí narodit se v biologickém druhu Člověk rozumný, aby se člověk stal člověkem. Narodit se tak je pouze potřebnou podmínkou, ale nestačí to. K tomu stát se člověkem je zapotřebí ještě něco. Ale co jmenovitě to je a jak toho dosáhnout, už Diónés neřekl. Jenom jinotajnou metaforickou burcující formou poukázal na problém. Musíme si z hlediska života přesvědčivě odpovědět na otázku: *Co to znamená stát se člověkem?*“

Část třetí tohoto kurzu se plně věnuje narušením sociokulturních zákonitostí blahodárného života, která plynou z neschopnosti přesvědčivě si z hlediska života odpovědět na tuto otázku a z nerealizovanosti potenciálu individuálního a společenského rozvoje.

5. V ekonomickém vzdělání je všechno kromě účetnictví a matematiky¹ buď POTMĚŠILÉ (taková „hra ve skořápky“ ve velkém s příznaky zrady Vlasti i Boha), nebo se jedná o

¹ Matematika je jedním z jazyků, který popisuje a modeluje jevy v mnohých sférách života společnosti, a proto nemá vztah vyloženě jen k ekonomickému vzdělání.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

HLOUPOSTI A PRÁZDNÉ ŘEČI. «Ekonomika se podobá ženě. Cožpak je možné ji pochopit?» Toto Livšicovo přiznání (A. Ja. Livšic¹ 1946 – 2013) vypovídá právě o tom, přestože je ze série „A uvědomuji si vůbec význam toho, co jsem právě pronesl?“.

A jmenovitě v Rusku je po dobu celých dohledných dějin systematicky porušován hlavní zákon zajišťující **ekonomickou bezpečnost společnosti** (ve všech smyslech tohoto termínu), a také všechny ostatní aspekty bezpečnosti společnosti, které jsou odvozeninou od bezpečnosti ekonomické:

První prioritou totiž není výroba spotřební produkce ani dosažení kladného salda zahraniční obchodní bilance, ale obnova výrobních kapacit dostatečná pro potřeby a bezpečnost společnosti (ve všech smyslech) na základě nejnovějších vymožeností fundamentální vědy uplatněných v technice, technologiích a v organizaci sociálních procesů.

V dějinách naší země existují pouze dvě historicky krátká období, kdy byl tento zákon dodržován. Jednalo se o období vlády Petra Velikého a epochu J. V. Stalina. Přičemž Stalin v roce 1952

¹ Doktor ekonomických věd, profesor. V minulosti: od roku 1992 zástupce vedoucího Analytického střediska prezidentovy administrativy; od března 1994 do srpna 1996 – pomocník prezidenta RF v otázkách ekonomiky; od srpna 1996 do března 1997 – ministr financí a vicepremiér; od března 1997 do srpna 1998 zástupce šéfa administrativy prezidenta RF; od července 1997 – zástupce prezidenta RF v Národní bankovní radě; od srpna 1998 – vedoucí fondu Ekonomická politika; od června 1999 – ministr RF, zvláštní zástupce prezidenta RF v G8 (nejvyspělejších států); od roku 2000 – předseda představenstva banky Rossijskij kredit; od července 2001 do své smrti – zástupce generálního ředitele OAO Russkij aljuminij /otevřená akciová společnost/, ředitel mezinárodních a zvláštních projektů. Ve všech těchto funkcích působil jako šarlatán za výplatu a prémie značně převyšující ty průměrné a bez jakékoliv odpovědnosti za výsledky.

Uvedený výrok je z jeho rozhovoru pro noviny Finansovyje izvestija ze dne 05.10.2005. Rozsáhlejší citát je uveden v kapitole 10.6.1 tohoto kurzu (viz Část třetí, díl třetí).

Příznačná je i skutečnost, že jako jednoho z utiskovatelů reálného sektoru ekonomiky RF ho zabilo akutní srdeční selhání.

zformuloval tento ekonomický zákon přímo následujícím způsobem:

«Existuje základní ekonomický zákon socialismu? Ano existuje. A v čem spočívají podstatné rysy a požadavky tohoto zákona? Podstatné rysy a požadavky základního ekonomického zákona socialismu je možné zformulovat přibližně následovně: **zajištění maximálního uspokojování neustále rostoucích materiálních a kulturních potřeb celé společnosti cestou nepřetržitého růstu a zdokonalování socialistické výroby na základě nejmodernější techniky** (vyčlenili jsme tučně v citaci)» (z jeho práce Ekonomické problémy socialismu v SSSR).

Navíc J. V. Stalin ještě více vysvětlil tuto formulaci ve své odpovědi na jednu z námitek vyřčenou Lukou Danilovičem Jarošenkem (1896 – 1995)¹:

«„V této definici je tím hlavním „zajištění maximálního uspokojení... potřeb celé společnosti“. Výroba je zde prezentována jako prostředek pro dosahování tohoto hlavního cíle – uspokojování potřeb. Taková definice nám dává právo se domnívat, že základní ekonomický zákon socialismu tak, jak jste jej formuloval, nevychází z primátu² výroby, ale z primátu spotřeby.“

¹ V té době zástupce šéfa úřadu Státního plánování SSSR. Poté, kdy nesouhlasil s kritikou svých názorů ze strany J. V. Stalina, skončil ve vězení. Na svobodu se dostal na konci roku 1953 už po smrti J. V. Stalina. O L. D. Jarošenkovi a jeho vzpomínkách na diskusi o učebnici Politické ekonomie socialismu viz: A. F. Jarošenko – Rodový osud (1905 – 2010) druhé. upravené a doplněné vydání / A. F. Jarošenko – Novosibirsk: 2011 – 298 stran, ilustrované, ISBN 978-5-900-152-04-5; internetová publikace: <http://www.proza.ru/2011/04/01/1055>.

Jestliže budeme hodnotit z pozic KSB to, co píše (on sám byl marxistou a z moci marxismu se vymanit nedokázal), neměl pravdu on, ale J. V. Stalin, který v této své práci poukázal na metrologickou neprůkaznost politické ekonomie marxismu (viz hl. 1 tohoto kurzu), což bylo něco, co L. D. Jarošenko nedokázal pochopit až do konce svých dnů; co se týká těch represí, které proti němu byly uplatněny, tak v davo-„elitářských“ kulturách jsou lokajčkové vždy nadměrně iniciativní a horliví ve svém přání vyhovět nositelům vyšší moci, než mají oni sami, a to vždy velmi jednoduchým způsobem: pronásledováním a likvidací těch, kteří nesouhlasí s názorem mocensky výše postavených, nebo „otravují život“ samotným lokajčkům.

² Slovo „primát“ v kontextu práce J. V. Stalina – Ekonomické problémy socialismu v SSSR znamená „vyšší prioritu“, „první/přednostní prioritu“ (Naše vysvětlení k citaci).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Je očividné, že soudruh Jarošenko absolutně nepochopil podstatu problému a nevidí, že dohadování se o primátu spotřeby nebo výroby nemá k dané věci žádný vztah. Když se mluví o primátu těch či oněch společenských procesů před jinými procesy, vychází se obvykle z toho, že oba tyto procesy jsou více či méně stejnorodé. Je možné a potřebné hovořit o primátu výroby výrobních prostředků před výrobou spotřebních předmětů. A vzhledem k tomu, že v jednom i druhém případě máme co do činění s výrobou, jsou více či méně stejnorodé. Ale nemůžeme hovořit, nesprávné by bylo mluvit o primátu spotřeby před výrobou nebo výroby před spotřebou, neboť výroba a spotřeba představují dvě absolutně odlišné oblasti, které spolu, pravda, vzájemně souvisí, ale přesto se jedná o rozdílné oblasti. Soudruh Jarošenko očividně nechápe, že se zde nejedná o primát spotřeby nebo výroby, ale o to, jaký *cíl* staví společnost před společenskou výrobu, jakému *úkolu* společnost podřizuje společenskou výrobu, řekněme při socialismu. Proto také k dané věci nemají žádný vztah Jarošenkovy řeči o tom, že „základem života socialistické společnosti, stejně jako každé jiné společnosti, je výroba“. Soudruh Jarošenko zapomíná na to, že lidé nevyrábějí kvůli výrobě, ale kvůli uspokojování svých potřeb. Zapomíná na to, že výroba odtržená od uspokojování potřeb společnosti chřadne a hyne» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR).

Jenže to nepochopili...¹

¹ Zato jiní chápou, o co jde.

«Ti „správní (co spolu mluví)“ filologové v Sacharovském středisku na „vědeckém“ semináři rozebírali otázku „Stalinské aberace: Proč se Rusové nedokáží vypořádat s tyranovým dědictvím? Účastníci semináře s hořkostí konstatovali, že teoretičtí stalinisté měli časem vymizet, a oni se naopak v nebyvalém množství rozmnožili.

„*Objevilo se velice mnoho 20 – 30 letých stalinistů*“, prohlásil doktor filologických věd, profesor Vysoké školy ekonomické, spisovatel **Hasan Husejnov**. Uvedli tam statistiku vypovídající, že pouze 11% obyvatelstva Ruska je proti návratu stalinismu. Ze zbylých 89% ho polovina s nadšením očekává a druhé je to jedno. Ve výsledku je početní převaha přívrženců Stalina ve vztahu k jeho protivníkům čtyřnásobná.

To je podle názoru účastníků semináře důvod, který by měl podnítit vedení Ruska k přijetí naléhavých opatření. První, co rozhodli liberalizátoři ruského vědomí: ze zákona nahradit „**Stalin**“ za „**Džugašvili**“, neboť slovo „*сталь*/ocel“ pro ruského člověka zosobňuje sílu, moc, čistotu, a proto zní ruskému sluchu slovo „Stalin“ libozvučně. Zda se destalinizátoři chystají

6. Kurzy kybernetiky, teorie řízení¹ a managementu v jejich historicky zformované podobě (s výjimkou DVTR: viz Část druhá tohoto kurzu – díl první) neposkytují jasné představy o objektivních zákonitostech *řízení všeobecně* ani o jejich konkrétních projevech v životě společností a v práci státního aparátu², ani o organizaci řízení podle plné funkce řízení ve společnosti a v ekonomice na mikro a makro úrovních. Tyto pseudořídící „studijní“ kurzy neumožňují lidem zformovat si obrazové představy o tom, co je to

iniciovat zavedení trestní odpovědnosti za pronesení jména Stalin, oznámeno nebylo.

Je charakteristické, že výzkum probíhal v rámci semináře z cyklu: Jazyk na poli sociální interakce. Z toho je možné vyrozumět, že probíhá důsledný výzkum jazykových kódů, aby bylo možné je přeprogramovat.

(...)

Výmluvné bylo i složení účastníků akce. Mezi těmi, kteří se chystali přeformátovat vědomí Rusů prostřednictvím záměny jazykových kódů, se nám prostě nepovedlo najít ani jednoho ruského člověka:

- Michail Gorbaněvskij, doktor filologických věd, profesor, předseda asociace lingvistů-odborníků na dokumentované a informační spory (GLEDIS) na jejichž základě jsou vedeny soudní případy, i podle §282;
- Denis Dragunskij, politolog;
- Irina Levontina, kandidátka filologických věd, starší vědecká pracovnice Institutu ruského jazyka V. V. Vinogradova Ruské akademie věd;
- Marek Radzivon, doktor historických věd, ředitel Polského kulturního střediska v Moskvě;
- Jevgenij Štejner, profesor Národní výzkumné univerzity při Vysoké škole ekonomické (web Institutu vysokého komunitarismu:

http://communitarian.ru/novosti/kultura/upotreblenie_imeni_stalina_zapretyat_zakonodatelno_čtoby_russkie_spravilis_s_naslediem_tirana_08112_013/).

¹ Včetně aplikovaných technických verzí.

² «Stát to je koncentrované vyjádření ideje politického.» To je věta z učebnice politologie pro vysoké školy RF: G. T. Tavadov – politologie: Učební pomůcka – Moskva: FAIR-PŘES, 2001 – 416 stran, str. 85. Otázky, na které v této učebnici chybí odpověď:

- V čem a jak se měří „koncentrace ideje“ v procesu jejího vyjádření?
- Jak se fenomén „politického“ transformuje do „ideje politického“?
- Jakým souborem charakteristických parametrů je charakterizován fenomén „politického“?

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

řízení a neposkytují jim NIC užitečného pro řídicí praxi, neboť jsou jen demagogií na témata „řízení jako umění“ a „řízení jako věda“.

A jaký „ekonomický zázrak“ inovačního rozvoje a kvality života při státním řízení a řízení hospodářské činnosti a financí vycházejících (v souladu s obr. 13.1-1) z takových „vědeckých“ základů očekáváme?

— S těmito „základy“ je možná pouze taková kvalita života a katastrofický růst těch tendencí degradace biosféry a společností, které tu máme a které všechny (možná kromě oligarchů) unavily tak, že se mnozí pohroužili do skleslosti, malomyslnosti, opilství a dalších degradačních neřestí.

„Vzdělání“ na základě takové „vědy“ je státně uzákoněným padělkem vzdělání a jedním z předpokladů vedoucích ke korupci a dalšímu zneužívání moci.

* * *

Ta věc se má totiž tak, že:

- Korupce a zneužívání moci od člověka nevyžaduje, aby měl jakékoliv společensky užitečné znalosti a návyky: postačující jsou dva faktory – 1) korporativní semknutost těch, kteří si přejí zneužívat moc ve státním aparátu a v oblasti byznysu a 2) existence *příznivého sociokulturního prostředí*¹.

— Tyto otázky jsou přirozené, přistupujeme-li k textu z pozic přírodních věd, kde je ve vědeckých textech vyžadována metrologická průkaznost, přestože stejné otázky humanitářům znějí urážlivě. Také vše ostatní v té učebnici je stejně drzou bezpředmětnou demagogií, jako tato věta. Porovnejte si její nesmyslnou nabubřelost s výše uvedenou definicí státnosti od A. Lincolna naplněnou smyslem. Bohužel se však nejedná o jedinou hloupost, kterou by bylo možné škrtnout a vyřešit tak problém vzdělání v oblasti politologie: **tupost učebnic sociologie a politologie je ve vztahu k formování a činnosti postsovětské státnosti RF systémovým faktorem.**

¹ Ani v tomto systému zfalšovaného vzdělání nejsou studenti společenských věd a jejich aplikovaných odvětví ve své většině žádnými idioty, aby nechápali, že je jim pod rouškou socioekonomických teorií předkládána *vyložená lež*, demagogie a nesmysly. Jejich reakce na to jsou různé:

- No a odhalování a řešení sociálně významných problémů, boj proti korupci a zneužívání moci při výkonu řídicí činnosti ve státním aparátu a v ekonomice, a také v procesu občanské kontroly činnosti státu a byznysu – **vyžadují kromě NEPODPLATITELNÉ¹ politické vůle také adekvátní znalosti zajišťující způsobilost.**

Jenže tyto znalosti v davo-„elitářských“ kulturách vzdělávací systém v oblasti společenských věd a jejich aplikovaných odvětví nikomu poskytnout nemůže. A vypracovat si od nuly potřebné znalosti a návyky lidé, kteří jsou neustále pohrouženi do té či oné práce, nemohou: nezbyvá jim na to dost volného času ani sil; a kromě toho není *individuální poznávací a tvůrčí kultura většiny lidí v davo-„elitářství“ právě na nejlepší úrovni*. Chybí-li ve společnosti dostatečně početná vrstva nositelů *znalostí a návyků, které jsou objektivně nezbytné pro řešení úkolů společenského rozvoje*, stává se to jedním z faktorů vytvářejících příznivé sociální prostředí pro rozkvět korupce i jiného zneužívání moci.

*

*

*

- Jedni se orientují na to, aby úspěšně složili zkoušku z daného „předmětu“ a hodili to za hlavu, neboť nemají v úmyslu pracovat v orgánech státní moci ani v oblasti řízení ekonomiky.
- A druhí chápou, že pokud si osvojí slovník pseudovědecké sociologie, politologie, finančně-ekonomických pseudoteorií, právní vědy, stane se pro ně vlastnictví diplomu o příslušném „vzdělání“ svého druhu propustkou k práci v orgánech státní moci a v byznysu, a to dokonce i v případě, že jim chybí reálné znalosti (konkurenceschopná alternativa stejně v mezích „oficiálních orgánů“ neexistuje: panuje tam monopol *Ministerstva školství a vědy*). Jenže vzhledem k tomu, že jim pseudoznalosti získané na vysoké škole neumožňují řešit problémy společnosti, nezbyvá těmto absolventům vysokých škol nic jiného, než při své práci v orgánech státní moci nebo v oblasti řízení ekonomiky zaujmout jeden ze dvou přístupů:
 - buď zabíjet čas někde v kanceli,
 - nebo zneužívat moc prostřednictvím mafiánsky-korporativních principů. Málokdo má totiž dost trpělivosti a *bojové vytrvalosti*, aby s tím zneužíváním sám nezačal a tím spíše, aby proti tomuto zneužívání sám bojoval...

¹ A také nepodléhající ctižádosti.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Avšak ve většině případů je situace bez výjimky všech současných států ještě horší, neboť falšování vzdělání v oblasti sociální filozofie, sociologie, politologie, ekonomiky a financí, státního a obecního řízení není bezcílné. To znamená, že není produktem hlouposti, jak by to při povrchní analýze mohlo vypadat, ale je cíleně podřízeno řešení úkolů vykořisťování států pohlaváry biblického projektu zotročení lidstva. Tento jev má globální charakter a neprojevuje se pouze v Rusku. Ve výsledku není prakticky ani jeden současný stát řízen podle plné funkce řízení, tj. reálně není plně suverénní. A mnohé z nich, včetně Ruska jsou „kryptokoloniemi“¹.

„Kryptokoloniální hospodářství“ je charakteristické tím, že stát, na jehož území se ho kryptokolonizátorům podařilo zformovat, má všechny formální atributy suverénního státu: hranice, ve kterých platí výlučně jeho jurisdikce, administrativní nepodřízenost jeho vyšších úředníků a mocenských orgánů úředníkům a mocenským orgánům jiných států, vlastní kreditně-finanční systém apod. Jenže současně – jako nepokrytě koloniální hospodářství – pracuje pro zájmy vnějších a nadnárodních politických sil. Provedeme-li analýzu struktury jeho hrubého domácího produktu (HDP), exportu-importu a domácího maloobchodního obratu, budou jejich parametry analogické parametrům hospodářství nepokrytě koloniálního typu. Díky tomu absolutní většina obyvatelstva kryptokolonie žije v bezútěšné bídě „s právem“ být ekonomickým zdrojem, a současně tam vedle této většiny existuje nepočetná vládní „elita“ domorodců, jejíž spotřebitelské normy odpovídají světové „elitářské“ úrovni nebo se jí blíží (minimálně zaujímají úroveň spotřebitelské normy takzvané „střední třídy“ ekonomicky vyspělých států).

¹ Termín „kryptokolonie“ zavedl do politologického slovníku Dmitrij Galkovskij.

A my ho nezávisle na jeho výkladu v „elitářské“ politické analytice chápeme následovně: tento termín poukazuje na kolonizovaný charakter života společnosti, který je udržovaný tak, aby si to většina členů dané společnosti vůbec neuvědomovala a především – hlavní část členů její vládnoucí „elity“ (s výjimkou zasvěcených bratrů-zednářů a dalších „naverbovaných“, kteří vědí, že se dopouštějí vlastizrady a že svou Vlast vydali do rukou zotročitelům).

Budeme-li hovořit o současné *světové ekonomice jako o systému*, tak se skládá z několika *konceptuálně omezeně suverénních*¹ států² a z množiny států-kryptokolonií (kolonie, které byly administrativně podřízeny státům-metropolím, se ve své většině staly minulostí).

Přičemž mnohé formálně suverénní státy žijí v režimu kryptokolonií po dobu mnohých desetiletí, někdy dokonce celých staletí, aniž by se v nich kdy vůbec projevíly nějaké tendence k získání reálné suverenity, včetně té ekonomické. V mnohých z nich po dobu celé jejich existence působí a rozvíjejí se takzvané „demokratické instituty“: široké volební právo, pluralita politických stran, svoboda slova apod., které však nezabavují jejich společnosti kryptokoloniálního charakteru ekonomiky.³

Nicméně sny jsou uskutečnitelné. Naše Země, naše města a vesnice mohou vypadat jako na obrázku níže, aby se v nich všem žilo pohodlně a radostně⁴.

¹ V tom smyslu, že jsou konceptuálně bezmocné, takže jejich suverenita je uplatňována pouze v mezích koncepce, pod jejíž nadvládou historicky reálně žijí.

² Některé z nich (včetně USA) jsou konceptuálně omezeně suverénní pouze proto, že jsou základnou čelních světových korporací, a proto jsou hranice mezi administrativou těchto korporací a strukturami orgánů státní moci dost relativní.

³ O tom, jak je formován a podporován kryptokoloniální režim viz Příloha č. 4 (v tomto dílu).

⁴ Na obrázku níže je vyobrazena studie, jak by mohla vypadat integrace obce do krajiny – z materiálu webu Nízkopodlažní planeta: <http://www.lowriseplanet.net/>. Jedná se o jednu z ilustrací díla „Míra v urbanistice“, kde jsou analyzovány možnosti realizace demografické politiky v rámci cyklu řešení řídicích úkolů znázorněného na obr. 13.1-3. Komu se to nelíbí, ten ať propočítá a nakreslí alternativu.

Změní se i velkoměsta, která se osvědčí jako kulturní a vědecko-průmyslová střediska. Vícepatrové domy se v nich nebudou lepit jeden na druhý jako na levé fotografii (níže), ale budou vypadat jako na pravé fotografii (níže) – „visuté zahrady“ se stanou ve velkoměstech normou.

Obr. 13.1-4. Zástavba velkoměst se také může lišit:
zleva — „vivária-klece“ pro otroky-nevolníky,
zprava — „visuté zahrady“, kterými je možné zastavět město-zahradu

* * *

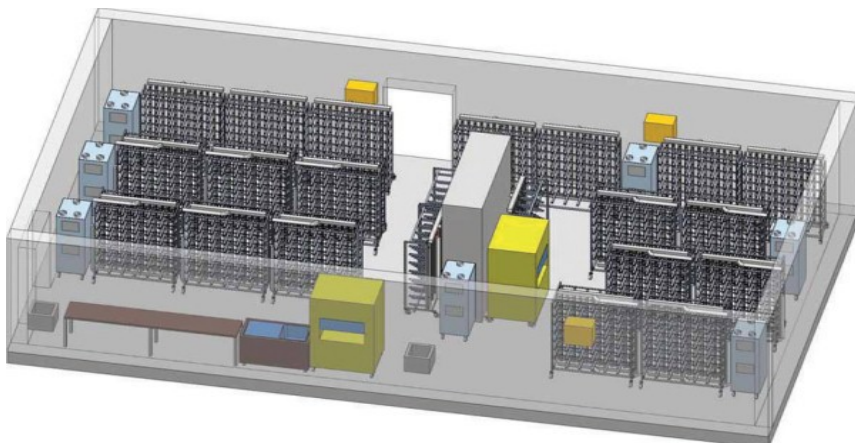
Přirovnání paneláku z obr. 13.1-4 k laboratornímu viváriu¹ není žádnou literární nadsázkou. Níže je uveden obr. 13.1-5 v žánru „najděte alespoň jeden rozdíl“: jestliže opomineme odlišné rozměry a specifikum inženýrských sítí (jako je vodovod, kanalizace apod.) uvnitř stavby, je názorně vidět, že takové přirovnání je oprávněné.

¹ První význam: vivárium je stavba nebo prostory ve stavbě, ve kterých jsou chována laboratorní zvířata používaná pro biologické a lékařské výzkumy.

Druhý význam: vivárium je vícepatrová, zpravidla vícedílná skříň, jejíž přihrádky jsou buňkami určenými pro chov-pobyt jednoho nebo více exemplářů laboratorních zvířat: myši, krys apod.

Obr. 13.1-5. Nahoře je sídliště s dnešními novostavbami, které je prý pro lidi přínosem. Dole je typový projekt vivária pro biologickou laboratoř. — Najděte alespoň jeden architektonicky stylistický rozdíl, opominete-li rozměry a inženýrské sítě.

A nemáme žádný důvod domnívat se, že budou-li jedinci biologického druhu Člověk rozumný umístěni v klecích vivária-paneláku odpovídajícím jejich rozměrům, nestanou se v návaznosti pokolení obětmi procesu biologické degradace vlivem: hypodynamie;

jednotvárnosti nepřirozeného životního prostředí a „žalářové“ blízkosti sousedů za zdmi utiskující psychiku; ergonomických defektů konstrukce domu – neharmonické geometrie místností, negativního vlivu technogenních polí a chemického složení vzduchu, které jsou tak či onak příznačné pro antiergonomické stavby; vzrůstající odtrženosti od povrchových polí Země v míře vzdalování se pater budov od země atd.

* *

*

«Napřed my vytvoříme architekturu a potom architektura formuje nás» - Winston Churchill.

Ale to všechno vyžaduje obsahově jinou sociologickou vědu a vzdělání v oblasti společenských věd a jejich aplikovaných odvětví a realitou se to může stát pouze ve výsledku:

- vykořevení mravů a etiky: „velkých kombinátorů“ typu Ostapa Bendery a Pavla Čičikova a dalších Sobakevičů, Koroboček, Pljuškinů a jim podřízených hnidopichů bez vlastní vůle, kteří, aniž o tom vědí, nežijí, ale žijí podle principů: 1) dokud se to nedotkne mne osobně, tak to není a nemůže být má věc a 2) neučte mne, jak mám žít a raději mi dejte nevratnou půjčku, pokud možno co největší;
- a naší společné poctivé a svědomité Práce, jejímž cílem nebude ten či onen malicherný zisk na úkor Přírody, současníků i potomků.

13.2. Velká moc, kterou může získat každý

13.2.1. Znalosti způsobilé pro život a nezištnost jsou tím základem pro svobodný život jedince i společnosti

Nicméně většina obyvatelstva má pravdu ve svém přesvědčení, že se z nich nikdy (minimálně v tomto životě) nestanou hlavy států, ani úředníci s regionální a tím spíše celostátní úrovní kompetence a *odpovědnosti*, ani významnější podnikatelé či top manažeři velkých korporací a koncernů, a proto je pro ně aktuální otázka, na kterou nemají odpověď:

A proč bych se měl zabývat – někdy velice nesnadnou a časově velmi náročnou prací – a osvojovat si znalosti, které nikdy sám nevyužiji ve své profesionální činnosti, v rodinném každodenním životě, ani v osobních vztazích se svým okolím?

Přičemž si někteří, ti nejerudovanější připomenou knihu Kazatel (Ecclesiastes) ¹: *«...v mnohé moudrosti je i mnoho žalu; a ten kdo rozmnožuje své znalosti, rozmnožuje i svůj zármutek»* (knihy Kazatele, 1:18); a ti ještě vzdělanější si vzpomenou na M. J. Saltykova-Ščedrina: *«Znal jsem, milostpane, jednoho člověka, který si žil dobře, dokud nic nechápal; a jakmile pochopil, tak šel a utopil se!»*²

Námítky ve smyslu, že „znalostí není nikdy dost“, a že nechcete-li být „bänderlogem“³, musíte to všechno znát, jsou pro většinu

¹ Kterého, podle našeho názoru neodůvodněně, ztotožňují s moudrým Šalamounem, neboť Kazatelovy názory v mnohém protirečí těm, jež jsou vyloženy v Šalamounově knize moudrosti.

² M. J. Saltykov-Ščedrin – Současná idylka.

³ Bänderlogové (Bandar-logové) – opičí národ z povídek o Mauglím od Rudyarda Kiplinga. Medvěd Balú charakterizoval Bandar-logy následovně:

«Naučil jsem tě Zákonu džungle, který platí pro všechny národy džungle kromě Opičího národa žijícího na stromech. **Ti nemají žádný Zákon. Nemají svůj jazyk, jen ukradená slova, která převzali od jiných, když je tajně odposlouchávali a sledovali, když na ně číhali ve větvích stromů. Jejich obyčeje nejsou našimi obyčejí. Žijí bez vůdce** (toto tvrzení s ohledem na opice žijící v tlupách neodpovídá skutečnosti: naše poznámka k citaci). **Nic si nepamatují. Jen pustě žvaní a chvástají se, že jsou velikým národem, který plánuje veliké věci, stačí ale, aby spadnul ořech, aby je rozesmál a oni na všechno okamžitě zapomněli** (vyčlenili jsme tlustě v citaci). Všichni se jim v džungli vyhýbají. Nepijeme tam, kde pijí opice, nechodíme tam, kam

dospělých a dospívajících bezobsažné, a proto nesrozumitelné a nepřesvědčivé: k tomu, aby člověk projevoval uvědomělý zájem o osvojování znalostí a *měnil získané znalosti v praktické návyky*, je zapotřebí, aby si jasně uvědomoval individuální aplikovaný aspekt jejich osvojení. A individuální aplikovaný aspekt (kromě toho, jež byl zmíněn v poslední vysvětlivce – o dětech) je v daném případě mnohohranný.

Kromě toho existuje i spousta lidí, kteří se domnívají, že „sám voják v poli nic nezmůže“, což znamená, že jsou přesvědčení, že sami nikdy nemohou dokázat zlepšit státnost ani charakter státního řízení¹. Částečně tomu tak skutečně je, ale pouze částečně, neboť v závislosti na lhůtách, ve kterých se předpokládá dosažení žádoucího výsledku, se možnosti jeho dosažení (pravděpodobnost jeho realizace) liší. V krátkých lhůtách a osamoceně je tento úkol skutečně neřešitelný.

Když si však svou činnost dáte do souvislosti s obr. 13.1-1, tak uvidíte, že důsledky činnosti každého jednotlivého člověka ve vědě a vzdělávacím systému se nevyhnutelně musí ve výsledku projevit ve změně společnosti, státnosti i charakteru státního řízení. **A tato nevyhnutelnost je objektivní daností.**

Vyžaduje to však čas srovnatelný s dobou aktivního života pokolení.

A vzhledem k této okolnosti nemohou tento úkol vyřešit ziskuchtiví hnidopiši, kteří si přejí dosáhnout všeho co nejrychleji a pokud možno na úkor práce jiných.

Když se podíváme do minulosti, opět s přihlédnutím k obr. 13.1-1, tak ti učitelé ze základní, střední i vysoké školy, kteří „učili“ M. S. Gorbačova, B. N. Jelcina, J. T. Gajdara, A. B. Čubajse a mnohé další, tak sami svým vkladem přispěli ke zhroucení SSSR a ke vzniku problémů postsovětského Ruska; a ještě před nimi k tomu svým

chodí opice, nelovíme tam, kde loví, neumíráme tam, kde ony umírají. Cožpak jsi ode mne slyšel byt' jen jediné slůvko o Bander-lozích?»

Nepřipomíná vám tato charakteristika Bandar-logů někoho? I s ohledem na výsledky experimentu na Yaleově univerzitě s malpami kapucínskými, který byl popsán v kapitole 13.1.

¹ V Rusku jsou takových lidí desítky miliónů a ve světě jejich počty stoupají do miliard.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

vkladem přispěli „vědci“ ze společenskovedních a ekonomických oborů a činitelé „pedagogické vědy“, jejichž teorie studovali učitelé všech výše jmenovaných.

Kromě nich ke zhroucení SSSR a ke vzniku problémů postsovětského Ruska svým vkladem přispěli i ti učitelé, kteří nedokázali vychovat způsobilé vědce z oblasti společenských věd, učitele a politiky-budovatele, kteří by byli alternativou k výše vyjmenovaným škůdcům.

A v podstatě vůbec nic – kromě vlastního *bezduchého ignorantství* a **zbabělosti** – nebrání dnešním učitelům předávat žákům, studentům vojenských škol adekvátní znalosti všech šesti kategorií (viz kapitola 13.1), aby se to následně projevilo v obrození Ruska a přeměně globální civilizace.

A přitom se mnozí z těch, co se ospravedlňují odkazy na princip „sám voják v poli nic nezmůže“ – *roli osamělého vojáka ani vojáka v řadách své jednotky vůbec nepokoušejí plnit*, neboť se po větší část svého života chovají jako zbabělé člověku se pouze podobající „ovce“¹, které všechny své síly a návyky vynakládají pouze na dosahování cílů své malicherné ziskuchtivosti. A to může být

¹ V tom spočívá jedna z příčin katastrofy z léta roku 1941. Viz kapitola 12.2.6 v tomto dílu.

O takových „ovcích“, které se samy houfují do stád, psal A. S. Puškin:

*Паситесь, мирные народы!
Вас не разбудит чести клич.
К чему стадам дары свободы?
Их должно резать или стричь.
Наследство их из рода в роды
Ярмо с гремушками и бич.*

*Jen paste se, ó národy!
Cti volání vás nevyruší.
Nač stádům dary svobody?
Jen řezat je a stříhat se sluší.
Jim za dědictví z rodu v rod
jho s rolničkou a bič jen vhod.*

Viz také báseň Stádo v kapitole 10.9.2 tohoto kurzu (díl třetí).

destruktivní jak ve vztahu k životu okolních lidí a biocenóz, tak i ve vztahu k budoucnosti všech lidí a jmenovitě jejich vlastních potomků.

A v této své kvalitě ty „ovce“ přebývají až do doby, kdy jich průběh událostí většinu zlikviduje a těm, které to přežijí, dojde, že za stávajících okolností budou jejich malicherně ziskuchtivé, okamžité zájmy objektivně neuskutečnitelné. A když to dojde téměř všem těmto „ovcím“, tak se pod tlakem okolností, jestliže to přežijí, dočasně *nuceně* stanou *nezištné*, a konečně se v nich probudí ten, kdo i jako „sám voják v poli něco zmůže“. Na tomto nezištném základu potom společně dokáží přijít k jednomyslnosti¹.

Tato jednomyslnost zbavená vrstev ziskuchtivosti (třeba i pod tlakem okolností) produkuje kolektivní činnost množství lidí, kteří se mezi sebou neznají, žijí na různých místech, kde vykonávají různé práce s tak vysokou kvalitou řízení, že ve výsledku dojde k „zázraku“ přeměny civilizace Ruska, která jak by se předtím mohlo zdát, byla již poškozena do takové míry, že se nacházela v posledním tažení.

Tato kvalita se jmenuje soubornost/сoбopнocть (sobornost) a kvalita jednomyslnosti lidí přebývajících v soubornosti převyšuje jakoukoliv korporativnost: ať už tu starozákonně-talmudickou židovských obcí, či jakoukoliv jinou.

Tak tomu bylo po celé dějiny: v předkřesťanských dobách, za vpádu Bátú-chána, v dobách smuty (období zmatků) na začátku 17. století, v dobách smuty na začátku 20. století i za Velké vlastenecké války. Nyní dochází k tomu samému.

A současnost se od minulosti liší v tom, že nezištná jednomyslnost pramenící z Lásky darované lidem Bohem v Království Božím na zemi, se musí v dohledné historické perspektivě změnit z prostředku pro překonávání mimořádných událostí v normu každodenního života jak na Rusi, tak i v globálních měřítkách.

Navíc dokonce i ti, kteří nejsou zbabělci a „ovce“, často přebývají v moci vlastního sebehodnocení typu: „*Já jsem příliš malý pán, na mě nic nezáleží...*“, **které paralyzuje jejich vůli.** Takoví lidé se

¹ Jednomyslnosti není možné dosáhnout na žádném jiném základu než je nezištnost; na jakémkoliv jiném základu je možná pouze existence různých druhů korporativnosti.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

nezamýšlejí nad tím, že možná budou muset někdy Bohu odpovědět na otázku: „*A co jsi ty sám udělal pro to, abys nebyl „malým pánem“? Abys alespoň něčím dokázal přispět ke zlepšení budoucnosti svého státu i Světa?*“

Tento postoj osobní malosti, bezstarostnosti a nezodpovědnosti barvitě vyjádřil T. G. Ševčenko, který kdysi napsal tyto verše (ať nám Ukrajinci prominou tu ruskou transliteraci):

<i>И день иде, и ничь иде. И голову схопывши в руки, Дыбнешься, чому не иде Апостол правды и науки.</i>	<i>Den přešel v noc, ta uplynula též A ty tu sedíš, ruce založené, Čekáš, kdy apoštol chmury rozežene Vědu ti dodá a odhalí lež.</i>
---	--

Těmito řádky v podstatě T. G. Ševčenko vyjádřil životní program velmi mnoha lidí, kteří nejsou schopni vzdát se takovéto své existence. Přejí si sice lepší život, ale čekají, že přijde někdo jiný, zařídí ho, a oni prostě přijdou k hotovému. To nás vede k otázce: Jestliže člověk sám touží po příchodu apoštola pravdy a vědy a vidí, že takových lidí je okolo něho mnoho, proč by se on sám nemohl obrátit k Bohu s prosbou o pomoc v sebevzdělávání, aby se ze své svobodné a dobré vůle sám stal tím dlouho očekávaným apoštolem pravdy a vědy?

Proto by všichni ti, co přebývají v moci přesvědčení „já jsem příliš malý pán...“, „sám voják v poli nic nemůže“ a jsou připraveni být solidární s Kazatelem a postavou z díla Saltykova-Ščedrina v odpovědi na otázku, kterou jsme zahájili kapitolu 13.2.2 – měli vědět následující:

- Vyjádření Kazatele a literární postavy z díla Současná idylka jsou případná pouze ve vztahu k lidem *zotročeným egoismem a ziskuchtivostí*, kteří:
 - buď nemohou uspokojit své touhy kvůli okolnostem, které nedokážou ovlivnit,
 - nebo se opíjejí iluzemi, které se při střetnutí se znalostmi¹ rozplynou, a to vede k tomu, že se tito egoisté ocitnou v moci komplexu méněcennosti, což může skončit i tím, že se u nich

¹ Sociologie – ta reálná – je věda, ze které je možné se dozvědět mnoho nepříjemného o sobě, o svých blízkých, o předcích, o okolních lidech... Odtud také pramení reakce egoisty: «...v mnohé moudrosti je i mnoho žalu; a ten kdo rozmnožuje své znalosti, rozmnožuje i svůj zármutek».

začnou projevovat sebevražedné sklony, které mohou být i realizovány¹.

- **Ani při všem svém významu v životě a unikátní moci, která je jí vlastní, není státnost tou nejvyšší úrovní v systému samořízení lidských společností.**
- Znalosti potřebné pro realizaci státního řízení jsou identické znalostem o systému znázorněném na obr. 13.1-2 a znalostem potřebným pro realizaci cyklu řešení řídicích úkolů znázorněném na obr. 13.1-3, a jsou také potřebné pro realizaci řízení společnosti (včetně řízení státnosti) z úrovní, které jsou ve vztahu ke státnosti vyšší, a k nimž mohou nalézt přístup v podstatě všichni lidé bez výjimky.
- Přístup k úrovním systému samořízení společnosti, které jsou ve vztahu ke státnosti vyšší, je volně dostupný a samovládný, tj. není upírán nikomu: *vše se to řídí jen REÁLNOU mravností orientující se na pravověrnost² a individuální kulturou psychické činnosti* (tj. osobnostním rozvojem, který je *neoddělitelným* produktem práce, již každý individuálně vynaloží) toho, kdo o to projeví zájem.
- Z DVTRŘ vám musí být jasné, že algoritmika řízení a systém řízení, který je jejím nositelem, na straně jedné a objekt řízení na straně druhé musí být vzájemně kompatibilní a posuzujeme-li je takto jako uzavřený systém (ve smyslu DVTRŘ), musí odpovídat okolnostem (podmínkám), ve kterých se ocitly. To znamená, že je-li charakter státního řízení nepřijatelný, existují dvě možné varianty reakce řízení:
 - zmocnit se tím či oním způsobem státní moci a poté vybudovat novou státnost v souladu se svými požadavky pamatujícíce přitom na nutnost zajistit shodu systému řízení a jeho

¹ Je taková otázka: *Za jakou ideu je možné položit svůj život?*

Odpověď: *Za takovou, bez které je život k ničemu.*

— To platí jak pro epochální ideje, na jejichž realizaci lidé pracovali, pracují a budou obětavě pracovat a občas pro ně přitom obětují i svůj život; tak i pro očividně neuspokojené nároky *povrchního egoismu*... *A právě takový egoista, jehož iluze byly ve vztahu k jeho nárokům rozptýleny, má sklony k sebevraždě.*

² *Ale ne na tu deklarativně-demonstrativní projevující se bigotností a pokrytectvím.*

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

algoritmiky řízení s objektem řízení a hierarchicky nadřazenými procesy (viz obr. 13.1-2) ¹;

- vnést určité změny do objektu řízení (v daném případě do společnosti) takovým způsobem, aby se nepřijatelné státní řízení stalo nemožným (s ohledem na vzájemnou neshodu objektu a systému jeho řízení) a společnost vyprodukovala kvalitativně jinou (*charakterem své činnosti*² a kvalitou řízení) státnost, jež by byla pro iniciátory procesu žádoucí.

První varianta může být doprovázena krachem historicky zformované státnosti a dlouhotrvajícím obdobím budování nové státnosti. Po celou tu dobu může být kvalita života v mnohých aspektech podstatně nižší než před krachem; a v některých obdobích po krachu může být až vražedně nízká ve vztahu nejen k nějaké větší části, ale dokonce i k absolutní většině veškerého obyvatelstva nebo těch či oněch věkových či jiných sociálních skupin. **Přestože je to v řadě případů cena za otevření možností dalšího rozvoje, které by zůstaly uzavřeny, jestliže by nedošlo ke krachu státnosti a katastrofě, jež potom následovala (jako tomu bylo v SSSR ve Stalinsko-bolševické epoše)³.**

¹ A také viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva (O realizaci zákona vzájemné shody systému řízení a objektu řízení v životě společnosti) a Vládnoucí moc na Rusi a Rus: možnosti promeškané i ty aktuální... (o nezbytnosti kompatibility systému sociálního řízení s hierarchicky nejvyšším nadřazeným řízením) (obě práce z roku 2013 ze série K současné situaci: č. 1 (108) a č. 4 (111)).

² Svými cíli, cestami a prostředky jejich dosahování.

³ Jednou z příčin realizace takové varianty byl takzvaný Výnos o kuchařčiných dětech (z roku 1887), který se stal jednou ze systémových příčin krachu Ruského impéria, neboť omezil přístup obyčejných lidí ke vzdělání, takže imperiální státnost začala pociťovat deficit profesionálně způsobilých kádrů různé úrovně přípravy, a proto nedokázala zajistit potřebnou kvalitu řízení a zhroutila se. Pojednává o tom analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Vládnoucí moc na Rusi a Rus: o možnostech promeškaných i těch aktuálních... ze série K současné situaci č. 4 (111), z roku 2013.

Historické osudy Japonského impéria měly v mnohém jiný průběh díky tomu, že v roce 1868 v průběhu Reforem Meidži japonský císař prohlásil: *«Znalosti budeme přebírat od všech národů světa a piliře císařské moci se tak budou upevňovat»* (H. Kissinger – O Číně – Moskva: Astrel', 2013 – str. 97). Doprovázeno to bylo prohlášením o rovnosti všech Japonců před císařským domem, což v souhrnu vytvořilo předpoklady pro evoluční likvidaci

Po tomto typu katastrofy státnosti může dosažení předchozí úrovně kvality života trvat několik desetiletí i více, v jejichž průběhu se systém řízení (státnost) a objekt řízení (společnost a její hospodářský komplex) budou sladovat mezi sebou navzájem a s vnějšími okolnostmi. Příkladem tomu jsou všechny státní převraty a revoluce, za kterými následovaly občanské války. Ale katastrofa může být i nevratná, čemuž je příkladem katastrofa Římského impéria, která měla podobu řady střídajících se násilných ovládnutí imperátorské moci po dobu několika staletí její degradace.

Druhá varianta odpovídá evolučnímu vývoji společnosti a její realizace je více žádoucí – jsou-li dodržována přikázání Lásky a není-li vyvíjena snaha (přebývajíc v moci té či oné posedlosti) překračovat přikázání „nezabiješ“ a „nebudeš lhát“¹. Také odpovídá individuální snaze dostat se na úroveň, odkud je realizovatelná samovláda nadnárodního řízení.

13.2.2. „Autopilot“ *matričně-egregoriálního řízení*

Když rozdělíme do jednotlivých bodů to, co bylo vyloženo na konci kapitoly 13.2.1 — umožní nám to znázornit obr. 13.1-2 trochu jinak, jestliže se soustředíme na procesy řízení přítomné v znázorněném systému. To, co v něm reálně probíhá, je možné schematicky znázornit tak, jak je to znázorněno na obr. 13.2.2-1 (dále v textu).

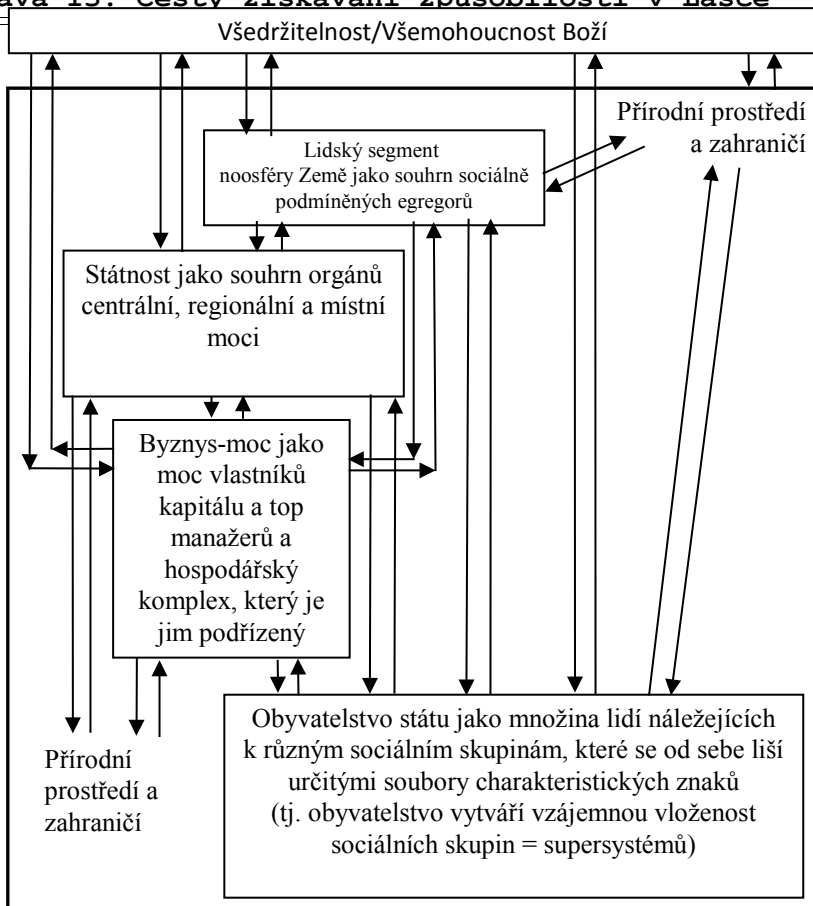
Linky zakončené šipkami označují směr informačních toků v přímých i zpětných vazbách okruhů řízení realizovaného příslušnými subjekty a samořídícími se objekty. Je-li stát „teokratický“, musí být hierarchie příslušného egregoriálně-náboženského kultu znázorněna samostatným blokem umístěným mezi bloky „Lidský segment noosféry Země“ a „Státnost“². Je-li stát světský, jsou konfese včetně hierarchie každé z nich sociálními skupinami v sestavě obyvatelstva, a

stavovsko-kastovní vrstvy bez revolucí a otřesů.

¹ V oblasti politiky se přikázání „nebudeš lhát“ dá transformovat do: „Nebudeš politikařit!“ – to znamená, že v politice je „populismus“ nežádoucí.

² O egregoriálních náboženstvích a o tom, jak překrucují živé náboženství člověka a Boha živého, viz práce vnitřního prediktora SSSR: Ke Království Božímu..., Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry, a také kapitoly tohoto kurzu: 4.8 (Část 1), 10.4 a 10.5 (Část 3, díl 3).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Obr. 13.2.2-1. Funkční schéma vzájemných vazeb dílčích procesů řízení a samořízení v životě státu

každé z nich odpovídá vlastní egor v „Lidském segmentu noosféry Země“.

Jak je vidět z obr. 13.2.2-1, tak to vše potom v souhrnu tvoří samořídící se systém zahrnující několik supersystémů¹

¹ Viz Dostatečně všeobecná teorie řízení – DVTR (Část druhá tohoto kurzu – díl první), kde je uveden minimálně nezbytný soubor informací o tom, co jsou to supersystémy; lepší je však podívat se na koncepční materiály učebního kurzu DVTR, kde je jedna z kapitol věnována supersystémům a procesům, které v nich probíhají.

(„Obyvatelstvo“, „Přírodní prostředí“, „Zahraničí“², „Lidský segment noosféry“) a množství center řízení, z nichž každé má v celkovém systému svůj vlastní hierarchický status³ (možnost řídit jiné přímo nebo zprostředkovaně); navíc se hierarchický status každého centra může měnit jak v průběhu času, tak i ve vztahu k různým úkolům řízení; parametry operační rychlosti jsou u každého z nich rozdílné.

To, co je znázorněno na obr. 13.2.2-1, se podstatně liší od primitivního *schématu realizace moci ve společnosti*, které navzdory tomu, že neodpovídá životu, bylo po celá staletí lidem vnucováno vědeckou i eggregoriálně-náboženskou „politologií“, a také politikařícími demagogy odtrženými od života a veřejně činnými „führery“, stejně jako se to liší i od toho, co je všem „očividné“ i bez poučování různých těch politologů a dalších demagogů:

„Hlava státu — politická „elita“ a orgány moci pod jejich kontrolou – obyčejní lidé – další domácí a zahraniční mocenské postavy a struktury.“⁴

Podle tohoto schématu jsou obyčejní lidé jako celek i každý člověk jednotlivě (včetně „elitářů“) „ve vleku vládnoucí moci“ a politicky nezpůsobili navzdory možnostem znázorněným na obr. 13.2.2-1, které se před nimi ve skutečnosti objektivně otevírají.

A vzhledem k tomu, že společnost (obyvatelstvo) je z hlediska DVTR určitým souborem vzájemně vložených supersystémů, z nichž každému odpovídá jeho vlastní segment noosféry (tj. egregor), je marné pokoušet se analyzovat probíhající procesy, aniž byste věděli: co je to supersystém a co je to vzájemná vloženost několika supersystémů; jaké procesy mohou probíhat v supersystémech a jejich vzájemných vloženostech; co je to noosféra a eggregory, neboť se jedná

² Na obr. 13.2.2-1 je „Zahraničí“ sloučeno s „Přírodním prostředím“ do jednoho bloku, abychom nemuseli pro každý stát kreslit duplikát schématu. Všechny ostatní bloky jsou znázorněny uvnitř bloku „Přírodní prostředí a zahraničí“, což odpovídá způsobu vzájemné vloženosti supersystémů.

³ Díky této okolnosti nemůže být daný systém popsán aparátem teorie her, který je vhodný pouze pro řešení úkolů v některých dílčích procesech v něm probíhajících.

⁴ Toto schéma může být ztotožňováno se schématem znázorněným na obr. 8.5-2 (Část třetí tohoto kurzu, díl druhý, redakce z roku 2016), přestože to, co je reálně znázorněno na obr. 8.5-2, je pouze fragmentem schématu znázorněného na obr. 13.2.2-1.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

o součásti reality, nejsou to žádná „prázdná slova“ odtržená od života, což znamená, že jejich neznalost vás odsoudí k tomu, že vaše závěry budou pochopitelně nevěrohodné a nevyhnutelně se tak jako „rádoby analytici“ stanete jejich obětí. Nic dobrého nečeká ani ty, kteří se na podobné analýzy ve svém životě, ve své společensky-politické a profesionální činnosti bezmyšlenkovitě spoléhají.

Také poznamenáme, že pořadí rozmístění subjektů a objektů svisle odshora dolů na obr. 13.2.2-1 odpovídá hierarchickému pořadí řídicích procesů s ohledem na řízení uplatňované ve vztahu k hierarchicky nižším procesům (v pořadí vzájemné vložnosti): „Všedržitelnost“, „Přírodní prostředí a zahraničí“¹, „*Lidský segment noosféry Země*“ jako část přírodního prostředí, „Státnost“, „Byznys-moc“, „Obyvatelstvo“.

Na obr. 13.2.2-1 je byznys-moc hierarchicky pod státností, jak by to také v občanské společnosti a demokratickém státě mělo být².

¹ Tento nápis se na obr. 13.2.2-1 opakuje dvakrát a vztahuje se k velkému obdélníku, uvnitř kterého jsou rozmístěny ostatní bloky, s výjimkou „Všedržitelnosti Boží“.

² V davo-„elitářské“ společnosti žijící pod nadvládou liberálně-buržoazní ideologie by byznys-moc na schématu, které by bylo analogické obr. 13.2.2-1, měla být hierarchicky umístěna nad státností. A jmenovitě to platí pro USA («To, co je dobré pro General Motors, je dobré i pro Ameriku») a většinu států Evropy, Austrálii i bývalé kolonie, které jsou nyní v postavení *kryptokolonií, tj. států, které jsou formálně právně suverénní, ale jejichž hospodářské systémy fungují pod kontrolou zahraničního a nadnárodního kapitálu v zájmu jeho pánů a potřeby svého obyvatelstva uspokojují pouze na základě zbytkového principu*. Taková je pro většinu národů podstata globalizace realizované podle principů tržního liberalismu.

V postsovětském Rusku dochází ke konfliktu mezi státní a byznys mocí na téma, kdo z nich tu má mít navrch, tj. kdo komu má sloužit: byznys – státností, nebo státnost – byznysu, přičemž v řadách bojovníků za prvenství byznys-moci, které by se státnost bezvýhradně podřizovala, je nejaktivnější a nejrozhodnější místní periferie kosmopolitní nadnárodní oligarchie; představitelé této periferie jsou ve své většině nositeli buržoazně-liberálních názorů.

Ale i při všech svých neshodách je „elitarizovaná“ státní a byznys moc v postsovětském Rusku (stejně jako v ostatních davo-„elitářských“ kulturách) zajedno v tom, že v jejich očích plní obyvatelstvo výlučně roli *přírodních zdrojů a nachází se mimo jakoukoliv korporativní etiku těch, kteří se sami*

Obyčejného člověka (tedy takového, který není součástí státní ani byznys-moci a tak či onak je oběma podřízen) by měl nejvíce zajímat následující okruh oběhu informací a stejně tak – *moci, kterou je schopen získat nezávisle na politických prohlášeních „elitarizovaných“ klanů státní a byznys moci o demokracii, kterou svou reálnou politickou praxí popírají.* Na obr. 13.2.2-1 je to okruh — *«Všedržitelnost Boží ⇔ jedinec jako součást obyvatelstva ⇔ lidský segment Noosféry Země, která je schopná bezprostředně působit jak*

pasovali na „elitu“, a že je nepovažuje za lidi, kterým je moc v podobě všech svých větví i projevů povinná svědomitě a spravedlivě sloužit a řešit jejich problémy, které lidé jako samostatní jedinci, nebo na základě epizodické samoorganizace, sami nejsou schopni vyřešit buď vůbec nebo v potřebné kvalitě. Tento vztah „elitářů“ k obyčejným lidem plně odpovídá pohádce M. J. Saltykova-Ščedrina o tom, jak jeden mužik dva generály uživil: ve které si generálové, kteří se ocitli na pustém ostrově, vzpomněli na mužika jako na nedílnou součást každé krajiny, a potom také hned jednoho spícího pod stromem našli. Ten se o ně pak postaral a pomohl jim vrátit se zpět do Petrohradu.

Ale současní „elitáři“ jsou ještě nemorálnější než generálové z pohádky Saltykova-Ščedrina. *«Zvýšení věku dožití obyvatelstva může mít negativní dopad na státní ekonomiku. K takovému závěru dospěli odborníci Ministerstva financí v podrobné zprávě o optimalizaci státního rozpočtu. Zatím ekonomové nemluví otevřeně o tom, že je nutné začít šetřit na zdraví obyvatelstva. Avšak jejich opatrná prohlášení na toto téma vyvolávají u společenských organizací obavy.*

Nejvíce rozpaků u odborníků vyvolává nedávno přijatý protikuřácký a protialkoholický zákon. Podle názoru odborníků z Vysoké školy ekonomiky (VŠE), kteří tuto zprávu pro Ministerstvo financí připravovali, se první plody této popularizace zdravého způsobu života začnou projevovat již v průběhu nadcházejících pěti let. Již v roce 2018 úmrtnost v důsledku kouření a užívání alkoholu začne v Rusku postupně klesat. Společně s ní se bude snižovat i potřeba lékařské péče poskytované obyvatelstvu v produktivním věku, což povede k úspoře rozpočtových prostředků. Avšak v dlouhodobé perspektivě může mít tento zdravý způsob života Rusů na státní ekonomiku opačný dopad» (Jevgenij ARTAMONOV speciálně pro 102doctora.ru. Zdraví Rusů poškozují státní rozpočet — Internetový zdroj: <http://102doctora.ru/text/weeknews/700258.html> — 12.09.2013). Fakticky se jedná o náražku na nutnost genocidy zaměřené proti „ekonomicky nadpočetnému“ obyvatelstvu oznámenou z federální úrovně státní a byznys moci.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

na státnost, tak i na byznys-moc, na obyvatelstvo, přírodní prostředí i zahraničí.»

Příčemž:

Z hlediska subjektnosti jedince – **je vlastně člověk sám tím začátkem i koncem okruhu řízení**, a přestože je jeho součástí i *Všedržitel* – v řízení *objektivně ten nejvyšší činitel*, je to člověk, kdo realizuje svou misi jako zástupce Boží na Zemi. Kromě toho jsou na obr. 13.2.2-1 i okruhy řízení, ve kterých iniciativa vychází od Všedržitele, který není nevšimavý k tomu, co se na Zemi děje a poskytuje pomoc všem, kteří se snaží poznat pravověrnost a uvést její ideály do života.

Takže obr. 13.2.2-1 ukazuje, že navzdory přísloví „jeden voják v poli nic nezmůže“, mohou osudy státu i celého lidstva v mnohém záviset na jednom jedinci: ten jedinec ale musí přestat být „malým človíčkem“, který neudělal nic pro to, aby na něm ve věci zlepšení života státu i lidstva vůbec něco záviset mohlo¹.

Jedná se o misantropický názor a není to žádný ojedinělý výkřik „mainstreamu“. Setkat se můžeme i s neskrývaně extremistickými výroky:

«Podle slov Leonida Gochberga na šíji modernizace visí jako těžký kámen více než 100 miliónů občanů Ruska: invalidé, nezaměstnaní a venkovské obyvatelstvo. Leonid Markovič Gochberg je prvním prorektorem Národní výzkumné univerzity Vyšší školy ekonomiky a současně šéfem jedné z početných skupin putinské Strategie-2020“. Takže o více než 71% ruského obyvatelstva tím bylo řečeno, že jsou pro stát nepotřební kvůli tomu, že neumí anglicky, jejich chování se liší od západního typu chování a jsou tak *přípraveni o možnost* (vyčlenili jsme v citaci kurzívou: zvláštní otázka – Kým připravení a s jakým cílem?) účastnit se inovačního procesu» (71% obyvatelstva je pro Strategii-2020 přítěží – 09.07.2011: <http://newsland.com/news/detail/id/735680/>).

V SSSR byla byznys-moc mocí „hospodářů“ různé úrovně (ředitelů podniků, předsedů kolchozů a družstev, šéfů ministerstev a důležitých úřadů), a jestliže ji budeme posuzovat jako funkčně specializovaný segment státní moci, tak byla podřízena celkové státní moci. Přestože byl tedy i SSSR specifickým davo-„elitarismem“, tak odpovídal potřebám rozvoje společnosti více než to, co existuje ve státech vítězného buržoazního liberalismu a v postsovětském Rusku.

¹ «Tito „malí človíčkové“ by si měli uvědomit, že *malý človíček*, to je nemluvně, malé dítě, a měli by konečně z tohoto svého zastydlého dětství vyrůst...

Je ale možná i varianta, kdy jedinec sám vyloučí Boha ze svých okruhů oběhu informací a odkloní se od plnění své mise zástupce Božího na Zemi. V takovém případě jedná v mezích Božího dopuštění, přestože zbytek okruhu *«jedinec jako součást obyvatelstva ⇔ lidský segment Noosféry Země, která je schopná bezprostředně působit jak na stát, tak i na byznys-moc, na obyvatelstvo, přírodní prostředí i zahraničí»* může zůstat v jeho moci tak dlouho, jak mu to umožní jeho eggregoriální status v noosféře.

Tato varianta je realizovaná v případě nelidských typů struktury psychiky jedince a **může být doprovázena posedlostí** – buď eggregoriální nebo posedlostí běsy, či kombinací té či oné.

Kromě toho jednu z kast v Indii Angličané pojmenovali „little people“ – „malí lidé“. V indickém kastovním systému jsou to „neexistující lidé“: oni tedy sice existují, ale z hlediska vyšších kast ne. Tak tomu bylo vždy. Nemají obydlí, práci ani dokumenty, kterými by mohli prokázat svoji totožnost. Evidován je pouze jejich celkový počet s ohledem na statistiku porodnosti a úmrtnosti.

„Tak kolik jich v té Indii vůbec celkově je?“

„Asi okolo 30% a s ohledem na to, že počet obyvatel v Indii již přesáhl jednu miliardu, je jich tedy více než 300 miliónů.“

„Ale to je přece celá Evropa! A to nikdo nebojuje za jejich práva? A co oni sami?“

„Oni jiný život neznají, takže si ani nedokáží představit, že by mohli žít jinak. Prostě se tu narodí, odžijí si své, zanechají tu své potomstvo a odejdou na onen svět. Když je někdy zapotřebí něco postavit na místě, kde právě žijí, přijede prostě kolona nákladňáků, naloží je se vším všudy a převezou na jiné místo.“

„A oni si to nechají líbit, neprotestují, nepokoušejí se nějak změnit svou situaci?“

„???“, Prakaš se podíval na Holmse tak, jak se lidé dívají na dítě pokládající nesmyslné otázky, na které se nedá odpovědět» (vnitřní prediktor SSSR – Poslední gambit, mysticko-filosofická politická detektivka – Matričně-eggregoriální řízení je stejně jako „sociální magie“ jejím hlavním tématem, takže představuje faktologii ilustrující problematiku probíranou v kapitole 13.2 tohoto kurzu).

Není tedy dobré, aby člověk sám sebe řadil ke kastě „neexistujících lidí“ tím, že o sobě bude prohlašovat, že je „jen malý človíček/příliš malý pán“: neboť to pro něj bude mít špatné důsledky.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

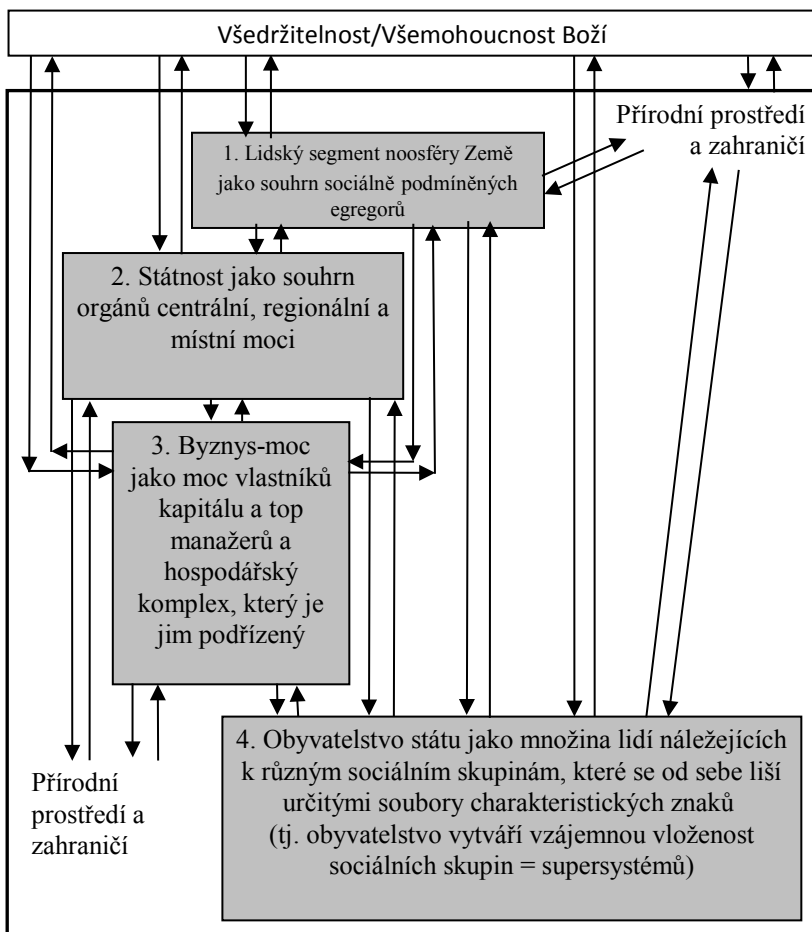
Konflikt obou uvedených variant (plného okruhu a jeho ateistického fragmentu) – je hlavním konfliktem v zemské noosféře a v životě globální civilizace.

Přitom je možné v schématu znázorněném níže na obr. 13.2.2-2 odhalit „autopilota“ matričně-egregoriálního samořízení společnosti.

Celkově obr. 13.2.2-2 kopíruje obr. 13.2.2-1. Rozdíl je jen v tom, že některé bloky jsou očíslované a vyčleněné šedou výplní.

Bloky „1, 2, 3, 4“ v souhrnu tvoří (ve smyslu DVTR) uzavřený systém, který se autonomně samořídí v těch mezích, které jsou pro něj přípustné z hlediska *hierarchicky vyššího nadřazeného řízení znázorněného na kompletním schématu obr. 13.2.2-1 a 13.2.2-2*. A jsou to právě bloky „1, 2, 3, 4“, jež tvoří „autopilota“ matričně-egregoriálního – noosférického řízení života společnosti. Ze sestavy tohoto „autopilota“ je možné vyčlenit dva podsystemy (bloky „2, 3, 4“ a bloky „3, 4“), z nichž každý tvoří uzavřený systém samořídící se v mezích poskytovaných mu hierarchicky vyšším nadřazeným řízením.

Příčemž specifíkem je, že podle názoru převážné většiny zástupců bloků 2, 3 a 4 blok 1 neexistuje: koncepce noosféry V. I. Vernadského

Obr. 13.2.2-2. Funkční schéma vzájemných vazeb dílčích procesů řízení „autopilota“ matričně-eggregoriálního - noosférického řízení

a P. T. de Chardina (které se liší) se na základních ani vyšších školách nevyučovaly a nevyučují a k tomu, aby si je nastudovala sama, se většina těch, kteří vůbec zaslechnou slovo „noosféra“, vůbec nedostane; takže šance, že by si většina lidí dokázala samostatně shrnout fakta a došla k závěru, že noosféra existuje a v souladu

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

s určitými mravně-etickými principy ovlivňuje život lidí, je mizivá. Proto *pro ně* termín „noosféra Země“ vůbec není názvem reálně existujícího objektivního jevu, který jen byl v různých dobách nazýván různě¹, ale buď pouhou abstrakcí, kterou nejsou schopni naplnit žádným životním obsahem, nebo fikcí, která v podstatě nemůže být uvedena do vzájemné souvislosti s reálným životem.

Z hlediska těch představitelů bloků 2, 3 a 4, kteří nejsou přesvědčenými ateisty a vyznávají to či ono eggregoriální náboženství idealistického ateismu, je Boží Všedržitelnost buď nevyzpytatelná, nebo nevšimavá k tomu, co se na *Zemi děje*². Jeden i druhý názor je zdánlivě osvobozuje od nutnosti zamyslet se nad cíli Všedržitelnosti, nad cestami a způsoby jejich dosahování, nad svým osobním podílem na Všedržitelnosti i nad mravně-etickými povinnostmi, které z toho pro každého z nás vůči ostatním lidem (z celé řady minulých, současných i budoucích pokolení) i vůči Bohu vyplývají. No a z hlediska ateistů nejen že neexistuje blok 1, ale ani Všedržitelnost a vše se omezuje na vzájemnou interakci bloků 2, 3 a 4, a také na jejich interakci s Přírodním prostředím a zahraničím.

Aktivita bloku 1 se v rámci Všedržitelnosti projevuje různými událostmi, z nichž některé vyvolávají mystickou hrůzu a údiv u těch, pro které blok 1 neexistuje, a kteří mají za to, že Bůh je nevšimavý k tomu, co se na *Zemi děje*, a

zastávají proto přesvědčení, že si mohou dělat, cokoli se jim zlíbí.

¹ To samé platí i pro verzi koncepce noosféry, kterou vypracovala psychologie Západní civilizace – pro koncepci kolektivního nevědomí. Základy této koncepce v roce 1916 položil švýcarský psycholog Carl Gustav Jung (1875 – 1961).

² Jejich argumentem vysvětlujícím tu údajnou Boží nevšimavost je obvykle variace na téma: „Jinak by Bůh nedopustil to zlo, které se na *Zemi děje*“.

V této souvislosti má smysl podívat se na výraz obličejů V. V. Putina a S. K. Šojgu¹ na fotografii, která byla pořízena na místě letecké havárie u Smolenska, k níž došlo 10. dubna 2010, při které zahynula „vzpurná“ „velkopolská elita“ v čele s prezidentem státu Lechem Kaczynským, která ve své drzosti zašla příliš daleko – k údivu a šoku národních i nadnárodních „elit“ a „bratrů“-zednářů v celém světě.

Jedná se o jeden z příkladů toho, že ne každou věc, kterou si kdo usmyslí, dokáže také uskutečnit, protože: zaprvé, jsou tu i druzí, kteří chtějí něco jiného a zadruhé, noosféra v rámci Všedržitelnosti odpovídá jejich přání svým algoritmicky sladěným působením na lidi, přírodní prostředí i technosféru.

Jak bylo zmíněno výše, tvoří také bloky „2, 3 a 4“ uzavřený systém samořídící se v souhrnu několika řízení vyšší hierarchické úrovně. Jestliže se omezíme na rozbor systému složeného pouze z bloků „2 a 4“ (byznys-moc je možné z analýzy letecké havárie u Smolensku vyloučit), tak:

- smrt „velkopolské elity“ vypadá jako *náhoda, tj. jako událost bez příčin a cílů v jakékoliv algoritmicke řízení*. Právě z tohoto důvodu událost, ke které došlo 10. dubna 2010 u Smolenska, ateisté ani další „pragmatici“ nepovažují za náznak Shora, že je na čase zamyslet se nad mravně-etickými aspekty vzájemných vztahů státní a byznys moci se společností (obyvatelstvem) a s noosférou a Božím Záměrem;
- nebo jim poblázněná fantazie vykresluje obrázky toho, jak byla na pokyn „krvavé GeBni“² u Smolenska před příletem polského prezidentského speciálu schválně vyvolána technogenní mlha, jak byli dispečeři na letišti nahrazeni „zabijáky“, kteří nechali polský Tu-154 v mlze slétnout pod úroveň zemského povrchu, jak specnaz „gebni“ výstřely dobíjel ty, kteří navzdory této havárii přežili, a jak potom „gebňa“ bránila ve vyšetřování a další podobné bludy o cynické vraždě polských „světců“ „těmi všivými Rusáky“ (přivržencům takových názorů bohužel také nahrálo, že

¹ V té době byl V. V. Putin předsedou vlády RF a S. K. Šojgu – šéfem MČS – Ministerstva RF pro věci civilní obrany, mimořádné situace a likvidaci následků živelných pohrom.

² „Gebňa“ – žargonový výraz odvozený ze zkratky GB – státní bezpečnost, kterou v SSSR zajišťoval příslušný Výbor Rady ministrů SSSR – KGB (Комитет государственной безопасности – Výbor státní bezpečnosti).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

při vyšetřování byly zjištěny případy marodérství ze strany vojáků RF, kteří pracovali na místě havárie).

Jenže když se podíváme na schéma vzájemných vazeb subjektů a objektů na obr. 13.2.2-2 v plné sestavě všech bloků, tak nevyhnutelně dojdeme k mravně-etickým otázkám: *O co nepravověrného usilovali ti lidé, kteří tam zahynuli? nebo Proč byli z hlediska realizace blahého Záměru natolik ničemní, že se všichni tak či onak ocitli ve stejném letadle, které mělo havarovat v procesu matričně-egregoriálního řízení „náhod“¹, mezi kterými, jak se mnohým zdá, nejsou a ani nemohou být žádné příčinné vazby?*

Ve skutečnosti byla tato havárie nábožensky-noosférickou reakcí na skutečnost, že „velkopolští elitáři“ porušili mravně-etické zákonitosti vycházející za hranice společnosti a regulující vzájemné vztahy mezi nositeli rozumu a vůle (které jsme v kapitole 13.1 zařadili do třetí kategorie objektivních zákonitostí).

Zaprvé, polský prezident měl v úmyslu v Katyni předvést další politikářskou show na téma „bestiálního vyvražďování polské elity Rusákama“, aby potom jménem příbuzných těchto obětí Rusku předložil jejich nároky na finanční odškodnění. Přitom sám velmi dobře věděl², že řádově patnáct tisíc polských důstojníků, kteří se na začátku Velké vlastenecké války nacházeli v kozelských a smolenských táborech, nevyvraždila žádná NKVD SSSR na jaře roku 1940, ale hitlerovci na podzim roku 1941. Takzvaný „Katyňský případ“ je falzifikát, který byl vypracován na objednávku „akademika“ A. N. Jakovleva (člena politbyra ÚV KSSS, „architekta přestavby“ „naverbovaného“ CIA). Viz práce Ju. I. Muchina – Katyňská

¹ Slovo „náhoda“ je uvedeno v uvozovkách, protože ve vztahu k tomuto slovu existuje výklad A. S. Puškina – Anděla strážného Státu Sovětů (podle hodnocení chilského básníka Pabla Nerudy):

«Prozřetelnost není algebra. Lidský (человеческий) rozum, řečeno lidově, není prorokem, jenom odhaduje, neboť vidí všeobecný průběh věcí a může si z toho odvodit do hloubky sahající předpoklady mnohdy časem potvrzené, přesto však není schopen předvídat *náhodu*, mocný a okamžitý to nástroj Prozřetelnosti.»

² Přinejmenším by to měl vědět z titulu své funkce – postavení zavazuje... A jestliže postavení nezavazuje, tak potom zabíjí...

detektivka¹ a Protiruská podlost². Šlo o přímé porušení příkázání „Nelži!“ a jeho odvozeniny „Nepolitikař!“.

Zadruhé, polský prezident dodržoval „elitářsky“-korporativní etiku a v souladu s jejími principy se považoval za „prvního hned po Bohu“ absolutně za všech situací, na které se mohla vztahovat polská jurisdikce, a všechny ostatní (včetně velitele prezidentského letadla) považoval za podřadné lokajíčky, což protirečí mravně-etickým normám původní Rusi i Kristově etice.

Dochovalo se například svědectví Lva Diákona o tom, jak se velkokníže Svjatoslav (942 – 972) setkal s byzantským císařem Janem I. Tzimiskem, se kterým vedl jednání o uzavření míru (v roce 971):

«Seděl na místě veslaře a vesloval společně se svými společníky, od kterých se ničím nelišil... byl střední postavy, ani příliš vysoký ani příliš malý, s hustým obočím a světle modrýma očima, s tupým nosem... měl široký hrudník a všechny ostatní části těla byly pěkně souměrné... Jeho oblečení bylo bílé a lišilo se od oblečení jeho společníků pouze svou čistotou. Aniž se zvedl ze své veslařské lavice, prohodil přímo z bárky několik slov s císařem o podmínkách míru a zase odplul.»

To u Řeků vyvolalo nesmírný údiv, neboť se to vůbec neshodovalo se sociálními normami dodržovanými v Byzanci: Svjatoslav se nepoklonil jejich císaři? Císař byl nucen hovořit o mezinárodních vztazích s plebejcem? Nebo to byl opravdu jejich kníže? Kníže v řadách plebejů a ničím se od nich neodlišující? To jsou Rusové takoví divoši, že nevědí nic o etiketě? – Věrným poddaným „jeho císařského veličenstva“ z toho musela jít hlava kolem...

To však Svjatoslavovi nebránilo být na Rusi velkoknížetem a přenechat kormidelníkovi bárky jeho místo na palubě, kde byl prvním po Bohu on, přestože v jiných situacích se stejný kormidelník bezesporu zase podřizoval Svjatoslavovi – velkoknížeti a všelidovému vůdci – jako prvnímu po Bohu na Rusi.

Tím, že polský prezident L. Kaczyński tuto mravně podmíněnou etiku odmítal, přivodil v té letecké havárii u Smolenska 10. dubna 2010 smrt jak sám sobě, tak i dalším 95ti lidem v důsledku svého

¹ Jeden z hypertextových odkazů: http://lib.ru/MUHIN_YU/katyn.txt.

² Jeden z hypertextových odkazů:
http://www.gramotey.com/?open_file=40119477521088.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

nepravověrného úsilí vyzdvihnout lež Goebbelse a spol. na úroveň Pravdy-Skutečnosti.

A tak navzdory názoru většiny lidí:

- Bůh existuje a jako Stvořitel a Všedržitel/Všemohoucí není nevšimavý k tomu, co se na Zemi děje;
- egregory a noosféra také existují a v rámci Všedržitelnosti působí na přírodu, na lidstvo jako celek, na kulturně svébytné společnosti i na jednotlivé lidi realizujíce přitom Boží milost i Boží dopuštění;
- neexistují lidé, kteří by nebyli napojeni na žádné egregory, přičemž v každém egregoru, na který jsou oni osobně napojeni, musí mít nějaký egregoriální status podmíněný jejich reálnou mravností a typem struktury psychiky;
- každý egregor je jako informačně-algoritmický systém charakterizován cíli, na kterých pracuje a algoritmikou jejich dosahování, do které je v tom či onom svém statusu zataženo množství lidí, kteří někdy vůbec nic netuší o existenci těch ostatních ba ani o existenci samotných egregorů;
- a to všechno se tak či onak ukrývá za schémata na obrázcích 13.2.2-1 a 13.2.2-2 a promítá do aktuální politiky¹, která se realizací jedné jediné možnosti z množiny možných stává minulostí a mění v dějiny, které jsou v jednu takto zformované podobě již neměnné;
- a jak praví lidová moudrost, to nejcennější, co máme, je čas – právě „přítomný“ okamžik, neboť:
 - cílená činnost realizovaná v neustále probíhající přítomnosti mění budoucnost,
 - a povinností člověka je svým konáním v rámci Záměru měnit budoucnost k lepšímu.

¹ Jedna z definic: politika je umění možného.

«Původním pramenem je rozhovor „železného kancléře“ Pruska (později Německa) Otto Eduarda Leopolda von Bismarcka (1815 – 1898), který poskytnul (v srpnu 1867) Petrohradským novinám vydávaným v Petrohradu v německém jazyce.

V originále: Politika je studium možného.

Potom se „studium“ změnilo v „umění“, a v této své podobě se následně tato fráze vžila»

(http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_wingwords/2148/Политика) .

13.2.3. Nebud'te „dominovou kostičkou“ v cizích „hrách“

Budeme-li hovořit o tom samém, jen v terminologii přijaté současnou západní psychologií, tak je každá množina lidí (včetně davu i národa) nositelem *kolektivního nevědomí*¹ a je jím řízena: tj. plodí eggregory², je jimi řízena a sama je také ovlivňuje v souladu s eggregoriálním statusem každého svého prvku. Ale o tom, že eggregoriální algoritmika (kolektivní nevědomí a množina individuálních vědomí účastníků příslušného kolektivu) působí v rámci Všedržitelnosti, historicky zformovaná psychologická věda Západu mlčí, v důsledku své neschopnosti položit si výchozí otázku psychologie jako vědy³. Příčinou je přivrženectví k ateismu v té či oné jeho podobě.

Kolektivní nevědomí představuje informačně-algoritmický systém, a to znamená, že je nositelem modulů s určitým smyslem a funkčním účelem, které jsou svými jednotlivými fragmenty různě rozděleny v psychikách všech těch rozdílných lidí⁴ z dané množiny, a jsou také lokalizované v tělech příslušných eggregatorů tvořených poli. Tyto moduly předurčují (mnohovariantní) proces samořízení kolektivu⁵, neboť *lidem je v jejich množině* kromě biologické pospolitosti vlastní i pospolitost zaprvé kultury⁶ a zadruhé energetických charakteristik

¹ Jak již bylo zmíněno, zavedl termín „kolektivní nevědomí“ v roce 1916 C. G. Jung.

² Viz kapitola 4.8 (Část 1 tohoto kurzu).

³ Výchozí otázka psychologie jako vědy: *Je jedinec soběstačný ve své schopnosti na pozadí všemožných „šumů“ a rušení vyčlenit „signál“ přinášející mu informaci? Viz kapitola 5.1 (Část 1 tohoto kurzu).*

⁴ Přičemž nějaký z těch funkčně-ucelených informačních modulů vůbec nemusí být soustředěn v psychice jednoho člověka, ale jeho různé fragmenty mohou být soustředěny v psychice množiny lidí. V takovém případě ho – jako informační celek – není samostatný jedinec svým vnímáním schopen obsáhnout. Jestliže se však všichni jeho nositelé setkají a vyjádří na úrovni svého vědomí jeho fragmenty, které dokázali vyčlenit ze své psychiky, bude ho moci svým vědomím jako celek obsáhnout i individuální vědomí – jak daných jedinců, tak i ostatních členů společnosti.

⁵ S výjimkou rozumově uvědomělých aspektů činnosti účastníků, které nejsou pokračováním eggregoriální algoritmiky.

⁶ Kultura je svou podstatou informačně-algoritmickým systémem, který v návaznosti pokolení není ve společnosti předáván prostřednictvím genetického mechanismu biologického druhu, ale na základě sociální

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

jejich biopolí. To znamená, že informačně-algoritmická výměna, která je podstatou procesů řízení a samořízení, má ve společnosti dvouúrovňový charakter: 1) na úrovni biopolní pospolitosti lidí a 2) na úrovni kultury (druhy umění, hromadné sdělovací prostředky, věda a vzdělání, jejich hmotné nosiče a společenské instituce s nimi související).

Kolektivní nevědomí a spektrum názorů zastávaných lidmi je v takovém pojetí fungování kolektivní psychiky jako objektivně existujícího informačně-algoritmického procesu možné cílevědomě skenovat¹ a analyzovat, neboť útržky informačních modulů se tak či onak v různorodých produktech kultury nějakým způsobem projeví: a to od blábolů v bulvárním tisku do fundamentálních vědeckých monografií, kterým v řadě případů rozumí pouze sám autor a několik jeho „nejpokročilejších“ kolegů.

Jeden člověk nebo analytická skupina jsou tak schopni systematicky skenovat množství publikací a výroků různých lidí na různá témata a dokážou si z tohoto množství vytřídit fragmenty funkčně orientovaných informačních modulů náležejících kolektivnímu nevědomí a z hlediska řízení významné množině vědomí účastníků příslušného kolektivu.

Kromě toho je při určitých návycích možné porozumět informačně-algoritmickému obsahu egregorů i bez prostředníka, kterým jsou kulturní památky respektive produkty kultury.

A jestliže takový proces probíhá v rámci Záměru, poskytne Bůh jeho účastníkům Rozlišení a noosférická algoritmika sama navede analytiku k potřebným informacím, nebo jim je poskytne přes hromadné sdělovací prostředky, jiné lidi, sny apod. To je zbavuje nutnosti vynakládat úsilí na zpracování co největšího objemu různorodých informací a šetří jejich čas, neboť nalézání informací potřebných pro jejich činnost ze strany vypadá jako vždy bezchybný proces popisovaný příslovím „je to dítě štěstěny“, ve kterém je celkem těžké dopustit se chyby.²

organizace a komunikace jednotlivců.

¹ „Skenování“ je v tomto ohledu *nepřetržitě* prohlížení s určitými cíli, včetně i s cílem kontroly a odhalování problémů, něčeho nového apod.

² Tj. noosférická algoritmika nejen likviduje ty, kteří vyčerpali Boží dopuštění; nejen brzdí ty, kteří se pokoušejí něco udělat mimo rámec Záměru, aniž ještě vyčerpali dopuštění; tvůrčí proces také probíhá v rámci noosférické

Takové přečerpávání informací z kolektivního nevědomí do individuálního vědomí je jednou z mnoha stran procesu společenského života, rozvoje kultury ve společnosti – jak té zhmotnělé v „artefaktech“ (kulturních památkách), tak i té duchovní (biopolní). Jestliže tento proces mezi individuálním vědomím a nevědomím (jak individuálním, tak i kolektivním) probíhá stabilně a nekonfliktně v rámci Záměru, je možné jej nazvat *stabilním osobnostním rozvojem* v souladu se schématem č. 3 (viz kapitola 5.4 – Část první).

Po provedení analýzy stavu kolektivního nevědomí a z hlediska řízení významné množiny vědomí účastníků kolektivu, je možné kolektivní nevědomí a vědomí jeho účastníků ovlivňovat v *subjektivně* zvoleném směru jejich proměny sledující tím určité cíle, jestliže „naplníte“ egregory nebo kulturní prostředí informacemi objektivně odpovídajícími zaprvé těmto cílům, a zadruhé informačně-algoritmickému stavu společnosti. Tento děj odpovídá na obr. 13.2.2-2

šipce vedoucí z bloku 4 do bloku 1.

Obr. 13.2.3-1. Egregoriální algoritmika je svého druhu „domino“

Takové ovlivňování může ale probíhat i navzdory dlouhodobým životním zájmům většiny lidí; navzdory tomu, jak většina z nich chápe a vyjadřuje své životní zájmy; dosáhnout toho je však možné pouze v případě, že lidé neumí *a hlavně si nepřejí*¹ ochránit své

kolektivní nevědomí (noosféru) a jeho působení na jejich kolektivní

algoritmiky, a ona ho podporuje, tj. tvořiví lidé jednající v rámci Záměru mají v tom, co dělají „štěstí“ a jejich oponenti ne.

¹ Zde se totiž přesně promítají ty výmluvy „jeden voják v poli nic nezmuže“, „já jsem příliš malý pán, na mně nic nezávisí“. To právě takové chování potom vede k tomu, že s mlčenlivým souhlasem lhotejných „maličkých nedozrálých lidiček“ a „bezmocných osamocených vojáků“ systematicky dochází ve Světě v mezích Božího dopuštění k všemožným Zločinům.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

chování před vším nerozumným (ve všech smyslech tohoto slova¹), co je vlastní dané společnosti a před působením nepřátelských nebo k osudům lidí z této společnosti nevšimavých cizích egoistických sil.

Jestliže uznáváme trojjedinost *matérie-informace-míra* za objektivní danost, je kolektivní nevědomí a *souhrn individuálních vědomí*, který je na něj navázaný, svého druhu informačně-algoritmickým „dominem“ (viz obr. 13.2.3-1).

Každá myšlenka má (ve většině případů myšlenkové činnosti lidí) svůj začátek a konec (směřování) a v tomto aspektu je podobná dominové kostičce. Naše myšlenka může být objektivním pokračováním nějaké myšlenky, která jí předcházela²; a může se najít i myšlenka, která zase bude pokračováním té naší. Přičemž každá z těchto myšlenek může náležet různým lidem. A také tu působí určitý „informačně-algoritmický magnetismus“³ v jehož důsledku jako ve stolní hře domino, existují v informačně-algoritmickém „dominu“ kolektivního nevědomí, a jemu příslušnému souhrnu individuálních vědomí účastníků kolektivu, možné a nemožné vzájemné shody konců a začátků myšlenek (tj. každá myšlenka nemůže být prodloužením každé myšlenky nebo jí předcházet). Rozdíl je pouze v tom, že možná shoda „ukončení jednoho informačního modulu a začátku dalšího informačního modulu na něj navazujícího“ není v informačně-algoritmickém „dominu“ egregorů definována jednoznačně (tj. stát se pokračováním myšlenky nebo její předchůdkyní nemůže jedna jediná myšlenka, ale myšlenky z určité množiny přípustné podle matrice bytí Všemíru). A kromě toho je nejednoznačnost možného navazujícího přiřkládání egregorů v informačně-algoritmickém „dominu“ vyvolána i tím, že tohoto spletence myšlenek a jejich útržků se současně účastní množství lidí, kteří svými myšlenkami vytěsňují myšlenky těch ostatních: jak v aspektu statistického převládání, tak i v aspektech převahy z hlediska energetické síly a shody „formátu“ energie myšlenky s „formátem“ systému kódování informací, který je příslušný konkrétně tomu či onomu eggoru. A na rozdíl od stolní hry

¹ Nerozumné – jak mravně úpadkové, tak i hloupé.

² Jako bychom ji mezi ně úmyslně vložili.

³ V jeho základu leží míra, celovesmírná matrice možných stavů matérie a způsobů přechodů z jednoho jejího stavu do druhého; ve vztahu k informaci (smyslu) je míra systémem jejího kódování. Viz kapitola 3.7 (Část první tohoto kurzu).

domino, kde skupina hráčů v přesně určené sestavě skládá pouze jeden informační řetězec, je v kolektivním nevědomí a jemu příslušnému souhrnu vědomí účastníků kolektivu současně skládáno množství *informačně-algoritmických skládanek*¹ jak z ucelených myšlenek, tak i z těch útržkovitých produkovaných různými lidmi na úrovni jejich biopolní pospolitosti a na úrovni prostředků kultury.

Některé informační skládaneky se mohou koncem napojit na svůj vlastní začátek. Ilustrací toho může být všeobecně známá písnička bez konce: *«Pes jitrničku sežral docela maličkou, spatřil ho při tom kuchař, klepl ho paličkou. Plakali všichni psové, kopali jemu hrob, na desce mramorové stál nápis z těchto slov: Pes jitrničku sežral docela maličkou...»*. Jestliže je takto sestavený okruh nedobré informačně-algoritmické skládaneky kolektivního nevědomí a odpovídajícího souhrnu individuálních vědomí účastníků kolektivu stabilní, může fungovat v režimu nekonečných kruhů pekla vtahujíc do sebe všechny, kteří mají příslušné „dominové kostičky“, aby se k němu připojili.

V jiných případech může být okruh informačně-algoritmické skládaneky udržován relativně nepočetnou podmnožinou lidí a procesy, které v něm probíhají, nebudou schopny strhnout zbylou většinu, jestliže daný okruh nebude mít otevřené začátky pro napojení konců cizích myšlenek a otevřené konce, které jsou mu vlastní, a na které by se mohly napojit cizí začátky myšlenek a doplnit je svými konci. Nebo otevřené vstupní i výstupní koncovky i mít může, ale v informačním prostředí společnosti budou chybět nezbytné spojovací informační moduly (informační mosty mezi daným informačním okruhem-řetězcem a dalšími hierarchicky vzájemně vloženými informačními okruhy), které by mohly propojit otevřené vstupy-výstupy se všemi ostatními informačními skládankami kolektivního nevědomí a jemu příslušného souhrnu vědomí účastníků kolektivu.

Právě z tohoto důvodu zašly na úbytě „demokratizátorské“ buržoazně-liberální přeměny v Rusku: okruh „demokratizátorů“ je úzký; liberálové jsou neuvěřitelně vzdáleni zemědělcům, dělníkům a dalším pracujícím, které s „demokratizátory“ nic konkrétního nespojuje; a tak se „demokratizátoři“-liberálové vaří ve vlastní šťávě a žerou se mezi sebou...

¹ Tento termín v tomto kontextu znamená, že na rozdíl od řetězce dominových kostiček, je informační skládance objektivně vlastní směr jako při čtení, výkladu, tj. při reprodukci informací v činnosti lidí.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Úzký je i okruh nacistů v Rusku... A ti se pouze prostřednictvím symboliky a nepřehodnocených idejí, kdysi implantovaných do cizího státu rozdrčeného minulými pokoleními Rusů a všech ruských lidí (podle příznaku civilizační příslušnosti), nedokáží spojit se zemědělci, dělníky a dalšími pracujícími¹.

Ale může to být i tak, že nějaká informační skládanka, která je také podporovaná celkem malým počtem lidí, obsahuje velké množství vlastních konců otevřených k připojení cizích začátků a odpovídajících pokračování navazujících na cizí ukončené myšlenky a jejich útržky (analogem k tomu jsou ve stolní hře domino kostky se stejným počtem bodů na obou koncích pokládáné napříč řetězce kostek). Taková informační skládanka na sebe může navázat každodenní činnost téměř

¹ Ale politické ambice mají a odtud také plynou pokusy neonacistů „odfiltrovat“ Koncept sociální bezpečnosti a modifikovat „filtrát“ tak, aby z něj vznikla verze „ruského“ nacismu. Právě z tohoto procesu pocházejí tvrzení, že v Mein Kampf je obsaženo řádově 60% myšlenek, které jsou v KSB vyjádřeny jinou terminologií, z čehož prý lze odvodit, že KSB jen rozvíjí ideologii „nacionálního socialismu“.

Úplně stejně však internacisté „odvozují“ KSB od marxismu a trvají na tom, že jen dále rozvíjí marxismus.

Ve skutečnosti KOB vychází z Jediného Zákona, jak je to uvedeno v Mrtvé vodě již v její první redakci z roku 1991, přestože to není řečeno úplně přímo:

«Povšimněme si: Korán je jediné Písmo, kde se přímo mluví o seslání Rozlišení: «A dali jsme věru Mojžíšovi Písmo a spásné Rozlišení - snad půjdete cestou přímou!» (súra 2:50 (53)). V súře 25 nazvané Rozlišení je ve verši 2 řečeno, že Bůh „všechny věci stvořil a každé její míru určil“. Přidržíme se tedy tohoto Rozlišení a půjdeme dále» (Mrtvá voda, Úvod).

A Korán byl sepsán na základě posledního Zjevení Jediného zákona. Účastníkům vnitřního prediktoru SSSR byla v roce 1991, kdy vznikl text Mrtvé vody a pracovalo se na redakci Dostatečně všeobecné teorie řízení, neadekvátnost „mraksismu“, Mein Kampfu a politických praktik na nich založených s ohledem na úkoly rozvoje SSSR a lidstva zcela očividná.

A skutečnost, že v literatuře „mraksismu“, v Mein Kampfu a programu NSDAP zdaleka vše nejsou bludy, že tam jsou i *jednotlivá* z hlediska života průkazná tvrzení odpovídající skutečnosti, je přirozené, neboť v opačném případě by nebylo možné na základě „mraksismu“ a hitlerismu shromáždit větší množství internacionálních „socialistů“ a nacionálních „socialistů“, aby mohli být využiti v politických projektech zaměřených proti formování globální civilizace lidstva.

celé společnosti. A je to potom zaměřenost společenského rozvoje vlastní takoveto skládance informačních modulů v kolektivním nevědomí a jemu příslušnému souhrnu vědomí účastníků kolektivu, kdo určuje další život společnosti. Mimo tento proces zůstanou stát snad jen ti, kteří *sami pro sebe udržují kruhové informačně-algoritmické žaláře*¹, do kterých nejsou otevřeny vstupy, a ze kterých nevedou otevřené výstupy, kam by se mohly napojit konce a začátky myšlenek zbylé většiny lidí.

Může to také být tak, že v nějaké informačně-algoritmické skládance je mezera a chybí v ní jen jedno dobré slovo, aby se proměnila v blahodárny program řízení společenského rozvoje ze strany kolektivního nevědomí nebo příslušného, z hlediska řízení významného souhrnu vědomí účastníků kolektivu.

Ale může to být také tak, že stačí jeden neopatrný útržek myšlenky, aby vyplnil mezeru v nějaké informačně-algoritmické skládance kolektivního nevědomí a příslušného souhrnu vědomí účastníků kolektivu a nastartoval tak nějaký program společenského samořízení, který je schopen zlikvidovat plody mnohých tisíciletí rozvoje kultury.

Každý člověk by měl proto být s ohledem na existenci informačně-algoritmického „domina“ kolektivního nevědomí a příslušného souhrnu vědomí účastníků kolektivu a na jeho vliv na průběh událostí opatrný, a to dokonce i z hlediska vlastních útržků myšlenek *ve snu*, nemluvě o myšlenkových monologích vedených v duchu s vlastním „Já“ nebo o hlasitém projevu před lidmi ve společnosti přátel nebo dokonce v hromadných sdělovacích prostředcích.

Nebudeme-li chodit okolo horké kaše, tak:

Duchovní kultura společnosti je kultura formování informačně-algoritmických skládanek v kolektivním nevědomí a jemu příslušnému souhrnu vědomí účastníků kolektivu. Jaká je tedy kultura – duchovní – takový je i život společnosti.

Díváme-li se na to z této strany, vypovídá současný stav Ruska a dějiny jeho posledních několika století o tom, že v jeho každodenním životě vládne krajně zvrácená a znečištěná duchovní kultura. Což mimochodem stejně tak platí i pro ostatní modifikace davo-„elitářské“

¹ O tom dále v kapitole 13.2.4.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

kultury v blízkém i dalekém zahraničí, přestože tam jde o jinou problematiku.

Kdo s tímto tvrzením o reálné duchovnosti Ruska nesouhlasí, ať vyvrátí slova apoštola Pavla: *«Duchové proročtí proroků poslušni jsou, neboť Bůh není původ neřádu, ale pokoje, jako i ve všech shromážděních svatých»* (První list Korintským, 14:32, 33). Reálný stav země nepopírá jí chráněné vysoké ideály¹ a zrnka pravověrné duchovnosti nacházející se pod vrstvou smetí a zvráceností, je jen projevem prostopášnosti, bezstarostnosti a neodpovědnosti projevující se vedle těchto vysokých ideálů a ambicí uvést je v budoucnu do života.

V naší zemi byl jedním z toho mála, kdo nejen pochopil význam učení o noosféře pro formování budoucí globální civilizace, ale přičinil se i o to, aby s těmito idejemi seznámil široký okruh lidí a obzvláště dorůstající pokolení, Ivan Antonovič Jefremov (1907 – 1972), významný ruský paleontolog a spisovatel. Když ve svém filosoficko-sociologickém románu *Hodina Býka* vyprávěl o světlé budoucnosti Země, popisoval tam výsledek, kterého dosáhli naši potomci: *«Na očistění noosféry od lží, sadismu a maniakálně zlých idejí muselo lidstvo na Zemi vynaložit ohromné úsilí»*.

Z našeho pohledu to však znamená, **že ta práce, která je v minulém odstavci vyznačena kurzívou nás teprve čeká.** A nikdo jiný ji za nás neudělá.

A hlavně má I. A. Jefremov pravdu v tom, že **o noosféru je nutné se starat ještě více než o atmosféru** (*Hodina Býka*), neboť všechny ekologické – biosféricko-sociální problémy a neštěstí jsou následkem nevyřešenosti problémů vzájemných vztahů mezi množstvím lidí a noosférou v rámci Božího záměru.

Kolektivní nevědomí i jemu příslušný souhrn vědomí účastníků kolektivu jsou hierarchicky organizované: od rodiny a skupiny pracovníků na pracovišti až k národům a lidstvu jako celku. Každá taková hierarchická organizovanost má své místo v systému nadřazených vzájemných vložností, které v každém okamžiku mění svou strukturu a hierarchii. Podobá se to matryjošce. Jenže rozdíl od

¹ Národy a regionální civilizace necharakterizuje jejich aktuální stav v daném stádiu jejich historického rozvoje, ale ty ideály, jichž jsou po staletí nositeli, a to i v případě, že z různých příčin nebyly uvedeny do života.

reálné matřošky spočívá v tom, že otevřeme-li tu nejmenší „matřošku“ v kolektivním vědomí i nevědomí, může se v ní ocitnout kterákoliv z těch větších společně se všemi, které jsou do ní vloženy, neboť člověk je částí Všemíru, která v sobě zrcadlí Objektivní Realitu v celé její plnosti a ucelenosti s tou či onou – subjektivně podmíněnou – mírou podrobnosti.

Možná že si někdo po přečtení prací klasiků západní psychoanalýzy z konce 19. a první poloviny 20. století položí otázku: Máme tedy upouštět od jejich názorů na kolektivní a individuální nevědomí a vědomí jako na bezuzdný živel emocí a instinktů v chování jednotlivých lidí a jejich skupin?

Při odpovědi na tuto otázku je nutné mít na zřeteli, že k odmítnutí pojmového a terminologického aparátu vlastního tradičním školám psychologie došlo ne v důsledku bojovné omezenosti snažící se převálcovat svým názorem diskusi profesionálů.

Zaprvé „emocionální vyhodnocování“¹ je na úrovni vědomí ve své podstatě pouze zprimitizovaným odrazem objemově větších informačních modulů, které jsou vlastní jiným, výkonnějším úrovním psychiky, jež nemohou být z kapacitních důvodů zpracovávány na úrovni vědomí v tempu průběhu událostí. Přesto však jsou tyto odrazy nositeli určitého smyslu a předurčují orientaci chování². A vzhledem k tomu, že instinkty a emoce jsou v konečném výsledku určitými informacemi a algoritmikou ležící v základu chování každého jedince i množin lidí, bylo by zachování emocionálně-instinktivní terminologie při rozpravě o kolektivním nevědomí, a jemu příslušnému souboru vědomí účastníků kolektivu, mlčenlivým odklonem od otázky o smyslu řídící algoritmiky a informací, na jejichž základě eggregory působí na společnosti i konkrétní jednotlivce.

Zadruhé, školy psychologické vědy, historicky zakládané pod nadvládou biblického projektu a hodnotící průběh společenských

¹ A tím spíš „pokusy o emocionální analýzu“: podtitulek knihy V. R. Solovjova – My jsme Rusové! S námi je Bůh! je „pokusem o emocionální analýzu“.

Přečetli jsme si ji: kniha je napsána „poutavě“ (v tom smyslu, že se čte snadno – bez nutnosti vynakládat intelektuální úsilí), ale „lživě“ (v tom smyslu, že zamlčuje to, co se oběti biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha nemají dozvědět...).

² Viz celá hlava 4 tohoto kurzu a kapitoly 4.3 a 4.5 jmenovitě (díl první).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

procesů z hlediska vlivu kolektivního nevědomí a „společenského vědomí“, které reálně neexistuje (vědomí je vždy individuální), byly zformovány předtím, než v životě globální civilizace došlo k jedné důležité kvalitativní změně. Došlo k ní vně jejich zorného pole a chápání, protože pokus pochopit a předvídat v současnosti společenské procesy na základě názorů klasiků psychologie a psychoanalýzy, které byly vysloveny v období od konce 19. století do první poloviny 20. století, je předem odsouzen k chybným závěrům.

Problém je v tom, že v žádném z aplikovaných psychologických testů založených na názorovém přístupu historicky zformovaných psychologických škol, není zohledněna změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, ke které již objektivně došlo ve druhé polovině 20. století, a díky které kulturně svébytné společnosti i globální civilizace jako celek nabyly nových vlastností. Tyto nové vlastnosti vznikají pod tlakem změny poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, v jejímž důsledku probíhá změna motivace a logiky chování množství lidí, a následně se tak mění i charakter zpětného působení životního prostředí na společnosti i jednotlivce. Takže dřívější psychologické testy přicházejí o svou citlivost na mnohé společensky nebezpečné psychologické jevy a jsou tak na jejich základě vydávána chybná doporučení, především v oblasti výběru a rozmístění kádrů.

S problematikou kolektivního nevědomí, a jemu příslušného souboru vědomí, se pojí ještě jedna stránka fungování informačních systémů. Z teorie řízení je známo, že v chodu velkých informačních systémů se projevuje „vzájemná doplňkovost“ (komplementarita): 1) principů, které jsou v nich realizovány zjevně (jsou definovány bezprostředně tak a tak...) a principů, které jsou v nich realizovány implicitně (které jsou takřkajíc samo sebou se rozumějící, a přestože nejsou definovány zjevně, jsou zavedeny zprostředkovaně a definovány prostřednictvím objektivních příčinných podmínek zavedených v samotném systému při jeho sestrojení a příčinných podmínek existence systému v prostředí, které ho obklopuje¹).

¹ Například zjevná definice „trojúhelník je pravoúhlý“ je doprovázena implicitním: «obsah čtverce sestrojeného nad přeponou pravoúhlého trojúhelníku je roven součtu obsahů čtverců sestrojených nad jeho odvěsnami», «přepona trojúhelníku leží na středu kružnice opsané okolo trojúhelníku» apod.

Navíc je možná existence systémů, které jsou svého druhu „trojskými koňmi“: principy ohlašované při jejich budování jsou v jejich reálném fungování potlačovány principy, které do nich byly zavedeny implicitně, jež nebyly ohlášeny přímo a otevřeně: jsou „samo sebou se rozumějící“, až na to, že jinak z hlediska tvůrců systému, jinak z hlediska jeho uživatelů a s ohledem na sociální systémy – jinak z hlediska jejich „základny prvků“, tj. členů té či oné kulturně svébytné společnosti¹.

Kvůli omezené informační kapacitě nosičů a omezenému výkonu prostředků pro předávání a zpracovávání informací není možné sestavit informační systém, ve kterém by neexistovaly informace zavedené do něj na základě různého druhu implicitnosti. Zákazník jakéhokoliv systému si to musí uvědomovat a postarat se o to, aby systém implicitnosti přijatý vývojářem nebyl v rozporu se „*samo sebou se rozumějící*“ *implicitností* zákazníka. Ve vztahu k sociálním systémům různého druhu to znamená, že to, co je vyjádřeno nezjevně i zjevně (implicitně i explicitně), musí ležet v rámci dodržování všech šesti kategorií objektivních zákonitostí bytí lidstva (viz kapitola 13.1) zajišťujících stabilně bezkrizový rozvoj společnosti v návaznosti pokolení v harmonii vzájemných vztahů s Přírodou a Bohem.

Lidská společnost ve svém historickém rozvoji také představuje systém, ve kterém je informačně-algoritmickým procesům vlastní vzájemná doplňkovost informací explicitních i implicitních, přičemž vzájemná shoda informací implicitních a informací explicitních v supersystémech, do jejichž třídy patří společnost, není dána jednoznačně, ale množstevně a charakterizována je statistickými zákonitostmi.

A v lidské společnosti je určováno rozdělení informačního zajištění samořízení společnosti podle kategorií „implicitní“ a „explicitní“ vzájemnými vztahy souhrnu vědomí členů společnosti, do kterého spadá všechno explicitní a kolektivním nevědomím, do kterého spadá nejen všechno explicitní, ale i všechno implicitní. V důsledku toho se mnohé z toho, co je explicitní, projevuje nejednoznačně, když se dostane do těch či oněch informačně-algoritmických skládanek noosférického „domina“.

¹ Takto jsou v biblické kultuře v reálném životě potlačována přikázání „nepokradeš“ a „nebudeš lhát“ přikázáním provozovat lichvářství s cílem vykoupit svět i jeho obyvatele se vším jejich majetkem.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Kromě toho je třeba mít na zřeteli, že tak jako v psychice každého člověka existuje mimojazyková úroveň zpracování informací v nějakých subjektivních obrazech, tak i v kolektivním nevědomí, a jemu příslušném souhrnu vědomí účastníků kolektivu, existuje mimojazyková úroveň, která také spadá do toho, co je implicitní a za určitých okolností to, co je explicitní řídí a za jiných je tomu, co je explicitní, podřízena.

13.2.4. „ER, ES, TÉ“: Rci slovo tvrdě...

„ER, ES, TÉ“ – to je ze současné ruské abecedy, a „Rci slovo tvrdě...“ – to je ze staroruské azbuky. Rozdíl je v tom, že:

- “ER, ES, TÉ” kromě označení zvuků nevyjadřuje nic, co by všichni chápali jednoznačně,
- a „Rci slovo tvrdě...” kromě označení zvuků prvními písmeny citovaných slov vyjadřuje zcela určitou myšlenku, kterou dokáže pochopit většina dnešních rusky mluvících lidí s podmínkou: že o tom popřemýšlí a procítí ty životní jevy, které se za touto užitečnou staroruskou radou ukrývají¹.

Začněme tím, že být prostředkem pro předávání informací jedním člověkem jiným lidem není jedinou funkcí artikulované řeči. A navíc se v tomto případě ani nejedná o její hlavní funkci, ale jen o pomocnou, neboť jako prostředek pro předávání informací ve společnosti má artikulovaná řeč dost daleko k dokonalosti:

- Artikulované řeči je vlastní subjektivně podmíněná nejednoznačnost navazování vzájemných vazeb mezi subjektivními obrazy v psychice jedince a jazykovými konstrukcemi a to jak při formování proudu ústní řeči nebo textu, tak také při jejich vnímání.
- A tento problém se ještě prohlubuje, jestliže je nutné slovy poskytnout jinému člověku představu o něčem, o čem nemá dosud vytvořeny žádné obrazové představy: v takovém případě není možné adekvátním způsobem pochopit řeč (text) do doby, než si adresát informace zformuje ve své psychice odpovídající obrazy, které jsou pro pochopení řeči (textu) nevyhnutelně zapotřebí. A jestliže se k

¹ Tomuto tématu se věnuje práce vnitřního prediktoru SSSR – Náš jazyk: jako objektivní danost a jako kultura řeči (2004) a kapitola 13.2.4. tohoto kurzu není její ekvivalentní náhradou.

četbě textu, kterému jsme napoprvé neporozuměli, můžeme po určité přípravě následně vrátit, tak ústní řeč, které jsme hned neporozuměli, je v absolutní většině případů odsouzena zůstat buď úplně nepochopená (a proto zapomenutá), nebo pochopená zkresleně, protože většina lidí není později schopná vybavit si ji doslovně a s přesnými emocemi, které ji doprovázely¹.

- „Hustota záznamu“ informací je v artikulované řeči velmi nízká: slovní spojení „úplně všechno“ v sobě „zahrnuje“ *úplně všechno*, co objektivně existuje v *Životě, v celé jeho plnosti a ucelenosti*, přitom podrobnost popisu je „nulová“; a čím více stoupá potřeba podrobnějšího popisu, tím více je zapotřebí slov – definic nově zaváděných i modifikovaných a upřesňovaných pojmů, popisů vzájemných vazeb mezi jednotlivými pojmy a Objektivní realitou jako takovou apod. Ve výsledku dosahují objemy dokonce i těch textů, které jsou pro život užitečné (tj. s výjimkou „mluvení pro mluvení/mláčení prázdné slámy“), i s ohledem na rychlost jejich hromadění v kultuře vyspělých států a celého lidstva, takových rozměrů, že je stále častěji jednodušší obnovit nezbytné znalosti od nuly, než dohledat v kultuře potřebnou znalost v podobě hotové k použití.
- Kromě toho není možné vše, co v *Životě* existuje, definovat pouze v mezích slovní zásoby a úvah podle té či oné logiky: a konkrétně není možné slovně-logicky definovat směřování vpravo a vlevo či pravotočivou a levotočivou soustavu souřadnic; také není možné slovně-logicky definovat Lásku a mnohé další.
- Vyhlášený popis *Života v jeho plnosti a ucelenosti*, tj. *úplně všeho* a některých určitých fragmentů *úplně všeho*, je vždy doprovázen něčím, co přitom vyřčeno nebylo, co se rozumí samo sebou, tedy něčím implicitním, a vedení hranice mezi „zjevně vyhlášeným a implicitním“ je při sestavování řeči (textu) také podmíněno subjektivitou, a proto nejednoznačné. Předurčuje to však širku okruhu těch, kteří budou schopni pochopit daný výklad adekvátně:

¹ Návyk svobodného prožívání událostí z minulosti, tj. návyk svobodně ve svém vědomí vyvolávat proud pocitů z minulých prožitků (scientologové to nazývají „recall“ – zpětné vyvolání), náš výchovný a vzdělávací systém nejenže neformuje, ale přímo potlačuje. V důsledku toho většina lidí své vzpomínky na minulost nahrazuje „hrou své obrazotvornosti“ nebo je s ní směšuje.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

tj. vnímat ten smysl, který byl do řeči (textu) vložen, bez zkrácení, která by se potom významně projevila v praktické činnosti.

- Procesy vkládání smyslu do ústní řeči a textu jsou v psychice člověka různými procesy, stejně jako porozumění smyslu ústní řeči a textu. To znamená, že jeden a ten samý smysl je z řeči a z jejího písemného přepisu vnímán rozdílně, a jeden a ten samý smysl je tedy zapotřebí vkládat do různého pořadí slov podle toho, zda jej vyjadřujeme ústně nebo písemně, aby ho posluchači či čtenáři co nejlépe pochopili.¹
- Nemluvě už vůbec o potížích porozumět smyslu z artikulované řeči kvůli vadám dikce mluvčího nebo vadám sluchu posluchače či kvůli vlivu hlučného prostředí, nečitelnému písmu apod.

No a budeme-li hovořit o tom, jak člověk přemýšlí neverbálním způsobem², tj. ne diskrétně-pojmově, ale procesně-obrazně a matričně bez slovního doprovodu procesu myšlení vnitřním monologem, je možné si povšimnout, že hustota záznamu informací (obrazů událostí a hudby *Života*³) je v tomto procesu mnohokrát vyšší; je taková, že pro její slovní vyjádření by bylo nutné pronést dlouhé řeči, nebo napsat celkem rozsáhlé texty i s ilustracemi, přestože samotnému jedinci – nositeli těchto obrazů a hudby – je vše jasné i beze slov a je mu to *jasné okamžitě*.

Kdyby člověk dokázal tuto svou obrazně-hudební představu týkající se těch či oněch aspektů života v identické podobě předat druhému člověku stejně, jako když přepošlete soubor z jednoho počítače na druhý, nebylo by nutné vyměňovat si informace formou rozmluvy; a kdyby si člověk dokázal číst v paměti Všehomíru a noosféry Země⁴ stejně, jako si čte v napsaných textech, tak by ve většině případů ani nebylo zapotřebí písma. A přestože tyto neverbální návyky většina lidí nemá, tak se po dobu celých dějin

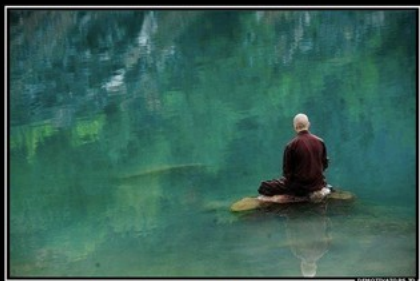
¹ To samé platí i pro rozdíly v hieroglyfickém a fonetickém písmu, neboť při čtení posloupnosti hieroglyfů je aktivována pravá mozková hemisféra a při čtení posloupnosti písmen a jejich vyslovování zase levá.

² I když u většiny lidí je proud myšlení na úrovni vědomí proudem slov, který není na úrovni vědomí doprovázen žádnou sekvencí obrazů ani melodií, takže je vlastně proud vědomí většiny lidí analogický toku postupného plnění příkazů v počítačovém procesoru.

³ Viz kapitola 2.1 tohoto kurzu (díl první).

⁴ V okultních tradicích jsou to Kroniky Akáše: viz internet.

v různých společnostech vyskytovali lidé, kteří byli schopni vnášet do

**Nepřemýšlíš-li, mnohé
se ti vyjasní**

vědomí ostatních (nebo do nevědomých úrovní jejich psychiky) své myšlenky, aniž by používali slova; byli schopni poznat, co si druzí myslí, aniž by si je museli vyslechnout¹; a také měli povědomost o současných i minulých událostech navzdory tomu, že sami nebyli jejich očitémi svědky ani účastníky, a že jim o nich nikdo nevyprávěl, ani o nich nic nečetli.

*Obr. 13.2.4-1. Nápis ve výše uvedeném demotivačním posteru je nutné upřesnit: když nepřemýšlíte **slovy**... Jenže poté, kdy si člověk něco ujasní beze slov, může potřebovat velmi mnoho slov, aby to dokázal přetlumočit jiným...*

V současnosti se schopnost přenášet myšlenky neverbálně nazývá „telepatie“ a schopnost vědět to, čeho člověk nebyl sám očitým svědkem a o čem se nedozvěděl z doslechu, písemně

nebo prostřednictvím multimediálních technologií, se nazývá „jasnovidectví“, přestože část „jasnovideckých“ jevů je výsledkem telepatie (v těch případech, kdy informace nejsou bezprostředně odečítány z paměti noosféry, ale z psychiky jiných lidí – nositelů těchto informací).

Ale přestože nejsou v historicky zformované kultuře tyto návyky rozvinuté kvůli tomu, že nejsou žádané nebo jsou potlačovány faktory samotné kultury, může si většina z vás připomenout situace ze svého dětství, kdy vám i beze slov bylo jasné, co si myslí dospělí nebo vaši vrstevníci, nebo kočky a psi žijící s vámi v domě, nebo kdy vás napadly myšlenky či jste dospěli k těm či oněm poznatkům, které nemohly být vysvětleny rámcem vašich tehdejších vlastních životních zkušeností, ani jste se je nedozvěděli od jiných lidí.

¹ A to i díky tomu, že oči jsou „zrcadlem duše“: člověk umí lhát jazykem, ale neumí lhát očima.

Jenže návyk číst v očích svého společníka to, co zamlčuje nebo se slovy pokouší podat jinak, stejně jako jiné návyky jak číst z organismu informace bezděčně vydávané „jazykem těla“, není žádné jasnovidectví, pro které není přímá komunikace vůbec nutná.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

Kromě toho si mnozí lidé mohou vzpomenout, že i poté, kdy dospěli, v některých situacích věděli o takzvaných „blízkých lidech“ to, co neprošlo komunikačním kanálem ústní nebo písemné artikulované řeči a čeho oni sami nebyli očitými svědky ani účastníky; nebo kdy je a jejich „blízké“ prakticky současně napadali stejné myšlenky.

Skutečnost, že iluzionisté v cirkusu a různých estrádách po staletí úspěšně imitují „telepatii“ i „jasnovidectví“, aniž by skutečně měli tyto návyky; a že na základě imitace těchto návyků vzkvétají různorodá odvětví obchodních i politických švindlů orientovaných na zisk, nemůže přesvědčit ty, kteří se v životě skutečně střetli s podobnými jevy, nebo takové návyky získali samovolně, že „telepatie“ a „jasnovidectví“ a další „parapsychologie“ jsou jen výmyslem, mystifikací a klamem. Jenže problém je, že:

Když lidé toto všechno prohlašují *výlučně* za výmysly, mystifikaci a klam, tak sami sobě uzavírají cesty k získání těch či oněch návyků, které jsou v dnešní době řazeny do oblasti „parapsychologie“, k „záložním možnostem“ člověka apod., a navíc princip „*co ses v mládí nenaučil, ve stáří už nedoženeš*“ se do značné míry vztahuje i na tuto množinu možností, jež se lidem otevírají, aby je poznávali a osvojovali si je.¹

To, co bylo vyloženo výše v kapitole 13.2.4, nevyhnutelně vyvolává otázky:

1. Proč nejsou v historicky zformovaných kulturách celého lidstva „telepatie“ a „jasnovidectví“ podřízeny lidské vůli, přestože jsou čas od času v řadě případů jejich spontánní (samovolné) projevy pozorovány v kruhu „blízkých lidí“?
2. Proč jsou ve specifických, málo rozšířených subkulturách (šamanismus, jogíní²) tyto návyky dosažitelné? Sice ne všem, kteří

¹ Člověka kromě variability struktury psychiky každého jedince (typy struktury psychiky) od všeho ostatního živého v biosféře Země odlišuje ještě jedna osobitost, neboť mu Shora bylo dovoleno vymezovat si hranice možného pro sebe i lidstvo v souladu s Božím Předurčením existence Všemohúru.

² V kontextu Koncepce sociální bezpečnosti:

- je „šamanismus“ subkulturou, ve které se změny stavů organismu a vědomí dosahuje prostřednictvím zavádění různorodých lektvarů do organismu, a lidé si potom znalosti a návyky chování osvojují pod vlivem

by o to stáli, ale alespoň určité části těch, kteří v osvojování si těchto kultur pokročili dost daleko?

3. Jestli jsou „telepatie“ a „jasnovidectví“ reálně možné, a kvalitou předávání informací převyšují artikulovanou řeč, která má jako prostředek informační výměny dříve uvedené i jiné nedostatky, tak proč byla schopnost artikulované řeči dána lidem geneticky a k čemu má v Životě Všemohíru sloužit?

Nejjednodušší je odpovědět na první otázku, přestože níže uvedená odpověď není receptem k získání schopnosti „telepatie“ a „jasnovidectví“.

Fyzickými nositeli jednoho i druhého fenoménu jsou biopolní procesy vlastní fyziologii lidského organismu. A „telepatie“ i „jasnovidectví“ se spontánně objevují v kruhu „blízkých lidí“, protože tito lidé jsou si skutečně blízcí: s ohledem na mravnost, způsob myšlení (smysl života), parametry kompatibility biopolí, která vyzařují (obzvláště jde-li o příbuzné). Ve vztahu k spontánním projevům „telepatie“ a „jasnovidectví“ je slovní spojení „blízcí lidé“ nutné chápat ve smyslu jejich *duchovní pospolitosti, duchovní blízkosti, duchovní jednoty, použijeme-li tradiční slovník*. Díky tomuto druhu blízkosti dokážou vnímat některé toky biopolí, které jsou jejich kruhu společné i jimi přenášené informace podobně, jako když rádiové a televizní přijímače identicky přijímají při stejném naladění na určitou frekvenci a shodě kódovacích systémů s kódováním vysílače jedny a ty samé rádiové a televizní přenosy.

I ostatní lidé, kteří nejsou součástí příslušného „blízkého kruhu“, mohou s jeho představiteli mimoděk vstupovat do telepatických seancí, ale ještě vzácněji než se to stává v tomto „kruhu blízkých“, tj. prakticky v ojedinělých případech; může se to stát, jestliže se díky

těchto lektvarů (viz jmenovitě knihy Carlose Castanedy: <http://www.koob.ru/castaneda/>);

- subkultury různých jogínů se ve většině případů vyhýbají užívání psychotropních lektvarů a parapsychologické schopnosti získávají díky „psychofyziologickým praktikám“, na základě kterých je vůli jedince podřizována jeho fyziologie jak v aspektu biochemie, tak i v aspektu biopolí.

Často se jedno i druhé nazývá „rozvojem duchovnosti“, „duchovním rozvojem“, ale v KSB jsou představy o osobnostním rozvoji jiné a to včetně jeho „duchovní složky“ a „šamanismus“ a jógy jsou hodnoceny jako pomýlení (o tom viz dále).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

okolnostem zformuje naladění jejich biopolí tak, že se na určitou dobu stanou členy určitého „kruhu blízkých lidí“.

To samé platí i pro jasnovidectví, které spočívá ve vytvoření naladění (odpovídajícího nastavení parametrů energetiky biopole a jeho informačně-algoritmického formátování): jestliže je tento problém vyřešen a naladění je možné uvědoměle podřizovat vůli, je možné jasnovidectví praktikovat svobodně; jestliže vzniknou takové okolnosti, že se jedinec bezděčně, spontánně ocitne v příslušném naladění/náladě, dojde ke spontánnímu projevu bezděčného jasnovidectví.

Co se týká druhé otázky, tak v žádné z kultur nejsou od samotných svých počátků subkultury typu indických jóg a různorodého šamanismu určeny pro všechny, ale jen pro dost úzký okruh osob, které mají v příslušné národní nebo nábožensky podmíněné kultuře řešit určité úkoly. Pro řešení těchto úkolů je v řadě případů vyžadováno svobodné ovládání návyků telepatie a jasnovidectví. Osvojení si těchto návyků je jedním z cílů přípravy adeptů a proces, v jehož průběhu je dosahováno tohoto výsledku, je svého druhu „kaskádou sít“, kterými propadají ti, kteří nejsou schopni absolvovat další etapu této přípravy. Samy úkoly a koncepce organizace života společnosti, ve které mají být řešeny, se zpravidla nacházejí mimo pozornost jak „guru“ (učitelů), tak i adeptů (žáků), a proto také leží mimo jakoukoliv jejich kritiku či diskusi (a tím spíše mimo ty veřejné, které by vycházely za okruh zasvěcených „guru“ nebo za okruh „guru“ a jejich žáků): v takových subkulturách je vyžadována slepá víra všem „guru“ obecně, a svěmu „guru“ personálně¹, a také je v nich vyžadováno udržování tradic. Nejde v nich tedy o poznání Života a vypracování si vlastního smyslu života, které by ty tradice mohly narušit; a mimo okruh „guru“ a jejich žáků musí být ve společnosti

¹ Vypovídá o tom podobenství známé v různých variantách, jak jej vyprávějí nositelé různých subkultur orientovaných na získávání „parapsychologických“ schopností.

K mistrovi přišel člověk, který se chtěl stát jeho žákem a poprosil jej, aby ho naučil svému umění. Mistr souhlasil. Poté se nový žák chtěl přesvědčit o umění svého mistra a požádal jej, aby mu ukázal „zázrak“, načež ho mistr vyhnal s vysvětlením: „Protože jsi mi neuvěřil...“

A podíváme-li se na to z širšího hlediska, spočívá problém společnosti v masové nevěře Bohu jako Všemohoucímu, který nám má ukazovat cestu v našem sebevzdělávání.

formován uctivý vztah k jejich subkultuře a „komplex méněcennosti“ zástupců společnosti, jsou-li porovnáváni se zástupci příslušné subkultury. Přitom ve společnosti panuje trvalé nepochopení osobitostí tohoto druhu tradičních subkultur „duchovního rozvoje“ a „duchovní služby“.

V takových subkulturách jsou příslušné parapsychologické návyky získávány prostřednictvím technologií (procedur), jejichž soubor je pro každou takovou subkulturu standardní. V podstatě se to podobá studiu žáků na ve všech školách, kde se do nich hustí určité znalosti a návyky, ale vůbec není odhalován jejich osobní poznávací a tvůrčí potenciál: ve všeobecných i odborných školách, na vysokých školách i školách uměleckých (hudebních, výtvarných apod.) – všude dominuje osvojování si těch či oněch technik (hra na klavír nebo housle, malířské techniky apod.), přičemž úkoly, které jsou řešeny prostřednictvím znalosti těchto technik, bez kterých by je řešit nebylo možné, součástí vzdělávacího standardu nejsou.

Nicméně takový přístup má i svou alternativu, přestože ne všichni si nejen neuvědomují její odlišnost od těch různorodých subkultur jóg a šamanismu, ale ani všeobecnou nutnost se jí řídit¹. Jestliže se lidé obdaření darem Svatého ducha nezajímají o problematiku koncepce organizace života společností, nejsou výsledky jejich činnosti ve svých příznacích rozeznatelné od šamanů a pokročilých jogínů. Uvedeme příklad ze života ruského duchovního vůdce Sergije Radoněžského (03.05.1314 — 25.09.1392):

«Jednou se archijerej Stefan Permskij, který si velice vážil Přepodobného, vypravil ze své diecéze do Moskvy. Cesta vedla osm verst od Sergijevského kláštera. S úmyslem navštívit klášter na zpáteční cestě se archijerej na tomto místě zastavil a poté, co se pomodlil, poklonil se přepodobnému Sergiji se slovy: „Mír s tebou, duchovní bratře!“ V té chvíli právě přepodobný Sergij seděl společně s bratry za stolem v refektáři. V reakci na požehnání archijereje Přepodobný Sergij vstal, pomodlil se a poslal v odpověď archijereji své

¹ Podrobněji o tom pojednávají práce vnitřního prediktoru SSSR: Ke Království Božímu... (1994 – 1996), Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry (2000, 2010). Také zde poznamenáme, že Serafim Sarovskij (1754 – 1833) všem, kteří stáli o jeho rady do života, říkal, že smyslem křesťanova života je „být obdařen milostí Ducha Svatého“, tj. v tom, aby člověk byl Bohem těmito dary poctěn.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

požehnání. Někteří z žáků, které nezvyklé jednání Přepodobného překvapilo, pospíšili k uvedenému místu, dohnali archijereje a přesvědčili se o tom, že vidění bylo skutečné»¹.

Kromě toho byl Sergij obdařen i dalšími dary Svatého Ducha: schopností léčit nemocné, jasnovidectvím, věšectvím a dalšími. Jak informuje citovaný zdroj:

«Ještě za svého života byl přepodobný Sergij obdařen darem činit zázraky. Vzkřísil chlapce, když už zoufalý otec považoval svého jediného syna za navždy ztraceného. Brzy se začala šířit sláva o zázracích konaných přepodobným Sergijem a lidé k němu začali vodit nemocné z blízka i daleka. A všichni od Přepodobného odcházeli vyléčení ze svých neduhů a obdařeni jeho poučnými radami.»²

Mnozí, kteří čtou svědectví o podobných skutečnostech, by rádi získali stejné schopnosti, aby je mohli využít v těch či oněch zištných cílech³. Jenže tato touha je zcestná a zrádná.

¹ Sergij Radoněžskij – Drevo (ve smyslu Dřevo/Strom/Strom života/Strom poznání/Samo poznání). Otevřená pravoslavná encyklopedie: <http://drevo-info.ru/articles/153.html>.

² Ze stejného zdroje.

³ Jedno z nejstarších svědectví o podobných ambicích je zaznamenáno v Novém zákoně. Ve Skutcích apoštolů, se v hlavě 8 vypráví o reakci profesionálního mága – Šimona – na „zázraky“ doprovázející kázání apoštolů: Šimon nabídl apoštolům peníze za to, co sám nevnímá jako skutečný dar Boží, ale jako obřad zasvěcení do systému *kouzelnictví a čarodějnictví podle vlastní libovůle*, jež byl mocnější než ten, který již ovládal: «Dejte i mně tu moc, aby Ducha svatého dostal každý, na koho vložím ruce».

V kontextu Šimonovy řeči slova „Duch Svatý“ označují vytoužený magický klíč, otevírající mu kulturu magie, kterým svobodně disponují apoštolové. A bylo nutné, aby mu Petr vysvětlil rozdíl mezi čarodějnictvím a pravým darem Božím, přestože se vnější viditelné výsledky jednoho i druhého zdají být stejné.

A doposud jsou mnozí ochotni snadněji uvěřit v samovládu senzibilů, a černobílých i různobarevných mágů, než aby uvěřili bezprostředně Bohu; mnozí budou raději stát ve frontě na čaroděje a platit mu svými těžce vydělanými penězi, než aby se svobodně, bez fronty a zcela bezplatně podle svého svědomí prostřednictvím svých modliteb obraceli přímo k Bohu; a mnozí z těch, kterým Bůh Svou všemohoucností odpovídá, a to někdy i dříve než vůbec o něco požádají, se domýšlivě domnívají, že to oni sami mají schopnost dosahovat všeho, co si záměnou.

No a v mnohých lidech, kteří nejsou schopni samostatně si v krátké době osvojit „parapsychologické“ návyky a nemají přístup k učitelům, to vyvolává hněvivý pocit bezmoci, před kterým se brání skepsí a nihilismem: „To všechno jsou jen žvásty nebo imitace, protože nic takového nemůže existovat.“

Málokdo také věnuje svou pozornost tomu, že lidé, kteří přicházejí k Sergijovi a dalším jemu podobným, získávali kromě svého vyléčení i něco jiného — „poučné rady“. A ještě méně lidí jim přisoudí větší životní význam než faktu jejich vyléčení a dalším „zázrakům“, které tyto „poučné rady“ doprovázely.

Ale ani přímé „poučné rady“ nejsou tím hlavním. **To nejcennější, co v našem životě existuje, je skutečnost, že mezi sebou lidé vzájemně komunikují.** A význam (hodnota) této komunikace mnohonásobně vzrůstá, jestliže je nám umožněno mluvit s lidmi pravověrnými/světci.

Problém je v tom, že přemýšlejí-li lidé osamoceně, často „se točí v kruhu“¹, tj. jejich myšlení běží po nekonečném kruhu, probírá se stále stejnými fakty a argumenty, a nedokáže je dovést k žádnému určitému řešení, jež by je vyvedlo z kruhu problémů, který je s takovým myšlením spojen. Jestliže potom člověk chycený v této pasti začne mluvit s jiným člověkem, tak se díky komunikaci s ním může sám vyprostit z toho uzavřeného kruhu myšlení, začít adekvátně hodnotit situaci a vypracovat si efektivní řešení problémů, se kterými se setřel.

V základu tohoto jevu leží formování kolektivního intelektu prostřednictvím spojování biopolí, který je mocnější než ten individuální (i kdyby se ten kolektiv skládal v daném případě pouze ze dvou jedinců). A jestliže člověk mluví se světcem, tak za podmínky, že se mu nevzpěčuje, hrají mravní normy světce v jimi formovaném kolektivním intelektu rozhodující roli i proto, že v takovém případě je člověk komunikující se světcem odstavován od těch egorů, pod jejichž nadvládou se obvykle nachází. V důsledku toho se jeho myšlení vězněné ve zhoubném kruhu vymaní z jeho

Podrobněji o tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Ke Království Božímu... (z let 1994 – 1996).

¹ Jinak řečeno, jsou vtahováni do kruhových informačně-algoritmických žalářů, jejichž vězni se potom stávají, nebo je dokonce sami pro sebe vytvářejí. Zmiňovali jsme se o tom v kapitole 13.2.3.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

hranic a to dokonce i v případě, že je světec méně znalý než on sám a nedá mu žádné konkrétní „užitečné rady“.

Tento proces se psychologicky liší od činnosti autoritativního efektivního intelektuála-analytika, který svým svěřencům rozdává hotové recepty, neboť nepotlačuje jejich myšlení a vůli, naopak je uvolňuje a umožňuje lidem získat nové hrany svobody. Výsledná užitečnost tohoto procesu není podmíněna „mírou znalostí“ světce, ale jeho mravně-psychologickými osobitostmi – jeho orientací na pravověrnost, která byla ověřena určitými úspěchy.

Role tohoto jevu je v dějinách zřídka odhalována, a přitom je dost významná. Kdyby v životě Rusi neexistoval tento jev – dar komunikace s pravověrnými lidmi – tak by Rus jako svěbytná mnohonárodnostní civilizace dávno přestala existovat. Týká se to jak některých lidí, kteří byli uctíváni jako svatí představitelé konfesí, tak i mnohých laiků, jejichž jména společnost dávno zapomněla a pamatuje si je teď už jen Bůh.

Jestliže tedy s těmito znalostmi zaměříme svou pozornost na všechno to – co doprovázelo „zázraky“ – tak uvidíme rozdíl mezi subkulturami různých jóg, šamanismem a „individuální magií“¹ – na straně jedné a dary Svatého Ducha – na straně druhé:

¹ „Magie“ je „jiná fyzika“: fyzika alternativní k té, kterou jsme se učili ve škole.

Člověk objektivně nemůže nebýt „mágem“ (třeba i bezděčným) neboť:

- je mu vlastní přát si to či ono,
- jeho přání jsou otištěna v jeho biopoli,
- biopole je vyzařováno a jako materiální pole,
 - tak či onak působí na ostatní materiální objekty, když jim společně se svou energií předává i určité informace a algoritmiku,
 - pod jejichž vlivem se objekty nemohou *neměnit*,
 - *jestliže se tyto objekty samy vyznačují informačně-algoritmicko-energetickou shodou s lidským biopolem, které na ně začalo působit.*

Zůstává pouze otázkou, jak do sebe v každém konkrétním případě vše výše popsané zapadne, takže ve výsledku může být „individuální magie“ úspěšná nebo také absolutně neúspěšná.

S ohledem na to, co zde bylo řečeno, směřuje boj s „individuální magií“, který vedou mnohé konfese a jejich potlačování „mágů“ proti lidské přirozenosti, jedná se vlastně o ochranu monopolu pánů a pohlavárů příslušných konfesních kultů na magii.

- Sergij se, stejně jako jiní pravověrní lidé, nesnažil získat návyky telepatie, jasnovidectví, věšectví, schopnosti léčit ani jiné zázračné schopnosti.
- Ti všichni se zajímali o jinou problematiku – o smysl Božího Záměru a své vlastní místo v něm, o svůj vlastní podíl v uvádění Záměru do života; snažili se nehřešit, aby svými hříchy a jejich následky nezatěžovali život ostatních lidí, včetně těch v následujících pokoleních. A v té míře, v jaké v tom dosahovali úspěchů a osvobozovali se ve svém chování z moci zističnosti a různorodé hříšnosti – byli Bohem obdařováni dary Svatého Ducha, které jim pomáhaly realizovat misi (podíl) v Záměru, *kteřou si na základě svého svědomí zvolili*.

Nikdo z nich nestudoval šamanismus nebo psychofyziologické praktiky pod vedením „guru“ té či oné jógy, nikdo z nich se nestal takovým „guru“ pro lidi ve svém okolí, přestože každý z nich byl pro mnohé poradcem¹. Všichni *prostě* (tj. bez vedlejších záměrů a nezištně) usilovali o pravověrnost a v míře, v jaké se jim dařilo jí dosahovat, byli Bohem obdařováni dary Svatého Ducha, které rozšiřovaly spektrum jejich vnímání Života a spektrum otevírajících se jim možností jak v Životě působit na průběh událostí. A lidé z jejich okolí žijící v zajetí zističnosti, nepravověrnosti a jimi vyvolávané honby za lepším, vnímali projevy jejich „nadpřirozených schopností“ jako „zázraky“ navzdory tomu, že to všechno i mnohé další je pro člověka, který se zformoval v nositele lidského typu struktury psychiky a žije v rámci Záměru – normou.

To znamená, že:

- subkultury šamanismu a různorodých jóg, jež jsou svou podstatou subkulturami „*duchovního elitářství*“ *ve vztahu ke společnosti*

Ten úkol přece musí být nastaven úplně jinak – individuální magie, možnost, kterou člověku daroval Bůh, musí být používána výlučně v rámci Záměru.

¹ Rozdíl mezi učitelem („guru“) a poradcem spočívá v tom, že:

- učitel předává svým žákům to, co zná a umí on sám;
- a poradce podněcuje ostatní k tomu, aby projevovali svou iniciativu, osvojovali si a vypracovávali potřebné znalosti a návyky sami. A konkrétně – Duch Svatý je charakterizován jako „*duch pravdy uvádějící lidi do veškeré pravdy*“ (Kniha moudrosti, 1:5; Jan, 14:17, 16:13; První list apoštola Pavla Korintským, 14:26 – 33) a ne jako učitel.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

„*primitivů*“ a subkulturami „*hackerství*“ ve vztahu k psychice osobnosti (jak s ohledem na psychiku „*guru*“, tak i jeho žáků a v řadě případů i s ohledem na psychiku okolních lidí, posuzujeme-li psychiku jako informačně-algoritmický systém), jsou odsouzeny zůstat úzce-„*elitářské*“ v aspektu nějakého „*duchovního rozvoje*“,

- zatímco kultura, ve které každý doroste v pravověrného nositele lidského typu struktury psychiky a bude obdařen dary Ducha Svatého v souladu se svým, svobodně (tj. podle svého svědomí) zvoleným podílem v Záměru, může bezvýhradně převládnout a spojit v sobě všechny lidi bez jakýchkoliv výjimek.

Kromě toho:

Psychologické „*hackerství*“ subkultur jóg a šamanizmu garantuje nebezpečnost (krizovost) společenského „*rozvoje*“, na rozdíl od kultury, ve které se všichni orientují na život v řečišti Záměru v harmonii s Bohem.

V té míře, v jaké se budou společnosti propracovávat k této kvalitě, bude artikulovaná řeč jako prostředek výměny informací ve společnosti ustupovat ze svých pozic telepatie a jasnoviectví – darům Svatého Ducha. **V procesu posouvajícím nás k takové kvalitě života bude hlavním účelem artikulované řeči dovést v průběhu *besed o mravnosti, vnímání a chápání světa, etice, dějinách a aktuální politice i o Životě obecně* lidstvo k té reálné mravnosti a etice, jež jsou nazvány slovem „*pravověrnost*“, které si Bůh zvolil i Sám pro Sebe, jak se o tom již dříve krátce hovořilo v kapitole 12.2.7.**

To však byla pouze část odpovědi na třetí otázku: Nač je zapotřebí artikulovaná řeč, když jsou telepatie a jasnoviectví normální a maximálně efektivní prostředky informační výměny předurčené člověku Shora?

Druhá část odpovědi na tuto otázku vyplývá z dostatečně široce známých slov A. S. Puškina:

«...блажен, кто крепко слово правит
И держит мысль на привязи свою,
Кто в сердце усыпляет или давит
Меновненно проишпешую змию;
Но кто болтлив, того молва
прославит

«...blažený ten, kdo pevně slovo řídí,
Kdo myšlenky své dobře zvládá¹,
Kdo v srdci uspí nebo okamžitě
zardousiti² dokáže syčícího hada;
Kdo však jen žvaní³, ten řeči vyvrhelem
proslaví se v mžiku...⁴ Já vody Léthé piji,

¹ Je poukazováno na skutečnost, že myšlenka jako taková a slova (lexika), která ji vyjadřují, jsou v životě objektivně odlišné jevy.

Základy sociologie

<i>Вмиг извергом... Я воды Леты пью, Мне доктором запрещена унылость; Оставим это - сделайте мне милость!»</i>	<i>vždyť doktor skleslost zakázal mi¹; Zanechme toho – prokažte mi to dobrodiní! ²»³</i>
<i>«Волхвы не боятся могучих владык, А княжеский дар им не нужен, Правдив и свободен их вещий язык И с волей Небесною дружен...»</i>	<i>«Volchvové nebojí se mocných vládařů A knížecího daru jim netřeba, Věštecký jazyk jejich pravdivý je a svobodný, S Nebeskou vůlí svorný...»⁴</i>

² Smyslovou jednotkou je v této větě „okamžitě zardousiti dokáže“ s akcentem na „okamžitě“. Čím více člověk ovládá svůj vlastní vnitřní monolog (nebo myšlenkový chaos – záleží na tom, jak to kdo má), tím více se zvyšuje jeho schopnost vnímat objektivní informace přicházející zvnějšku (včetně chápání ústní řeči i textů jiných lidí).

³ To znamená, že je bezuzdný, nedisciplinovaný v myšlenkách i slovech.

⁴ A v životě to tak skutečně je: důsledkem užvanělosti je, že se slova (prohlášení o blahých záměrech) rozcházejí s činy, které po nich následují. V životě společnosti se jedná o jeden ze zdrojů pohrom.

¹ *«Já vody Léthé piji, vždyť doktor skleslost zakázal mi»* — to je ve své podstatě „ladička“, podle které se nastavuje emocionálně-smyslové naladění, viz kapitola 4.7 tohoto kurzu (díl první). A podstatě se tato „ladička“ shoduje s tou, která je navrhována v kapitole 4.7, přestože je vyjádřena jinými slovy:

- Skleslost — odmítnutí Všedržitelnosti formou negativních emocí ve stavu úpadku ducha. *«Před bédami se nesehni, na Boha se spolehni»*, — ruské přísloví;
- Léthé — řeka z mýtů starověkých Řeků; ten, kdo se napil její vody, vstoupil do věčnosti a zapomněl na zištnost a honbu za lepším v pozemském životě a osvoobil se tak z jejich moci.

² A zde A. S. Puškin přímo vybízí čtenáře, aby zanechal své vnitřní užvanělosti a hloubavě si přečetl „Domek v Kolomně“ v příslušném naladění, tj. aby se uvedl do emocionálně-smyslového naladění předepsaného samotným Puškinem.

³ Domek v Kolomně, oktáva XXII. *Pozn. překl. Pro doplnění v překladu Vítězslava Nezvala: «...šťastný je ten, kdo vládne pevně slovem, / a drží na uzdě své představy, / kdo ve svém srdci jako pod příkrovem / udusí zmiji, než ho otráví. / Však mluvíme-li bez brzd, slujem slovem / hned vyvrheli... Já jsem churavý / a lékař zakázal mi všečen smutek: / Mlč – prokaž mi ten milosrdný skutek.»*

⁴ Píseň o věstci Olegovi (Píseň o jasnozřivém Olegovi).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

V některých publikacích Domku v Kolomně je ve výše uvedeném úryvku z oktávy XXII napsán slovní obrat „slovem řídí («словом правит»), místo „slovo řídí“ («слово правит»).

Ve variantě „slovem řídí“ věta zahrnuje oba aspekty přesnosti volby slov:

- zaprvé to napovídá, že „slovo“ je objektem řízení (objektem, na který je uvědoměle účelově působeno),
- a zadruhé, to napovídá, že „slovo“ je prostředek řízení něčím jiným, a právě této problematice se celkově věnuje kapitola 13.2 tohoto kurzu.

Ve variantě „slovo řídí“ tato věta poukazuje na nutnost přimknutí k pravověrnosti, neboť zahrnuje nejen smysl řízení slovem jako takovým (jinak řečeno – řízení průběhu událostí prostřednictvím slova), ale i na nutnost napravit slova a jazykové konstrukce zkreslené v průběhu kulturního pokroku, tj. zavazuje k tomu, abychom věci a jevy nazývali jejich pravými jmény a to především navzdory nepravověrné „kultivovanosti“ a „politické korektnosti“.

Čtenáři těchto Puškinových veršů je ve své většině vnímají jako fragmenty námětů kratochvilných děl umělecké literatury, takže si je nedávají do souvislosti s tím, co by jim všem mělo být známo z fyziky, kterou se učili už na základní škole. Jestliže si tyto verše dáte do souvislosti s fyzikou, tak se před vámi otevře následující fyzikální obrázek vzájemných vazeb artikulované řeči a Života, a to jak s ohledem na život Přírody, tak i na život společnosti.

Z hlediska fyziky je ústní řeč vyzařováním mechanického vlnění vzduchem. Jestliže v tomto smyslu hodnotíme živou řeč člověka a ne magnetofonový nebo jiný záznam řeči ani syntézu řeči počítačovým programem, tak se nejedná o čistě vibroakustické vlnění šířící se vzduchovým prostředím, neboť v takovém případě je vyzařování vibroakustického vlnění jevem, který pouze doprovází vyzařování vlnění z biopole lidského organismu jako nositele psychiky člověka, která je souhrnem všech různorodých procesů zpracovávání a uchovávání informací. To tedy znamená, že **slyšitelná řeč je doprovázená řečí neslyšnou – vyzařováním biopolí modulovaných vnitřním monologem.**

Ve vztahu k tomuto vnitřnímu monologu generovanému v procesu psychické činnosti na úrovni vědomí je řečové ústrojí člověka (hlasivky, jazyk, rty apod.) pouze přijímačem-retranslátorem. Přičemž

řečové ústrojí není jediným přijímačem: ostatní „přijímače“ – objekty vystavené biopolnímu působení – se mohou nacházet i za hranicemi lidského organismu.

S šířením vlnění v pružných prostředích a působením vlnění na objekty nacházející se v těchto prostředích se pojí takové jevy jako rezonance, přenos vlnění, rázy, koherence a další, jež jsou předmětem teorie zabývající se zkoumáním vlnění.

To znamená, že každá myšlenka zahrnuje nejen smyslový, ale i materiální aspekt své existence. Takže se tvrzení, že myšlenka může jako vlnění vyzážené biopolem bezprostředně ovlivňovat jiné materiální objekty (procesy), které jsou v jejím dosahu a do kterých proniká (jako určitý vlnový svazek), plně slučuje i s tou fyzikou, kterou jsme se učili ve škole¹. A tím spíše se slučuje s alternativní fyzikou, kterou ti, co ji neovládají, nazývají „mystikou“, „pseudovědou“ a „magií“. Otázkou tedy pouze zůstává, jak realizovat tuto fyzikální možnost v praktickém životě uvědoměle a účelově, tj. prostřednictvím své vůle?

Odpověď na tuto otázku se odvíjí od okolnosti, že to, co bylo vyloženo výše, se dotýká pouze objektivní strany Života – principů uspořádání světa, které objektivně fungují v Životě a tak či onak se dotýkají všech. Ty je tedy třeba mít na zřeteli, abyste pochopili smysl uvedených Puškinových veršů. Jenže kromě objektivní složky existuje i ta subjektivní.

Rozlišování lidí podle typů struktury psychiky a nestejnorodost typů struktury psychiky z hlediska akceschopnosti² ještě není vše, co charakterizuje stav psychiky jedince. S otázkou hlavního účelu artikulované řeči je spojen ještě jeden faktor, který se může projevovat u všech typů struktury psychiky; a může se projevovat jak v rámci Záměru, tak i v hranicích Božího dopuštění, ve kterých se lidé ještě mohou dopouštět chyb a činit zlo; a také se projevit nemusí – to také

¹ Co se týká faktů vztahujících se k tomuto tématu, tak je uvádět nebudeme, neboť informací o tom je více než dost a je možné dohledat si je i na internetu a budete-li dostatečně důslední, tak i ve své vlastní paměti.

² Tato otázka je zevrubněji probrána ve třetí části tohoto kurzu v kapitolách 8.7 (bod 2) a 10.9.2 (bod 3). Kromě toho viz Příloha koncepčních studijních materiálů Dostatečně všeobecné teorie řízení nebo práce vnitřního prediktoru SSSR – Principy kádrové politiky: státu, „antistátu“, společenské iniciativy.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

platí pro všechny typy struktury psychiky a nezávisle na dobrých úmyslech nebo sklonech ke konání zlých skutků.

Tímto faktorem je určité specifické naladění, jehož parametry je těžké předat lidem slovy, neboť při jeho popisu se bude jednat o duševní stav¹ člověka a o to, jak ho on sám vnímá, přičemž jedno i druhé je u každého individuální. A jestliže člověk neprožil nic z toho, o čem se bude dále mluvit, tak v jeho psychice chybí dojmy, které by si mohl uvést do souvztažnosti se slovním popisem. Nezbyvá tedy než poukázat na skutečnost, že je možné nacházet se v takovém naladění, a že k jeho vyvolání může docházet jak uvědoměle tak i samovolně, aby měl následně čtenář možnost pozorovat své nálady a naučit se je uvědoměle řídit.

Když se jedinec nachází v daném naladění, má proud jeho myšlenek a slov více či méně zřetelně vyjádřený vliv na průběh životních událostí: což znamená, že události plynou v souladu se smyslem myšlenek a pronášených slov. Budete-li pozorní, můžete v životě odhalit shodu faktických událostí s myšlenkami, které jim předcházely. A budete-li ještě pozornější, můžete odhalit, že v životě se ve skutky promění pouze takové myšlenky (v absolutní většině případů se jedná o smysly vnitřních monologů), které byly doprovázeny určitým specifickým naladěním.

Jestliže toto naladění chybělo, neměly myšlenky ani slova ve vnějším, všem společném světě žádné následky, přestože toho mohly hodně poškodit ve vnitřním světě a organismu daného člověka (což může také skončit mrtvicí, infarktem, či vyvoláním onkologických procesů), jestliže se jedinec nechal bezuzdně unášet svými emocemi a nebyl schopný poradit si se svou biopolní energetikou, informacemi a celkovou psychikou jako s informačně-algoritmickým systémem.

A tato vzájemná vazba „určité naladění – myšlenky, které se následně plní v životě – fakta ze života, kterým příslušné myšlenky předcházely“ zahrnují složku subjektivního vlivu na proces, nejde tedy o žádnou předpověď postranního pozorovatele stojícího stranou procesu bez jakéhokoliv vlivu na jeho průběh.

Toto působení může mít různý charakter:

¹ V daném kontextu nesmíme „duševní stav“ chápat z medicínského hlediska, ale v přímém smyslu jako uvědomělé vnímání vlastního organismu prostřednictvím vlastních smyslů.

1. Bezděčný – ve vnitřním monologu se objeví myšlenka, se kterou si daný člověk ani nedá tu práci, aby ji z mravního hlediska vyhodnotil jako „dobrou – špatnou“, či její realizaci jako „žádoucí – nežádoucí“, a po určité době k němu dospěje informace, že se tato jeho myšlenka v životě vyplnila.
2. Intuice včas varovala o nastávajícím průběhu událostí, který byl vyhodnocen jako nepřijatelný nebo v té či oné míře nežádoucí, načež následovala myšlenka: „Ať se to nestane“.
3. Smysl pro míru jedinci odhalí vícevariantnost možného dalšího průběhu událostí, přičemž mezi těmi různými variantami se nachází jakási „dominanta“: v tom smyslu, že není jiné cesty, než aby se sama o sobě realizovala, pokud nedojde k žádnému zásahu do průběhu událostí. Jestliže bude poté subjektivně upřednostněna jedna z těch dalších možných variant následovaná myšlenkou: „Ať to tak dopadne“, tak se může zvolená varianta v životě naplnit, nebude-li řízení daného procesu před jeho naplněním v životě potlačeno, nebo pokud se jeho řízení nezmocní ti, pro které tato upřednostněná varianta přijatelná není¹.

Druhou a třetí variantu může doprovázet modlitba², ale také nemusí: v takovém případě vše bude realizováno prostřednictvím „individuální magie“ – svévolného, tj. řídicího působení na „autopilota“ matričně-egregoriálního řízení³.

V první variantě se bezděčně projevuje reálná mravnost jedince:

¹ Tento odstavec a vše, co bylo uvedeno v kapitole 13.2, je zapotřebí dát si do souvislosti s kapitolou 6.12 (Část první tohoto kurzu – díl první), neboť princip „Rci slovo tvrdě“, stejně jako „Blažený ten, kdo pevně slovem (slovo) řídí...“ funguje pouze v rámci algoritmiky metody dynamického programování...

² V takovém případě funguje okruh přímých a zpětných vazeb tvořící uzavřený systém:

«Všedřítelnost Boží ⇔ jedinec jako součást obyvatelstva ⇔ lidský segment Noosféry Země, která je schopná bezprostředně působit jak na státnost, tak i na byznys-moc, na obyvatelstvo, přírodní prostředí i zahraničí.» Viz obr. 13.2.2-1 a 13.2.2-2.

³ To znamená, že funguje okruh přímých a zpětných vazeb tvořící uzavřený systém:

«Jedinec jako součást obyvatelstva ⇔ lidský segment Noosféry Země, která je schopná bezprostředně působit jak na státnost, tak i na byznys-moc, na obyvatelstvo, přírodní prostředí i zahraničí.» Viz obr. 13.2.2-1 a 13.2.2-2.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

- Jsou-li myšlenky dobro-mysl-né, vše probíhá „samo o sobě“ blahodárně a lidé mohou žít delší dobu bez vnějších stimulů, které by je přiměly k tomu, aby si začali uvědomovat vzájemnou spojitost *«specifické naladění – myšlení na jeho pozadí – následné události odpovídající myšlenkám»*.
- Jsou-li myšlenky zlo-mysl-né, tak se v životě také realizují a jedinec je schopen si v určité etapě uvědomit spojitost *«specifické naladění – myšlení na jeho pozadí – následné události odpovídající myšlenkám»*. A v takovém případě si je potom nucen přiznat, že k některým nepříjemnostem, jež postihly jeho nebo jiné lidi, včetně jeho blízkých, by nedošlo bez jeho myšlenkové spoluúčasti na nich, a ve své podstatě – bez jeho myšlenek, které se proměnily v programy nebo příkazy (povolení) k realizaci těchto nepříjemností prostřednictvím „autopilota“ matričně-egregoriálního řízení.

První varianta odpovídá nikým nevlastněným „dominovým“ kostičkám, které „hráč“ nevědomky rozhodil a ony zapadly do egregoriální algoritmiky, která v důsledku toho začala být funkční, použijeme-li metafory z kapitoly 13.2.3.

První varianta potvrzuje životní způsobilost slov A. S. Puškina «... blažený ten, kdo pevně slovo řídí, kdo myšlenky své dobře zvládá...» a dále do konce oktávy XXII z Domku v Kolomně. Slučuje se i s poučením proroka Mohameda zaznamenaném v Sunně. Jednou se Mohameda zeptali, kdo z lidí je lepší a kdo horší a on odpověděl¹:

- «Nejlepšími z vás jsou ti, od koho druzí očekávají dobro a před jejichž zlem jsou v bezpečí.»
- «Nejhoršími z vás jsou ti, od koho druzí očekávají dobro a před jejichž zlem jsou v nebezpečí.»

To znamená, že nemravnost a mravně podmíněná bezuzdnost v myšlenkách a slovech, jež si nárokuje nezodpovědnost za následky své činnosti a nečinnosti, objektivně-automaticky činí jedince ještě horším, než ti, kteří jsou zlo-mysl-níky a tuto skutečnost si uvědomují.

Pokud si jedinec nevšímá, že se jeho specifické naladění liší od všech ostatních možných naladění, může sice odhalit skutečnost, že se některá fakta v životě shodují s myšlenkami, které jim předcházely, ale

¹ Zapsáno z vysílání rádia Radio Rossii – podle jednoho z jeho pátečních pořadů Hlas islámu.

vyhodnotí to jako náhodné shody dřívějších událostí (myšlenek) s těmi pozdějšími (fakty v životě), mezi kterými neexistují žádné příčinné vazby; nebo jako své bezděčné (spontánní) předtuchy. To znamená, že si příčinnou vazbu *«myšlení na pozadí specifického naladění → fakta v životě shodující se v té či oné míře s obsahem myšlenek»* člověk buď vůbec neuvědomuje, nebo ji považuje za něco objektivně neexistujícího. V důsledku toho jsou potom ti, kteří trvají na její existenci, vnímáni jako lidé, kteří nejsou plně psychicky zdraví. A jestliže trvají na tom, že se tato vzájemná souvislost projevila přímo v jejich osobním životě, tak zcela nevyhnutelně následují výčitky, že trpí velikaštvím, či nějakou jinou psychickou úchylkou.

Jestliže jedinec na svá naladění pozornost zaměří, tak příčinnou vazbu *«myšlení na pozadí specifického naladění → fakta v životě shodující se v té či oné míře s obsahem myšlenek»* odhalí.

To znamená, že stejně jako v případě odhalování rozdílů mezi reálnými intuitivními varováními a hrou vlastní představivosti na téma nočních můr¹, spočívá odhalení této příčinné vazby na pozorném sledování vlastních nálad, vlastního naladění. Avšak v tomto případě není rozdíl v naladěních spojen s ladičkou, na základě které by bylo možné vyladit emocionálně-smyslové nastavení psychiky jedince. Rozdíl v naladěních je spojen s jiným aspektem bytí, kterým není emocionálně-smyslové nastavení, ani typ struktury psychiky.

V tomto specifickém naladění, jehož důsledkem je více či méně úplné a zřejmé naplnění myšlenek v životě, chybí hranice oddělující Svět a nějaké komponenty organismu jedince, takže potom (ve vztahu k psychice) dochází ke vzájemné výměně proudů energie a informací s vnějším světem a proud myšlenek tak dokáže působit na průběh událostí.

A hledáme-li názornou analogii rozdílů v naladění, tak je to stejně jako rozdíl mezi kroužkem dýmu vyfouknutým z úst kuřáka a smršť v přírodě. Ta věc se má tak, že jedno i druhé je vír, ale vír nemůže začínat ani končit ve stejnorodém prostředí: vír vždy existuje buď uzavřený v kruhu (jako kolečko dýmu vyfouknuté kuřákem), nebo má svůj začátek a konec lokalizovaný na hranicích předělu dvou prostředí, nebo na hranicích oblastí nestejnorodosti samotného prostředí (smršť se jedním svým koncem opírá o povrch souše nebo vody a druhým zase o určité nestejnorodosti v atmosféře, přestože tato hranice

¹ Viz kapitola 5.8 tohoto kurzu (Část první – díl první).

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

nestejnorodosti není ostrá a povrchy předělu dvou prostředí nejsou jasně viditelné).

- Jestliže je biopole jedince uzavřeno samo do sebe (podobně jako kruhový vír), nejsou žádné jeho myšlenky schopné vyvolat žádné změny ve Světě, který je pro všechny ten vnější¹.
- Jestliže biopole nebo nějaké jeho komponenty nejsou uzavřeny samy do sebe jako kruhový vír, je zdrojem vyzařování pole jedinec a příjemcem – Svět, ve kterém něco může na to záření zareagovat, což vyvolá následky.

Jestliže jedinec přebývá v takovém stavu, nejsou jeho myšlenky „jeho osobní vnitřní záležitostí“, která se netýká nikoho a ničeho jiného právě z toho důvodu, že tato záležitost – proud myšlenek – přestává být pouze jeho vnitřní záležitostí, je-li v příslušném naladění, a ovlivňuje tím Svět: a navíc v historicky reálných kulturách davo-„elitářství“, kde je nepravověrnost a anti-svatost životní normou, není zdaleka vždy tento vliv v rámci Záměru.

Přitom Svět neponechá nepravověrnou individuální magii bez odezvy – ať už je svévolná (tj. vědomě zlo-úmysl-ná) či bezděčná (jako následek bezuzdnosti v naladění i myšlenkách)².

¹ Jenže nachází-li se jedinec v takovém stavu, je přebytná energetika pojící se s emocemi nebo myšlenkami, které mu přicházejí na mysl, schopná vyprovokovat mrtvici nebo infarkt, či nastartovat onkologické onemocnění.

² V souvislosti s tím – s bezděčnou individuální magií bezuzdnosti uvedeme dvě počáteční čtyřverší básně N. S. Gumiljova (1886 – 1921) – Slovo, kterou napsal nedlouho před svou smrtí v roce 1921:

*«В оный день, когда над миром новым
Бог склонял лицо своё, тогда
Солнце останавливали словом,
Словом разрушали города.*

*И орёл не взмахивал крылами,
Звезды жались в ужасе к луне,
Если, точно розовое пламя,*

Слово проплывало в вышине.»«V onen den kdy svět nový byl

*A Bůh tvář k němu naklonil,
Tehdy tak mocná slova mohla být,
že dokázali jimi města bořit, slunce zastavit.*

*Vzlétnout na oblohu orel se bál,
V děsu se k měsíci tisklo hvězd pár,
Když slovo ve výši proplouvalo*

Jestliže se člověk dokáže vědomě a libovolně uvést do správného naladění a vyzářit myšlenku s určitým zaměřením (adresací) a smyslem, jedná se o – řízení.

Jestliže to udělá neuvědoměle a bezděčně, je člověk v nějaké modifikaci rukojmím svých nevědomých úrovní psychiky a nějakých egregorů.

Tématu působení slov na průběh událostí v Životě jsme se dotkli již dříve v práci vnitřního prediktoru SSSR – Jazyk náš: jako objektivní danost a jako kultura řeči (z roku 2004). Některé upřesněné úryvky z této práce uvádíme níže. Od originálního textu naší kapitoly jsou odděleny hvězdičkami.

* * *

Hranice oddělující každého jedince ve Všemohíru je relativní v tom smyslu, že obecně přírodní (fyzikální) pole, která jsou součástí lidského biopole, se rozprostírají daleko od místa, kde se nachází jeho hmotné tělo a mohou se slévat s analogickými obecně přírodními poli jiných objektů a subjektů. A díky takovému druhu biopolní vzájemné součinnosti člověka a Života je mu na nevědomých úrovních jeho psychiky přístupné mnohé z toho „znění“ Života, které probíhá vně zvukového rozsahu frekvencí a vně mechanických vibrací. Ale

A jak plamen růžový jasně tam plálo.»Obdivovatelé tvorby L. N. Gumiljova se neznámo proč nezamýšlejí nad tím, že v těchto verších je vyjádřen konflikt Záměru a démonismu, kterému Gumiljov prostřednictvím svého „lyrického hrdiny“ vyjadřuje své sympatie: Bůh právě stvořil Svět a začal o něj pečovat, a hned se našla nějaká stvůra, která začala zneužívat artikulované řeči k tomu, aby zastavovala Slunce a ničila města, aby naháněla hrůzu obyvatelům Všemohíru, tj. rozsávala strach bránící Lásce a vnášející rozkol do uspořádání světa, aby tím upevnila moc svého démonismu.

Přitom účelem artikulované řeči není vnášet rozkol do uspořádání světa, ale tvořit. Konkrétně je to možné pochopit z Koránu:

«Takto Bůh tvoří to, co chce. Když o věci nějaké rozhodne, řekne toliko „Staniž se!“, a stane se» (Korán, 3:47).

«On je ten, jenž nebesa i zemi jako skutečnost vážnou stvořil; a v den, kdy řekne: „Staniž se!“, stane se. Slovo Jeho je pravda» (Korán, 6:73).

Za opěvování démonismu a vlastní přivrženectví k němu a za zneužívání slov (včetně v této básni) N. S. Gumiljov zaplatil svým životem.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

existují-li různé kmitavé procesy, musí jim také být vlastní to, co je nazýváno harmonií¹ a disonancí² (Jazyk náš: jako objektivní danost a jako kultura řeči: Kapitola 1.2, Odbočka od tématu „Opera a ruský chorovod“).

Možnost takového typu působení živým ústním nebo myšleným slovem je v té či oné míře uzavřena nebo otevřena v závislosti na odpovědích na otázky:

- Co přesně je zamýšleno učinit objektem působení?
- Jaká kaskáda přenašečů signálu je pro umožnění tohoto působení objektivně potřebná?
- Je pod kontrolou vůle konkrétního subjektu:
 - potřebná kaskáda přenašečů signálu?
 - možnost vytvořit kaskádu přenašečů signálu nebo některých jeho komponent v případě jejich absence?
 - schopnost zacílit účinek kaskády přenašečů signálu?

Jestliže je vše vyjmenované přímo nebo zprostředkovaně podřízeno vůli člověka, stává se jazyk, řeč skutečně prostředkem

¹ «HARMONIE (z řeckého harmonia — spojitost, soulad, souměřitelnost) souměřitelnost částí, sloučení rozličných komponent objektu do jednotného organického celku.

HARMONIE jsou výrazové prostředky hudby založené na spojení tónů v souzvuku a na spojení souzvuků v sekvenci jejich znění. Základním typem souzvuku je akord. Harmonie jsou skládány podle určitých zákonů souznění v mnohohlasé hudbě různého složení — homofonie, polyfonie. Nauka o harmonii je jednou z hlavních součástí teorie hudby» (Velký encyklopedický slovník, elektronická verze na CD z roku 2000).

² «DISONANCE (z francouzského dissonance a latinského dissono — zním nepříjemně), v hudbě nespojitý, napětí vyvolávající souběžný souzvuk různých tónů» (Velký encyklopedický slovník, elektronická verze na CD z roku 2000).

Když se vám nelíbí zvuk vydávaný při skřípění železa o sklo, odmítáte tím disonanci, která přitom zaznívá.

„magického“ působení na Svět³. A tento prostředek je – tak či onak – dostupný všem.

A právě osvojení si takových možností je cestou z ekologicky technokratické civilizace, která je pro celé lidstvo sebevraždná, neboť se v ní lidé stávají rukojmími technosféry, kterou sami stvořili, **k biologické civilizaci, ve které budou člověčí lidé zosobňovat Vyšší předurčení bytí Člověka a budou zproštění nutnosti chránit se před biosférou Země a Vesmíru technickými prostředky. Zároveň budou přebývat v souladu se Zemí a Vesmírem a v souladu s Bohem na základě kvalitativně jiné kultury, kterou musí vybudovat v současné epoše.**

(...)

... pro účinnost „magie živého slova“ – realizaci vibroakustického působení (včetně přenášení signálu do jiných frekvenčních pásem) jsou objektivně potřebné přenašeče signálu a **část jich má v sobě zabudovanou sám člověk, který je vždy ojedinelý a neopakovatelný.** Tato okolnost znamená, že:

Aby se přenos signálu povedl, je nutné nejen zacílení na objekt nebo subjekt, který má být vystaven uvědomělému (nebo neuvědomělému – v algoritmicke nevědomého chování) působení, ale také struktury přenašečů signálu¹ musí být:

³ Jedna z obecně dostupných publikací na toto téma: N. Leskova – Diagnóza modré planety: chronické astma s podtitulem Zvuk lidské řeči může svým působením matérii obrodit nebo ji zničit» (Něžavisimaja gazeta, č. 15 (3128) 2004:

<http://www.ng.ru/forum/messages/forum3/topic11229/message11296/#message11296>).

¹ Tím se rozumí, že jsou potřebné přenašeče signálu různé směrovosti a to včetně reverzibilních, neboť při obecném pohledu na věc je proces vibroakustického působení (včetně přenášení signálu) procesem řízení. A aby řízení bylo realizovatelné v žádoucí (nebo potřebné) kvalitě, je nutné, aby informace a přenášející je toky energie (matérie) obíhaly po všech objektivně potřebných okruzích přímých a zpětných vazeb. Absence toho či onoho přenašeče signálu potřebné směrovosti nebo jeho nefunkčnost povede k rozpojení toho či onoho okruhu, a tím pádem ke snížení kvality řízení procesu, což může skončit i jeho úplným selháním.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

- dostatečně rozvinuté, aby byly za vzniklých podmínek upotřebitelné (jinými slovy, objekt předpokládaného působení se musí nacházet v mezích jejich dosahu);
- aktivní v příslušném čase, a k tomu je zapotřebí:
 - naplnit je příslušnými druhy matérie a energie¹;
 - informačně-algoritmické zajištění jejich funkčnosti musí být v jejich systému nejen dostupné, ale také musí být „spuštěné“²;
 - subjekt se musí nacházet v určitém typu struktury psychiky, *který bude odpovídat cílům a prostředkům jejich dosahování.*

Kvůli vyjmenovaným okolnostem:

Nejsou „čarodějná slova“, „magické jazyky“ a ovládnutí jejich lexikonu a gramatiky zdaleka vším, co je zapotřebí pro jejich použití s cílem ovlivňovat průběh událostí.

Subjektivní efektivita kteréhokoliv jazyka jako prostředku vibroakustického působení na průběh událostí není jednoznačným výsledkem osvojení si jeho lexiky a gramatiky. To vyplývá z toho, že efektivní kaskáda nezbytných přenašečů signálu může být poskládána z různých prvků organizovaných na různých materiálních nosičích (jak hmotných, tak i tvořených poli) i různě konfigurovaných. Takže subjektivní schopnost působit na průběh událostí je na tom či onom určitém jazyku v mnohém nezávislá³.

¹ Matérie a energie vzájemně přecházejí jedna v druhou. V kontextu prací vnitřního prediktoru SSSR je termín „matérie“ obecnější a ve svém zvláštním významu se jím rozumí „matérie celkově“ ve všech jejích skupenstvích (pevná látka, kapalina, plyn, plazma, fyzikální pole a vakuum). A termínem „energie“ se rozumí matérie v procesu přechodu z jednoho stabilního skupenství do jiného nebo parametry vnitřní dynamiky matérie v mezích kvalitativně neměnného stabilního skupenství.

² Budeme-li mluvit jazykem počítačových analogií, tak například modem může být připojen k počítači i do sítě, ale abyste jej mohli začít používat, musí být napřed jeho specifické programové vybavení (ovladače a konfigurační programy) a aplikované telekomunikační programy nejen instalovány do operačního systému, ale také aktivovány, tj. spuštěny.

³ Pojednává o tom súfijské podobenství „**Formule**“:

«Žil kdysi dávno jeden učený člověk, který celý svůj život zasvětil hledání vědomostí. Přečetl velké množství různých knih, mezi kterými byly i velmi vzácné knihy obsahující tajné znalosti. No a jednou se takhle ten člověk v zamyšlení procházel po břehu řeky.

Všechny tyto okolnosti vedou k tomu, že zkoumání některých otázek jazykovědy je bez zohlednění jejich souvislosti se *specifickou individuální mravností a organizací psychiky* nositelů jazyka, v mnohém defektní a bezpředmětné. Na druhé straně i odpovědi na mnohé otázky psychologie mohou být v každém konkrétním případě podmíněny jazykem (jazyky), které používá zkoumaný subjekt a jeho individuální kulturou řeči¹ (Jazyk náš: jako objektivní danost a jako kultura řeči, Kapitola 1.3 Magie slova: v rámci Všedřitelnosti..., s určitými změnami).

Najednou ho z myšlenek vytrhl něčí zvukný hlas. Zaposlouchal se do něj a uslyšel, jak někdo křičí:

„A ja ha! A ja ha! A ja ha!“

„Ó, vždyť to je svatá formule pro chození po vodě!“ řekl si pro sebe mudrc.

„Pamatuji si, jak jsem ji četl v jedné velice staré a velice tajné knize. Ale ten člověk se snaží zbytečně, protože tu formuli nepronáší správně.

Místo toho, aby volal: ‚Ja ha‘, vyslovuje: ‚A ja ha‘.“

Mudrc o tom chvíli přemýšlel, a potom se rozhodl, že jako moudrý, pozorný a horlivý člověk je povinen poučit toho nešťastníka, který se, přestože očividně nebyl s tou věcí správně obeznámen, ze všech sil snaží uvést se do souzvuku se silou těchto zvuků.

A tak si najal loďku a odplul k ostrovu, ze kterého se ten hlas nesl.

Na ostrově v chýši uviděl súfího, jak si čas od času a stále nesprávně hlasitě opakuje zasvěceneckou formuli.

„Můj příteli“, obrátil se k němu mudrc, ty tu svatou formuli nepronášíš správně. Mou povinností je ti to povědět, neboť dobře činí jak ten, kdo poskytne svou radu, tak i ten, kdo se jí potom řídí.“

A pověděl mu, jak by měl zaklínadlo správně pronášet.

„Ó, děkuji ti, dobrý člověče“, odpověděl mu súfí. „Byl jsi na mě velice hodný. Dal sis tu práci a přepravil se až na druhý břeh, abys mi mohl říci správné znění formule. Jsem ti za to velice vděčný.“

Uspokojený mudrc nasedl do loďky a vydal se na zpáteční cestu celý rozraddostněný, že vykonal dobrý skutek. Určitou dobu z chýše nebyl slyšet žádný zvuk, ale mudrc byl přesvědčený, že jeho úsilí nevyšlo nadarmo.

A najednou se k němu doneslo nerozhodné súfíovo: „A ja ha“, který začal stejně jako předtím pronášet zvuky zaklínadla. Mudrc právě začal uvažovat nad tím, jak jsou někteří lidé tvrdohlaví, jak zatvrzele lpí na svých omylech, když zezadu uslyšel podivné šplouchání. Otočil se a strnul překvapením. Za ním jako po pevné zemi běžel po vodě súfí. Mudrc přestal pádlovat a jako očarovaný od něj nedokázal odtrhnout svůj zrak. Když doběhl až k loďce, řekl mu súfí:

Z toho, co zde bylo vyloženo, je zřejmé, že myšlení je nezávisle na tom, zda je v něm přítomen vnitřní monolog, nebo zda probíhá výlučně formou toku obrazů a hudby bez slovního doprovodu, biopolním procesem, a to jak v případě biopole organismu uzavřeného do sebe, tak i v případě napojení biopole na všem společný Svět.

„Dobrý človče, promiň mi, že tě tak zdržuji, ale nemohl bys mi ještě jednou vysvětlit, jak by se měla podle všech pravidel pronášet ta formule? Já si to nezapamatoval» (Uvedeno podle odkazu na internetu (květen 2014): http://prit4i.narod.ru/ras.cgi-5_54.htm).

Analogická podobenství o pronášení různých slov lze nalézt i v jiných tradicích, které jsou nositelkami nějakého toho esoterismu, nebo které jsou jako esoterické vnímány okolními lidmi. A konkrétně z Matouše (hl. 9:2-8) o tom samém: *«A hle, přinesli k Němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Doufej synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Ale někteří ze zákoníků si v duchu řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš však poznal jejich myšlenky* (vyčlenili jsme tučně v citaci: vše to probíhalo ve vnitřním světě zákoníků, přesto o tom Kristus věděl) *a řekl: „Proč o tom ve svých srdcích smýšlíte tak zle? Je snadnější říci: ‘Odpouštějí se ti hříchy’, nebo říci: ‘Vstaň a chod’? Abyste však věděli, že Syn Člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ - tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal, vzal své lože a odešel domů. Když to viděly zástupy, divily se a chválili Boha, že dal takovou moc lidem.»*

Tento děj je znám přibližně 2000 let. A tak se ptáme: Existuje dnes mnoho lidí, kteří když *skutečnému* mrzákovi řeknou: „Vstaň a chod“, projeví se objektivně léčivý účinek těchto slov v souladu s jejich obecně přijatým smyslem? A jestliže je takových lidí málo, tak co je toho příčinou?

¹ A konkrétně: v ruském jazyce jsou slova «война/válka» a «вой/vytí, nářek, kvílení, jekot» souzvučná, nedá-li se dokonce přímo říci, že mají stejný slovní kořen. Po dobu celých dějin ženský nářek vyprovázal muže odcházející do války. A v anglickém jazyce jsou zčásti souzvučná a podle písmen shodná slova «war/válka» a «ware/produkce, zboží». Odsud také pramení rozdílný vztah k válce a ke zboží v kultuře lidí mluvících rusky a anglicky. Tento příklad byl převzat z knihy Lidová monarchie od I. L. Soloněviče.

Takže pro srovnání: v anglickém popisu života znamená «truth» — jak «истина/skutečnost», tak i «правда/pravda»; «justice» — «справедливость/spravedlnost», «правосудие/výkon spravedlnosti, soudnictví», «оправдание/ospravedlnění, zproštění viny»; «righteousness» — «праведность/pravověrnost, spravedlnost». Takže gramaticky to nejsou slova

V souladu s touto okolností vyvstává otázka, čím se proces myšlení, ve kterém je přítomen vnitřní monolog založený na artikulované řeči, liší od myšlení beze slov, které je vlastní nejen lidem, ale i zástupcům všech dostatečně vyspělých biologických druhů?

V chápání světa na základě mezních zobecnění (prvotních rozdílů) Já-centrismu (hmota, duch, prostor, čas) průkazná odpověď na tuto otázku nemůže existovat. V chápání světa na základě mezních zobecnění (prvotních rozdílů) trojjedinnosti matérie-informace-míra odpověď na takto položenou otázku vyplývá ze samotné koncepce trojjedinnosti matérie-informace-míry.

Je nesporné, že artikulovaná řeč je jak v podobě vnitřního monologu, tak i v podobě ústní živé řeči (nebo přehrání zvukového záznamu) tokem vlnění v prostředích, kterými se šíří artikulovaná řeč. To je fyzika: procesy, ve kterých je významný materiální aspekt bytí.

Ale existuje i měrný aspekt bytí. V něm je artikulovaná řeč tokem smyslových jednotek (jinak řečeno „kvant informací“), které jsou formovány výlučně v souladu s normami tvarosloví a gramatiky příslušného jazyka.

S každou smyslovou jednotkou artikulované řeči se tak či onak pojí nějaké obrazy (hudba). Jestliže se přitom jedinec nachází v té specifické náladě, kdy jeho biopole není uzavřeno samo do sebe, ale je napojeno na všem společný Svět, jsou obrazy (hudba) přenášeny do vnějšího, všem společného světa v podobě materiálních (tvořených poli) objektů. Jestliže je ten přenos doprovázen artikulovanou řečí, ocitají se díky ní tyto objekty „uzavřeny ve slovech“. Tato „uzavřenost ve slovech“, tak jak ji chápeme my, těmto objektům přidává větší stabilitu a zajišťuje jim delší životnost, a vzhledem k tomu, že jsou tvarosloví a gramatika jazyků komponentami celovesmírné míry určující možné stavy matérie a způsoby přechodu matérie z jedněch

se stejným kořenem, a proto jsou slova spravedlnost, pravověrnost a pravda mezi sebou spojována doplňkovými jazykovými prostředky a sám jazyk připouští možnost existence určité „spravedlnosti“ mimo Pravdu-Skutečnost. V ruském jazyce je Истина/Skutečnost složkou Правды/Pravdy. Правда/Pravda, справедливость/spravedlnost, право/právo jsou slova se stejným kořenem. A vzhledem k tomu, že v algoritmice psychiky je, obzvláště na úrovni vědomí, jazyk jedním ze základů myšlení, je rozdíl v algoritmice myšlení na základě jazykových prostředků různých jazyků nevyhnutelný.

Hlava 13. Cesty získávání způsobilosti v Lásce

stavů do jiných, jsou objekty zformované myšlením zapojovány do celovesmírných procesů přeměny matérie ve Všemíru.

Takto se tedy realizuje základní účel artikulované řeči – řízení matričně-egregoriálních procesů, které je potřebné k tomu, aby člověk, který se stal člověkem, mohl plnit svou misi zástupce Božího na Zemi.

Srozumitelnost řeči, přesná pojmová definovanost smyslových jednotek v toku, správné emocionálně-smyslové naladění určující egregoriální status a napojení biopole na Svět, aby nezůstávalo uzavřeno samo do sebe, to jsou ty kvality, na které poukazuje fragment starověké Ruské azbuky: „Rci¹ slovo tvrdě“.

Souhrn těchto kvalit mění artikulovanou řeč v nástroj uplatňování bezprostřední moci člověka nad průběhem procesů ve Všemíru. A povinnost člověka spočívá v tom, aby tato jeho moc ležela v rámci Záměru, jak o tom mluvil A. S. Puškin: *«Věštecký jazyk jejich pravdivý je a svobodný, S Nebeskou vůlí svorný»*. To je životařečení a artikulovaná řeč je určena k jeho uplatňování: v tom spočívá její hlavní a základní předurčení.

Rozdíl mezi výlučně vnitřním monologem a vnitřním monologem současně doprovázeným ústní řečí živého člověka (tj. nejedná-li se o zvukový záznam) spočívá v tom, že:

- spektrum bezprostředního působení výlučně vnitřního monologu probíhá pouze na úrovni procesů probíhajících v polích;
- a ústní řeč vyjadřující vnitřní monolog kromě procesů probíhajících na úrovni polí, na které působí vnitřní monolog, synchronně s ním bezprostředně působí i na hmotu a plazmu, kterými prochází vibroakustické vlnění.

Ještě jeden aspekt problematiky kapitoly 13.2 – který je hlavní a rozhodující – spočívá v tom, že metodiky, na jejichž základě provádí své experimenty věda trvající na nepodmíněnosti výsledků experimentu mravností a etikou, nemohou být nikdy, bez jakékoliv výjimky, schopné v průběhu experimentální kontroly odhalit

¹ V našem současném jazyce je blízkým analogem formy rozkazovacího způsobu «рцы/rci» forma «изрекай/vyslov, vyřkni, řekni». Jako u A.S. Puškina v Egyptských nocích: *«...Vyřkla to — / A hrůza všechny prostoupila, / Ale i vášní srdce rozechvěla»*.

„objektivní podmínky“, za kterých vzniká sledovaný „efekt“ průběhu událostí v souladu se smyslem předchozích monologů. Příčinou je skutečnost, že to, co je popisováno v kapitole 13.2, je podmíněno mravně-eticky a nemůže být realizováno v průběhu „cvičení někde na polygonu“ s tematikou *ovládnutí „magie slova“*, ale v podmínkách plynutí Života a mravně podmíněného a uvědomělému vztahu k němu. Tj. návyky řídit průběh událostí prostřednictvím myšlenky a živého slova si člověk může vypracovat pouze v tom případě, že přijme určitou odpovědnost za realizaci své svobodně zvolené mise (svého podílu) na Záměru.

Hlava 13 v redakci ze dne 01.06.2015

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

14.1. Kánony a vědecky odůvodněné metody řešení dílčích úkolů

Řečené v části 13 umožňuje poukázat ještě na jednu neřest historicky zformované vědy a vzdělávacího systému, která nebyla dost podrobně probrána v kapitolách 10.6 a 10.7 tohoto kurzu (Část třetí – díl třetí). A jedná se o *vzájemnou izolovanost vědeckých disciplín, v jejímž důsledku se z vnímání a chápání světa vytrácejí jevy, ve kterých se projevují takzvané „mezioborové spojitosti“ věd*. Na příkladu části 13 je vidět, že to, co v ní bylo vyloženo, je možné v Životě odhalit a pochopit pouze tehdy, přestanou-li být fyzika, fyziologie organismu člověka, psychologie (individuální i kolektivní), etika a jazykověda vnímány jako vzájemně izolované vědecké disciplíny, které jsou navzdory realitě života ve vzdělávacím systému podávány jako vzájemně izolované vědecké disciplíny oddělené nepřekonatelnými „mezioborovými propastmi“.

A jestliže s tvrzením o existenci vzájemných vazeb mezi fyzikou a fyziologií může většina lidí souhlasit bez větších námitek, tak vzájemné vazby mezi fyzikou a psychologií, fyzikou a jazykovědou jsou pro většinu lidí, a to dokonce i vysokoškolsky vzdělaných, věcí, která v nich přinejlepším vyvolává rozpaky a přinejhorším myšlenky o intelektuální způsobilosti těch, kteří s tím přišli. Je to křiklavá ilustrace toho, že vzdělávací systém formuje kaleidoskopické vnímání a chápání světa.

Vzhledem k tomu, že vzájemná odtrženost mezioborových spojitostí vede v praktické činnosti ke vzniku množství menších i větších potíží, uvědomuje si tento problém určitým způsobem i současná věda, která jej nazvala „krizí fragmentace znalostí“. Například v části „Oblast výzkumů“ systemizačního seznamu specializací Nejvyšší atestační komise pro udělování vědeckých hodností a titulů RF je uvedeno „Sociální filozofie“ – 09.00.11 „krize fragmentace“ současných sociálních studií a způsoby jejího překonávání jako jedno z doporučovaných aktuálních témat. Avšak

„krize fragmentace není problémem výlučně společenských věd, je to komplexní problém veškerých historicky zformovaných věd. A tato krize bez jakékoliv výjimky proniká do hloubky všech oblastí profesionální činnosti, pro které vzdělávací systém připravuje příslušné kádry. Přitom jedním z hlavních faktorů způsobujících tuto krizi je samotný vzdělávací systém, neboť v současné době se bez základního vzdělání a kvalifikačního diplomu, který by vás právně opravňoval pracovat v oboru, nemůžete zapojit do vědeckovýzkumné činnosti a aplikačních oblastí reálných i domnělých vědeckých objevů.

Provedeme-li analýzu příčin tohoto stavu, zjistíme, že jednou z nejzávažnějších příčin je změna charakteru vysokoškolského odborného vzdělání v období začínajícím přibližně od poloviny do konce 19. století a změna směřování rozvoje celosvětové vědy, kterou to způsobilo.

Do té doby kromě textů ještě v základu vysokoškolského odborného vzdělání přece jen ležela i individuální kultura smyslů a intelektuální činnost studujících zaměřená na studium kánonů, tj. sbírek povinných předpisů a zákazů upravujících odbornou činnost v příslušné oblasti. Samotné kánony byly někdy formovány celá staletí, přičemž v základu jejich rozvoje a vzniku těch nových ležely intuice a smysl pro míru, díky kterým byla navrhována nová řešení, a praxe, která odvrhovala chybná řešení.

Takto byly postupně vypracovány architektonické kánony, kánony lékařství¹, kánony lodní architektury a dalších druhů inženýrské činnosti, kánon provozu lodí (který dostal název „dobrá námořní praxe“) apod.

Takže dodržování *kánonu vypracovaného pro tu či onu odbornou činnost* zaručovalo určitou, ve své době přijatelnou úroveň kvality příslušných druhů činnosti a jejich bezpečnost. Zatímco porušení kánonů nezaručovalo nic a v řadě případů vedlo ke katastrofám.

Jedním z nejznámějších příkladů porušení kánonu vedoucím k tragickým následkům byla švédská válečná loď Vasa, pojmenovaná na počest tehdy vládnoucí dynastie, která byla postavena navzdory tehdejšímu kánonu pro stavitelství lodí této třídy, neboť na tom trval zákazník – švédský král Gustav II. Adolf Veliký (1594 – 1632 na trůně od roku 1611), protože chtěl mít tu nejrychlejší a nejsilnější loď na

¹ Jeden z traktátů středověkého lékaře Ibn Síná (Avicenny) (980 – 1037) se v překladu do ruského jazyka přímo nazývá „Kánon léčitelské vědy“.

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

světě. Ve výsledku tohoto politického tlaku byl trup Vasy užší, než předepisoval kánon, ponor byl menší, plachty měly větší plochu, než připouštěl kánon a také na něm byla umístěna těžší děla, než předpokládal kánon. Žádná z těchto odchylek od předepsaného kánonu nebyla podpořena žádnými výpočty nebo experimenty na základě vědecky odůvodněných inženýrských metod, které v té době jednoduše neexistovaly (loď byla objednána v roce 1625, kdy byl také vypracován její projekt). Z pozic současných inženýrských znalostí mají odchylky od kánonu při stavbě Vasy následující dopady.

Zúžení lodě vede ke snížení odporu vody při pohybu a tím ke zvýšení rychlosti plavby při vynaložení stejného výkonu, jenže má za následek snížení charakteristik příčné stability. Charakteristiky příčné *počáteční stability lodi* (tj. *při nulovém náklonu*) se odvíjejí od momentu setrvačnosti plochy její účinné čáry ponoru k podélné ose, který se určuje podle vzorce:

$$I_x = \frac{2}{3} \int_{L_0}^{L_N} y^3 dx,$$

kde se integrování provádí v délce lodě (osa x) po čáře ponoru a kde „ y “ je vzdálenost vnějšího povrchu boku lodi od podélné osy symetrie (shodné s osou x) měřená v rovině účinné čáry ponoru v příslušném příčném průřezu (hodnota „ y “ se tedy s délkou lodi mění).

Vzhledem k tomu, že proměnná „ y “ je ve třetí mocnině, vypadá to, že i nepatrné zmenšení šířky lodě může vést k nepřípustnému snížení příčné stability a vést k tragickým následkům. Navíc je z kurzu lodní statiky známo, že jakýkoliv doplňkový náklad rozmístěný nad účinnou čarou ponoru snižuje stabilitu lodě: v daném případě se to týká dělostřeleckého vybavení, stěžňů, ráhen, lanoví a plachet, neboť to vše bylo těžší, než připouštěl kánon.

Zlepšit stabilitu lodi prostřednictvím balastní zátěže nebylo možné, neboť kvůli zvýšení rychlosti Vasy byl její ponor také menší, než požadoval kánon. Ani výška trupu nebyla dostatečná, aby loď mohla pobrat dostatečné množství balastní zátěže (v případě naložení přítěže v potřebném množství by se kvůli zvýšení ponoru dělové střílny na spodní palubě Vasy ocitly příliš blízko nad vodní hladinou, nebo by dokonce skončily pod vodou a to aniž by se loď sebeméně naklonila, což teprve při manévrování s náklonem).

Zvýšení plochy plachet Vasy kvůli dosahování vyšší rychlosti mělo za následek zvýšení klopivého momentu pod vlivem větru, což by vyžadovalo zvýšení stability snížené: 1) zúžením lodního trupu, 2) nedostatečnou balastní zátěží při omezeném ponoru a 3) vybavením paluby těžšími děly, těžšími stěžni, ráhny, lanovím a plachtami.

No a toto nekompetentní porušení kánonu dopadlo tak, že při první plavbě dne 10. srpna 1628 za slabého, ale nárazového větru, prudký poryv větru naklonil loď, která ani neplula s plnými plachtami¹ tak, že nabrala vodu otevřenými dělovými střílami na spodní dělové palubě (tento okamžik zobrazil malíř na svém obraze níže), což ji položilo na bok, a následně potopilo. Zahynulo přitom asi 50 lidí z přibližně sta

lidí na palubě. Jednalo se o lidi z posádky a členy jejich rodin, kteří byli pozváni na palubu při jejím prvním vyplutí (podle jiných údajů zahynulo okolo 170 lidí). Loď nezachránila ani ta skutečnost, že jak

¹ Na obrázku je to zobrazeno z historického hlediska věrohodně: na příďovém a hlavním stěžni jsou horní ráhna (třetí řada ráhen) bez plachet; spodní plachta na hlavním stěžni není rozvinuta; na záďovém stěžni (třetí v řadě od příde) jsou ráhna bez plachet; na bovenu (pomocný stěžeň umístěný nad čelenem) také není na ráhnu blinda (obdélníková plachta), stejně jako není ani na ráhnu umístěném přímo na čelenu.

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

uvádějí některé zdroje, zvýšil lodní stavitel tajně, aby se to král nedozvěděl, šířku lodního trupu Vasy o 2,5 m.¹

Jak informuje Wikipedie: «zpráva o zkáze Vasy dospěla ke švédskému králi Gustavovi II. Adolfovi, který byl tehdy v Prusku, až dva týdny po tragédii. Král odeslal do Stockholmu depeši, ve které žádal provést vyšetřování a potrestat viníky, neboť se domníval, že příčinou zkázy lodě se stala lidská hloupost a ignorance. Vyšetřování na nejvyšší úrovni vedla přímo švédská Státní rada.

(...)

Žádné výsledky nepřinesly ani výsledky lodních stavitelů, kteří řídili stavbu Vasy. Největší potíž spočívala v tom, že faktický stavitel lodi Henrik Hybertsson zemřel rok před touto katastrofou. A lodní stavitel Hein Jakobsson a pronajímatel loděnice Arent de Groot, kteří byli odpovědní za loděnici, ve které byla Vasa postavena, přísahali, že jsou nevinní a poukazovali na to, že loď byla postavena přesně s těmi rozměry, které osobně schválil král Gustav II. Adolf, a že na palubě bylo rozmístěno přesně tolik děl, kolik bylo uvedeno ve smlouvě.

Pohnat k odpovědnosti samotného krále se ve Státní radě samozřejmě neodvážili. Ve výsledku tedy jako viník této katastrofy nikdo označen ani odsouzen nebyl.»

Potom po dobu několika století o této hanbě raději mlčeli. V roce 1961 byla Vasa nalezena na mořském dně, vyzvednuta, zakonzervována a práce na jejím restaurování trvaly třicet let. Od roku 1990 je vystavena ve stejnojmenném muzeu Vasa ve Stockholmu²...

¹ <http://azbyka.ru/forum/blog.php?b=1675>.

² Viz zdroje na internetu: <http://webmandry.com/evropa/shvetsiya/muzei-stockgolma.-korabl-muzey-vasa-vasa-edinstvennyy-v-mire-sohranivshisya-parusnyy-korabl-nachala-xvii-stoletiya.html>; <http://stockholm-info.ru/index.php/museums/vasa.html> a další.

Pro porovnání. Podle projektu, který vypracoval ruský car Petr Veliký (1672 – 1725) byla postavena válečná loď Ingermanland (zprovozněna v roce 1715), která se svými rozměry podobala Vase, a jejíž plachty byly svou konstrukcí a složením analogické:

- Vasa: výtlač přibližně – 1200 tun; celková délka s členem – 69 m, délka lodního trupu v čáře ponoru – 47,7 m; šířka – 11,2 m; ponor – 4,7 m; plocha plachet – okolo 1200 m², 64 děl (přičemž těch nejtěžších bylo 24 kusů a byly 48 liberní), posádka – 120-145 námořníků + 300 členů

Osvojování si kánonů profesionální činnosti v té době probíhalo tak, že si studenti rozšiřovali své obzory i o jiná odvětví znalostí, se kterými daný kánon profesionální činnosti tak či onak souvisel přímo nebo zprostředkovaně: což také původně bylo smyslem pojmu „univerzitní vzdělání“ (slovo „univerzita“ pochází z latinského „universus“ – „všechno“, jinak řečeno „všeobecnost“). To znamená, že ve *skutečném univerzitním vzdělání* jsou profesionální odborné znalosti pouze podrobněji propracovanými fragmenty všeobecného a

námořní péchoty.

- Ingermanland: výtlak přibližně – 1420 tun; délka lodního trupu v čáře ponoru – 46,4 m; šířka – 12,3 m; ponor – 5,4 m; plocha plachet – není známa, (ale sotva byla větší než na Vase, budeme-li se orientovat podle plochy plachet lodí 66-dělové třídy té epochy. Například La Couronne – 72-dělová francouzská loď postavená roku 1695, měla plochu plachet okolo 1000 m²), 64 děl (příčemž těch nejtěžších bylo 24 kusů a byly 32 liberní, podle jiných údajů 26 kusů a 24 liberní), posádka – 470 lidí.

Pochybení projektu Vasa musí být jasná z výše uvedených údajů: Ingermanland je širší a má hlubší ponor i větší výtlak (hlubší ponor a větší výtlak znamenají umístění dostatečné balastní zátěže s větší hmotností a větším podílem v celkovém zatížení než měla Vasa) a menší hmotnost dělového vybavení, což v souhrnu znamenalo takové charakteristiky stability, které zajišťovaly bezpečnost plavby při řízení lodi přizpůsobeném povětrnostním podmínkám (na rozdíl od Vasy).

Po provedení zkoušek nazval Petr tuto loď „velice zdařilou“, což nebyl žádný projev carské samolibosti, neboť se stala prototypem pro stavbu lodí této třídy pro následující více než půlstoletí: to znamená, že se v Rusku stala zosobněním kánonu třídy 66-dělových lodí, která byla hlavním typem řadových válečných lodí ruského námořnictva v 18. století. Ingermanland byl Petrovou vlajkovou lodí, když osobně velel eskadrám Baltského námořnictva a sjednoceným spojeneckým eskadrám, stal se jeho oblíbenou lodí. Dokonce vydal výnos, ve kterém nařizoval zachovat tuto loď na věčné časy. Avšak po Petrově smrti od roku 1725 Ingermanland na moře nevyplouval a nebyl udržován v dobrém stavu. V roce 1738 již jeho trup ve sladké vodě Něvské zátoky téměř celý prohníl a za povodně v roce 1738 byl odnesen větrem a proudem z místa svého ukotvení v Kronštatdském přístavu, vyplaven na mělčinu a zalit vodou. Po roce dvou byl Ingermanland rozebrán na dřevo. Proto také žádné muzeum Ingermanlandu v Kronštadu není...

Podrobněji o Ingermanlandu jako o zosobnění kánonu 66-dělové lodě viz například: A. A. Lebedev – Petrova řadová loď Ingermanland v osudech ruského námořnictva (http://www.reenactor.ru/ARH/PDF/Lebedev_07.pdf).

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

uceleného obrázku uceleného světa vykresleného vědou příslušné epochy, který byli povinni znát všichni absolventi univerzit.

Odborníci z různých odvětví se potom mohli právě na základě tohoto svého širokého rozhledu vzájemně lépe pochopit a spojit svá úsilí při realizaci komplexních projektů, jejichž dílčí úkoly byly řešeny na základě příslušných kánonů.

Navíc ve skutečnosti nemají ti, kdo jsou dnes opojeni vědecky odůvodněnými metodami řešení různorodých dílčích úkolů, žádný důvod vyvyšovat se nad odborníky uplynulých epoch, neboť některé úkoly, které již nejednou byly v minulosti úspěšně řešeny, nejsou schopni na základě dnešních vědecky odůvodněných metod vyřešit.

Individuální kultura smyslů a celkové psychické činnosti, ve které byly smysl pro míru a intuice hlavními faktory při vypracovávání nových kánonů a úpravě již existujících, v řadě případů umožňovala udělat to, co dnešní inženýrské metody neumožňují. Tak například úkol *„postavit amfiteátr, ve kterém by zvuk papíru roztrženého na scéně nebo hercův šepot byly slyšet ze všech diváckých míst i v těch nejvzdálenějších řadách stejně zřetelně jako na samotné scéně“* – překračuje hranice možností inženýrských metod dnešních dnů... Přesto takové amfiteátry starověcí Řekové stavěli prakticky všude, kde žili. Dnes se tento úkol řeší prostřednictvím mikrofónů, elektroniky, zvukové aparatury rozmísťované na různých místech hlediště. Znalci hudebního umění dobře vědí, že zvuk živého hlasu nebo hudebního nástroje, který nebyl reprodukován elektronikou a neprošel úpravami zvukařů, je kvalitativně o něčem úplně jiném v porovnání s technickou reprodukcí zvuku nahrazující živou hudbu. To znamená, že zde na pozadí vědeckotechnického pokroku, došlo i k určité regresi kvality života.

Realita je taková, že od poloviny 19. století začaly do vysokoškolského odborného vzdělání intenzivně pronikat vědecké metody zajišťování profesionální činnosti v příslušných odvětvích – metody řešení dílčích úkolů v každém z nich, a začaly vytěsňovat ze studijního procesu výuku kánonů. Zastaralé kányony minulých epoch se tedy staly minulostí a nové přestaly být vytvářeny, takže postupně vymizely ze vzdělávacího procesu a v důsledku toho i z praktické činnosti.

To potom vedlo ke vzniku mnoha chyb v činnosti, které se následně projeví v podobě globální biosféricko-sociální (ekologické) krize:

- V minulosti kánon vyjadřoval přípustné možnosti vzájemných vazeb jednotlivostí v ucelenosti toho či onoho díla (nebo technosférického objektu) a zaručoval tak kromě uspokojení přímých požadavků zákazníka vyjádřených přímo, i uspokojení množství jiných životně důležitých požadavků sice také zahrnutých či samo sebou se rozumějících, ale nevyjádřených přímo. Přičemž o nutnosti splnit tyto požadavky nemusel mít zákazník a dokonce ani zhotovitel ani poněti.
- Po opuštění kánonů a jejich nahrazení vědecky odůvodněnými metodami řešení dílčích úkolů může sice projektant (konstruktér), který se o ně opírá, uspokojit požadavky vznesené zákazníkem přímou formou, tedy zjevně, ale zároveň, nemá-li smysl pro míru ani intuici, může také vyprodukovat inženýrské zařízení, jež bude samo o sobě generátorem nebezpečí a problémů, a bude způsobovat další problémy, jestliže na něj budou působit vnější faktory, které při projektování zohledněny nebyly.

V epoše panování vědecky odůvodněných metod řešení dílčích úkolů na sebe roli vývojářů a strážců kánonů částečně vzaly *některé (ale ne všechny)* vědecké školy aplikované vědy a inženýrské školy projektování těch či oněch objektů technosféry. Podobné školy vznikají v těch či oněch společnostech, které existují dostatečně dlouho, aby se v nich škola stihla zformovat a prokázat svou pracovní způsobilost v konkurenčním boji na trhu příslušné produkce¹. V dnešní

¹ Minimální doba zformování školy je podmíněna životním cyklem její produkce. V průběhu minimální doby pro zformování takové školy je nutné vyprojektovat a uvést do provozu jedno pokolení produkce. Potom je zapotřebí na základě analýzy zkušeností z výroby a provozu prvního pokolení odhalit konstrukční, technologické a provozní nedostatky prvního pokolení. Na tomto základě musí být zformovány požadavky pro konstrukci, technologii výroby, servis a provoz nového pokolení produkce a vypracovány způsoby a metody realizace požadavků pro nové pokolení produkce. Jestliže druhé pokolení produkce nemá v provozu nedostatky prvního pokolení a jeho vlastní nedostatky nejsou kritické s ohledem na všechny etapy životního cyklu produkce a mohou být odstraněny bez kardinálního přepracování konstrukce, technologií výroby a servisu, je možné považovat novou školu za zformovanou. Tj. minimální doba pro zformování školy je podmíněna 226

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

době však hrozí riziko, že mnohé z těchto škol, které byly v minulosti zformovány, budou doraženy „outsourcingem“¹, který je při vytváření vzorů vědecky náročné produkce reálně nebezpečný.

Předpokládejme, že firma působící v leteckém průmyslu projektuje nové letadlo. To nové letadlo potřebuje nějaké nové agregáty, které může vyprojektovat příslušné oddělení této firmy, ale také si tyto projektové práce může objednat u někoho jiného, což by z obchodního hlediska bylo třeba výhodnější. Jestliže však tento vnější dodavatel působí v jiném odvětví, není mu vlastní letecká mentalita. Ve výsledku pak takový dodavatel jako svědomitý a kvalifikovaný zhotovitel zakázky ve svém projektu uspokojí všechny požadavky zákazníka, které byly zadány přímou formou. Jenže všechno nebo mnohé z toho, co zákazník nedohodnul ve smlouvě přímo, bude provedeno v rozporu s leteckou mentalitou – bude to totiž uděláno v souladu s mentalitou té sféry činnosti, ve které působí zhotovitel. Ve výsledku však bude takto vyprojektovaný agregát formálně i právně uspokojující všechny zákaznickovy požadavky vyjádřené přímou formou ve větší či menší míře nezpůsobilý pro použití v projektovaném letadle. A jestliže počet takových agregátů vyprojektovaných na principu outsourcingu překročí kritické množství, mohou náklady na uvedení letadla do „použitelného stavu“ nakonec mnohonásobně převýšit prostředky ušetřené při jeho vývoji na základě rozsáhlého využití outsourcingu².

životním cyklem produkce, což v takových oblastech jako je letecko-kosmická, lodní stavitelství, výroba elektroniky znamená minimálně 5 – 10 let.

Proto ti, kteří spoléhají na projekty typu Skolkovo, očividně nechápou podstatu procesu vědeckotechnického pokroku ani cesty, kterými by v něm bylo možné dosáhnout světového líderství.

¹ Outsourcing — slovo označující použití vnějších pracovních zdrojů v procesu realizace vlastní podnikatelské činnosti.

² S tímto problémem se střetla firma Boeing při vývoji svého Boeingu 787 Dreamlineru, kde byl masově využíván outsourcing. Viz například: «Hlavní příčinou problémů s Boingem 787 Dreamlinerem se stal mezinárodní outsourcing: Společnost narazila na řadu problémů od jazykových bariér až po zmatek, který vzniknul díky tomu, že některé najaté společnosti si také na část svých prací zjednali outsourcing.

Boeing a jeho dodavatelé bez ohledu na tyto problémy i nadále trvají na tom, že jakmile bude procedura montáže vyladěna, bude toto nové schéma vývoje letadel efektivnější než ty předchozí»

Historická praxe tedy dokazuje, že vypracovat a osvojit si vědecky odůvodněné metody řešení dílčích úkolů je sice nezbytnou, ale zjevně i nedostatečnou podmínkou, aby byla daná činnost v dnešních podmínkách bezpečná.

Příčemž:

- **Vzdělání se specializuje čím dál úžeji a profesionály, kteří by koordinovali činnost úzce specializovaných odborníků produkovaných systémem, nepřipravuje nikdo.**
- **Vzdělání má stejně jako dříve charakter vtlučení do hlav studentů toho či onoho souboru znalostí faktologicko-popisného charakteru, ale reálně absolventi vysokých škol – a to dokonce ani oborů deklarativně vědeckovýzkumného profilu – ve své většině neovládají metodologii poznání a tvořivosti, která by jim umožňovala samostatně překonávat „mezioborové propasti“ a vyplňovat je hodnověrnými znalostmi při provádění základního výzkumu, nebo při řešení aplikovaných úkolů v komplexních projektech.**

Situace se prohlubuje ještě i tím, že nadále bude řídící sbor formován z takovýchto čím dál úžeji specializovaných odborníků, kteří mimo hranice své bývalé profese nemají vůbec žádné znalosti, takže potom vypracovávají a schvalují špatná řešení: viz kapitola 13.1 – o tom, jak jsou v sociálně-řídící praxi z neznalosti systémově a masově porušovány objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízena existence lidstva, kulturně svébytných společností i jedinců, kteří jsou jejich součástí.

A takové široce známé katastrofy jako potopení Titaniku (1912), havárie jaderné elektrárny Fukušima (2011, Japonsko), a také mnohé další havárie a katastrofy a globální biosféricko-sociální (ekologická) krize jako integrální jev jsou v mnohém výsledkem použití vědecky odůvodněných metod řešení dílčích úkolů úzkými odborníky za absence zformovaných kánonů zaručujících bezpečnost. To vše ještě navíc prohlubuje skutečnost, že projektanti nemají rozvinutou intuici a

<http://www.rb.ru/inform/46147.html>).

— Poslední tvrzení je projevem toho, že očividně nepochopili roli kánonů a inženýrských škol při vytváření vědecky náročné produkce.

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

mysl pro míru, což jim neumožňuje s pomocí vědecky odůvodněných metod, které samy o sobě nic nezaručují, vytvářet bezpečné objekty a provozovat je bezpečným způsobem. V epoše panování kánonů dokonce i omezené a tvořivosti zbavené dodržování kánonu umožňovalo vytvořit objekt, který sice asi nebyl právě mistrovským dílem technické mysli, ale zato byl plně funkční a jeho provoz byl bezpečný.

Na nevyhnutelnost zkázy Titaniku i v případě nepříliš vážné havárie poukazoval ruský lodní stavitel V. P. Kostěnko, který byl v době vypracovávání projektu tohoto parníku služebně ve Velké Británii, kde dohlížel na stavbu křižníku Rjurik, který si tam Rusko objednalo. Když ho seznámili s výkresy Titaniku, tak poukázal na konstrukční nedostatky, které následně sehrály smutnou roli v osudu této lodi: vodotěsné přepážky totiž nesahaly až k horní palubě, přičemž vnitřní paluba, ke které sahaly, nebyla vodotěsná. Tyto konstrukční osobitosti projektu vedly k tomu, že když při havárii došlo v důsledku podélného nachýlení lodi k naplnění několika úseků, začala voda postupně přetékat do sousedících úseků přes vrchní okraj „vodotěsné“ příčky, a to potom nevyhnutelně vedlo k potopení parníku. Ovšem projektanti Titaniku námitky V. P. Kostěnka povýšeně odmítli a odvolávali se přitom na skutečnost, že plavební praxe a navigační nehody neodůvodňují tak „přemrštěné požadavky“ na nepotopitelnost civilní lodi, jež by omezovaly komfort pasažérů a znesnadňovaly práci obsluhujícímu personálu¹. No a po zkáze Titaniku se potom později

¹ Angličané si dokonce z Kostěnka tropili výsměch, když vyčetli jemu i ruské škole lodního stavitelství slovní hříčku: „Vy Rusové, jste po Cušimě dostali vzteklinu/hydrofobii“.

Vysvětlení k anglické slovní hříčce:

- V bitvě u Cušimy bylo ruské námořnictvo poraženo a většina lodí potopena. Tato porážka v Rusku mnohé lidi šokovala a na Západě byla přijata „s pocitem hlubokého uspokojení“.
- Hydrofobie – v anglickém jazyce jeden z názvů vztekliny – nemoci vznikající z nákazy organismu po kousnutí nemocného zvířete, převážně psovitého (*pozn. překl. v důsledku vztekliny se u postižených rozvíjí hydrofobie, tedy panický strach z vody*).
- Současné je slovo vztekлина možné vykládat ve významu zuřivost/šílenství/běsnění – tedy jako psychickou poruchu projevující se nemotivovaným agresivním chováním.

tyto „přemrštěné požadavky“ staly obecně uznávanou, právně závaznou světovou normou projektování všech větších mořských lodí.

Kromě toho se Titanik stal obětí politiky ekonomického protekcionismu. Bylo to totiž tak, že hlavními konkurenty Titaniku a dvou dalších linkových parníků podstavených podle tohoto projektu byly Mauretania a Lusitania (zprovozněny v roce 1907) – linkové lodě společnosti Cunard Line. Byly to nejrychlejší zaoceánské linkové lodě té doby: dokázaly přeplovat Atlantik za méně než 5 dnů s průměrnou rychlostí okolo 24 – 25 uzlů. V roce 1909 Mauretanie ustavila svůj vlastní rekord – 26,06 uzlů, který se udržel celých 20 let, než ho v roce 1929 dokázal překonat nejnovější německý zaoceánský parník Bremen.

To ovšem vůbec neznamenalo, že by projektanti Mauretanie o čtvrtstoletí předechnali úroveň rozvoje tehdejší techniky. Její rekordy byly výsledkem toho, že společnost Cunard Line slíbila britské admiraltě, že v případě války předá oba parníky vojenskému námořnictvu jako pomocné křižníky a získala tak státní subvence na jejich stavbu a provoz¹. Díky tomu dokázala společnost Cunard Line na základě tehdejší úrovně rozvoje techniky postavit linkové parníky, jejichž provoz se jí vyplatil i přes vysokou úroveň provozních nákladů, které v mnohém nemohly být sníženy, aby bylo možné dosahovat těchto vyšších rychlostí². Třetí linkový parník Cunard Line – Aquitania (zprovozněn na konci května 1914) byl postaven, aby

Ale ani s projektováním a stavbou válečných lodí v Británii v těch letech nebylo úplně všechno v pořádku. Příkladem může posloužit britská bitevní loď Audacious (smělý, odvážný, neohrožený), jedna ze čtyř lodí typu „Král Jiří V.“ postavená v roce 1912, která se potopila po výbuchu jedné jediné miny 14. října 1914, což by se bitevní lodi této třídy jednoduše nemělo přihodit. Její potopení připsali na vrub toho, že část poklopů u průřezů byla vadná a že posádka v boji o její záchranu nejednala správným způsobem. Skutečnost potopení lodi Audacious britská admirálita utajovala až do konce 1. světové války 20. století.

¹ «Podle smlouvy, kterou vláda uzavřela se společností Cunard Line, měla být majiteli lodí vyplacena cena dvou linkových parníků, jestliže cena jejich stavby nepřekročí 2 600 tisíc liber šterlinků. A v případě, že bude rychlost lodí za klidného počasí minimálně 24,5 uzlů, zavázala se vláda kromě výše uvedené částky ročně vyplácet společnosti 150 tisíc liber šterlinků» (<http://scbist.com/blogs/admin/406-paroturbinnye-skorohody-mavritaniya-titanik-brittanik-i-drugie.html>).

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

doplnil zaoceánskou linku ve společném jízdním řádu s Mauretanií a Lusitanií, ale již bez státních subvencí, takže svou rychlostí rekordy už netrhal: jeho rychlost se pohybovala v rozmezí 23 uzlů. Svými rozměry překonával Mauretanií i Titanik, a jeho výnosnost byla díky snížení provozních nákladů v přepočtu na jednoho cestujícího vyšší než „výnosnost“ obou ostatních rekordmanů společnosti Cunard Line.

Přestože byli majitelé Titaniku právně britskou společností, byl její kapitál americký a tak nemohli získat státní subvence od britské vlády ani od té americké. Proto byli nuceni ve svém projektu usilovat o co nejvyšší výnosnost provozu, a to i díky vypuštění řady konstrukčních opatření pro zajištění bezpečnosti. Také kvůli tomu byla v konstrukci trupu Titaniku použita maximálně levná podřadná ocel¹ a příčné vodotěsné přepážky nesahaly až k horní palubě², a ta paluba, ke které dosahovaly, nebyla sama vodotěsná. Navíc byly uhelné sklady

² V tom rozsahu rychlostí, který byl charakteristický pro zaoceánské parníky té doby, byl potřebný výkon poháněcích strojů přibližně úměrný třetí mocnině rychlosti plavby (vzorec „admiralitního koeficientu“: $N = \frac{1}{C} D^{\frac{2}{3}} V^3$, kde je N — výkon poháněcích strojů, D — výtlač vody, V — rychlost plavby, C — „admiralitní koeficient“ určený podle blízkého prototypu; tento vzorec se používal v počátečních fázích projektování před provedením modelových zkoušek a upřesněním výkonu na základě zpracování jejich výsledků).

Také nezbytné zásoby paliva, hmotnost energetického zařízení a objemy, které zabírají, rostou přibližně úměrně třetí mocnině průměrné cestovní rychlosti, přičemž jejich nárůst snižuje podíl užitečného zatížení při plném výtlaču lodi a objemy prostor v lodním trupu, které mohou být využity pro rozmístění posádky, nákladu, cestujících apod.

To znamená, že požadavek zajistit převahu v rychlosti nad konkurencí o 2 – 3 uzly v rozsahu rychlostí od 23 uzlů a výše a délce trupů lodí okolo 200 m i více (Titanik byl dlouhý 270 m a Lusitania 230 m), jsou-li ostatní podmínky stejné, vede ve vztahu k přírůstku rychlosti k nadměrnému nárůstu potřebného výkonu poháněcích strojů, zásob paliva a také k příslušnému snížení podílu užitečného zatížení ve výtlaču a ke snížení objemové využitelnosti prostor (užitečného objemu lodního trupu a jeho nástaveb).

¹ Následně se ukázalo, že tato ocel byla křehká (neohýbala se, ale lámala) při teplotě okolo 0 °C, která je pro vody severního Atlantiku v období podzim-zima-jaro charakteristická. Lá mavost oceli – nýtů a lodního trupu – byla faktorem, který vedl ke ztrátě vodotěsnosti trupu značné části délky lodi (řádově 1/3 délky lodního trupu) při jejím smýkání podél ledovce.

(uhelny) na Titaniku umístěny podél příčných vodotěsných přepážek, aby se tak zkrátila délka přepravy uhlí k topeništím kotlů, snížil objem kotelen a počet topičů, takže kotelny přiléhaly k vnějšímu boku. Na rozdíl od Titaniku byly na Mauretanii uhelny rozmístěny podél boků a odděleny od kotelen podélnými vodotěsnými přehrádkami, jak to bylo zvykem na velkých vojenských lodích té doby. Kdyby měl Titanik stejné dispoziční rozmístění strojoven a kotelen jako Mauretania, bylo by organizačně-technicky nemožné zatopení příďové kotelny, která sehrála osudovou roli při těch poškozeních, ke kterým reálně došlo v důsledku jeho srážky s ledovcem v noci ze 14. na 15. dubna 1912¹: kdyby příďová kotelna zůstala vodotěsná, tak by se udržel na hladině.

V osudech lodí Vasy a Titaniku, které se potopily, se projeví následující okolnosti:

² Aby mohlo být zjednodušeno dispoziční řešení pasažérských palub a vnitřní průchody vedoucí podél lodi byly prostornější.

¹ V této souvislosti je nutné okomentovat potopení Lusitanie, která byla postavena podle stejného projektu jako Mauretania a potopila se po zásahu torpédem z německé ponorky U-20 dne 7. května 1915. Její potopení následně posloužilo jako jeden z důvodů pro vstup USA do války proti Německu: z 1559 lidí na palubě jich zahynulo 1198, z nichž 115 byli občané USA; mezi oběťmi bylo mnoho žen a dětí.

Kdyby šlo pouze o zásah torpédem, tak by Lusitanie nesporně zůstala na vodě a dokázala se sama dopravit do místa určení. Jenže USA, které porušovaly svou vyhlášenou neutralitu, posílaly vojenské dodávky do Británie. A Britové převáželi určitou část těchto nebezpečných nákladů vojenského určení na civilních linkových lodích. No a právě takový náklad vybuchnul v příďovém podpalubí Lusitanie v důsledku zásahu torpédem. Tento sekundární vnitřní výbuch, jehož síla mnohokrát převyšovala ničivý účinek torpéda, byl příčinou potopení lodi a smrti lidí. Fakticky se jednalo o provokaci, kterou Británie úmyslně naplánovala s cílem dát USA důvod ke vstupu do války na straně Trojdhody, na kterou se Německo nechalo nachytat.

Velká Británie a USA celou dobu až do dnešních dnů trvají na tom, že Lusitanie se potopila po zásahu dvěma torpédy a ne v důsledku výbuchu jejího nákladu, přestože skutečná příčina jejího potopení byla všem vojenským námořním odborníkům obou válčících koalic od počátku jasná a šetření, které bylo na potopené lodi provedeno nezávisle na vládách USA a Velké Británie, na základě zjištěných skutečností nejednou tuto oficiální britsko-americkou verzi vyvrátilo. (Viz: <http://nnm.me/blogs/patrickk/gibel-luzitanii/>; <http://www.agesmystery.ru/node/3679> a další).

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

- V matici možností (Božím Předurčení bytí) existuje pro každou oblast činnosti lidí určité množství variant realizace projektů, které zajišťují vysokou úroveň bezpečnosti, jsou-li uskutečněny².
- Kánony ve všech oblastech činnosti s větší či menší přesností tyto množiny variant bezpečné činnosti popisují.
- Vědecky odůvodněné metody řešení dílčích úkolů samy o sobě ani ve svém souhrnu takový kánon nevytvářejí a nezaručují, že v konkrétním projektu bude realizovaná jedna z variant náležející do objektivně existující množiny těch bezpečných.

A osudy Vasy a Titaniku nejsou jedinými smutnými ilustracemi výše uvedených tezí o vzájemném vztahu matrice bytí, kánonů činností a vědecky odůvodněných metod.

Jaderná elektrárna Fukušima byla projektována na zajištění bezpečnosti při zemětřeseních o síle do 7 stupně, ale umístěna byla v oblasti, kde bývají zemětřesení s maximální možnou silou 9 stupňů. Navíc vůbec nebyla konstrukčně chráněna před tsunami, natož před extrémní tsunami, které se v této oblasti vyskytují. To tedy znamená, že katastrofa byla naprogramována obecnou kulturou projektování a výstavby takového druhu objektů, přestože byly při projektování použity v podstatě funkční, vědecky odůvodněné metody řešení dílčích úkolů potřebných pro zajištění komplexního projektu.

Ale úplně stejnou obecnou kulturou projektování, výstavby a provozu byla naprogramována i černobylská katastrofa.

Tyto a mnohé další příklady ukazují, že znalost a použití vědecky odůvodněných metod ještě nezaručuje bezpečnost, neboť tyto metody jsou používány v rámci kultury, která je jejich použití nadřazena. A kultury tohoto druhu nejsou předmětem vědecky průkazné analýzy ani předmětem studia na vysokých školách.

Jinak řečeno:

V průběhu realizace komplexního projektu je úspěšné řešení souhrnu dílčích úkolů na základě vědecky odůvodněných

² Ovšem ve vztahu k některým určitým projektům a oblastem činnosti může být tato množina i prázdná, takže dané činnosti (projekty) jsou nevyhnutelně nebezpečné.

metod podmínkou sice nezbytnou, ale ne dostatečnou, aby projekt byl úspěšný a bezpečný.

Toto tvrzení se týká jak technosférických projektů, tak i různorodých sociokulturních – čistě humanitních projektů¹.

Je také nutné si uvědomit, že kvalita života společnosti, která rozvinula technosféru na základě kolektivní práce úzce specializovaných odborníků, není určována jejich odborností a pracovní svědomitostí, ale koncepcí státního řízení a kvalitou řízení, které je v ní dosahováno. Za takových podmínek života společnosti je kvalita podmíněna nejen tou nechvalně proslulou „rolí osobnosti

¹ A obzvláště se to týká univerzitního systému USA a jeho absolventů.

Zaprvé, univerzitní systém v USA byl zformován a stabilizoval se fakticky v 19. století, tj. v období, kdy vědecky odůvodněné metody řešení dílčích úkolů intenzivně vytěšňovaly kánony. Díky této okolnosti není v jejich tradicích, ani eggregoriální paměti prakticky nic, co by bylo alespoň nějak spojeno s životem podle kánonů, což odlišuje kulturu USA od kultury evropské.

Zadruhé, věda USA byla od počátku zmrzačena filosofií pozitivizmu. Nešvary pozitivizmu ve všech jeho modifikacích jsou následující:

- vně-etičnost: vědecká znalost údajně stojí mimo morálku.
- podle jeho názoru nemá věda za úkol vysvětlovat příčinné vazby v celém jejich souhrnu, ale jen shromažďovat a systemizovat fakta:
 - to je úděl náboženství, které je cokoli schopno „vysvětlit“ slovy „vše je vůle Boží“;
 - a filosofie, která hledá příčiny jevů ve světě esenci/bytností, které jsou z hlediska vědy objektivně vnímány, přestože lidskými smyslovými orgány ani prostřednictvím přístrojové základny vědy objektivně vnímány nejsou.
- věda je amorální, což znamená, že mravně-etické hodnocení, morálka jdou mimo vědu.

Podrobněji o výhradách k pozitivizmu viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva (z roku 2013).

Zatřetí, do začátku 20. století bylo hlavním spotřebitelem „vzdělávacích služeb“ bílé obyvatelstvo USA, které v té době bylo složeno z odpadlíků od evropských národů (obyvatel Velké Británie a v jižních státech částečně Francie) a z potomků odpadlíků (viz práce vnitřního prediktoru SSSR – „Sad“ roste sám?... , z roku 2009), takže nemělo eggregoriální vazby na evropské tradice, ve kterých se tak či onak promítá paměť života podle kánonů.

To všechno vysvětluje mnohé v chování amerických politiků. No, v podstatě se jedná o velice komplikovaný a zanedbaný případ...

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

v dějinách“, ale také sociologicko-ekonomickými teoriemi, na kterých je založeno odborné vzdělání, kterého se dostane státním úředníkům, poslancům, top manažerům i manažerům, pracovníkům v hromadných sdělovacích prostředcích a v bankovním systému. A je třeba přiznat, že jejich vzdělání je také úzce specializovaného charakteru a je odtrženo od souhrnné nadřazené kultury, která by, podobně jako kánon v minulosti, zaručovala, že jejich činnost bude pro společnost bezpečná. Na rozdíl od inženýrského díla se ta situace ještě prohlubuje tím, že mnohé sociologicko-ekonomické teorie ležící v základu politiky a všech jejích projevů nejsou adekvátní životní realitě a proto ani úkolům, o kterých politici za souhlasného přikyvování společnosti vyhlašují, že musí být řešeny.

A právě tato osobitost panujících sociologicko-ekonomických teorií projevující se v politické praxi a v praktické finanční a hospodářské činnosti je hlavní příčinou neustálé reprodukce globální biosféricko-sociální krize ve všech jejích lokálních i globálních projevech.

To znamená, že musíme souhlasit s názorem jedné z postav M. A. Bulgakova – s profesorem Preobraženským – **krizi v životě předchází krize v hlavách**¹. Jestliže tedy společnost prožívá vleklou systémovou

¹ «„Co to je? Ta vaše krize, prosím vás? Stařena s žebráčkou holí? Čarodějnice, která vymlátíla všechna okna a pozhasínala všechny lampy? Žádná krize vůbec neexistuje. Co si ráčíte představovat pod tím slovem vy?“ [...] „To je jako bych každý večer, místo abych operoval, holdoval ve svém bytě sborovému zpěvu, to potom taky upadnu do krize. Když půjdu na záchod a vymočím se s prominutím místo do mísy vedle na podlahu, a po mně to začne opakovat i Zina a Darja Petrovna, dojde ke krizi na mém záchodě. Z toho ovšem vyplývá, že příčinou krize nejsou záchody, ale lidské hlavy. Proto křičí-li dnešní spasitelé: „Do boje proti hospodářské krizi!“, musím se smát. [...] Přisahám, je mi to k smíchu! Protože každý takový spasitel by se měl především tak dlouho pohlavykovat, až by si podobné chiméry vytřískal z hlavy a vrátil se do chlíva kydát hnůj. Tam je totiž jeho místo. Potom krize zmizí sama od sebe. Nemůžete přece sloužit dvěma pánům. Nemůžete zároveň vymetat tramvajové koleje a řešit osudy nějakých španělských trhanů! To nedokáže nikdo, doktore, a tím méně lidé, kteří jsou ve svém vývoji za průměrným Evropanem o dobrých dvě stě let pozadu a dodnes pro ně není samozřejmostí zapínat si vlastní poklopec!“» (M. A. Bulgakov – *Psí srdce*, Preobraženskij, hl. 3).

krizi, je to důsledkem toho, že „mainstream“ vědy kultivované touto společností a převládající chápání světa formované jejím vzdělávacím systémem neodpovídají Objektivní realitě, takže ve výsledku generují problémy. Z toho ovšem plyne, že nejsou vyhovující pro překonání krize: je potřebná alternativa, která by dokázala vysvětlit chyby „mainstreamu“ a zároveň poskytovala adekvátní představu o mechanismu generujícím problémy a také o způsobech, jak je řešit.

Takže obrození Ruska a překonání globální biosféricko-sociální krize lidstva nekompromisně vyžaduje vybudovat jiný **vzdělávací systém, který by poskytoval plnost a ucelenost chápání světa, a ve kterém by profesionální znalosti byly pouze jeho nejpodrobněji propracovaným fragmentem.**

Ale do té doby, než bude vybudován a začne fungovat, nezbyde nám, než aby tu škodu, kterou v našem chápání světa a celkové psychice napáchal historicky zformovaný vzdělávací systém, každý z nás překonával prostřednictvím sebevzdělávání. A proto je zapotřebí vypracovat určité požadavky na vzdělávací systém a sebevzdělávání.

14.2. Epocha a vzdělávací systém

V průběhu dějin každá z epoch diktovala své požadavky na vzdělávací systém. Výjimkou není ani epocha, která započala v polovině 20. století a kardinálně se od těch minulých liší tím, že:

- v minulosti (přibližně do poloviny 19. století) byla množina sociálně významných technologií, aplikovaných vědeckých a technických znalostí po dobu aktivního života jednoho pokolení prakticky neměnná;
- v průběhu dějin však rychlost obnovy sociálně významných technologií, aplikovaných vědeckých a technických znalostí v poměru k frekvenci výměny pokolení v genealogických liniích vzrůstala a v období od poloviny 19. století do poloviny 20. století se s frekvencí výměny pokolení napřed srovnala a potom ji předstihla;
- počínaje od druhé poloviny 20. století se za dobu aktivního života jednoho pokolení stačí vyměnit několik pokolení technologií, aplikovaných vědeckých a technických znalostí; rychlost jejich obnovy dosáhla meze, jež je podmíněna operační rychlostí funkčnosti lidské psychiky v procesu osvojování si nových informací.

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

Z toho plyne, že jestliže si v uplynulých epochách lidé mohli v dětství a mladosti osvojit nějaké znalosti a návyky aplikovaného charakteru, které jim vystačily na celý život, vzrostla v současnosti v některých odvětvích rychlost obnovy znalostí a technologií natolik, že mohou zastarat rychleji, než uplyne doba nutná pro získání vysokoškolského vzdělání pro práci v těchto odvětvích. Tak například v elektronice se základna prvků obnovuje jednou za pět let a se změnou základny prvků se mění všechno: systém odvětvových standardů, metodiky projektování techniky, technologie výroby základny prvků i produkce, technologie servisní obsluhy a utilizace.

A přitom byl vzdělávací systém (jak všeobecného, tak vyššího odborného vzdělání) fungující v současné době zformován v uplynulé epoše, kdy znalosti po dobu aktivního života jednoho pokolení nezastarávaly. Z tohoto důvodu byla podstata učebního procesu nastavena tak, aby se do psychiky studentů ukládaly znalosti a návyky v podobě hotové k použití.

Přičemž v učebním procesu je aktivní stranou učitel (na vysokých školách přednášející) seznamující studenty s obsahem učebního kurzu, nebo učitel vedoucí „praktická cvičení“ či semináře; a student je tou pasivní stranou, která má za úkol si to vše vyslechnout a zaznamenat si přednášku nebo vykonat nějaký soubor standardních úkonů na praktických cvičeních a seminářích.

To znamená, že vzdělávací systém nevyžaduje od studenta individuální kulturu sebevzdělávání, aby byl iniciativní a rozvíjel své poznávací a tvůrčí návyky, ale aby měl dobrou paměť nebo houževnatost „šprta“.

No a proces, kterým by se vzdělání mělo přizpůsobit měnícím se požadavkům doby, absolutní většina lidí (především na školských úradech) stejně jako dříve chápe tak, že je nutné nadefinovat nový soubor znalostí a návyků, které musí být vloženy do psychiky studenta v průběhu jeho studia.

A tento přístup je charakteristický jak při určování standardů všeobecného vzdělávacího minima, tak i profesionálního vzdělání středoškolské a vysokoškolské úrovně.

Vzhledem k tomu, že lidé ve své většině nejsou schopni dopředu předpovědět kdo konkrétně a jaké přesně aplikované znalosti bude v budoucnosti potřebovat, vede snaha o to, aby všichni byli připraveni

k budoucímu životu, ke zvyšování minimálního rozsahu faktů, které údajně musí všichni znát. Zvyšování rozsahu tohoto povinného minima všeobecného a profesionálního vzdělání vede k tomu, že nikdo z těch, kteří jsou zapojeni do učebního procesu, si není schopen toto povinné minimum osvojit. Ale vzhledem k tomu, že společnost odborníky potřebuje, vede tento paradox mezi požadavky navyšovat rozsah znalostí a neschopností většiny lidí si ho osvojit v tempu učebního programu ke snaze vybudovat vzdělávací systém jako „hierarchické síto“: na první úroveň jsou připuštěni všichni, při průchodu dalších úrovní probíhá prosívání a na vysokoškolskou úroveň se tak propracuje menšina.

Potom již při vykonávání profesionální činnosti vystala pod tlakem zastarávání aplikovaných znalostí a návyků v průběhu aktivního života pokolení potřeba vybudovat systém „nepřetržitého vzdělávání“ dospělých, který by jim pomohl udržovat profesionální úroveň nebo přecházet do jiných profesí, jestliže profesionální znalosti a návyky, které si osvojili v minulosti, nejsou již společensky žádané. Volba této cesty (a právě k ní směřuje Boloňský proces) vede v procesu získávání vzdělání ke vzniku další a v podstatě nepřekonatelné překážky: *prakticky každému dospělému je pro realizaci „nepřetržitého vzdělávání“ na principech, které jsou vlastní zformovanému systému (přednášky plus praktická cvičení a semináře), nutné zajistit minimálně jednoho pedagoga, který musí tyto nejnovější znalosti ovládat a navíc být efektivním učitelem.*

A kdo bude připravovat tuto paralelní společnost pedagogů? – Odpověď na tuto otázku v rámci zformovaného systému vědy a vzdělání neexistuje, proto je tato překážka v procesu získávání vzdělání v rámci daného systému nepřekonatelná. Překonána však být musí, neboť masová neprofesionalita může vést k haváriím typu Černobylu a Fukušimy se stále závažnějšími následky.

To znamená, že problém rozvoje vzdělání nespočívá v tom, že je nutné vypracovat v pořadí další „moderní a perspektivní“ soubor informací a návyků, které je nutné uložit do psychiky studentů v průběhu jejich studia na každé ze školních úrovní, ale v tom, že principy vzdělávání, které vznikly v minulosti a vyprodukovaly současný vzdělávací systém, již nejsou pro novou epochu adekvátní.

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

Aby byl vzdělávací systém adekvátní současné epoše a další perspektivě, musí být orientován na dosahování jiných cílů a založen na jiných principech.

**To v kořenech se
ukrývá síla stromu**

Vědu pojatou jako proces vypracovávání znalostí a jejich transformace do aplikovaných návyků je možné přirovnat k rostoucímu stromu – „stromu poznání“. Ta metafora bude vypadat následovně:

- půda – to je objektivní realita jako taková, včetně textů a dalších kulturních památek, které tvoří záznam výsledků poznání (včetně omylů a zlo-úmyslných¹ lží) zděděných z uplynulých epoch;
- kořeny stromu – to je metodologie poznání (viz Část první tohoto kurzu);
- kmen – to je Dostatečně všeobecná (ve smyslu univerzálnosti svého použití) teorie řízení (DVTR – viz Část druhá tohoto kurzu);
- koruna – to je souhrn aplikovaných vědeckých disciplín, prostřednictvím kterých řešíme ty či ony úkoly v životě civilizace (tj. řídíme odhalování a řešení problémů v příslušných odvětvích naší činnosti);
- plody stromu poznání – to jsou všechny výsledky získávané civilizací, počínaje vším dobrým a konče následky nezdravého způsobu života civilizace, biosféricko-sociální a ekologickou krizí i technogenními haváriemi typu Černobyli a Fukušimy;
- a tou hranicí mezi kmenem a každou z větví je metrologie v podobě specifické vědní disciplíny nebo teoreticky neformalizovaného návyku určující způsob navazování vzájemných vazeb mezi abstrakcemi příslušné specializované vědní disciplíny a objektivní

¹ „Dobro-úmyslná“ lež ke „spáse“ nikdy nevede. Ovšem lhář může být v důsledku svých překroucených představ o Dobru a Zlu upřímně přesvědčen, že lže pro dobro věci.

realitou jakou takovou (její předmětnou oblastí) (viz kapitola 1.3 tohoto kurzu).

Historicky reálně „strom poznání“ kvůli konceptuální podmíněnosti vědy a vědeckovýzkumné činnosti neroste jen tak sám od sebe. To znamená, že „sadařem“, který v každé kulturně svébytné společnosti kontroluje růst „stromu poznání“, je ta či ona konceptuální moc, v jejímž základu leží ta či ona dostatečně efektivní poznávací a tvůrčí kultura – metodologie poznání. A tato konceptuální moc potom prostřednictvím všech šesti priorit zobecněných prostředků řízení / zbrání život dané společnosti podle své libovůle řídí.

Jestliže porovnáme s touto metaforou historicky zformovaný vzdělávací systém, tak bude mít podobu pouze koruny „stromu poznání“, kde jednotlivé větve nebudou provázané; přičemž na úrovni metrologie se uráčí snížit pouze v technických disciplínách a v některých odvětvích přírodních věd. Kmen stromu – DVTR – není znám prakticky vůbec nikomu, dokonce ani kybernetikům, kteří, jak informují encyklopedie, studují objektivní zákonitosti „řízení obecně“ i jeho dílčí aplikované aspekty v různých odvětvích společenského života.

A poté, co marxismus omezil lidem rozhled, upadla metodologie poznání a tím spíše její praktické projevy do zapomenutí a stala se něčím nepoznatelným nebo neexistujícím, dokonce i pro většinu profesionálních filosofů, do jejichž kompetence dříve spadala: gnozeologie (učení o poznání) je součástí mnohých filosofických systémů.

Metaforicky řečeno to znamená, že hlavní problém vzdělání vůbec a vysokoškolského profesionálního vzdělání jmenovitě má dvě charakteristické črty:

- zaprvé je to odtrženost od „půdy“ a „kořenů“,
- a zadruhé jsou to skoky z větve na větve v koruně stromu v touze spotřebovávat výlučně dobré plody.

Možná si toho někdo ze čtenářů povšimnul, jak posloupnost výkladu tématiky v tomto kurzu Základů sociologie kopíruje výše znázorněnou algoritmickou strukturu „stromu poznání“ – od výkladu problematiky vnímání objektivní reality a metodologie poznání a tvořivosti s cílem otevřít možnosti pro vypracování

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

individuální poznávací a tvůrčí kultury až do prezentace výsledků poznání a tvořivosti.

Mnohonásobné zastarávání znalostí a návyků po dobu aktivního života pokolení od nás v dnešní době vyžaduje takový vzdělávací systém, který by člověka naučil:

- samostatně vyhodnocovat svou potřebu získávat nové znalosti a návyky potřebné pro úspěšnou a bezpečnou realizaci své činnosti;
- samostatně vyhledávat potřebné znalosti v kultuře společnosti a osvojovat si je;
- a nepodaří-li se potřebné znalosti vyhledat¹, umět si tyto znalosti a návyky samostatně vypracovávat od nuly v tempu vývoje situace nebo včas s ohledem na dynamiku jejího vývoje;
- stimulovat jediný druh „nevědomosti“ – aby lidé vůbec nevěděli, že by mohly existovat nějaké „meziodvětvové bariéry“.

Vyjádříme-li to jednou větou, musí vzdělávací systém, pokud má být adekvátní podmínkám současné epochy, především naučit člověka sebevzdělávat se, umět pomáhat v sebevzdělávání i okolním lidem i přijímat stejnou pomoc z jejich strany. Ve vědecké terminologii to znamená, že hlavním cílem vzdělávacího systému se musí stát to, aby si studující osvojili metodologickou kulturu poznání a tvořivosti.

V absolutní většině případů je neschopnost lidí vykonávat tu či onu činnost (včetně studia a sebevzdělávání) iluzorního charakteru a jedná se o nerealizovanou schopnost, což je podmíněno zdravotně-biologickou defektností organismu a tím, že se člověk neumí vědomě a libovolně naladit tak, jak je to zapotřebí, aby danou činnost vykonával úspěšně.

Takže úkolem základní školy je naučit dítě vnímat vlastní pocity, umět se kontrolovat a naučit se návykům dostat se do naladění, které mu umožní snadno si osvojovat hotové znalosti i vypracovávat nové od nuly. Kromě toho musí základní škola naučit děti rychločtení v tempu listování stran a ne čtení v tempu vnitřního monologu. Rychločtení je potřebný návyk pro vstup do procesu sebevzdělávání,

¹ Například v literatuře jsme narazili na informaci, že již v sedmdesátých letech 20. století v USA existovalo doporučení: jestliže je cena nového vývoje oceněna na méně než 50 000 USD, je zbytečné hledat analogy – v absolutní většině případů bylo rychlejší a levnější začít s vývojem od nuly.

neboť s jeho pomocí se v psychice jedince vytvářejí mnohovariantní vazby mezi informačními moduly vnímání světa, což je na úrovni chápání světa v podstatě nedosažitelné. Díky rychločtení je tedy možné odstranit většinu problémů všeobecných i vysokých škol. Tak především, jestliže si osvojíte návyk rychločtení, nebudete potřebovat učitele jako přednášejícího. Proces učení bude interaktivní, neboť v něm svým způsobem budou aktivní obě strany: jak učitel v poradní roli řídící proces sebevzdělávání, tak i studující.

Nicméně i v takovém případě zůstává zachována potřeba určitého minima znalostí, které musí ovládat všichni. To se týká jak všeobecné školy, tak i vyššího odborného vzdělání. Rozdíl je pouze v tom, že v procesu sebevzdělávání musí všeobecná škola poskytovat takové minimum znalostí, které umožní společnosti být kulturně ucelenou a vnitřně bezkonfliktní; a odborné středoškolské a vysokoškolské vzdělání musí poskytovat takové minimum znalostí, které člověku umožní vstup do příslušné profese a možnost dále se v ní zdokonalovat. Přičemž je důležité, aby v sobě obě minima zahrnovala nejen to, co se stalo informačně-algoritmickým základem úspěšné činnosti v těch či oněch odvětvích, ale i informace o minulých chybách a o problémech, které musí být vyřešeny v současnosti.

Co se týká odborného vzdělání a obzvláště vysokoškolského odborného vzdělání, tak to musí vycházet ze zásady:

Úzká odborná specializace, při které je člověk připravený o širší rozhled a uvědomění si meziodvětvových vazeb, je pro společnost nebezpečná, neboť úspěch v úzké oblasti může prostřednictvím systému meziodvětvových vazeb mít katastrofické následky v jiných oblastech života.

Úzký odborník je schopen odpovědět na otázky, jak postavit jadernou elektrárnu, nebo jak vypěstovat genově modifikované organismy (GMO), ale jaké průvodní následky budou tyto jeho „úspěchy“ mít v jiných oblastech, a jak se projeví na osudu celé civilizace, již zodpovědět neumí. A ty následky také mohou mít podobu globálního Černobylu či biologické katastrofy civilizace v důsledku zničení biosféry, ve které má své místo i biologický druh „Člověk rozumný“, vlivem nahromadění radioaktivního odpadu nebo likvidace genetiky přirozených biologických druhů kvůli jejich genetické výměně s GMO apod.

Hlava 14. Ještě něco málo k vědě, vzdělávacímu systému a sebevzdělávání

Tato okolnost je ještě jedním faktorem přispívajícím k tomu, že v dohledné budoucnosti bude rozhodující vědou psychologie (viz Část první tohoto kurzu).

Ještě jedním ochranným prostředkem před zkázonosností úzké odborné specializace se musí stát odborné vzdělání (především to vysokoškolské) na základě tematicky širokého vzdělání v oblasti přírodních věd a sociologie, které musí zahrnovat také Dostatečně všeobecnou (ve smyslu univerzálnosti svého použití) teorii řízení, neboť je schopná stát se jazykem meziodvětvové komunikace; metrologii v již dříve definovaném chápání tohoto termínu (viz kapitola 1.3 tohoto kurzu); teorii pravděpodobnosti a matematickou statistiku¹.

Aby vzdělávací systém odpovídal požadavkům doby, musí splňovat následující požadavky:

1. Být orientován na formování návyku sebevzdělávání pod vedením učitelů v poradní roli (ne učitelů zaměřených na jeden dva předměty), přičemž základem takového sebevzdělávání se musí stát: 1) psychofyziologické praktiky, jak libovolně dosahovat potřebného naladění a 2) rychločtení.
2. Zahrnovat metodologicky-poznávací a faktologickou složku.
3. Faktologická složka musí zahrnovat všeobecně vzdělávací komponentu (znalost přírodních věd, sociologie, teorie řízení, metrologie, teorie pravděpodobnosti) a odbornou (včetně ergonomiky – vědy o souladu objektů umělého životního prostředí a organizačních procedur ve společnosti s lidskou fyziologií a psychologií).

A dokud takový systém nefunguje, musí se všichni lidé, kteří chápou závadnost historicky zformovaného systému, věnovat sebevzdělávání ve smyslu definovaném v této kapitole na principu Lásky: viz Část jedna a hlava dvanáct tohoto kurzu.

¹ Pro ty, kteří obzvláště trvají na „humanitním zaměření svého rozumu“, přinejmenším na úrovni chápání smyslu grafů a diagramů graficky znázorňujících číselné statistické údaje a dynamiku statistik v čase; a pro všechny intelektuálně normální lidi – kromě chápání smyslu grafů a diagramů – na úrovni ovládání příslušného matematického aparátu.

Následující hlavy informují o výsledcích naší práce tohoto druhu se zaměřením na skládání „mozaiky“ a překonávání meziodvětvových bariér a propastí *s cílem vymezit a vyřešit úkol přechodu k ekotechnologické civilizaci v zájmu dalšího rozvoje kulturně svébytných společností a lidstva jako celku v podobě úkolu řízení.*

Hlava 14 v redakci ze dne 02.09.2014

Upřesnění a doplnění:

01.08.2015, 01.12.2015, 01.09.2016

Příloha 4.

Kryptokolonizace: Jak se to dělá

Mnohé formálně suverénní státy fungují v režimu kryptokolonií po dobu mnohých desetiletí a někdy i několika staletí, aniž by se v nich kdy projevil nějaké tendence k získání reálné suverenity, a to včetně té ekonomické. Přitom se v mnohých z nich po celou tu dobu rozvíjejí a fungují demokratické instituty: široké volební právo, pluralitní systém, svoboda slova apod., které však nezbavují společnosti těchto států kryptokoloniálního charakteru jejich ekonomiky.

Tato skutečnost nás staví před otázku: Jak je takový kryptokoloniální režim praktikován a udržován? Ještě jednou se tedy podívejme na článek šéfa Střediska vývoje komplexních ekonomických programů Modernizace Jevgenije Gil'bo – Technokracie musí vyzdvihnout kompetentní národní lídry. (časopis MOST, č. 25 z roku 1999). V preambuli k článku Gil'bo píše:

«Existují dva systémy znalostí o světě, a to znamená také dva systémy vzdělávání. První systém znalostí je určen pro široké masy a ten druhý pro úzký okruh lidí, jejichž posláním je – řídit.

Historicky lze toto rozlišení¹ vysledovat ve všech typech kultur, jejichž vzdělávací systém je nám znám. Již ve starověkém Egyptě se vzdělání pro úředníky a nižší žrečské kasty značně lišilo od toho, do kterého byl zasvěcován úzký okruh vyvolených, kteří stáli v čele žrečské kasty a tvořili blízké okolí faraonů. Ve starověké Mezopotámii můžeme pozorovat podobné rozlišení.»

V samotném článku se Gil'bo dotýká i otázky náplně současného ekonomického vzdělání:

«V ekonomickém vzdělání ... existuje zásadní rozdíl mezi „ekonomikou pro úředníky“ a „ekonomikou pro pohlaváry“. Takové oblasti jako je nepřímé řízení na úrovni předpisů, struktura oběhu peněz, nepřímá stimulace, makrořízení apod., v podstatě nejsou součástí základního ekonomického vzdělání. **Příčina je jednoduchá, neboť funkcí „ekonomiky pro úředníky“ je vnutit jim určité stereotypy (často se blížící čisté mytologii), které v souhrnu**

¹ V daném případě mělo být použito slovo „odlišnost“ a ne „rozlišení“ («различие», a ne «различение»), které má jiný význam: viz Část první tohoto kurzu.

programují předvídatelné chování ekonomických subjektů. Funkce veřejné ekonomické vědy je vlastně analogická. Existence předvídatelného chování těchto lidí zajišťuje podmínky, za kterých si s takovým systémem mohou pohrávat ti, kteří mají znalosti z oblasti vyšší ekonomiky (vyčlenili jsme v citaci tučně).

Stejně to funguje v mnohých oblastech znalostí. (...) Tento systém přípravy úředníků jim znepřístupňuje ty znalosti, na jejichž základě potom skuteční pohlaváři západního světa zajišťují efektivní řízení ekonomiky a stabilní prosperitu svých států.»¹

V souladu s Gil'bovým tvrzením:

Náplň sociologicko-ekonomického vzdělání, které má zajišťovat samořízení *reálně suverénního*² státu ve všech aspektech jeho života, včetně řízení jeho hospodářského systému, se musí lišit od náplně vzdělání určeného pro *cizí politické síly*, které umožňuje vykořisťování kryptokolonie nominálně řízené jejími vlastními společenskými institucemi. V opačném případě by kryptokolonie mohla dosáhnout reálné suverenity, která by už nebyla pouze formální, a to včetně reálné ekonomické suverenity.³

Tvrzení, že na Západě má sociologicko-ekonomické vzdělání založené na výsledcích ekonomické vědy, které je určeno „pro úředníky“, kryptokoloniální charakter, nevyhnutelně vede k otázce: *A proč na to tedy vědecko-pedagogické společenství ani studenti nedokážou přijít?*

Odpověď na tuto otázku již byla dána v Části 3 tohoto kurzu (kapitola 10.7, díl třetí), kde se mluvilo o zombifikačním charakteru vzdělání. Zde zopakujeme část textu z kapitoly 10.7, abychom poukázali na globálně-politické následky takového vzdělání.

Skutečnost je taková, že v základu současného vzdělávacího systému leží především texty (přičemž z větší části se jedná o texty z učebnic napsané v souladu se vzdělávacími standardy a tradičními názory) místo toho, aby byl vzdělávací systém založen na praktické práci studujících (a také mnohých pedagogů) v příslušné oblasti činnosti na různých úrovních hierarchie řízení, díky které by na

¹ Ta věta si přímo říká o pokračování: ...na úkor ostatních států.

² Jehož kultura zajišťuje obnovu jeho vnitřní konceptuální moci.

³ Podrobněji o roli vědy a vzdělávacího systému ve společenském samořízení a vnějším řízení společností v rozporu s jejich zájmy viz kapitoly 10.6 a 10.7 tohoto kurzu (Část třetí, díl třetí).

Příloha č. 4. Kryptokolonizace: Jak se to dělá

základě vlastních pracovních výsledků mohli posoudit hodnověrnost teorií, jež tuto sféru života společnosti popisují.

„Výrobní praxe“ má v době studia krátkodobý, epizodický charakter, a pouze zčásti doplňuje osvojení textového materiálu, takže poskytuje studentům dost obecnou a povrchní představu o oblasti činnosti, pro kterou je vysoká škola připravuje, a navíc jen z hlediska spodní státní hierarchické úrovně funkcí a kompetencí, zatímco *úkoly kryptokolonizace jsou řešeny na nadnárodní úrovni řízení, o které se v kurzech sociologicko-ekonomického vzdělání a dějin nemluví vůbec*; a takové traktáty jako Protokoly sionských mudrců schválně poskytují o procesech na této úrovni falešnou představu, což na základě podobných materiálů také neumožňuje získat reálnou a plnou suverenitu.

Vzhledem k tomu, že nikdo není v tempu osvojování si učebního programu schopen prověřit pravdivost všech názorů prezentovaných v učebnicích jako hodnověrně zjištěná vědecká fakta, je notný podíl učebního materiálu, ať se nám to líbí či ne, napřed žákem a potom studentem přijímán *bez pochybností* jako vědecky zjištěná pravda, **aniž by se snažil tyto znalosti porovnat se životem**. Jak dokládají dějiny rozvoje vědy a vzdělávání, platí to jak s ohledem na tvrzení, která jsou v životě průkazná, tak i s ohledem na všemožné vědecké omyly a vědomé lži, o jejichž pravdivosti mohou být přesvědčeny velmi dlouhou dobu celé společnosti.

Přitom však **absolutní většina programů profesionální přípravy nezahrnuje osvětlení problematiky, jak si vypracovat kritéria dokládající pravdivost teorií, na kterých je příslušná profesionální činnost založena.**¹ Tato problematika je brána jako implicitní, čímž se rozumí „očividnost“ nalézání odpovědí na otázku: Je to pravda?, nebo *absolutní zbytečnost pokládání podobných otázek (což se v sociální statistice davo-, elitářských“ společnostech projevuje více)*.

Kromě toho učební plány neponechávají studentům žádný volný čas, aby mohli sami překročit rámec učebních programů, vypracovat si a osvojit nějaké znalosti a návyky, které jejich učební programy

¹ O kritériu pravdivosti viz Část první tohoto kurzu.

Je bohužel nutné konstatovat, že studenti třetího a čtvrtého ročníku, kteří již absolvovali určité filosofické minimum, na otázku: „Co je kritériem pravdivosti teorií a co odhaluje jejich neprůkaznost?“, nedokážou odpovědět dokonce ani po položení návodných otázek.

opominuly, ale z jejichž pozic by je dokázali zhodnotit z jiného úhlu pohledu a mohli tak začít různým svým učitelům pokládat nepříjemné otázky, na které v učebních programech buď nejsou odpovědi vůbec, nebo se po porovnání *se životem jako takovým* jeví jako nesmyslné.

Součástí našich domácích učebních programů není ani seznam povinné literatury, kterou by si studenti měli kromě učebnic přečíst, což je nezbytné pro to, aby si rozšířili svůj obzor a zformovali vlastní představy o tom, co psali *zakladatelé a klasici těch či oněch oblastí rozvoje vědy, techniky a dalších sfér činnosti*, a také účastníci a pamětníci těch či oněch událostí.

Když se z nich potom po ukončení vysoké školy stanou diplomovaní odborníci, porovnávají tito bývalí studenti operativní informace, se kterými se střetávají ve své praxi, s těmi teoriemi, které se naučili na vysoké škole (viz obr. 13.1-1). Na základě takového porovnávání operativních informací a teorií je potom vypracovávána a do života uváděna absolutní většina řešení ve všech sférách profesionální činnosti. A jestliže je cílem *sociologicko-ekonomického vzdělání kryptokoloniálního charakteru* zajistit vykořisťování státu rukama a „intelektem“ jeho vlastního obyvatelstva, je dosahování tohoto cíle naprogramováno i charakterem vzdělávacího procesu a náplní učebních programů.

V důsledku toho je pro společnost a její rozvoj státní řízení založené na sociologicko-ekonomickém vzdělání kryptokoloniálního charakteru velmi nebezpečné, neboť rozvoj vyžaduje reálnou a plnou suverenitu, a to včetně té ekonomické¹. Zatímco sociologicko-

¹ Při svém vystoupení ve Státní dumě dne 20.04.2011 s výroční zprávou o činnosti vlády RF se Vladimir Vladimirovič Putin, který v té době zastával funkci premiéra, dotknul tématu suverenity:

«Lekce pro nás všechny spočívá v tom, že ekonomická a státní bezmoc a nestabilita vůči vnějším šokům se nevyhnutelně stává hrozbou pro národní suverenitu. A my všichni si velmi dobře uvědomujeme, budme k sobě upřímní, že v současném světě, pokud jste slabí, vždy se najde někdo, kdo rád přijede nebo přiletí a poradí, jakým směrem se dát, jakou politiku uplatňovat, jakou cestu vlastního rozvoje zvolit. A takové na první pohled zcela dobře míněné a nevtíravé rady se v podstatě nezdají být špatné, jenže ve skutečnosti se za nimi ukrývá bezohledný diktát a vměšování se do vnitřních záležitostí suverénních států. A my všichni si to velmi dobře uvědomujeme. Víím, že v této věci všechny parlamentární strany zaujímají konsolidovanou pozici a jsem vám za tento postoj vděčný.

Příloha č. 4. Kryptokolonizace: Jak se to dělá

ekonomické vzdělání kryptokoloniálního charakteru je zaměřeno na to, aby v zájmu kryptokolonizátorů znehodnotilo (udělalo ho nerentabilním, neuplatnitelným) jakýkoliv a jakkoliv vysoký profesionalismus ve všech oblastech činnosti, jejichž rozvoj v této společnosti budou kryptokolonizátoři při sledování svých cílů považovat za nežádoucí.

Z toho jasně vyplývá, že modernizace státu s jeho dalším inovačním rozvojem a sociologicko-ekonomické vzdělání kryptokoloniálního charakteru jsou neslučitelnými jevy.

Řečené o vzdělání kryptokoloniálního charakteru má přímý vztah k tématu vztahů mezi národy, neboť národní charakter vyjádřený v kultuře se určitým způsobem projevuje i ve vědě. A věda je oblast kolektivní činnosti lidí, kteří vyrostli v té či oné národní nebo mnohonárodnostní kultuře, nejedná se o dílčí práci těch či oněch intelektuálů bez jakýchkoliv národních kořenů. Vzdělávací systém a obsah vzdělání je důsledkem té či oné demografické politiky a založen je na vědě, která je zase „přizpůsobená“ tomu, aby do života uváděla tu či onu politiku.

Takže likvidace svébytného vzdělávacího systému a jeho nahrazení vzdělávacím systémem převzatým z vnějšku nemusí být vždy jen nástrojem modernizace společnosti, která skutečně ve svém svébytném rozvoji zaostala, ale také nástrojem pro utlačování a zotročení společnosti, nástrojem pro potlačení a likvidaci jejích národních kultur – buď všech, nebo selektivně jen některých z nich.

Znovu chci zopakovat, že musíme být samostatní a silní. A ještě, a to je samozřejmě to nejdůležitější, **musíme uplatňovat politiku odpovídající zájmům občanů našeho vlastního státu, a ti nás potom budou v našem jednání podporovat** (vyčlenili jsme tučně v citaci)» (Oficiální stenogram z premiéřova vystoupení, který byl v té době zveřejněn na jeho webu: <http://premier.gov.ru/events/news/14898/>).

Ale jak má být realizováno to, co jsme tučně vyčlenili v citaci, při kryptokoloniálním charakteru vzdělání v oblasti sociologie a ekonomiky? To už premiér neřekl, a z Dumy se ho na to nikdo nezeptal, protože za „mozkovými trusty“ všech politických stran stojí jedna a ta samá sociologická věda kryptokoloniálního charakteru (viz obr. 13.1-1).

To je k té otázce, jak D. A. Medvěděv ve funkci prezidenta RF rozhodnul o zavedení vzdělávacích programů, jejichž cílem měla být masová příprava kádrů „řídících pracovníků v byznysu a politice – modernizátorů Ruska“ v zahraničí¹ – ve „vyspělých státech“. Tento proces je navíc doprovázen a podporován státní politikou cíleného vykořeňování dědictví Rusko-imperiální a sovětské školy – jak s ohledem na vzdělání základní, střední, tak i to vysokoškolské. Toto vzdělání bylo totiž ve svém základu

¹ «Na posledním Petrohradském ekonomickém fóru (v citovaném zdroji se mluví o fóru, které se konalo v červnu roku 2010: naše vysvětlení k citaci), které se zapíše do dějin bezprecedentním počtem státních iniciativ, včetně vytvoření inovačního městečka Skolkovo, prezident Dmitrij Medvěděv nařídil vládě vypracovat program, v jehož rámci bude z rozpočtu financováno studium ruských studentů na těch nejlepších zahraničních univerzitách. Pro tyto potřeby plánuje stát vyčlenit až 45 miliard rublů. (...)

Do prezidentova seznamu bude zařazeno 65 zahraničních univerzit, kam bude za státní prostředky vysláno okolo 200 lidí. Později by počet těchto studentů měl vzrůst až do 30 tisíc lidí ročně. Jejich výběr nebude probíhat formou výběrového řízení, absolvent střední školy musí být napřed přijat na vysokou školu, a potom si může požádat o financování. Úvěry budou vyčleňovány prostřednictvím zahraničních bank na základě státní záruky, aby věřitel mohl kontrolovat dlužníka. Pokud se poté student rozhodne zůstat v zahraničí natrvalo, bude muset půjčku vrátit. **Jestliže se nechá zaměstnat ve státních službách v Rusku, úvěr v plné výši uhradí vláda** (vyčlenili jsme tučně v citaci). Jestliže se absolvent vrátí do své vlasti, ale nechá se zaměstnat u soukromé společnosti, bude muset uhradit polovinu vynaložených prostředků» (<http://www.dailyj.ru/articles/2010/08/24/68430.html>).

Půl roku poté ve svém proslovu při zahájení Davoského ekonomického fóra 26. ledna 2011 řekl D. A. Medvěděv následující:

«Doufám, že v nejbližším desetiletí přinejmenším deset tisíc našich mladých vědců, inženýrů, **úředníků** a odborníků v jiných oblastech získá magisterské a doktorské tituly na předních světových univerzitách. Doufám, že potom **zaujmou klíčové pozice** v ruském byznysu, **ve státní správě**, ve vědě a **vzdělávacím systému**. Naším úkolem je vytvořit z Ruska místo, které bude pro ty nejlepší světové mozky více přitažlivé. Myslím, že je to realizovatelný úkol přilákat k nám a zaměstnat u nás tisíce nejlepších vědců a inženýrů z celého světa. Přítok zahraničních odborníků potřebujeme především proto, abychom přejali zkušenosti a vytvořili živnou půdu pro tvořivost našich odborníků (podle našeho názoru je hojnost problémů v našem státě dostatečným předpokladem pro to, aby se mohla uplatnit tvořivost našich odborníků a přestože je jistě užitečné seznámit se i s názory zahraničních

250

Příloha č. 4. Kryptokolonizace: Jak se to dělá

orientováno na praktikování samoděržaví – tj. reálné suverenity Ruska, ne té právnícky formální.

V této souvislosti teď uvedeme úryvky z projektu Strategie inovačního rozvoje Ruské federace do roku 2020 – Inovační Rusko 2020, který připravilo ministerstvo ekonomického rozvoje v roce 2010 a zveřejnilo ho na svém webu

kolegů, nejedná se o klíčový faktor: naše poznámka k citaci). Právě proto **jme připraveni přistoupit k jednostrannému uznávání, automatickému uznávání diplomů a vědeckých titulů získaných v předních světových univerzitách.** Takový návrh je již připravován. Chtěl bych také zmínit tu skutečnost, že jsem zjednodušil migrační režim pro vysoce kvalifikované odborníky, kteří k nám přijíždějí. Požádali mě o to zástupci byznysu a já jsem jim vyhověl» (<http://www.kremlin.ru/transcripts/10163>). — Vše, co je v textu vyčleněno tučně a kurzívou, jsme vyznačili my: v podstatě se jedná o variace na téma: „náš stát je bohatý, chybí nám jen protektor (tj. efektivní vláda): přijďte a vládněte nám...).

Přičemž D. A. Medvěděv veřejně, ani soukromě v kuloárech nikdy nevyjádřil žádné své výhrady k západnímu vzdělání v oblasti sociologie, ekonomiky, politologie a sociálně-ekonomického řízení z hlediska jeho *průkaznosti v řízení* a **adekvátnosti zájmům společenského rozvoje**. A samozřejmě, že reakce zainteresovaných osob na Západě na toto jeho vystoupení nemohla být jiná než kladná:

«...část Medvěděvova projevu o ekonomických tématech byla účastníky fóra přijata velice srdečně. K otázkám rozvoje ruské ekonomiky se Medvěděv dostal někde uprostřed svého proslovu, když prohlásil, že nyní v krátkosti probere nevelký seznam těchto otázek, kterých bude jen deset. Samozřejmě, že mnohým účastníkům fóra se to v té chvíli již zdálo být poněkud zdoluhavé, ale samotná skutečnost, že prezident tomu věnoval tolik času a předvedl detailní porozumění těmto „nudným“ ekonomickým otázkám, a také zájem o jejich projednání, se stala druhým důležitým signálem pro investory. Třetím signálem v řadě ekonomických témat. Prvním a nejdůležitějším tématem byla privatizace. Proč? Je to velice jednoduché – Rusko bude po prodělané krizi potřebovat peníze. Medvěděv řekl, že i když třeba privatizace nepřinese velké příjmy, je přesto v tomto okamžiku potřebná, neboť její důležitost spočívá v tom, že aby bylo možné dobře prodat státní aktiva, bude stát nucen zlepšovat investiční klima. Problém ekonomických reforem v Rusku totiž spočívá v tom, že elita na jejich provedení často nemá zájem. Jestliže tedy nutnost privatizovat povede k reformám zlepšujícím investiční přitažlivost Ruska,

(http://www.economy.gov.ru/minec/activity/sections/innovations/doc20101231_016#):

«...v maximálně možném rozsahu bude zajišťováno rozšiřování mezinárodních norem do oblastí vzdělávání, vědy, techniky a řízení, a také efektivní stimulace mezinárodní a vnitrostátní akademické mobility studentů a učitelů. Charakteristiky mezinárodní mobility budou zařazeny do ratingů vzdělávacích zařízení. Ve stejné míře bude podněcována mobilita studentů, učitelů a administrativních pracovníků uvnitř státu a praktikování změny místa studia a zaměstnání na vysokých školách. Tyto zkušenosti získané při práci na jiných vysokých školách, a to i na těch zahraničních, se musí stát jedním z kritérií při atestaci a určování výše mzdy pedagogů a vědeckých pracovníků»¹.

Jako jedny z kontrolních parametrů sociálně-ekonomického systému RF – „indikátory řešení vytyčených úkolů“ – navrholo ministerstvo ekonomického rozvoje tyto:

Název indikátoru	2010	2016	2020
Podíl státních úředníků	0,1 %	1 %	3 %

bude to velmi přínosné. Obzvláště důležitou novinou pro mne bylo opatření pro zkvalitnění „lidského kapitálu“ Ruska, kdy prezident potvrdil program podporující studium Rusů v zahraničí, a to včetně státních úředníků, a zjednodušení procedury vydávání víz cizincům s vysokou odbornou kvalifikací (vyčlenili jsme v citaci)» (O. Cyvinskij – Jaké signály vyslal Medvěděv investorům v Davosu – autor je profesorem na Yaleově univerzitě. Článek komentující vystoupení D. A. Medvěděva na Davoském fóru dne 26. ledna 2011 byl uveřejněn dne 27.01.2011 na webu ruské verze časopisu Forbes: <http://www.forbes.ru/ekonomika-column/vlast/62595-kakie-signalny-medvedev-podaet-investoram-v-davose>).

Avšak tato snaha státní moci Ruska a *mezinárodního společenství* podruhé poevropštit (poprvé to provedl Petr I.) vzdělání v Rusku, má i svou kladnou stránku, kterou je skutečnost, že ne všichni, kteří pojedou studovat do zahraničí, jsou idioti, kteří ve svém poklonkování Západu přijmou veškeré ty nesmysly obsažené v západní sociologii a ekonomice jako pravdu: mnozí pochopí, že je podvedli a místo skutečného vzdělání jim jen poskytli přístup k falzifikátu certifikovanému jako důvěryhodné znalosti a adekvátní návyky. A to bude mít nevratné následky.

¹ V citaci byly opraveny některé překlepy a nesladěnost pádů v originálním ministerském textu.

Příloha č. 4. Kryptokolonizace: Jak se to dělá

získávajících každoročně doplňkové vzdělání v zahraničí.			
Podíl osob zaujímajících funkce řídicích pracovníků ve vyšší a hlavní skupině funkcí státní civilní správy, které získaly vysokoškolské odborné vzdělání v zahraničí.	> 0,5 %	4 %	12 %

Povšimněme si přitom, že ve výše uvedeném fragmentu tabulky „indikátorů řešení vytyčených úkolů“ se v prvním řádku jedná o *doplňkové vzdělání*¹ získané státními úředníky v zahraničí a ve druhém o získání *odborného* vysokoškolského vzdělání v zahraničí, čímž se implicitně rozumí upřednostňování těch kandidátů, kteří získali své první vysokoškolské *odborné* vzdělání v zahraničí, při obsahování „vyšší a hlavní skupiny funkcí ve státní civilní správě“

Potom už zbývá jen těch předpokládaných 12% **zombií**, které získaly odborné vzdělání v zahraničí, protlačit do nejvýznamnějších funkcí. Příkladem takového druhu „protekčníků“ se stal poradce prezidenta RF – D. A. Medvěděva v otázkách ekonomiky – A. V. Dvorkovič², který má jeden ruský, jeden jakoby ruský a jeden americký diplom z oblasti ekonomie³, a přesto řízení hospodářství

¹ To je užitečné za podmínky, že je první, základní vzdělání získané ve Vlasti z hlediska života průkazné, což potvrzuje princip „praxe je kritériem pravdy“, který nezná žádné výjimky.

² Po zvolení V. V. Putina do funkce prezidenta RF v roce 2012 a jmenování D. A. Medvěděva do funkce premiéra se A. V. Dvorkovič stal vicepremiérem vlády RF nároklujícím si péči o celý reálný sektor ekonomiky našeho státu.

³ Diplom Moskevské státní Lomonosovovy univerzity — obor ekonomická kybernetika, diplom magistra Ruské ekonomické školy (nestátní vzdělávací zařízení zřízené v roce 1994 profesorem Jeruzalémské univerzity Gurem Oferem: což ovšem znamená, že za „ruskou“ je možné tuto školu považovat pouze hypoteticky — podle místa, kde ulehčuje peněženkám budoucích „vzdělanců“) a jeden americký diplom — z Dukeovy univerzity (která patří mezi deset nejprestižnějších vysokých škol v USA). (G. Garin — Poradce z Dukeovky. Kdo a jak „pomáhá“ ruskému prezidentovi» - týdeník Zavtra č. 6 (899) ze dne 09.02.2011: <http://zavtra.ru/cgi/veil//data/zavtra/11/899/51.html>).

státu prakticky nerozumí a ještě méně toho ví o společensky prospěšném řízení¹, přičemž není jediným takovým „vzdělancem“:

«Massachusettský technologický institut (MTI) 25-26. ledna <2010> speciálně pro ruské úředníky vyšší úrovně organizoval seminář o inovacích. Tento kurz absolvovali první vicepremiér Igor Šuvalov, vicepremiér a ministr financí Alexej Kudrin, vicepremiér Sergej Sobjanin, ministryně ekonomického rozvoje Elvira Nabiullinová, první náměstek hlavy prezidentovy administrativy Vladislav Surkov, pomocník prezidenta Arkadij Dvorkovič, prezident Sberbanky Herman Gref, šéf Rosnano Anatolij Čubajs, rektor Akademie národního hospodářství Vladimir Mau a generální ředitel RVK (Russian Venture Company) Igor Agamirzjan, uvádí deník Vědomosti (Ruští úředníci vyšší úrovně absolvovali školení v USA: <http://www.newsru.com/finance/29jan2010/gov.html>).

¹ To na sebe prozradil sám Dvorkovič, když se nepromyšleně prořeklul při svém vystoupení před studenty Moskevské finančně-průmyslové akademie v červnu roku 2009:

«Já jsem především ekonom. Ekonomové rádi pokládají otázky, ale **neradi na ně odpovídají, protože odpovědi neznají**, znají pouze varianty odpovědí. To, co se dnes zdá být správné, je zítra úplně špatně. Dokonce na to existuje i vtip: **Ekonomy si lidé vymysleli proto, aby vedle nich meteorologové vypadali dobře**.

Samozřejmě, že existují ekonomové, kteří předpověděli krizi probíhající dnes v celém světě. Ale to se jim nejspíše povedlo náhodou. Pokud si vyberete z různých variant prognóz, tak se nevelký počet odborníků střelil do černého, ale 80% dalších to neuhodlo a neočekávalo, že k ní dojde.» (uvedeno podle publikace Alexandra Zjuzjajeva v novinách Komsomolskaja pravda ze dne 11.06.2009: <http://spb.kp.ru/daily/24309.4/502853/> — tučně jsme text v citaci vyčlenili my). To, co je v textu vyčleněno tučně, nám připomnělo jeden z výroků akademika A. N. Krylova (1863-1945, matematika a lodního stavitele): «Existují dvě skupiny pozorovacích věd, vědy nazývané „exaktní“ jako je astronomie, fyzika, chemie a další, a potom je tu ta druhá skupina – bílá a černá magie, astrologie, grafologie, chiromantie a další. Do této skupiny patří i meteorologie» (Krylov A. N. – Mé vzpomínky – Moskva: vydavatelství Akademie věd SSSR, 1963 / Hlava Zvolení řádným členem Akademie věd. Jmenování do funkce ředitele Hlavní fyzikální observatoře; uvedeno podle publikace na webu Vojenská literatura http://militera.lib.ru/memo/russian/krylov_an/05.html). Takže A. V. Dvorkovič, aniž by to věděl, umístil „ekonomiku“, takovou, jak ji sám zná, až na samý chvost výčtu „nepřesných věd“ A. N. Krylova, až za meteorologii...

Příloha č. 4. Kryptokolonizace: Jak se to dělá

Navíc E. S. Nabiullinová¹ a A. V. Uljukajev² svého času ještě

Obr. P4-1. Politická praxe rF 2012:
na Yaleově univerzitě je určité neučili, jak pracovat na
tom, aby se Rusko svobodně rozvíjelo...

absolvovali jakési další kurzy na „zvýšení kvalifikace“ na Yaleově univerzitě v USA. [viz obr. P4-1. Velvyslanectví USA v RF: Blahopřejeme Elvíře Nabiullinové, absolventce výměnného programu IVLP³, ke jmenování do funkce hlavy Centrální banky RF / Blahopřejeme Alexeji Uljukajevovi, absolventovi výměnného programu #IVLP s tématem ekonomika z roku 1991, ke jmenování do funkce ministra ekonomiky.]

Ale obyčejní lidé v Rusku z tohoto jejich „studia“ prospěch nemají a ani se nepředpokládá, že by ho mít měli.

A jak pohlížejí na svou motivaci stimulovat státní úředníky a kandidáty do funkcí ve státní

¹ V letech 2007 — 2012 — hlava ministerstva ekonomického rozvoje RF, v letech 2012 – 2013 – pomocnice prezidenta RF, od 24. června 2013 – hlava Centrální banky RF. Dříve zmíněný projekt Strategie inovačního rozvoje Ruské federace do roku 2020 – Inovační Rusko 2020, byl vypracován v době, kdy řídila ministerstvo ekonomického rozvoje.

² Podle informací z Wikipedie:

- V letech 1991—1992 — ekonomický poradce ruské vlády. Člen „týmu“ Jegora Gajdara.
- V letech 1992—1993 — vedoucí skupiny poradců ruského premiéra.
- V letech 1993—1994 — pomocník prvního náměstka ruského premiéra Jegora Gajdara.
- V letech 2000—2004 — první náměstek ruského ministra financí Alexeje Kudrina.
- Od dubna 2004 do června 2013 – první náměstek předsedy Centrální banky Ruské federace Sergeje Ignatěva.
- Od 24. června 2013 ministr ekonomického rozvoje Ruské federace.
- V lednu 2015 se na popud ruské vlády stal členem dozorčí rady banky VTB.

³ International Visitor Leadership Program -
https://cs.wikipedia.org/wiki/International_Visitor_Leadership_Program

správě k zahraničnímu studiu úředníci ministerstva ekonomického rozvoje:

«Podle Fomičovových slov povede skutečnost, že státní úředníci budou získávat vzdělání v zahraničí, k „ideologickému obratu“ v náhledu lidí na úředníky: „Nebude se již říkat, že u nás v RF jsou úředníci osoby nevrlé a nepřístupné, sedící v šedivých, špatně vybavených kancelářích, ale že jsou to normální lidé plně způsobilí plnit si své povinnosti“, prohlásil náměstek hlavy ministerstva ekonomického rozvoje» (Ministerstvo ekonomického rozvoje: Image úředníka zlepši jeho studium v zahraničí, Vzgljad, deník se zaměřením na ekonomiku a politiku, ze dne 13.01.2011: <http://vz.ru/news/2011/1/13/460919.html>).

Jenže s ohledem na řečené tu vyvstává otázka: *A je sám Fomičov společně s dalšími přívrženci programu Inovační Rusko 2020 normální a plně způsobilý plnit si své povinnosti ve vztahu k mnohonárodnostním zájmům rozvoje Ruska?* Neboť z jeho slov a textu projektu státního programu Strategie... vyplývá, že algoritmiku kryptokolonizování RF na ministerstvu pro ekonomický rozvoj jedni nechápou, a druzí na tom vědomě pracují ze všech svých sil v rozporu se zájmy ruského národa, což znamená, že jsou výslovně zaměřeni na udržování režimu kryptokolonizace RF.

Nicméně v roce 2013 administrativa prezidenta Ruské federace Vladimira Vladimiroviče Putina projekt Globální vzdělávání, který je jedním z nástrojů kryptokolonizace RF, poněkud přibrzdila:

«Spuštění programu Globální vzdělávání, jež byl iniciován v době prezidentství Dmitrije Medvěděva, a následně schválen jeho nástupcem Vladimírem Putinem, se odkládá na dobu neurčitou. Projekt ve výši 4,5 miliardy rublů, na jehož základě měla vláda v úmyslu platit studium třech tisíc Rusů v zahraničí, byl v administrativě hlavy státu zkritizován, píše [Kommersant](#).

Spočítali tam, že projekt, jehož realizace byla plánována v letech 2014 – 2016, „neodpovídá cílům a úkolům inovačního rozvoje“, a poslali ho k dopracování, uvádějí noviny s odkazem na dopis zastupujícího šéfa Státně-právního úřadu při prezidentovi RF Sergeje Pčelinceva odeslaný náměstkovi šéfa aparátu vlády RF Denisi Molčanovovi, přičemž 1,5 miliardy rublů, které již na tento projekt byly vyčleněny, půjdou na jiný program.

Jestliže Globální vzdělávání nebude v září schváleno, nestačí si jeho účastníci vyřídít dokumenty pro studium v následujícím roce,

Příloha č. 4. Kryptokolonizace: Jak se to dělá

konstatovali autoři projektu. V prezidentově administrativě však říkají, že v tomto roce program zcela určitě podepsán nebude, už jen proto, že část peněz byla již utracena.

Ted' mají autoři tohoto projektu v plánu obrátit se pro pomoc k vládě, v jejímž čele stojí iniciátor této ideje – Dmitrij Medvěděv, který s ní přišel už v roce 2010, když byl ještě prezidentem. Později v roce 2011 program schválil Putin. Od té doby však byla realizace projektu již nejednou odložena»¹.

Zda je či není možné přibrzdění projektu Globální vzdělávání považovat za jeden z výsledků řízení politiky státu matričně-egregoriálními prostředky (viz kapitola 13.2.2 v tomto díle) na základě uplatnění své vůle, ať si každý rozhodne sám. Ovšem nezávisle na mínění o této věci, je tu ta skutečnost, že v práci vnitřního prediktoru SSSR – Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti (O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti – z roku 2012) byl předveden mechanismus kryptokolonizace Ruska, ke kterému tam byl vyjádřen krajně negativní vztah. Tato Příloha č. 4 byla sestavena na základě příslušného fragmentu uvedené práce.

Příloha č. 4 v redakci ze dne 01.08.2015

¹ <http://www.newsru.com/russia/20aug2013/globeducation.html>.